Yıldız Masalı

ROMAN

KRISTIN HANNAH

ATEŞBÖCEĞİ YOLU'NUN YAZARI

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 989
Bestseller Roman: 426

YILDIZ MASALI
KRISTIN HANNAH
Özgün Adı: On Mystic Lake

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2014
ISBN: 978-605-343-448-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Kristin Hannah, 1999

İlk olarak Random House, Inc.'in altyayıncısı Ballantine Books tarafından yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Jane Rotrosen Agency'den Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KRISTIN HANNAH

YILDIZ MASALI

İngilizceden Çeviren:
SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

Kristin Hannah'yla Sohbet

Jennifer Morgan Gray, New York'ta yaşayan bir yazar ve editördür.

Jennifer Morgan Gray: *Yıldız Masalı*'na başlarken aklında kitabın ismi gibi belli bir fikir veya plan var mıydı? Hikâyeyi sürükleyen belli bir karakter de olabilir?

Kristin Hannah: Çoğu zaman bir kitaba nasıl başladığını bilemezsin ve kafandakileri çabuk unutursun ama bu kitapta her şeyin nasıl başladığını çok iyi anımsıyorum. Görünmez olduğunu sanan küçük bir kız gördüm. Bu roman bütünüyle onun hikâyesi olmasa da bana göre her şeyin merkezinde o var; diğer karakterleri değişip gelişmeye zorlayan bir katalizör gibi. Bana göre asıl zor olan küçük bir kızı böyle bir ortama koymak, hikâyeyi onun çevresinde örmek, neden yavaş yavaş yok olduğunu düşündüğünü çözmek.

JMG: Izzy'nin bakış açısı çok etkili. Bu küçük, kafası karışmış kızın zihnine girmeyi nasıl başardın? Bu farklı sesi bulup romanın başından sonuna kadar korumak zor oldu mu?

KH: Bir çocuğun ağzından yazmanın kendine özgü bir zorluğu var. Uygun kelime seçimleri, söz dizimi ve betimsel beceriler konusunda bazı kısıtlamalarla ve kurallarla işe başlıyorsun. Her şey çocuğun yaşına ve yaşam tecrübesine kesinlikle uygun olmalı. Sonra bu çerçevede devam etmenin bir yolunu bulmalı, yaratıcı ve neredeyse hayalperest biri olmalı, herkesi ve her şeyi yepyeni ve masum gözlerle görmelisin.

Yeniden çocuk olmak hoşuma gitti ve umarım bu tutku Izzy'nin sesini yansıtmıştır.

JMG: Annie, kendi yaratıcı dürtülerinden ve en temel duygusal ihtiyaçlarından ailesi uğruna vazgeçen birçok kadının yansıması. Onu yaratırken tanıdığın birinden mi esinlendin? Bu kitabı yazarken onun gibi kadınların gidip kendilerine resim kalemi, resim fırçası almalarını ya da kendilerine biraz vakit ayırmalarını ümit ettin mi? Yazmak senin için bu kadar yaratıcı bir çıkış noktası mı? Özellikle de yazmaya evde oturan bir anne olduktan sonra başladığına göre.

KH: Annie hayatımdaki birçok kadından, arkadaşlarımdan, komşularımdan, akrabalarımdan esinlenilerek ortaya çıkmış olabilir. Yaşlandıkça etrafımda bir sürü Annie görmeye başladım. Evlenip çocuk yapmayı tercih eden ve her anından keyif alan ancak günün birinde, en önemli parçalarını kaybettiklerini fark eden kadınlar bunlar. Koruyuculuk edenlerimiz ki kendimi de bu kategoride görüyorum, öncelikli olarak karşımızdakilerin ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyoruz. Bu durum anlaşılır, hatta hayranlık duyulabilir olsa da bir felakete de yol açabilir. Kendimizle ve evliliğimizle ilgilenmeliyiz. Bence Annie'nin alması gereken ders bu. Umarım *Yıldız Masalı* kişinin kendi yansımasını ne kadar kolay kaybedebileceğini bilen kadınları harekete geçirir. Ve evet, yazmak içsel benliğimin çıkış noktası. Bilgisayarımın başına oturduğumda anımsadığım o kız ve olmak istediğim o kadınım. "Gerçek" hayatıma kapıları kapayıp birkaç değerli dakika boyunca yalnızca kendim olabilirim.

JMG: Aile kavramının değişmesi romanda önemli bir rol oynuyor. Annie kendini geleneksel aile kavramından koparmakta neden bu kadar zorlanıyor? "Mükemmel hayatı" başta onun için

ne anlam ifade ediyordu? Bir yazar olarak seni annelik ve aile hakkındaki bu hikâyeleri yazmaya teşvik eden ne oldu?

KH: Annie annesiz büyümüş. Kişiliğinin esasını oluşturan bu. Çocukluğunda annesinin hayalini kurup durmuş ve kadınlığa adım atarken de yalnız kalmış. Babası onu sevse de o da kendi yetişme tarzına bağlı kalmış. Annie'ye kadının dünyadaki yerini öğretiyor ve bu yüzden de Annie hayatta ancak kusursuz bir anne ve eş olursa başarılı olabileceğini sanıyor. Kimse ona kendi mutluluğu için de çabalaması gerektiğini, onun da mutlu olmayı hak ettiğini öğretmemiş. Bu yüzden evliliği çatırdamaya başlayıp çocuğu evden ayrıldığında kendini bütünüyle kaybolmuş hissediyor. Yapayalnız, kafası karışmış ve kalbi kırık bir haldeyken olgunlaşmayı ve nasıl bir kadına dönüşeceğini seçmeyi öğreniyor.

Annelikle ilgili neden bu kadar çok yazdığımı soruyorsun. Hayatımın temelini oluşturduğunu söylemek kolaya kaçmak olur. Yazmak benim işim ve ben bir anneyim. Benim çeşitli enkarnasyonlarım ve versiyonlarım olan kadınları yazıyorum. Annie belki de yıllar önce ilk romanını yazmaya cesaret edemeyen bir versiyonum olabilir... ya da her şeyi yapabileceğine inanan bir anneye sahip olamayan versiyonum.

JMG: Annie kendini "hiç ağlamayan küçük, uslu kız" olarak tanımlıyor. Çocukken ve daha sonraki yetişkinlik döneminde neden hüznünü ve kederini bastırıyor? Başka hangi karakterler duygularını zarar verici düzeyde gizliyorlar?

KH: Annie hayatını sevdikleri için kusursuz olmaya adıyor. Başta bir evlat olarak bunu yapmaya çalışıyor. Kederli babası onun gözyaşlarını görmeye dayanamadığı için Annie gözyaşlarını bastırıp gülümsemeyi öğreniyor. Daha sonra kusursuz bir eş ve anne olmayı deniyor. Birçoğumuzun

bildiği gibi insanlığı çıldırma, tedavi görme ya da inkâr etme noktasına getiren imkânsız bir arayıştır bu. Annie başa çıkma mekanizması olarak inkârı tercih ediyor. Yıllar içinde bütün duygularını, kederini, kayıp duygusunu, hayal kırıklıklarını az veya çok bastırıyor. Bu karanlık duyguları ifade etmenin onu mahvetmesinden korkuyor ama kendini bastırdıkça sessizliğe gömülüyor.

Romandaki bütün karakterler güçlü ve acı dolu duygularla boğuşuyor ve birçoğu da bu duygulardan bir şekilde kaçıyor. Nick kederini alkolle uyuşturup suçluluk duygusu içinde yüzüyor; Blake zarar görmüş egosunu canlandırmak için cinselliği kullanıyor.

JMG: Izzy'nin görünmez olduğuna dair inanışının,Annie'nin kişiliğinin ve hayatının yok olduğunu fark etmesi arasında bir benzerlik kurman çok hoşuma gitti. Izzy'nin "görünmezliği" kederle boğuşup annesiyle iletişim kurmasına nasıl yardımcı oluyor? Annie'yi mecazen "görünmezliğe" iten nedir? Her iki karakter nasıl yeniden bütünüyle şekilleniyor?

KH: Kişinin bazı yönlerden görünmez olması romanın gerçekten de ana teması. Izzy için bu kendini kaybetme durumu, artık annesiz olduğu yeni bir dünyada yerini bulamamasından kaynaklanıyor. Annesini kaybedince önemli bir parçasını kaybettiğini biliyor. Bu duygunun fiziksel göstergesi de görünmez olduğuna dair inancı. Zihninde eğer bütünüyle kaybolursa annesinin şu an yaşadığı ruhlar dünyasına ya da cennete gidebileceğine inanıyor. Başta elini kaybettiğini düşünmesi sembolik bir şey; sevgiyi bulmak için Annie ve Nick'e ulaşmanın bir yolunu bulduğunda eli geri dönüyor.

Annie için yavaş yavaş yok olmak daha metaforik bir şey. O kendi hayallerini kaybetmesinin, hayatının her zaman hayal ettiği şekilde bitmesinin kederini yaşıyor. Sanırım hayatını

başkalarını mutlu etmeye adamış belli yaştaki kadınların çoğunda böyle sessizce yok olmak çok sık görülüyor. Roman boyunca Annie geçmişe dönüp gençliğinde hayattan neler beklediğini ve kendi benliğine dair gerçekleri bulmaya çalışıyor. Sonunda birçoğumuz gibi onun da sahneye çıkıp kahraman olması gerekiyor. Bu karakterlerin her biri hayatı olduğu gibi kabullenip bütün garipliklerine karşın sevmeye cesaret ederek yeniden bir bütün olacaklar.

JMG: Blake de Nick de hissizleşmek için alkolden medet umuyor. Acıları ve öfkeleriyle baş etmek için onlara neden aynı çıkış yolunu sundun? Sence Blake'in alkol problemi kontrol edilmezse Nick'in düzeyine erişebilir mi? Başka benzer yanları var mı?

KH: Nick de Blake de zayıf oldukları için kendilerini uyuşturmayı tercih ediyor; ikisi de sorunlarından kaçıyor. İletişim kurmakta zorlanan kişilerin dış kaynaklardan medet umduğu doğrudur. Bu adamları birbirinden ayıran ve Nick'in daha iyi bir gelecek ümidi taşıması değişmeyi öğrenmesindendir. Sorununu itiraf ediyor ve kolay olmasa da gerçek bir çözüm arıyor. Öte yandan Blake başarısızlıklarını görmesine karşın kendini mahvetmeye devam edip gittikçe yabancılaşmayı tercih ediyor. Ve evet, alkolik olma yolunda ilerliyor. Blake bana hep trajik bir karakter olarak görünmüştür. Sevmeyi beceremediği için günün birinde uyanacak ve yapayalnız olduğunu görecek.

JMG: Yazarlıktan önce hukuk okumuş olman, avukat Blake karakterini daha da ilginçleştiriyor. Bu alandaki deneyimlerin onu tasvir etmeni etkiledi mi? Yalnızca aldatan bir koca yerine detaylı, çok boyutlu bir kişilik olarak gelişmesini nasıl sağladın?

KH: Blake'in aldatan bir kocadan fazlası olması benim için önemliydi. Onu biraz da mesleğiyle kişileştirdim. Çok iyi bildiğim bir meslekle. Güçlü ve saygın bir avukat; duyguların marjinalleştirildiği ve sonunda yalnızca başarının önem kazandığı bir alanda yalnız bir adam. Mesleğine odaklanması gittikçe bencilleşmesine sebep olurken ev kadını olan karısından da uzaklaşıyor. Ama hatanın yalnızca onda olmaması onu insanlaştırıyor. Bana göre yıllar önce Annie'nin ondan, evliliklerinden daha çok şey isteyebileceği bir dönemleri olmuştu ama Annie o sürecin sessizce geçip gitmesine göz yummuştu. Annie'nin sessizce her şeyi kabullenmesi Blake'in bencilliği kadar onları parçalanmaya götürmüştür. Dürüst bir ilişki ya da gerçek bir denklik içermediği için başarısız olan bir dinamik kuruyorlar. İkisi de hatalı ki bu da insanca bir şey.

JMG: Romanda geçen mekânlar da kişiler kadar renkli. Bu duyguyu nasıl uyandırıyorsun? Özellikle de Güney Kaliforniya'yı Mystic, Washington'la kıyaslarken? Bu iki yer, gerek yazı gerekse kişisel olarak seni hangi yönlerden cezbediyor?

KH: Çocukluğumu Güney Kaliforniya'da, hayatımın geri kalanını Washington'da geçirdiğimi söylersem işin kolayına kaçmış olurum. İkisi de iyi bildiğim yerler ve Los Angeles'ın kahverengi tonlarındaki sıcaklığı ile Mystic Gölü'nün muhteşem sessizliği Annie'nin hayatındaki iki tercihi temsil ediyor. Asıl önemli olan bana göre Washington Eyaleti'yle aramdaki derin bağ. Son zamanlarda hikâyelerim hep bu nemli topraklarda kök saldı; okurlarıma benim kuzeybatımı tanıtmayı seviyorum. Mystic Gölü'nün yer aldığı Olympic yağmur ormanları benim için çok özel bir yer. O ıslak ve mitsel yerde annemle ilgili en değerli anılarım var.

JMG: Annie, Natalie için iyi bir rol modeli olmadığını düşünüyor. Hangi yönlerden haklı, hangi yönlerden yanlış? Natalie nasıl bir kadına dönüşecek sence?

KH: Annie kızına cesaret, içtenlik ve bireyselliği öğretemediğini düşünüyor. Hayatına ve evliliğine geri dönüp baktığında Annie mücadeleden ne kadar uzak olduğunu, ezildiğini fark ediyor ve zayıflığını kızına gösterdiği için utanıyor. Ama hangi anne yeterince iyi bir iş çıkaramadığından, çocuklarını iyi yetiştiremediğinden endişe duymaz ki? Sonunda önemli olan ve Annie'nin anladığı sevginin, uğruna mücadele edilesi, fedakârlık edilesi, her şeyi riske atılası bir şey olduğu.

JMG: Kitap Annie'nin temkinli olmayı elden bırakıp Nick'le buluşmak için Mystic'e gitmesiyle son buluyor. Sence bu Annie'nin değişip kendi ihtiyaçlarını öncellikli tutmasını mı temsil ediyor? Bir araya geldiklerini tasvir eden bir sahne yazmayı ve romanı da mutlu bir sonla bitirmeyi düşündün mü? Ya da bu durum aslında bir mutlu son mu?

KH: Aslına bakarsan ben kitabın sonunu, Annie'nin temkinli olmaktan vazgeçip Nick'le buluşmak için Mystic'e gitmesi olarak görmedim hiçbir zaman. Bana göre Annie sonunda geleceğine kucak açıp geçmişini, dönüştüğü kişinin bir parçası olarak kabulleniyor. Kendini kabuğuna hapsedip geri planda duran bu kadının kendi geleceğine doğru gittiğini görüyorum ben... Ve Nick de bu cesur seçiminin sebebi değil, ödülü. Aslında sonsuza dek mutlu yaşadılar sahnesini yazdım; romanın birçok versiyonu o şekilde bitti. Sonunda öyle olmamasına karar verdim. Nedense hikâyeyi basitleştireceğini düşündüm. Annie'nin bütün dünyanın kapısını araladığı ve sürücü koltuğunda da onun oturduğu mesajını vermek istedim. İstediği her yere gidebilirdi artık; bana

göre asıl mutlu son bu. Hem zaten kabul edelim ki sonunda Nick'e kavuşacağını hepimiz biliyoruz.

JMG: Hikâye ilerledikçe Annie'nin hangi davranışı seni en çok şaşırttı? Yoksa bir sonraki adımını her zaman biliyor muydun?

KH: Karakterlerim beni genellikle pek şaşırtmaz. Yazar olarak kontrollüyümdür. Belki de hukuki geçmişimin etkisidir bu. Yine de Annie ile Nick'in ilk buluşmada sevişmesi beni şaşırttı. Uzun zaman öncesinden kalma bir kıvılcım, hiç unutulmayan bir ilk aşk olduğunu biliyordum ama seks... hiç aklıma gelmezdi.

JMG: Eminim okurlar Annie, Nick, Blake ve diğer karakterlere ne olduğunu öğrenmek isteyeceklerdir. Onlardan birini yazmayı planlıyor musun? Yoksa bu hikâye ve karakterler burada son buldu mu?

KH: Yazdığım bütün romanlar içinde *Yıldız Masalı* devam gerektiren tek kitap. En azından okurlarım öyle diyor. Ama bana göre hikâye bitti. Anlatmam gerekeni anlattım. Gerçekten de sonsuza dek mutlu yaşayacaklar. Asla, asla dememek gerektiğini öğrendim ama gelecekte bu kitabın devamını yazacağımı sanmıyorum.

JMG: Yazarken süreci kolaylaştıran ve yaratıcılığını artıran belli bazı rutinlerin ya da ritüellerin var mı? Bunlar nelerdir?

KH: Bana göre yazma süreci ilham perisi, ışık ya da esin gerektiren mucizevi bir şey değildir. Ben fazlasıyla gerçekçiyim. Belki de içimdeki avukattan kaynaklanıyor ama yazmayı bu dünyadaki en güzel iş olarak görüyorum ve her şeye rağmen bu da bir iş. O yüzden belli bir rutinde çalışıyorum. Her sabah erkenden uyanıyorum, koşuya çıkıyorum ya da spora gidiyorum. Saat sekiz buçuğa kadar eve dönüp duş

almış, çalışmaya hazır olmaya özen gösteriyorum. Sonra işe koyuluyorum.

İnternette gezinip e-postalara yanıt vermekle ya da arkadaşlarımı aramakla vakit kaybetmiyorum. Hemen işe başlıyorum. Güzel jel kalemlerle not defterime elyazısıyla yazıyorum. Bir defter bittiğinde asistanıma veriyorum. O da bilgisayara geçirip bir kopyasını bana çıkarıyor. Sildiğim kısımdan fazlasını koruyabilecek kadar şanslıysam bu çıktı üzerinden düzeltmeler yapıyorum. Genellikle beni memnun eden bir taslak oluşturmam yaklaşık yedi ayımı alıyor. Kitabın son halini bulması ise altı veya yedi ayımı daha alıyor.

Eskiden yeni milenyumun birçok yazarı gibi ben de bilgisayarda yazardım ama öyle uzun saatler çalıştım ki sonunda vücudum pes etti. Sırtım ağrımaya başladı ve bileğimle ilgili sorunlar yaşamaya başladım. El yazısı şaşırtıcı biçimde beni tüm şikâyetlerimden kurtardı. Üstelik istediğim her yerde yazabiliyorum; plajda, balkonumda, yatakta. Bu özgürlüğü seviyorum.

Rutin bana ilham verirken yaratıcılığımı en çok teşvik eden şeyin hayatı dolu dolu yaşamaya çalışmam olduğunu söyleyebilirim; arkadaşlarımla görüşüp sohbet etmek, ailemle takılmak, yolculuk etmek, filme gitmek gibi. Sıradan yaşam çılgınlığının bir parçası oldukça daha çok yazacak şey buluyorum.

JMG: Bu kitabı yıllar önce yazdın. Önceki ve sonraki romanlarından ayrılan bir yanı var mı? Varsa nasıl?

KH: *Yıldız Masalı* benim için ciddi anlamda bir patlama, yol değişimi oldu. Öncesinde tarihî aşk romanları yazıyordum ve onları sevsem de yaşlandıkça çevremde gördüğüm dünyaya dair daha çağdaş konularda yazmam gerektiğini anladım. Romanlarımın çoğunda hâlâ aşk olsa da hayatımızı biçimlen-

diren ve ona dokunan başka birçok konuda yazıyorum. Bir süredir bu yolda ilerliyorum. Romanlarımın büyük kısmının temelinde reşit yaşa gelmiş kadınlar var; hayatın herhangi bir evresinde meydana gelebilecek ve beraberinde beklenmedik seçimler ve mücadeleler getiren bir şey bu.

JMG: Şu an hayal gücünü ateşleyen bir hikâye var mı aklında? Okurlar bundan sonra senden ne beklemeli?

KH: Ben her zaman başka bir hikâye üzerinde çalışıyorum. Bu meslekte zaman içinde keşfettiğim gerçek bir hile bu. Başarının ya da başarısızlığın en iyi antidotu yazmaya, kelimeleri kâğıda dökmeye devam etmek. Yıllar içinde dikkat süremin çok kısa olduğunu gördüm. O yüzden bir sonraki kitap üzerinde çalışmak her zaman en sevdiğim iş oldu. Aynı zamanda yeni bir romana başlamak için kalbimi neyin kazanacağını ve sürekleyeceğini de bilmiyorum.

Barbara Kurek'e.
Annem benim için ondan
daha iyi bir vaftiz anne seçemezdi...

Hayatımdaki erkekler Benjamin ve Tucker'a...

Ve annem Sharon Goodno John'un anısına.
Umarım cennette kitapçılar vardır anne.

Teşekkür

Bazı kitaplar çatışmadır, bazıları mücadele. Yol göstericilerim Ann Patty, Jane Berkey ve Linda Grey'e benim için en iyisini istedikleri için teşekkür ederim. Başından beri bu kitaba inanan Stephanie Tade'e teşekkürler; Elisa Wares'e ve Ballantine Books'taki harika ekibe yol boyunca beni desteklemekten ve teşvik etmekten vazgeçmediğiniz için teşekkürler; arkadaşlarım Megan Chance, Jill Marie Landis, Jill Barnett, Penelope Williamson ve Susan Wiggs'e her zaman yanımda oldukları ve beni dinleyip benimle birlikte güldükleri için teşekkürler... Ve koruyucu meleğim, muhteşem temsilcim, danışmanım, arkadaşım Andrea Cirillo'ya minnettarım.

Birinci Kısım

Gerçek kendini bulma yolculuğu yeni yerler bulmak değil,
yeni gözlerle bakmaktır.

Marcel Proust

Birinci Bölüm

Yağmur, yorgun gökyüzünden küçük gümüş gözyaşı damlaları gibi dökülüyordu. Bulut kümelerinin arkasında kalan güneş aşağıdaki toprağa gölgesini düşüremeyecek kadar güçsüzdü.

Mart ayıydı, hareketsiz, sessiz ve gri haliyle yılın en kasvetli zamanıydı ama şimdiden ılık ılık esmeye başlayan rüzgâr, baharın yaklaştığını müjdeliyordu. Daha geçen hafta çıplak ve narin görünen ağaçlar ay ışığının olmadığı bir gecede on beş santim uzamışlardı ve bazen gün ışığı bir ağaç dalına vurduğunda çıtırtılı kahverengi dalların ucunda kırmızı bir tomurcuğun yeşerdiği görülebiliyordu. Malibu'nun arkasındaki tepeler her an çiçek açabilirdi ve birkaç kısa hafta içinde burası dünyanın en güzel yerine dönüşecekti.

Bitkiler ve hayvanlar gibi Güney Kaliforniyalı çocuklar da güneşli günlerin yaklaştığını hissediyordu. Dondurma ve buzlu şeker yiyip geçen yıldan kalma şortlarını giyme hayalleri kurmaya başlamışlardı. Yüzyılın Şehri gibi fiyakalı isimleri olan cam ve beton binalarda yaşayan şehir sakinleri bile kendilerini süpermarketlerin fidan satılan koridorlarına yönelirken buluyorlardı. Küçük, saksıda sardunyalar metal alışveriş arabalarında, güneşte kurutulmuş domates ve Evian su şişelerinin yanında boy gösteriyordu.

Annie Colwater on dokuz yıldır baharı, ilk dansına giden genç bir kızın heyecanıyla beklemişti. Uzak bölgelerden çiçek tohumları sipariş etmiş, en sevdiği bitkileri ekmek için elle boyanmış seramik saksılar almıştı.

Ama şimdi içini dehşet ve belirsiz bir panik duygusu kaplamıştı. Bugünden itibaren düzenli hayatındaki hiçbir şey aynı olmayacaktı ve o aniden, birdenbire gelen değişimleri hiç sevmezdi. Her şeyin yavaş yavaş olmasını, ılımlı bir yol izlemesini tercih ederdi. Kendini en çok o noktada güvende hissediyordu; sıradanlığın ortasında, ailesiyle birlikte.

Eş.

Anne.

Onu tanımlayan, hayatına anlam veren rollerdi bunlar. Bu zamana kadar böyle gelmişti ve şimdi, tüm yorgunluğuyla kırkıncı doğum gününe yaklaşırken de bundan başka bir şey istediğini sanmıyordu. Üniversiteden hemen sonra evlenip aynı yıl hamile kalmıştı. Kocası ile kızı onun güven kaynağıydı; Blake ve Natalie olmadan yolunu kaybedeceğini, kaptansız ya da dümensiz bir gemiye benzeyeceğini düşünürdü.

Ama tek çocuğu evden ayrılırken bir anne ne yapardı?

Tedirgin bir ifadeyle Cadillac'ın ön koltuğuna yerleşti. Bu sabah özenle seçtiği mavi yün pantolonu ve açık gül rengi ipek bluzundan oluşan giysisi ansızın yanlış bir seçimmiş gibi göründü. Çoğu zaman, olmadığı bir kadınmış gibi davranarak modaya uygun bir kamuflajın ardına gizlenirdi. Tasarımcı elinden çıkmış kıyafetleri ve özenle yapılmış bir makyajı, olması gerektiği gibi ona güçlü bir avukat karısı imajı verirdi. Ama bugün öyle değildi. Yüzünden geriye doğru tarayıp kocasının hoşuna giden, kendisinin de sürekli uyguladığı şekilde topuz yaptığı, beline kadar uzanan saçları bugün başını ağrıtıyordu.

Manikürlü tırnaklarını arabanın kol dayanağına tıklatırken sürücü koltuğunda huzurla oturan Blake'e baktı. On yedi yaşındaki kızlarının Londra'ya gittiği gün değil de sıradan bir öğleden sonrası yaşıyorlarmış gibi rahat görünüyordu.

Korkmak çocukça bir şeydi, Annie bunun farkındaydı ama bilmek acısını hafifletmiyordu. Natalie onlara erken mezun olup son dönemini Londra'da geçirmek istediğini ilk söylediğinde kızının bağımsızlığı Annie'yi gururlandırmıştı. Pahalı liselerde okuyan son sınıfların sıkça yaptığı ve tam da Annie'nin kızından isteyeceği çok yönlü bir maceraydı bu. Ve tabii Annie'nin ne on yedisinde ne de otuz dokuz yaşında asla cesaret edemeyeceği türden bir hareket... Yolculuk etmek her zaman gözünü korkutmuştu onun. Yeni yerler görüp yeni insanlarla tanışmayı sevse de evden uzaklaştığında içten içe bir huzursuzluk hissederdi.

Bu zayıflığın gençliğine ait kalıntılardan ve çocukluğunu etkileyen o tradejiden kaynaklandığını biliyordu elbette ama korkunun farkında olmak onu hafifletmiyordu. Her aile tatilinde Annie kâbus görürdü. Yolunu kaybetmiş ya da beş parasız bir halde yabancı topraklarda yapayalnız kaldığına dair karanlık, çarpık rüyalardı bunlar. Kaybolup hiç bilmediği sokaklarda geziniyor, ailesini arıyordu, ta ki ağlayarak uykusundan uyanana kadar. Sonra uyuyan kocasına sarılıp rahatlıyordu.

Kızının İngiltere'ye tek başına gitmeyi seçecek kadar cesur ve bağımsız olması onu gururlandırıyordu ama Natalie'nin gidişini izlemenin ne kadar zor olacağını daha önce fark etmemişti. Natalie ergenliğin ilk yıllarındaki öfkeli, huysuz halinden sıyrıldığından beri o ve kızı birbirlerinin en yakın arkadaşıydı. Zor zamanlar geçirmiş, kavgalar edip birbirlerini kırmış, ikisi de söylememeleri gereken sözler söylemişlerdi elbette ama bu sayede aralarındaki bağ daha da güçlenmişti. Onlar bir ekip,

aralarındaki tek erkeğin haftada seksen saat çalıştığı ve bazı günlerini gülümsemeyi bile unutarak geçirdiği bir evdeki kızlardı.

Pencereden baktı. Los Angeles'ın beton kaplı merkezi, yüksek binaların, grafitilerin ve puslu yağmurun altında şeritler halinde izler bırakan neon ışıklarının bulanık bir görüntüsünden ibaretti. Havaalanına gittikçe yaklaşıyorlardı.

Annie kocasına uzanıp açık mavi kaşmir gömleğine dokundu. "Nana'yla birlikte Londra'ya gidelim ve yanlarında kalacağı ailenin evine yerleşmesine yardım edelim. Biliyorum..."

Arka koltuktaki Natalie, "Anne," dedi sertçe. "İnanamıyorum sana. Benimle gelmeniz ne kadar küçük düşürücü olur, biliyor musun?"

Annie elini çekip pahalı yün pantolonundan küçük bir pamuk tiftiğini aldı. "Öylesine bir fikirdi," dedi usulca. "Baban beni yıllardır İngiltere'ye götürmek isterdi. Ben de... şimdi gidebiliriz diye düşündüm."

Blake ona şöyle bir baktı, Annie'nin ne anlama geldiğini çıkaramadığı bir bakıştı bu. "Yıllardır İngiltere'ye gitmekten bahsetmedim ki." Sonra trafikle ilgili bir şeyler mırıldanıp kornaya bastı.

Annie ardından gelen garip sessizlikte, "Kaliforniya trafiğini özlemeyeceksin bence," dedi.

Arka koltuktaki Natalie güldü. "Kesinlikle. Sally Pritchart'ı hatırlıyorsun, değil mi anne? Geçen yıl Londra'ya gitti ve çok güzel olduğunu söylüyor. Burada arabasız hiçbir yere adım atılmıyor ama orası çok farklıymış. Londra'da metroyla her yere gidilebiliyormuş." Natalie başını iki koltuk arasındaki boşluğa soktu. "Geçen yıl Londra'ya gittiğinde metroya bindin mi baba?"

Blake kornaya yeniden asıldı. Öfkeli bir iç geçirişle dönüş sinyalini verdi ve arabayı hız şeridine soktu. "Ha? Ne dedin?"

Natalie iç geçirdi. "Hiç."

Annie nazikçe Blake'in omzunu sıktı. Bunlar çok değerli anlardı, kızlarını aylarca göremeyeceklerdi ve her zamanki gibi Blake bunun farkında değildi. Annie sessizliği doldurmak, Natalie'nin yokluğunda evin ne kadar boş kalacağını düşünmemek için tam bir şey söyleyecekti ki havaalanı tabelasını gördü ve hiçbir şey söyleyemedi.

Blake arabayı çıkış rampasına sokup yer altı otoparkının karanlık sessizliğinde ilerledi ve motoru durdurdu. Uzunca bir süre öylece oturdular. Annie, Blake'in babalara özgü ve durumun önemini belirtecek bir şey söylemesini bekledi. Blake'in ağzı iyi laf yapardı ama bu kez hiçbir şey söylemeyip arabanın kapısını açmıştı.

Her zamanki gibi Annie de onun peşindeydi. Arabadan inip kapının yanında durdu ve güneş gözlüklerini buz gibi parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Natalie'nin valizlerine baktı: gri renkli tek bir kamp çantası ile yeşil bir Eddie Bauer sırt çantası.

Annie bu kadarının yeterli olmayacağından endişelenmişti... Aslında o her şey için endişeleniyordu. Kızı ansızın gözüne çok genç görünmüştü. Uzun, ince vücudunu siyah asker çizmelerinin iki santim üstünde biten bol bir kot elbiseyle örtmüş, uzun sarı saçlarını iki metal tokayla solgun yüzünden geriye doğru toplamıştı. Üç gümüş küpe de sol kulağından sarkıyordu.

Annie bir konu açmak, para, pasaport ve birlikte vakit geçireceği insanlarla ilgili bazı tavsiyelerde bulunmak istedi ama yapamadı.

Blake elinde iki çantayla önden yürürken Natalie ile Annie de sessizce onu takip ediyordu. Annie, kocasının yavaşlayıp onlarla birlikte yürümesini diledi ama Natalie'nin, babasının

acelesini fark etmemiş olabileceğini düşünerek bir şey söylemedi. Bilet masasında her şeyle Blake ilgilendi ve sonra hep birlikte uluslararası terminale gittiler.

Kapıya geldiklerinde Annie lacivert çantasına kalkan gibi yapıştı. Tek başına o kocaman ve kirli pencereye doğru yürüdü. Bir an için, orada tek başına bekleyen zayıf, kusursuz giyimli ev kadınının camdaki yansımasını gördü.

"Susma anne, bu kadarına dayanamıyorum." O sözlerde, ancak bir annenin duyabileceği, endişe kaynaklı hafif bir titreme vardı.

Annie kendini gülmeye zorladı. "Hep susmam için yalvarırdınız ama. Aslında şimdi de aklımda milyonlarca şey var. Daha dün bebeklik fotoğraflarına bakarken düşündüm ki..."

"Seni seviyorum anne," diye mırıldandı Natalie.

Annie kızının elini kavrayıp sıktı. Natalie'ye bakmaya cesaret edemedi, yüreğindeki acıyı dışa vurmaktan korkuyordu. Kızının, çok ağır bir valiz gibi uçağa taşımasını kesinlikle istemediği bir görüntüydü bu.

Blake yanlarına geldi. "Sana birinci sınıf bilet almamıza izin verseydin keşke. Uzun bir yolculuk olacak ve ekonomi sınıfındaki yemekler de berbat. Tanrım, bifteğini kendin pişirmek zorunda kalabilirsin."

Natalie güldü. "Ekonomi sınıfındaki yemekleri biliyorsun da sanki baba."

Blake sırıttı. "Ama birinci sınıfın daha konforlu olduğu kesin."

"Konfor için yapmıyorum ben bunu," diye yanıtladı Natalie. "*Macera* olsun diye yapıyorum."

Annie sonunda sesini bularak "Ah... macera," dedi. Aslında böylesi büyük hayallerin nasıl hissettirdiğini merak etmiyor

değildi. Kızının bağımsızlığına bir kez daha imrendi. Natalie kim olduğundan ve ne istediğinden her zaman emindi.

Hoparlörden bir ses yükseldi. *Londra'ya giden üç yüz elli yedi sefer sayılı uçağın yolcuları lütfen kapılara gidiniz.*

"Sizi özleyeceğim gençler," dedi Natalie. Sonra da uçağa bakıp heyecanla başparmağının kenarını kemirmeye başladı.

Annie elini Natalie'nin yumuşak yanağına götürüp bu ana dair her şeyi, kızının sol kulak memesinin yanındaki lekeyi, düz sarı saçlarının ve mavi gözlerinin tonunu, burnundaki tarçın rengi çilleri zihnine kazımak istedi.

Sonraki üç ay boyunca istediği zaman çıkarıp bakabileceği çok değerli bir fotoğraf gibi her şeyi zihnine kaydediyordu. "Unutma, her pazartesi Londra saatiyle yedide arayacağız. Orada çok eğleneceksin Nana."

Blake kollarını iki yana açtı. "Şu yaşlı babana bir sarıl bakalım."

Natalie kendini babasının kollarına bıraktı.

Çok geçmeden hoparlörden gelen ses Natalie'nin hemen uçağa gitmesi gerektiğini bildirdi.

Annie, Natalie'yi son kez uzun uzun (yine de ona göre yeterince uzun değildi) ve hüzünle kucakladıktan sonra yavaş yavaş geri çekildi. Gözyaşlarına engel olup Natalie'nin biletini kapıdaki kadına uzatmasını ve kızının son kez onlara el salladıktan sonra yolcu kapısından geçip gidişini izledi.

"Her şey iyi olacak Annie."

Annie boş yolcu kapısına baktı. "Biliyorum."

Her şey bir gözyaşı damlası kadar sürmüştü. Bir damla Annie'nin yüzüne akmış, kızı gözden kaybolmuştu.

Annie uçak havalandıktan, egzoz dumanının beyaz izi kasvetli bulutlara karıştıktan çok sonra bile orada bekledi. Blake'in yanında olduğunu hissediyordu. Elini tutmasını, omzunu sıkmasını ya da ona sarılmasını, yani beş yıl önce olsa yapacağı şeyleri bekledi.

Döndü. Blake'in gözlerinde kendi yansımasını ve birlikte geçirdikleri hayatın puslu görüntüsünü buldu. Annie onu ilk öptüğünde on sekiz yaşındaydı, neredeyse Natalie'nin şimdiki yaşında. Ve o zamandan beri de hayatına başka erkek girmemişti.

Kocasının yakışıklı yüzü o güne dek görmediği kadar ciddiydi. "Ah Annie..." Sesi titrek bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Şimdi ne yapacaksın?"

Annie bu steril, kalabalık havaalanında un ufak olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Beni eve götür Blake," diye fısıldadı pürüzlü bir sesle. Kim olduğunu ona anımsatan her şeyi etrafında görmeye ihtiyacı vardı.

"Elbette." Blake karısının elini tutup onu terminalden otoparka doğru götürdü. Hiçbir şey söylemeden Cadillac'a binip kapıları kapattılar. Havalandırma anında çalıştı.

Araba bir otoyoldan diğerine girerken Annie kendini çok bitkin hissetti. Tüm ağırlığıyla arkasına yaslandı ve camdan, Blake'le birlikte üniversiteden hemen sonra buraya taşınmalarına karşın asla benimseyemediği şehri izledi. Güzel, gösterişli zarif binaların özenle yerleştirilmiş toplarla her gün yıkıldığı, sanattan, güzellikten veya vefadan anlamayan kadınlar ile erkeklerin sigortaları yakıp tonlarca oyma mermer ve camı tahrip ederek üzerinden dumanlar tüten moloza dönüştürdükleri, gün geçtikçe büyüyen labirent şeklinde bir şehirdi burası. Bu melekler şehrinde önemli bir kent simgesinin daha yok olduğunu çok az kişi fark ediyordu. Yıkılan binaların tozu daha oturmadan belediyeye doluşan şehir planlamacıları ruhsat ve irtifak hakkı için karınca gibi birbirinin üstüne çıkıyordu. Birkaç ay içinde

gösterişli, cam yüzlü yeni bir bina, sisli kahverengi gökyüzüne doğru yükselecekti. Binalar öyle yüksekti ki Annie, müteahhitlerin aldıkları milyonlarca krediyle birlikte cennete girebileceklerini sandıklarından şüphe ediyordu.

İçini şiddetli ve beklenmedik bir eve dönme arzusu sarmıştı. Malibu'nun kalabalık, verimli güzelliğine olmasa da gençliğinin ıslak ve yeşil topraklarına, mantarların yemek tabağı büyüklüğünde olduğu ve suyun her yol kenarında gümüş rengi şeritler halinde aktığı, şişman, iri kıyım rakunların dolunay ışığında ortaya çıkıp yolun ortasındaki çamur birikintilerinden içtiği Washington Eyaleti'nin batısındaki vahşi bölgeye gitmek istiyordu. Mystic Gölü'ne, tek gökdelenin Amerikan Devrimi'nden beri büyüyen köknar ağaçlarının olduğu yere... Oraya gitmeyeli neredeyse on yıl olmuştu. Artık Natalie'nin okul programı yüzünden Güney Kaliforniya'da kalmak gibi bir zorunlulukları olmadığına göre bu konuyu Blake'le konuşabilirdi.

"Mystic Gölü'ne gitmeye ne dersin?"

Blake ona bakmayıp sorusunu yanıtlamayınca Annie kendini küçük, aptal bir çocuk gibi hissetti. Kulağındaki büyük pırlanta küpeyle oynayıp dışarıya baktı. "Kulübe katılmayı düşünüyordum. Biliyorsun, artık çok daha fazla boş zamanım olacak. Evden yeterince çıkmadığımı söyleyip duruyordun. Aerobik harika olabilir, sence?"

"Yıllardır evden çok çıkmadığını söylemedim."

"Ah. Şey... tenis de olabilir. Tenis oynamayı severdim. Çiftler halinde oynadığımız zamanları hatırlıyor musun?"

Blake otobandan çıkıp trafiğin tıkandığı, dönemeçli Pasific Coast Otoyolu'na girdi. Yoldaki gişelerde Blake görevliye el sallayıp Malibu'nun büyüleyici sahil şeridi Colony'ye girdi.

Yağmur ön camı kaplamış, silecekler yağmur suyunu silmeden önce dünyayı bir an için bulandırmıştı.

Evlerine geldiklerinde Blake yavaşlayıp tuğla döşenmiş araç yolunda ağır ağır ilerledi. Garajın önünde durdu.

Annie ona baktı. Garaja girmemesi garipti. Kapının kumandasına basmaması da garipti. Motoru kapatmaması ise daha da garipti. Cadillac'ı yağmurlu havalarda dışarıda bırakmayı sevmezdi...

Kesinlikle kendinde değil.

Bu farkındalık, Annie'nin gerginliğini biraz olsun hafifletip sandığı kadar yalnız olmadığını düşündürdü. Güçlü, son derece yetenekli kocası şimdi onun kadar hassastı.

O ve Blake her şeyin üstesinden birlikte geleceklerdi. Bugünü ve önlerindeki bütün sessiz gün ve geceleri birlikte atlatacaklardı. Natalie'den önce de bir ailelerdi, yalnız ikisi vardı. Bu eğlenceli bile olabilirdi, birbirlerinin en yakın arkadaşı, partneri ve âşığı oldukları eski günlerdeki gibi... Dansa gittikleri ve güneş ufukta görünene kadar da eve dönmedikleri eski günler...

Annie ona bakmak için döndü ve kocasının gözüne düşen bir tutam saçı geriye itti. "Seni seviyorum. Bunun üstesinden geleceğiz."

Blake yanıt vermedi.

Annie yanıt vermesini de beklemiyordu ama yine de o garip sessizlik canını yakmıştı. Hayal kırıklığını bir kenara itip arabanın kapısını açtı. Küçük yağmur damlaları içeri süzülüp bluzunun kolunu lekeledi. "Yalnız bir bahar geçireceğiz. Belki de barbekü partisi için Lupita'yla konuşabiliriz. Yıllardır şöyle güzel bir plaj partisi yapmıyoruz. Bizim için iyi olabilir. Evde bikiniyle gezmek ne kadar garip..."

"Annie." Blake onun ismini öyle ani söylemişti ki Annie cümlesinin ortasında dilini ısırmıştı.

Blake ona döndü ve Annie, kocasının gözlerindeki yaşları gördü.

Annie uzanıp şefkatli bir dokunuşla kocasının yanağına dokundu. "Ben de onu özleyeceğim hayatım."

Blake bakışlarını kaçırıp derin bir iç geçirdi. "Anlamıyorsun. Ben boşanmak istiyorum."

İkinci Bölüm

"Sana söylemek için bekleyecektim aslında... en azından önümüzdeki haftaya kadar. Ama bu gece eve dönme fikri..." Blake başını iki yana sallayarak cümlesini yarıda kesti.

Annie arabanın kapısını yavaşça kapattı. Yağmur ön cama vuruyor, arabanın dışındaki dünyayı perdeliyordu.

Doğru duymuş olamazdı. Kaşlarını çatıp elini ona doğru uzattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Blake, Annie'nin dokunuşundan, yıllardır çok iyi bildiği o dokunuştan iğreniyormuş gibi geri çekilip pencereye yaslandı.

Kocasının ona izin vermemesiyle Annie bir anda her şeyin gerçek olduğunu anladı. Blake boşanmak istiyordu. Annie geri çekildiğinde elinin titrediğini gördü.

"Bunu yıllar önce yapmalıydım Annie. Mutlu değilim. Uzun zamandır seninle mutlu değilim."

Duyduklarının şoku, Annie'nin daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. O şoku her yerinde hissetti, birbiri ardına gelen uyuşturucu dalgalar tüm vücuduna yayılıyordu. Sesi derinlerde bir yere hapsolmuştu ve nasıl mücadele edeceğini bilemiyordu.

Blake usulca, "Bunu söylediğime inanamıyorum," dedi ve Annie o anda kocasının nefesinin tıkandığını fark etti. "Başka biriyle görüşüyorum... başka bir kadınla."

Annie ağzı açık kalmış halde ona bakakaldı. Kocasının bir *ilişkisi* vardı. Bu kelime içini sararken acıyı iliklerine kadar hissetmişti. Binlerce küçük detay şimdi yerine oturuyordu. Gelmediği akşam yemekleri, egzotik yerlere yaptığı iş gezileri, yeni yeni giymeye başladığı ipek boksör şortları, yıllarca Polo parfüm kullandıktan sonra Calvin Klein'a geçmesi, çok az sevişmeleri...

Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Anlamalıydı. Derinlerde bir yerlerde, kadınlığının özünde anlamış ve muhtemelen görmezden gelmişti.

Annie kocasına döndü. Ona dokunma isteği fiziksel bir acıya dönüşmüştü. Hayatının yarısında ne zaman istese ona dokunabilmişti ve şimdi kocası bu hakkı onun elinden alıyordu. "Bir ilişkinin üstesinden gelebiliriz..." Sesi çok güçsüz çıkmıştı, hiç kendi sesine benzemiyordu. "Çiftler bunu başarıyor. Yani... seni affetmem, sana güvenmeyi öğrenmem biraz zaman alacak ama..."

"Beni affetmeni istemiyorum."

Böyle bir şey olamazdı. Bu onun başına gelemezdi. *Onların* başına gelemezdi. O kelimeleri duyduğu anda acısını da içinde hissetti ama bu olanların gerçek dışı ve baş döndürücü bir yanı vardı. "Ama çok fazla paylaşımımız var. Ortak bir *geçmişimiz* var. Natalie var. Bunu çözebiliriz, belki terapiye gidebiliriz. Sorunlarımız olduğunun farkındayım ama üstesinden gelebiliriz."

"Denemek istemiyorum Annie. Ben bu evliliği bitirmek istiyorum."

"Ama *ben* istemiyorum." Sesi yüksek, ağlamaklı bir iniltiye dönüştü. "Biz bir *aileyiz*. Yirmi yılı bir anda silip atamazsın..." Annie ihtiyacı olan kelimeleri bulamıyordu. Bu onu dehşete düşürdü, kendi ruhunda bulduğu o ani sessizlik, onu, onları

kurtarabilecek sözlerin o sessizliğe gömülmesinden korkuyordu. "Lütfen, lütfen bunu yapma..."

Blake uzunca bir süre bir şey söylemedi; Annie'nin tutunabileceği küçücük bir ümit parçası bulup onu sağlam bir kumaşa çevirmesine yetecek kadar uzun bir süreydi bu. *Kararını değiştirecek. Bizim bir aile olduğumuzu fark edecek ve bunun orta yaş krizinden başka bir şey olmadığını söyleyecek. O...*

"Ona âşığım."

Annie'nin midesi yavaş yavaş, acı verecek kadar burkulmaya başladı.

Aşk mı? Nasıl başka birine âşık olabilirdi? Aşk zaman ve çaba gerektirirdi. Ortaya somut bir şey çıkması için milyonlarca küçük an birbiri üstüne yığılırdı. Bu açıklama ve ifade ettiği her şey onu mahvetmişti. Küçücük, yok olmaya yüz tutmuş, her zaman sevdiği adamdan milyonlarca kilometre uzaklaşmış birine dönüşmüştü sanki. "Ne kadar oldu?"

"Neredeyse bir yıldır."

Annie gözyaşlarının o ilk yakıcı acısını hissetmeye başladı. Aralarındaki her şeyin, hem de her şeyin yalandan ibaret olduğu bir yıl. "Kim?"

"Suzannah James. Firmanın yeni ortağı."

Suzannah James, Blake'in geçen haftaki doğum günü kutlamasına gelen iki düzine konuktan biriydi. Blake'in ağzından çıkan her kelimeyi ilgiyle dinleyen turkuaz elbiseli genç kadın. *A Kiss to Build a Dream On* şarkısında Blake'in dans ettiği kadın.

Gözyaşları Annie'nin gözlerini acıtıp her şeyi bulandırmaya başlamıştı. "Ama partiden sonra seviştik..."

Kocası karanlıkta Suzannah'yı mı hayal etmişti? Ona dokunmadan önce yatak odasının lambasını bu yüzden mi kapat-

mıştı? Küçük bir inilti dudaklarından döküldü. Her şeyi içinde gizleyemezdi. "Blake lütfen..."

Blake de çaresiz, biraz da kaybolmuş görünüyordu ve o savunmasız anda yine o bildiği, kocası olan Blake'e dönüşmüştü. Gözlerine bakmayan buz gibi soğuk adam değildi. "Onu seviyorum Annie. Lütfen bunu bana tekrar söyletme."

Blake'in itirafının acı kalıntıları havayı kirletmiş, Annie'ye nefes aldırmıyordu. *Onu seviyorum Annie.*

Annie arabanın kapısını açıp evine giden tuğla kaldırımda ilerlemeye başladı. Yağmur yüzüne vuruyor, gözyaşlarına karışıyordu. Kapıya vardığında çantasından anahtarlarını çıkardı ama elleri o kadar çok titriyordu ki ilk denemede kilidi bulamadı. Sonra anahtar yuvasına girip sert bir klik sesiyle açıldı.

Annie kendini içeri atıp kapıyı arkasından kapattı.

Annie ikinci şarabını da bitirip üçüncü kadehini doldurdu. Genellikle iki kadeh Chardonnay başını döndürüp sersemletir, ona gençliğinde dinlediği şarkıların sözlerini hatırlatırdı ama bu gece faydası yoktu.

Nasıl bir hata yaptığını, neden başarısız olduğunu bulmaya çalışarak dalgın dalgın evin içinde dolaşıp durdu.

Keşke bilseydi, belki o zaman her şeyi tekrar düzeltebilirdi. Son yirmi yılını, ailesinin ihtiyaçlarını her şeyin üstünde tutarak geçirmesine karşın başarısız olmuştu. Başarısızlığı yüzünden yalnız kalmış, şimdi bu koca evde boş boş gezinirken giden kızını ve başkasına âşık olan kocasını özlemeye başlamıştı.

Aklından çıkarmaması gereken bir şeyi zaman içinde unutmuştu. Hayatının ilk yıllarında aldığı, çok iyi öğrendiğini sandığı bir dersti bu. İnsanlar giderdi ve eğer çok derinden, şiddetle

severseniz onların ani ve hızlı gidişleri ruhunuzun derinliklerine kadar ürpermenize sebep olurdu.

Annie yatağına girip örtünün altına gömüldü ama yatağın "kendi" tarafına uzandığını fark ettiğinde kendini tokat yemiş gibi hissetti. Şarap boğazından yukarı yükselirken kusacakmış hissi veren o ekşi tadı aldı. Annie tavana bakıp gözyaşlarını engellemeye çalıştı. Her düzensiz nefesinde gittikçe küçüldüğünü hissediyordu.

Şimdi ne yapacaktı? Çok uzun zamandır hep *biz* olmuş, kendini tekil düşünmemişti. İçinde artık bir *ben* kaldığından bile şüpheliydi. Yan tarafındaki başucu saati tik tak diye ilerliyordu... Ağlaması dinmedi.

Telefon çaldı.

Annie kalbi küt küt atarken ilk çalışta yanıt verdi. Kesin kocasıydı, hata yaptığını, üzgün olduğunu ve onu hep sevdiğini söyleyecekti. Ama telefonu açtığında arayanın Natalie olduğunu anladı, kızı çok neşeliydi. "Merhaba anne. Geldim."

Kızının sesi, kalp ağrısını da ani bir hızla geri getirmişti.

Annie yatakta doğruldu ve güçsüz elini saçlarında gezdirdi. "Merhaba tatlım. Bu kadar çabuk vardığına inanamıyorum." Sesi ince ve düzensizdi. Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. "Uçuşun nasıl geçti?"

Natalie tam on beş dakika süren istikrarlı bir monoloğa başladı. Annie uçak yolculuğu, havaalanı, Londra metrosunun garipliği ve evlerin tıpkı San Francisco'daki gibi bitişik nizamda olduğuna dair bir şeyler anlattığını duyuyordu.

"... Anne?"

Annie sessizliğe gömüldüğünü irkilerek fark etti. Natalie'yi dinliyordu, gerçekten dinliyordu ama konuşmasındaki bazı saçma,

anlamsız noktalar Blake'i, arabanın garajda olmadığını ve yarı başında uzanmayan bedeni düşünmesine sebep olmuştu.

Tanrım, bundan sonra hep böyle mi olacak?

"Anne?"

Annie küçük bir kaçış girişiminde bulunurcasına gözlerini sımsıkı kapattı. Kafasının içinde sabit, zararsız bir uğultu vardı. "Ben... ben dinliyorum Natalie. Affedersin. Aileden bahsediyordun."

"İyi misin anne?"

Gözyaşları Annie'nin yanaklarına aktı. Onları silmeye bile yeltenmedi. "İyiyim. Ya sen?"

Hatlar arasında bir sessizlik oldu. "Sizi özledim."

Annie kızının sesindeki yalnızlığı hissederken ona, *eve dön Nana. Yalnızlığımızı paylaşalım,* dememek için kendini çok zor tuttu.

"Kısa sürede arkadaşlar edineceksin, inan bana. Öyle eğleneceksin ki telefonun başında oturup yaşlı annenin aramasını beklemeyeceksin. On beş haziran çok çabuk gelecek."

"Hey anne, sesin biraz üzgün geliyor. Yokluğumda iyi olacağından emin misin?"

Annie güldü; gergin, titrek bir sesti bu. "Elbette olacağım. Benim için sakın endişelenme."

"Tamam." O kelime öyle kısık sesle söylenmişti ki Annie ahizeyi kulağına yapıştırmak zorunda kalmıştı. "Şimdi... ağlamaya başlamadan babamla konuşmalıyım."

Annie irkildi. "Baban şu anda evde değil."

"Öyle mi?"

"Ama seni seviyor. Sana bunu iletmemi söyledi."

"Evet, tabii ki seviyor. Pazartesi günü arayacak mısın?"

"Tam dediğim saatte."

"Seni seviyorum anne."

Annie gözyaşlarının yine boğazına akın ettiğini, konuşmasını güçleştirene kadar baskı kurduğunu hissetti. Natalie'yi dünyaya karşı uyarmamak, hayatların yağmurlu bir bahar gününde ansızın parçalanabileceğini söylememek için kendini zor tuttu. "Dikkatli ol Natalie. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ve telefon kapandı.

Annie ahizeyi yerine yerleştirip yataktan kalktı ve sendeleyerek banyoya gitti. Işıklar, Oliver Stone filminden bir sahnedeymiş gibi yandı. Dehşet içinde kendi yansımasına baktı. Havaalanına giderken giydiği kıyafetler hâlâ üzerindeydi ve buruş buruş olmuşlardı. Saçları kafasına öyle sıkı yapışmıştı ki şekillendirici olarak tutkal kullanmış gibiydi.

Yumruğunu lamba düğmesine yapıştırdı. O huzurlu karanlıkta sutyeni ve külotuyla kalana kadar soyunup buruşuk kıyafetlerini fayans zemine yığdı. Kendini yorgun, yaşlı ve şişman hissederek banyodan çıkıp tekrar yatağına uzandı.

Çarşafa sinen kokusunu alıyordu. Ama o değildi bu. Blake, onun Blake'i hep Polo parfüm kullanırdı. Annie her Noel'de ona bu parfümü alırdı. Nordstrom'un yeşil ambalaj kâğıdına sarılı halde gelirdi. Her yıl aynı parfümü alırdı ve o da her gün sıkardı... Tabii Calvin Klein ve Suzannah her şeyi değiştirinceye kadar.

Ertesi sabah Annie'nin en yakın arkadaşı neşeli bir ifadeyle erkenden ön kapısında bitmiş, "Aç şu kapıyı lanet olasıca, yoksa itfaiyeyi arayacağım," diye haykırmıştı.

Annie, Blake'in siyah ipek sabahlığını giyip yorgun bir halde ön kapıya yürüdü. Dün gece içtiği şarap yüzünden kendini berbat hissediyordu ve kapıyı açmak için bile büyük bir çaba

harcaması gerekmişti. Çıplak ayaklarının altındaki pahalı taş fayanslar buz gibiydi.

Terri Spencer üzerinde rengi solmuş kot tulumuyla kapıda duruyordu. Gür, kıvırcık, siyah bir haleyi andıran kapkara saçlarını kıpkırmızı bir bandın altına gizlemişti. Altın halka küpeleri kulaklarından sarkıyordu. Gündüz yayınlanan dizide canlandırdığı Çingene'ye benziyordu tıpkı. Terri kollarını birleştirip geniş kalçasını dışarı çıkartarak Annie'yi süzdü. "Bok gibi görünüyorsun."

Annie iç geçirdi. Tabii ki Terri duymuştu. Arkadaşı ne kadar özgür ruhlu olduğunu söylerse söylesin kocası sabit fikirli bir avukattı. Ve avukatlar da dedikodu yapardı. "Duymuşsun."

"Frank'ten öğrendim ne yazık ki. Beni arayabilirdin."

Annie titreyen elini dağınık saçlarında gezdirdi. O ve Terri çok uzun zamandır arkadaşlardı. Kız kardeş kadar yakınlardı. Ama birlikte yaşadıkları onca şeye, hayatlarındaki tüm iniş çıkışlara karşın Annie nereden başlayacağını bilemedi. Bu zamana kadar hep o Terri'yle, aktrislere özgü abartılı ve vahşi yaşam tarzıyla, art arda gelen evlenip boşanmalarıyla ilgilenmişti. Annie herkesle ilgilenmeye alışmıştı. Kendisi dışında. "Aramak istedim ama... çok zordu."

Terri tombul kolunu Annie'nin omzuna attı ve onu oturma odasındaki dolgulu koltuğa yönlendirdi. Sonra pencerelere gidip beyaz renkli ipek perdeleri açtı. Altı metre uzunluğunda, bir duvardan diğerine uzanan pencereler gözlerini kamaştıran mavi deniz ile gökyüzünü çerçevelemiş, Annie'ye gizlenecek bir yer bırakmamıştı.

Terri işini bitirince Annie'nin yanına oturdu. "Evet," dedi usulca. "Lanet olsun, ne oldu anlat çabuk."

Annie gülümsemek istedi. Terri'nin de istediği buydu, o yüzden kaba bir dille konuşuyordu ama Annie yanıt veremedi. Yüksek sesle dile getirmek olanları gerçeğe dönüştürecekti. Öne eğilip dolgun yüzünü ellerine gömdü. "Aman Tanrım..."

Terri, Annie'ye kucakladı ve onu sımsıkı sarıp öne arkaya sallayarak kirli saçlarını yapış yapış olmuş yanaklarından çekti. Birinin ona sarılıp rahatlatmaya çalışması, hissettiği kadar yalnız olmadığını bilmesi iyi gelmişti.

"Üstesinden geleceksin," dedi Terri sonunda. "Şimdi gelemeyeceğini sanıyorsun ama geleceksin. İnan bana. Blake aşağılık herifin teki. Onsuz çok daha iyi olacaksın."

Annie geri çekildi ve gözlerine batan gözyaşı buğusunun arasından arkadaşına baktı. "Ben... onsuz olmak istemiyorum."

"Elbette istemezsin. Ben yalnızca demek istedim ki..."

"Ne demek istediğini biliyorum. Daha kolay olacağını söylemeye çalışıyorsun. Bu konuda senin fikrine güvenebilirmişim gibi. Ben iç çamaşırımı değiştirene kadar sen koca değiştiriyorsun."

Terri'nin gür siyah kaşları kalktı. "Ev kadını bir sıfır öne geçti. Bak Annie, ben çok sert ve karamsar olduğumun farkındayım. Evliliklerim de bu yüzden bitiyor ama eskiden nasıldım düşünsene. Üniversite zamanlarını anımsıyor musun?"

Annie anımsamak istemese de anımsıyordu. Terri o zamanlar tatlı, küçük bir Polyanna'ydı; o yüzden arkadaş olmuşlardı. Terri, kocası Rom günün birinde eve gelip muhasebicisinin kızıyla ilişkisi olduğunu söyleyene kadar çok da masumdu. Terri ihbarnamesini alır almaz hemen hesabı kapanmış, birikimler gizemli bir şekilde harcanmış, birlikte kurdukları tıp merkezi yok pahasına satılmıştı.

Annie o dönemde hep Terri'nin yanında olmuş, gün ortasında şaraplar içmiş, hatta birkaç defa ot içmeyi bile denemişti. Blake

duyunca çılgına dönmüştü tabii. *O işe yaramaz özenti sürtükle ne yapıyorsun,* derdi hep. *Ondan daha aklı başında bir sürü arkadaşın var.* Annie'nin, Blake'e karşı durduğu birkaç olaydan biriydi bu.

"Sen her gün yanımdaydın," dedi Terri usulca ve Annie'nin elini tutup nazikçe sıktı. "Üstesinden gelmeme yardım ettin ve şimdi de ben senin yanındayım. Ne zaman ihtiyacın olursa. Günün yirmi dört saati yanındayım."

"Bu kadar acı verdiğini bilmiyordum... Şey gibi hissediyorum..." Küçük düşürücü gözyaşları yine gözlerini yakmaya başlamıştı. Onları tutabilmeyi isterdi ama mümkün değildi.

"İç organların kanıyormuş gibi, bir daha hiçbir şey seni mutlu etmezmiş gibi mi? Biliyorum."

Annie gözlerini kapattı. Terri'nin anlayışlı hali katlanamayacağı kadar ağır gelmişti. Arkadaşının bu kadar şey bilmesini istemiyordu. Bir evliliği birkaç yıldan fazla götüremeyen, evcil hayvan bile besleyemeyen *Terri* bilmemeliydi. Bu kadar... sıradan bir durum olduğunu düşünmek dehşet vericiydi. Yirmi yıllık bir kaybın hiçbir önemi yoktu sanki. Bir yılda milyon tane ayrılık gören bir ülkedeki bir başka boşanma vakasıydı onunki de.

"Bak tatlım, bu konuyu açmak istemiyorum ama açmam gerekiyor. Blake çok başarılı bir avukat. Kendini korumalısın."

Bu can yakıcı bir tavsiyeydi; bir kadını küçücük, patlak bir top gibi kıvrılıp yatmaya zorlayan türden. Annie gülümsemeye çalıştı. "Blake öyle biri değildir."

"Ah, ciddi misin? Onu ne kadar iyi tanıdığını kendine sormalısın bence."

Annie şimdi bununla uğraşamayacaktı. Geçen yılın bir yalandan ibaret olduğunu anlaması yetmişti zaten. Şimdi bir de Blake'in tam bir yabancıya dönüşme olasılığına kafa yoramazdı. Arkadaşının onu anlayacağını ümit ederek Terri'ye baktı. "Ben-

den olmadığım biri gibi olmamı istiyorsun Terri. Yani bankaya gidip parayı, *bizim* paramızı çekmemi istiyorsun. Çok sıradan bir son. Bu her şeyi basitleştirir. Bunu Blake'e yapamam. Kendime de yapamam. Ona güvenmenin saflık, hatta aptallık olduğunun farkındayım ama hayatımın yarısından fazlasında o benim en yakın arkadaşım oldu."

"Sıradan bir arkadaş."

Annie arkadaşının tombul eline dokundu. "Benim için endişelenmen beni mutlu etti Terri. Gerçekten. Ama ben henüz bu tavsiyeyi duymaya hazır değilim. Umarım..." Sesi fısıltıya dönüştü. Terri'nin hüzünlü ve anlayışlı gözlerine baktığında, umutsuzca ne kadar saf olduğunu düşündü. "Sanırım böyle bir şeye ihtiyacım kalmamasını ümit ediyorum."

Terri neşeli bir tebessümle ona baktı. "Belki de haklısın. Belki yalnızca orta yaş krizidir ve üstesinden gelecektir."

Sonraki birkaç saati konuşarak geçirdiler. Annie zaman zaman evliliğini temsil eden o siyah şapkadan bir anı ya da hikâyeyi çıkarıp anlatıyordu. Hayatıyla ilgili konuşmak, anımsamak kocasını eve geri getirecekmiş gibi hissettirmişti.

Terri onu dinleyip gülümsedi ve ona sarıldı. Ama artık gerçek dünyaya dair tavsiyelerde bulunmuyordu ve Annie bu yüzden ona minnettardı. Öğle vakti Granita's'dan büyük bir sosisli pizza ısmarladılar ve balkonda oturup hepsini mideye indirdiler. Sonunda güneş, mavi Pasifik Okyanusu'nun üzerinde battığında Annie, Terri'nin birazdan gideceğini anladı.

Annie en yakın arkadaşına döndü. Sonunda öğleden sonrasının büyük kısmında zihnini kurcalayan soruyu sordu. "Ya dönmezse Terri?" Bunu öyle kısık bir sesle söylemişti ki bir an kelimelerin, dalgaların uzaktan gelen sesinin arasında kaybolduğunu sandı.

"Ya dönmezse mi?"

Annie bakışlarını kaçırdı. "Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Ne yaparım? Nereye giderim?"

"Eve dön," dedi Terri. "Hank gibi havalı bir babam olsa ben hemen onun yanına giderdim."

Eve. Annie o kelimenin porselen kadar kırılgan olduğunu ilk kez fark etti. "Blake neredeyse ev orasıdır."

"Ah Annie." Terri iç geçirip arkadaşının elini sıktı. "Artık öyle değil."

İki gün sonra Blake aradı.

Sesi, Annie'nin duyduğu en tatlı sesti. "Blake..."

"Seni görmeliyim."

Annie güçlükle yutkunurken gözyaşları gözlerini acıtmaya başlamıştı. *Şükürler olsun. Döneceğini biliyordum.* "Şimdi mi?"

"Hayır. Bu sabah programım biraz dolu. Boş bir zaman bulur bulmaz."

Annie günlerdir ilk kez nefes alabilmişti.

Blake evin yüksek, beyaz köşelerine baktığında içinde beklenmedik bir kayıp duygusu hissetti. Evleri çok güzeldi ve hayranlık uyandıracak ölçüde moderndi. Her bir yıkımın beş milyon dolara mal olduğu ve hiçbir şeyin fazla pahalı olmadığı bir sokakta görülmeye değer eşsiz bir parçaydı.

Bu evi Annie planlayıp yaratmış, tasarımını yapmıştı. Manzarayı, denizi, kumu ve gökyüzünü ele geçirmiş, onu tepeye sığmamış gibi görünen bir eve dönüştürmüştü. Fayansları, aksesuarları o seçmişti. Evin her tarafında mutlaka uyumsuz bir parça vardı; orada bir melek, şurada bir heykel, odanın bir köşesinde ahşap bir panelle birlikte eski bir makrame saksılık, el yapımı deniz

kabuğundan çerçevenin içinde bir aile fotoğrafı. Onun coşkulu, alışılmadık mizacının yansımadığı bir köşe yoktu.

Ve artık Annie'nin bu halini sevmenin nasıl bir duygu olduğunu anımsamaya çalışsa da başaramıyordu.

On yıldır başka kadınlarla birlikte oluyor, her gece onlardan biriyle birlikte oluyor, sonra da unutuyordu. Onlarla birlikte yolculuklara çıkıp eğlenirken Annie de evde *Gourmet* dergisindeki tarifleri pişiriyor, boya rengi seçip fayans modellerine karar veriyor, Natalie'yi okula bırakıp alıyordu. Annie'nin, eninde sonunda artık sevilmediğini anlayacağını sanıyordu ama karısı ona çok güveniyordu. O herkesin en iyi yanını görürdü ve sevince tüm kalbi ve ruhuyla, sonsuza dek severdi.

Blake aniden yorulduğunu hissederek iç geçirdi. Bakış açısını değiştiren, mutsuz bir evliliğe tıkılı kalmak istemediğini ona fark ettiren şey kırk yaşına basması olmuştu.

Beyaz saç telleri ve derinleşen çizgiler, mavi gözlerinin etrafına yerleşmeden önce her şeye sahip olduğunu düşünürdü. Göz dolduran bir kariyer, güzel bir eş, sevgi dolu bir kız ve istediği kadar özgürlük...

Üniversiteli arkadaşlarıyla birlikte yılda iki defa yolculuğa çıkar, güzel kumsalları ve ondan da güzel kadınları olan uzak adalara balık avı gezilerine giderdi. Haftada iki kez basketbol oynar, cuma akşamları kapanış saatine kadar barda takılırdı. Arkadaşlarının çoğundan farklı olarak anlayışlı, evde oturan bir karısı vardı. Kusursuz bir eş ve anneydi Annie; Blake'in istediğini sandığı kişiydi.

Sonra Suzannah'yla tanıştı. Diğer seks maceralarından farksız başlayan ilişkileri hiç beklenmedik bir şeye, aşka dönüştü.

Blake yıllardır ilk kez kendini genç ve canlı hissediyordu. Her yerde, günün ve gecenin her saatinde sevişiyorlardı. Su-

zannah komşuların ne düşüneceğini umursamıyor ya da yan odada uyuyan çocuk için endişelenmiyordu. Vahşi, öngörülmez ve zekiydi. Veli-Öğretmen Birliği'nin, Avrupa Birliği kadar önemli olduğuna inanan Annie'ye hiç benzemiyordu.

Blake ön kapıya doğru ağır ağır yürüdü. Zile daha basmadan elle oyulmuş gül ağacından kapı açıldı.

Annie ellerini gergince karnında birleştirmiş, kapıda duruyordu. Krem rengi ipek elbisesi vücudunu sarmıştı ve son birkaç gün içinde kilo verdiği de Blake'in gözünden kaçmamıştı. Annie'nin bu kadarını kaldıramayacağını tahmin etmişti.

Küçük, kalp şeklindeki yüzü tehlikeli ölçüde solgundu ve genellikle yonca gibi yemyeşil ve parlak görünen gözleri donuklaşıp kanlanmıştı. Uzun saçlarını, elmacık kemiklerini belirginleştirip dudaklarını daha dolgun gösterecek şekilde atkuyruğu yapmıştı. Küpeleri uyumsuzdu; bir kulağında pırlanta, diğerinde inci küpe vardı. Belli ki bu ayrılık, Blake'in suçluluk duymasına sebep olacaktı.

"Blake..." Blake onun sesindeki o ufacık ümit tınısını duymuş, bu sabah aradığında aklından ne geçtiğini anlamıştı.

Lanet olsun. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Annie kapıdan çekilip elbisesindeki var olmayan buruşukluğu düzeltti. "İçeri gel, içeri gel. Sen..." Annie bakışlarını çabucak kaçırdı ama gençliğinden beri heyecanlandığında hep yaptığı gibi alt dudağını ısırdığı Blake'in gözünden kaçmadı. Blake onun bir şey söyleyeceğini düşündü ama Annie son anda dönüp onu Malibu kumsalına bakan geniş, basamaklı balkona yönlendirdi.

Tanrım, keşke gelmeseydi. Annie'nin bu kadar acı çektiğini görmesine gerek yoktu. Elbisesini düzeltip elini sürekli saçına götürmesinden her şey açıkça anlaşılıyordu.

Annie, Blake'in en sevdiği limonata ile zarif bir gümüş tabakta duran iki kristal bardağın bulunduğu masaya doğru yürüdü. "Natalie yerleşmiş. Onunla bir kez konuştum ve tekrar arayacaktım ama... şey... çok zor. Sesimden bir şeylerin ters gittiğini anlar diye korkuyorum. Ve tabii seni soracak. Belki sonra... sen buradayken... onu arayabiliriz."

"Gelmemeliydim." Blake bu sözü amaçladığından daha sert bir ifadeyle söylemişti ama Annie'nin sesinin titrediğini duymaya daha fazla dayanamayacaktı.

Annie'nin eli titredi. Limonata bardağın kenarından taşıp gri taş masaya döküldü. Annie ona dönmedi; Blake bundan memnundu. Annie'nin yüz ifadesini görmek istemiyordu.

"Neden geldin peki?"

Annie'nin sesindeki bir şey (belki vazgeçiş, belki de acıydı bu) onu hazırlıksız yakalamıştı. Gözyaşları Blake'in gözlerini yakıyordu; bu işin bu kadar acı verdiğine inanamıyordu. Blake cebinden geçici ikamet evraklarını çıkardı. Hiçbir şey söylemeden Annie'nin omzunun üstünden evrakları masaya bıraktı. Zarfın kenarı dökülen limonataya bulandı. Koyu renkli, kabarcıklı lekeler oluşmaya başladı.

Blake gözlerini o lekeden ayıramıyordu. "Bunlar evraklar Annie..."

Annie yerinden kımıldamadı, yanıt da vermedi, sırtı ona dönük halde öylece kaldı.

Düşük omuzları, masanın kenarını kavrayan parmaklarıyla acınası bir hali vardı. Ne hissettiğini anlamak için Blake'in onun yüzüne bakması gerekmiyordu. Gözyaşlarının birbiri ardına aktığını, küçük yağmur damlaları gibi taşın üstüne düştüğünü görüyordu.

Üçüncü Bölüm

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Annie'nin bir şey söylemeye niyeti yoktu aslında ama kelimeler kendiliğinden şekillendi. Blake yanıt vermeyince ona döndü. Yirmi yıllık evliliklerinden sonra ne yazık ki gözlerine bile bakamıyordu. "Neden?"

Asıl anlamaya çalıştığı buydu aslında. Bu zamana kadar ailesinin ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstünde tutmuş, sevdiklerine kendilerini güvende ve mutlu hissettirmek için elinden geleni yapmıştı. Blake'le tanışmadan çok önce, çocukluğunda başlamıştı buna. Annie çok küçük yaştayken annesini kaybetmişti ve kederini, kalbine çok uzakta duran hava geçirmez bölmelere nasıl mühürleyeceğini öğrenmişti. Neden böyle bir kayıp yaşadığını kavrayamayınca kederli babasına odaklanmıştı ve zamanla bu onun kişilik özelliğine dönüşmüştü. Koruyucu, sevgi veren Annie. Ama artık kocası onun sevgisini, Annie'nin yarattığı ve önem verdiği ailenin bir parçası olmayı istemiyordu.

Blake derin derin iç geçirerek, "Yine başlamayalım," dedi.

Kelimeler tokat gibiydi. Annie başını aniden kaldırıp ona baktı. "Yine başlamayalım mı? *Şaka* mı yapıyorsun?"

Blake yorgun ve üzgün görünüyordu. "Şaka yaptığımı da nereden çıkardın?" Sonra elini kusursuzca kesilmiş saçında gezdirdi. "Bu sabahki aramamdan nasıl bir... sonuç çıkarabileceğini düşünmedim. Affedersin."

Sonuç çıkarmak. Onları birbirinden daha da uzaklaştıran soğuk, hukuki bir kelimeydi bu.

Blake ona doğru yürüdü ama çok yaklaşmamaya özen gösterdi. "Sana bakacağım. Bunu söylemeye geldim. Para ya da herhangi bir konuda endişe duymana gerek yok. Sana ve Natalie'ye çok iyi bakacağım. Söz veriyorum."

Annie duyduklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. "On dokuz şubat. O günü anımsıyor musun Blake?"

Blake'in kusursuz, bronz teni mum gibi soldu. "Bak, Annalise..."

"Sakın bana *Bak Annalise* diye akıl vermeye kalkışma. O gün bizim düğün günümüzdü. O günü anımsıyor musun Blake? O gün, ölüm bizi ayırana kadar beni seveceğini söyledin, daha doğrusu yemin ettin. O gün de bana bakacağına söz vermiştin."

"Uzun zaman önceydi."

"Verilen sözlerin kullanım süresi mi var sence, süt gibi. Tanrım..."

"Ben değiştim Annie. Lanet olsun, yirmi yıldan uzun süredir birlikteyiz biz. İkimiz de değiştik. Bensiz daha mutlu olacağına inanıyorum. Gerçekten inanıyorum. Bu zamana kadar vakit bulamadığın hobilerinle ilgilenebilirsin. Biliyorsun..." Boyunu aşan bir mevzuya girmiş görünüyordu şimdi. "Şu kaligrafi kursuna gidebilirsin. Küçük hikâyeler yazabilirsin. Resim yapabilirsin."

Annie ona cehenneme gitmesini söylemek istiyordu ama kelimeler anılara karışıyordu ve hepsi de canını yakıyordu.

Blake taş döşemeye sert ve şiddetle çarpan adımlarla ona yaklaştı. "Boşanma sözleşmesi hazırladım. Yeterince cömert olduğumdan emin olabilirsin."

"Bu iş sandığın kadar kolay olmayacak."

"Ne?"

Annie, Blake'in sesinden onu şaşırttığını anlamıştı ama şaşırmasından daha doğal ne olabilirdi ki? Birlikte geçirdikleri yıllar Blake'e, Annie'den hiçbir konuda tepki beklememeyi öğretmişti. Annie ona baktı. "Bu işin sandığın kadar kolay olmayacağını söyledim Blake. Bu kez umduğunu bulamayacaksın."

"Kaliforniya'da boşanmayı engelleyemezsin." Blake bunu yumuşak, avukat sesiyle söylemişti.

"Ben kanunları biliyorum Blake. Yıllarca seninle birlikte çalıştığımı, o hukuk firmasını kurmana yardım ettiğimi unuttun mu? Yoksa o ofis *için yalnızca kendi* harcadığın zamanı mı hatırlıyorsun?" Annie ona dokunmamaya özen göstererek biraz daha yaklaştı. "Müvekkil olsan nasıl bir tavsiyede bulunurdun?"

Blake kolalı yakasını çekiştirdi. "Bu çok saçma."

"Kendine beklemeni, sakinleşmek için kendine biraz zaman vermeni söylerdin. Gayriresmî olarak ayrı kalmayı önerirdin. Bunları söylediğini duydum." Ne yazık ki kelimeler onu yarı yolda bırakıyordu. "Tanrım, Blake, bize bu şansı bile vermeyecek misin?"

"Annalise..."

Annie titrek nefesler alıp vererek gözyaşlarını kontrol etmeye çalışıyordu. Her şey incecik bir iplikle bu ana bağlıydı. "Haziranda Natalie dönene kadar bekleyeceğine söz ver. O zaman tekrar konuşacağız. Birkaç ay ayrı kaldıktan sonra hangi noktaya geldiğimize bakacağız. Ben sana yirmi yılımı verdim Blake. Sen de bana üç ay verebilirsin."

Annie saniyelerin geçip gittiğini, ruhunda küçük çentikler açtığını hissediyor, hayatının yarısından uzun süresinde uykuya dalmasına yardımcı olan o ninniye benzer nefesinin eşit ve ölçülü döngüsünü duyabiliyordu.

Sessizlik kahrediciydi. "Natalie'ye ne söyleyeceğiz?"

"Tanrım, Annie, kalp krizi geçirmeyecek ya. Birçok arkadaşının anne ve babası boşanmış zaten. Lanet olası sorunlarımızın yarısı zaten sürekli Natalie'yi düşünmenden kaynaklanıyor. Ona gerçeği söyle."

Annie şimdi gerçek bir öfkenin ilk kıvılcımını hissetmişti. "Sakın bunu anneliğe falan bağlamaya kalkışma Blake. Benden ayrılıyorsun çünkü bencil bir ahmağın tekisin."

"Başkasına âşık olan bencil bir ahmak."

Kelimeler tam da Blake'in amaçladığı gibi derinden yaralamıştı onu. Gözyaşları, Annie'nin gözlerini yakıp görüşünü engelledi ama o damlaların düşmesine asla izin vermeyecekti. Onunla tartışmaya girmemesi gerektiğini biliyordu. Annie bu konuda deneyimli değildi. Oysa Blake acı dolu sözler sarf etmek konusunda uzmandı. "Öyle diyorsan öyledir."

"İyi," dedi Blake kısık ve düz bir tonla. Bu ses tonundan, konuşmanın burada bittiği anlaşılıyordu. "Natalie'ye ne söylemek istiyorsun ve ne zaman?"

En azından bunun yanıtını biliyordu. Eş ve âşık olarak büyük bir başarısızlık yaşamış olabilirdi ama kızıyla nasıl ilgileneceğini biliyordu. "Şimdilik hiçbir şey söylemeyeceğim. Gezisini mahvetmek istemiyorum. Eve döndüğünde ona... ne söylememiz gerekiyorsa onu söyleriz."

"Tamam."

"Tamam."

"Birkaç eşyamı alması için yarın birini yollarım. Cadillac'ı pazartesi günü alacağım."

Birkaç eşya. Onca yıldan sonra bu noktaya gelmişlerdi. Onların hayatı olan onca eşya, Blake'in diş fırçası, onun bigudileri, Blake'in albüm koleksiyonu, onun mücevherleri artık ayrılıp farklı valizlere konması gereken şeyler olmuşlardı.

Blake zarfı masadan alıp Annie'ye uzattı. "Aç bunu."

"Neden? *İkimizin* parası konusunda ne kadar cömert davrandığını göreyim diye mi?"

"Annie..."

Annie elini savurdu. "Kimin neye sahip olduğu umurumda değil."

Blake kaşlarını çattı. "Biraz mantıklı ol Annie."

Annie ona sert bir bakış attı. "Sıska, fakir, yirmi yaşındaki bir çocukla evleneceğimi söylediğimde babam da bana aynen böyle demişti. *Mantıklı ol Annie. Acele etmene gerek yok. Gençsin.* Ama artık genç değilim, öyle değil mi Blake?"

"Annie lütfen..."

"Lütfen ne? Lütfen işini zorlaştırmayayım mı?"

"Şu evraklara bak Annie."

Annie yaklaşıp gözyaşlarının arasından ona baktı. "İstediğim bir tek değerli şey var Blake..." Annie'nin boğazı düğümlendi ve konuşmakta güçlük çekti. "Kalbim. Onu tek parça halinde geri istiyorum. Çok değerli evraklarınla onu bana geri verebiliyor musun?"

Blake gözlerini devirdi. "Bunu senden beklemeliydim. Tamam. Acil bir durum halinde beni Suzannah'nın evinde bulabilirsin." Blake bir kalem çıkarıp cüzdanından aldığı bir kâğıt parçasına bir şey yazdı. "İşte numarası."

Annie kâğıt parçasını ondan almadı. Blake de öylece bırakınca kâğıt dalgalanarak yere düştü.

Annie devasa yatağında hareketsizce uzanmış, kendi nefesinin o bildik sesini, kalbinin düzenli ritmini dinliyordu. Telefona uzanıp Terri'yi aramak istiyordu ama en yakın arkadaşına yeterince yaslanmıştı zaten. Konuşmak, Annie'nin kalp ağrı-

sını dindirebilirmiş gibi her gün saatlerce konuşuyorlardı ve konuşma bittiğinde Annie kendini her zamankinden daha da yalnız hissediyordu.

Önceki hafta belirsizlikler içinde geçmişti; kocasının ona başka birine âşık olduğunu söylemesinin üzerinden geçen o yedi gün. Yalnız uyuduğu her gece ve boş gün, bir parçasını alıp götürmüştü sanki. Yakında kimsenin fark edemeyeceği kadar küçücük kalacaktı.

Bazen çığlık atarak uyanıyordu ve hep aynı kâbusu görüyordu. Karanlık bir odada, yaldız çerçeveli bir aynaya bakıyordu ama yansımasını göremiyordu.

Örtüleri üstünden atıp yataktan kalktı ve soyunma odasına geçti. İç çamaşırı çekmecesini açıp büyük, gri bir kutuyu aldı. Kutuyu göğsüne bastırıp doğruca yatağa döndü. Fotoğraf ve anılardan oluşan ömürlük koleksiyon, yıllar içinde çekip sakladığı en sevdiği fotoğraflar parmak uçlarında duruyordu. Annie yavaş yavaş onlara bakıp her birinin keyfine vardı. Kutunun dibinde babasının uzun yıllar önce ona verdiği küçük, bronz bir pusula duruyordu. Üzerinde bir açıklama yoktu ama Annie, babasının pusulayı ona verdiği günü ve ne söylediğini hâlâ anımsıyordu: *Şu an kendini kaybolmuş hissettiğini biliyorum ama sonsuza dek sürmeyecek ve bu pusulayla evin yolunu bulacağından emin ol... Ben seni orada bekliyor olacağım.*

Annie o metal parçasını bir elinde tutarken onu ne zaman ve neden boynundan çıkardığını merak etti. Yavaşça onu tekrar boynuna geçirdi. Sonra fotoğraflara döndü ve önce kendi çocukluğunun Kodak yolculuğunu yansıtan siyah beyaz olanlarından başladı. Küçük, köşeleri kıvrılmış, en tepesine tarih atılmış fotoğraflardı bunlar. Tek başına bir sürü fotoğrafı vardı, birkaçında babasıyla birlikteydi. Birinde de annesiyle birlikteydi.

Birinde.

Annie o fotoğrafın çekildiği günü anımsıyordu; o ve annesi Noel kurabiyesi yapıyordu. Her yer, tezgâhın üstü, Annie'nin yüzü, yerler un içindeydi. Babası işten dönmüş, bu hallerini görünce gülmüştü. *Aman Tanrım, Sarah, bir orduya yetecek kadar kurabiye yapmışsın. Üç kişiyiz yalnızca...*

Birkaç ay sonra ise iki kişi kalmışlardı. Sessiz, kederli bir adam ile ondan daha sessiz kızı.

Annie parmak ucunu fotoğrafın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. Yıllar içinde lise mezuniyeti, düğün günü, Natalie'nin doğumu gibi annesini çok özlediği zamanlar olmuştu ama hiçbirinde özlemi bu boyutta olmamıştı. *Sana ihtiyacım var anne,* diye düşündü milyonuncu defa. *Her şeyin düzeleceğini söylemene ihtiyacım var...*

Bu değerli fotoğrafı kutuya yerleştirdi ve pembe battaniyeye sarılı, minik, buruşuk suratlı yeni doğmuş bir bebeği kucaklayan Annie'nin renkli fotoğrafını aldı. Bir de Blake vardı. Genç, yakışıklı, gurur doluydu ve kocaman elini korumacı bir tavırla bebeğine sarmıştı. Annie, bebekliğinden lise dönemine, kraker yediği günlerden maskara sürdüğü günlere kadar Natalie'nin hayatını yansıtan sayısız fotoğrafa baktı.

Natalie'nin tüm hayatı bu kutunun içindeydi. Sırasıyla peluş oyuncaklar, bisikleti ve evcil hayvanlarıyla birlikte poz veren güler yüzlü, mavi gözlü sarışın kızın sayısız fotoğrafı... Bir zaman sonra nedense Blake fotoğraflarda görünmemeye başlamıştı. Nasıl olmuştu da Annie bunu daha önce fark etmemişti?

Ama Annie'nin asıl aradığı Blake değildi.

O, Annie'yi arıyordu. Bu gerçek yüreğini burkup acıyla içine oturdu ama pes edemezdi. Hayatının en somut anılarını barındıran bu kutunun içinde kendini bulması gerekiyordu. Fotoğraflara bir bir bakıyor, her birini art arda bir kenara bırakıyordu.

Kendisine ait neredeyse hiç fotoğraf yoktu. Birçok anne gibi o da hep kameranın arkasındaydı ve yorgun, zayıf veya şişman göründüğü fotoğrafları da ya kesmiş ya da atmıştı.

Şimdi sanki orada hiç bulunmamış gibi hissediyordu kendini. Sanki gerçekten var olmamış gibi.

Bu düşünce onu o kadar korkuttu ki yataktan kalkıp fotoğrafları elinin tersiyle bir kenara itti. Çift kanatlı kapılardan geçerken kocasının sabahlığının içindeki pejmürde, umutsuz orta yaşlı kadın gözüne ilişti. Acınası bir haldeydi. Önceki halinden çok daha acınası bir haldeydi.

Blake ne hakla ona böyle bir şey yapabilmişti? Yirmi yılını ondan çalıp artık üzerine olmayan bir kazak gibi bir kenara fırlatıp atmıştı.

Annie uzun adımlarla dolabına gidip Blake'in kıyafetlerini pahalı askılarından aldı ve hepsini çöpe attı. Sonra çalışma odasına, Blake'in çok değerli çalışma odasına gitti. Masanın çekmecesini açıp her şeyi dışarı döktü.

Çekmecelerden birinin arka tarafında çiçek, otel odası ve iç çamaşırı alışverişlerine ait bir sürü fiş buldu.

Annie'nin öfkesi o anda gerçek bir hiddete dönüşmüştü. Fişleri, randevu notlarını, çek defterini, her şeyi büyük karton bir kutuya koydu. Üzerine, büyük ve koyu harflerle Blake'in adını ve ofis adresini yazdı. Küçük harflerle de şunları ekledi: *Bunu yirmi yılın hatırına yaptım. Şimdi sıra sende.*

İkinci Kısım

Kışın ortasında içimde yenilmez
bir yaz olduğunu sonunda öğrendim.

Albert Camus

Dördüncü Bölüm

Saatler süren uçuşun ve araba yolculuğunun ardından Annie nihayet kiralık aracını Olympic Penninsula'yı, Washington Eyaleti'nin geri kalanına bağlayan uzun yüzer köprüden geçiriyordu. Köprünün bir tarafında dalgalar beyaz köpükler oluşturarak coşarken diğer tarafındaki sular sakin ve yepyeni madeni bir para gibi gümüşi bir renge bürünmüştü. Annie camı açıp klimayı kapattı. Tatlı, puslu hava arabanın içine dolup Annie'nin saçlarını fırıl fırıl çevirerek savurdu.

Yol aldıkça arazi, çocukluğunun dünyasındaki o canlı yeşil ve mavilere boyanıyordu. Modern otobandan çıkıp kıyıdan uzaklaşan çift şeritli yola girdi. Yarımada eflatun rengi bir sis katmanının altına gizlenmiş gibi uzanıyordu; küçük bir toprak parçası bir yanında, yüksek ve karla kaplı dağlar, diğer yanında vahşi, dalgalı kumsallarla çevrelenmişti. Burası modern yaşamın koşuşturmasından nasibini almamış, el değmemiş bir araziydi. Bakir ormanlar, gümüş rengi yosun yumaklarıyla kaplanmıştı ve sarp kayalıklarla dolu kıyı şeridi öfkeli dalgalardan korunuyordu. Yarımadanın tam ortasında Doğa Ana'nın ve beyazlar gelmeden önce uzun yıllar burada yaşayan Kızılderili efsanelerinin hâkim olduğu bin beş yüz metrekarelik Olympic Millî Parkı bulunuyordu.

Annie doğduğu kasabaya yaklaşırken sık ve karanlık ormanlar, baharın bu ilk günlerinde ağaçların tırtıklı uçlarını ör-

ten ışıltılı, yanardöner bir pusla kaplanmıştı. Ormanın henüz kış uykusunda olduğu ve havanın son okul zili çalmadan önce karardığı bir dönemdi bu. Aklı başında olan hiç kimse yazın ilk günlerine kadar anayoldan ayrılmazdı; anayoldan ayrılıp bir daha hiç görünmeyen çocuklarla, geceleri bu ormanın derinliklerinde gezinip masum turistleri yakalayan Koca Ayak'la ilgili efsaneler bitmek bilmezdi. Burada, yağmur ormanlarının en derin yerlerinde hava, ergen bir kızın aklı kadar çabuk değişebilirdi. Güneş ışığı bir anda yerini kara bırakabilir, kenarlarına doğru kapkara bir renge bürünen kan kırmızısı bir gökkuşağından başka her şeyi alıp götürebilirdi.

Burası eski çağlardan kalma topraklardı, devasa kırmızı sedir ağaçlarının gökyüzüne doğru yüz metre uzanıp sessizliğe gömüldüğü, tek başına ölüp yeniden filizlendiği, zamanın dalgalara, ağaçlardaki yaş halkalarına ve somon akınına göre hesaplandığı bir yerdi.

Annie sonunda Mystic kasabasına vardığında hızını yavaşlatıp bildik manzaranın tadına vardı. Burası, büyük Quinault yağmur ormanlarının idealist öncüleri tarafından kurulmuş tomrukçulukla geçim sağlayan küçük bir kasabaydı. Main Caddesi yalnızca altı bloktan oluşuyordu. Elm Caddesi'nde tekerlek izleriyle dolu asfaltın yerini su birikintileri ve çukurlardan geçilmeyen çakıl taşlı bir yola bıraktığını görmek için yolun sonuna kadar gitmesine gerek yoktu.

Kasabanın merkezi yağmurda sokakta kalmış beyaz saçlı, yaşlı bir kadın kadar sefil ve unutulmuş görünüyordu. Tek ve yorgun düşmüş trafik lambası var olmayan trafiği, art arda dizilmiş ön kısmı ahşap olan tuğla dükkânlara yönlendiriyordu. On beş yıl önce Mystic balıkçılık ve tomrukçulukla geçinen gelişmiş bir kasabaydı ama ardından gelen zor yıllar tüccarları daha kazançlı yerlere yönlendirince dükkân önleri boş kalmıştı.

Paslanmış pikaplar otuz yıllık sayaçların arkasına belli bir açıyla park etmişti; kaldırımlarda rengi atmış tulumları ve kalın kışlık paltolarıyla birkaç kişi görünüyordu yalnızca.

Kalan birkaç dükkâna kasaba tarzı isimler verilmişti: İğne Deliği Kumaş Dükkânı, Delikli Tekne Çörek Fırını, Tıfıl Köşe Sevkiyat, Dwayne'in Yeri Bowling Merkezi, Eve'in Yapraklı Elbise Mağazası, Vittorio'nun İtalyan Restoranı... Her vitrinde, uzak şehirlerdeki sütunlu evlerde yaşayan politikacılara tomrukçuluğun bu bölge için hayati önem taşıdığını anımsatma amaçlı BU KURULUŞ TOMRUKÇULUKLA DESTEKLENMEKTEDİR yazılı bir afiş vardı.

Burası küçük, yorgun düşmüş bir tomruk kasabasıydı ama gözleri beton, cam ve çelik görmeye alışan Annie'ye muhteşem görünüyordu. Gökyüzü şimdi gri renkteydi ama bulutsuz halini de çok iyi anımsıyordu. Burada, Mystic'te, gökyüzü Tanrı'nın avuç içinde başlar, gözün görebileceği kadar uzağa yayılırdı. Havanın çam, pus ve yağmur koktuğu verimli topraklarla çevrili muhteşem bir yerdi.

Yani Güney Kaliforniya'dan çok farklıydı.

Bu düşünce can yakıcı bir şekilde istemediği bir boşanmanın eşiğine gelmiş otuz dokuz yaşında bir kadın olduğunu ona anımsatmıştı. Gidebileceği başka yer olmadığı için de kendini burada bulmuştu.

Blake'i, Natalie'yi ya da kumsalın yukarısındaki tepeye kararsızca tünemiş o kocaman ve boş evi düşünmek istemiyordu. Onun yerine geride bırakmayı umursamadığı şeyleri düşündü, ona baş ağrıları veren sıcakları, güneşin görünmez ışınlarının arasına gizlendiğini hissettiği kanseri, gözlerine batıp boğazını yakan dumanlı havayı. Evden çıkmamanızın önerildiği "kirli havalı" günler, bütün mahalleye korku dolu anlar yaşatan toprak kaymalarını ve yangınlar...

Annie'nin bu kasabadaki kökleri derinlere inip her tarafa yayılmıştı. Testere kullanmayı seven, özgürlüğe aç, sivri çeneli bir Alman olan büyükbabası buraya neredeyse yetmiş yıl önce gelmişti. Ekmeğini bu araziden çıkarıyordu ve tek oğlu olan Hank'i de aynısını yapmak üzere yetiştirmişti. Annie iki jenerasyon içinde bu topraklardan giden ve üniversite eğitimi alan ilk Bourne olmuştu.

Elm Caddesi'nden ilerleyip kasabadan çıktı. Yolun iki yanında arazi küçücük parçalara ayrılmıştı. Modüler evler çimlerin üstünde toplanmış, arka avlular ise eski arabalar ve çok daha iyi günler görmüş, bozuk çamaşır makineleriyle dolmuştu. Annie hangi yöne baksa tomrukçuluğun izlerini görüyordu: kamyonlar, elektrikli testereler, benekli baykuş izleri...

Yol esintiyle birlikte yavaşça yukarıya doğru kıvrılıp ormanın içlerine kadar giriyordu. Evler birer birer azalıyor, yerlerini ağaçlara bırakıyordu. Kilometreler boyunca cılız, yeni filizlenmiş ağaçlar, 1992'DE KESİLDİ, 1993'TE YENİDEN EKİLDİ tabelasının arkasında toplanmıştı. Beş yüz metrede bir yeni bir tabela vardı, yalnızca tarihler farklıydı.

Annie sonunda on beş dönümlük bakir bir ormanlık alana doğru kıvrılan çakıl taşlı yola ulaştı.

Çocukluğunda bu orman onun oyun alanıydı. Yalnızca kırmızı ay ışığında büyüyen beyaz mantar, annesinin dönmesini bekleyen yavru bir geyik, bataklıkta gizlenmiş jelatine benzer kurbağa yumurtası gibi hazineler bulma arayışıyla saatlerini üzeri çiy kaplı ağaçlar ile içi boş kütüklerin üzerinde geçirirdi.

Sonunda büyüdüğü, iki katlı ve padavra kaplı çiftlik evine ulaştı. Her şey tam anımsadığı gibi görünüyordu: Beyaz çerçeveli, gümüş rengine boyalı, elli yıllık, üçgen çatılı bir yapıydı burası. Beyaz renkli veranda bütün evi çevrelemişti ve kışın cansızlaşan sardunyalar her sütundan sarkıyordu. Yukarıdaki

çatıdan dumanlar spiral şeklinde yükselirken tam tepede gri bir sis bulutu süzülüyordu.

Arka tarafta bir grup yaşlı ağaç, eğrelti otlarıyla çevrelenmiş gizli bir gölcüğü korumaya almıştı. Yosunlar ağaç gövdelerini sarmış, dantelli bir şal misali bir daldan diğerine uzanıyordu. Somonların akınına uğrayan gümüş rengi sulara yaklaştıkça çimler kayboluyordu. Annie çimlerin üstünden yürürse ayaklarının altında vıcık vıcık ezileceklerini biliyordu ve dahası, uykusunda horlayan yaşlı bir adamınkine benzer bir ses duyacaktı.

Mustang'i, kömürlüğün arkasındaki park yerine çevirip motoru kapattı. Çantasını alıp ön kapıya yürüdü.

Zile bastıktan çok kısa bir süre sonra babası kapıyı açtı.

Bir seksen beşlik boyu ve yüz kiloluk ağırlığıyla iri yarı Hank Bourne, bir an öylece durup gözlerine inanamaz halde kızına baktı. Sonra gülümsedi ve o gülücük gümüş-beyaz rengi bıyıkları ile sakalına karıştı.

Hırıltılı, gür sesiyle, "Annie," diye mırıldandı.

Onu kucaklamak için kollarını açtığında Annie öne atılıp yüzünü, babasının boynunun kadifemsi katmanlarına gömdü. Babası odun dumanı, Irish Spring sabunu, iş tulumunun göğüs cebinden eksik etmediği karamela şekeri karışımı kokuyordu. Ve bir de çocukluğu gibi.

Annie, babasının kollarının verdiği rahatlığa kendini bıraktı. Sonra geri çekildi ama gözyaşlarını babasının göreceğinden emin olduğu için ona bakamıyordu. "Merhaba baba."

"Annie," dedi babası tekrar. Ama bu kez Annie, babasının sormaya yeltenmediği o soruyu da duymuştu.

Kendini babasının o sorgulayan bakışlarına karşılık vermeye zorladı. Altmış yedi yaşındaki birine göre gayet iyi görünüyordu. Dolgun pembe yanaklarının arasına sıkışmış olsalar da gözleri

genç bir adamınki kadar parlak ve meraklı bakıyordu. Yaşadığı trajediler arada bir kendini belli ediyor, çabucak siliniyordu. Yağmurlu bir günde kırmızı ışık yanınca ya da ambulansın siren sesi puslu havayı yarıp geçtiğinde buruşuk yüzünde bir gölge beliriyordu.

Babası yıllar önce kereste fabrikasında acımasız bıçakların kestiği yaralı elini rengi atmış kot tulumunun cebine soktu. "Yalnız mı geldin Annie?"

Annie irkildi. Bu soru kendi içinde birçok soruyu barındırıyordu. Birçok şekilde de yanıtlanabilirdi.

Babası ona öyle dikkatli bakmıştı ki Annie rahatsız olmuştu. Sanki içini okuyup Pasifik Okyanusu'ndaki o koca evde kocasının ona *seni sevmiyorum Annie* dediğini anlamıştı.

"Natalie Londra'ya gitti," dedi zayıf bir sesle.

"Biliyorum. Bana adresi vermen için aramanı bekliyordum. Ona bir şey yollamak istiyorum."

"Roberson adlı bir ailenin yanında kalıyor. Her gün yağmur yağıyormuş ve..."

"Annie Virginia, neler oluyor?"

Annie cümlenin geri kalanını nefesiyle birlikte yuttu. Artık devamını getirmekten başka çaresi yoktu. "O... beni terk etti baba."

Babasının kafası karışmıştı. "Ne?"

Annie gülüp önemsiz bir şeymiş, bununla baş edebilecek kadar güçlüymüş gibi davranmak istedi ama kendini yine dili tutulmuş, kayıp bir çocuk gibi hissediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu babası yumuşak bir sesle.

Annie omuz silkti. "Aynı hikâye. Kırk yaşına geldi, kadın da yirmi sekiz yaşında."

Hank'in zayıf, buruşuk yüzü düştü. "Ah, tatlım..." Annie babasının söyleyecek bir söz bulmaya çalıştığını, bir şey bula-

mayınca da gözlerinin hüzünle dolduğunu gördü. Babası ona yaklaşıp kupkuru avucunu yüzüne götürdü. Şimdi her şey sanki başka bir ana dönüşmüştü; Annie ikisinin de aslında uzun zaman önce yaşanmış başka bir günü, Hank'in yedi yaşındaki kızına bir kaza olduğunu ve annesinin cennete gittiğini söylediği günü anımsadıklarını biliyordu.

O gitti tatlım. Geri dönmeyecek.

Ardından gelen sessizlikte Hank kızına sarıldı. Annie yanağını, babasının kareli gömleğine yasladı. Ona birkaç tavsiye vermesini, tek başına kıvrılıp uyuduğu yatak odasına götürebileceği rahatlatıcı birkaç söz etmesini istedi ama hiçbir zaman böyle bir ilişkileri olmamıştı. Hank o babacan bilgeliğe hiç ulaşamamıştı. "Geri dönecektir," dedi kısık sesle. "Erkekler gerçekten de çok aptal olabiliyorlar bazen. Ama Blake hatasını anlayıp dönecek ve ikinci bir şans isteyecek."

"Buna inanmak istiyorum baba."

Hank gülümsedi, belli ki kendi sözlerinden cesaret almıştı. "Bana inan Annie. O adam seni seviyor. Onu görür görmez anlamıştım. Evlenmek için çok gençtiniz, biliyorum ama sen mantıklı bir kızdın ve kendi kendime, işte kızıma bakacak bir delikanlı duruyor karşımda, dedim. Geri dönecek. Haydi şimdi seni eski odana yerleştirelim ve satranç takımlarını çıkaralım, olur mu?"

"Harika fikir."

Hank uzanıp kızının elini tuttu. Birlikte sade bir şekilde dekore edilmiş oturma odasına, oradan da ikinci kata çıkan derme çatma merdivenlere yöneldiler.

Annie'nin odasına vardıklarında Hank kulpu çevirip kapıyı açtı. Oda, güneşin solmaya yüz tutmuş lavanta rengi ışınlarıyla aydınlanan altın sarısı duvar kâğıdıyla kaplıydı. Yıllar önce kü-

çük bir kız için annesinin seçtiği ve hiç değiştirilmemiş çiçek desenli duvar kâğıdıydı bu. Onu değiştirmek ne Annie'nin ne de Hank'in aklına gelmişti, Annie büyüdüğünde bile. Çift kişilik demir bir yatak, odayı kaplamıştı ve üstünde de ağırlıklı olarak sarı renkli örtüler vardı. Dar, sürgülü pencerenin yanında babasının on üçüncü doğum gününde ona yaptığı ince daldan bir sandalye duruyordu. *Artık genç bir kız olduğuna göre bir genç kız sandalyesi istersin,* demişti.

Annie gençliğinin büyük kısmını o sandalyenin üstünde *Teen Beat* dergisinden ünlülerin fotoğraflarını keserek, Bobby Sherman ve David Cassidy'ye hayran mektubu yazarak, günün birinde evleneceği adamın hayalini kurarak geçirmişti.

Geri dönecek. Annie, babasının bu sözünü üzerine örtüp diğer karanlık düşüncelere kalkan olmasına izin verdi. Umutsuz da olsa babasının haklı çıkmasını diliyordu.

Çünkü eğer babası yanılırsa ve Blake eve dönmezse Annie kim olduğunu ya da nereye ait olduğunu bilemeyecekti.

Beşinci Bölüm

Gece tuhaf dalgalanmalarla geçmişti. Annie birkaç defa irkilerek uyanmış, gözyaşlarından arta kalanlar karanlıkta etrafını çevrelerken nem kokulu çarşaf bacaklarına dolanmıştı. Son birkaç günü bu eski çiftlik evinin içinde kayıp bir ruh gibi gezinip kendini huzursuz ve yaralı hissederek geçirmişti. Telefondan uzaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Hata ettim Annie. Affedersin, seni seviyorum. Bana, evimize dönersen Suzannah'yla bir daha hiç görüşmeyeceğim. Annie bütün gün telefon bekliyor, sonra da gece huzursuz bir uykuya dalıp rüyasında yine bunları görüyordu.

Bir şey yapması gerektiğini biliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Hayatı boyunca insanlarla ilgilenmiş, Blake ve Natalie için kusursuz bir düzen kurmuştu ama şimdi yalnız kalınca kendini kaybolmuş hissediyordu.

Tekrar uyu. Aynen öyle. Örtünün altına gömülüp uyuyacaktı tekrar...

Kapı çaldı. Başını yastığa koyarken, "Birazdan gelirim," diye söylendi.

Kapı ardına kadar açıldı. Hank orada duruyordu. Kırmızı-mavi kareli bir gömlek ve rengi açılmış, lekeli kot bir tulum giymişti. Neredeyse kırk yıldır kereste fabrikasına giderken giydiği uyduruk üniformaydı bu. Elinde yiyeceklerle dolu bir tepsi vardı. Yüzünde beliren hoşnutsuz ifadeyle birlikte gözlerini kıstı. Tepsiyi dikkatlice bırakıp yürüdü. "Berbat görünüyorsun."

Annie daha ne olduğunu anlamadan gözyaşlarına boğuldu. Babasının haklı olduğunu biliyordu. Zayıf, çirkin ve pisti, üstelik Blake de dâhil olmak üzere artık hiç kimse onu istemeyecekti. Bu düşünce midesini bulandırdı. Elini ağzına götürüp banyoya koştu. Öğürdüğünü babasının duyabileceğini bilmek küçük düşürücü bir durumdu ama elinde değildi. Sonra dişlerini fırçalayıp sarsılmış halde odaya döndü.

Hank'in gözlerindeki endişe bıçak kadar keskindi.

"Anlaşıldı," dedi ellerini birbirine çarparak. "Doktora gidiyorsun. Haydi giyin."

Dışarı çıkma, evden *ayrılma* fikri Annie'yi dehşete düşürdü. "Olmaz. İnsanlar..." Aslında neden korktuğunu kendisi bile bilmiyordu. Tek bildiği bu odada, gençliğinde uyuduğu bu yatakta kendini güvende hissettiğiydi.

"Seni hâlâ omzumda taşıyabilirim tatlım. Şimdi ya giyinirsin ya da kasabaya pijamayla gelirsin. Sana kalmış. Ama kasabaya gideceğin kesin."

Annie karşı çıkmak istedi ama babasının haklı olduğunu biliyordu ve açıkçası birinin onunla ilgilenmesi hoşuna gitmişti. "Tamam tamam." Annie yavaşça banyoya gidip buraya gelirken giydiği buruşuk kıyafetleri giydi. Saçlarıyla uğraşacak hali olmadığından parmaklarıyla taradı ve kızarmış, şiş gözlerini de güneş gözlüklerinin ardına gizledi. "Haydi gidelim."

Annie, babasının Ford pikabının yarıya kadar açık camından dışarıya bakıyordu. Başının arkasındaki bölme cama vurup takırdıyordu.

Babası, aracı yol üstündeki çukurların arasından ustaca geçirip alçak, tuğla bir binanın önünde durdu. Elle boyanmış

tabelada MYSTIC MEDİKAL KLİNİK. AİLE DOKTORU GERALD BURTON yazıyordu.

Annie gülümsedi. Yaşlı Doktor Burton yıllardır aklına gelmemişti. Annie'yi dünyaya getiren oydu ve neredeyse yirmi yıl boyunca Annie her üşüttüğünde, kulak enfeksiyonu kaptığında ya da çocukken kazalar geçirdiğinde hep ona gitmişti. Diş telleri, okul baloları ve Crescent Gölü'nde çıplak yüzmek kadar Doktor Burton da Annie'nin gençliğinin bir parçasıydı.

Hank motoru kapattı. Eski Ford boğuk bir sesle uğuldadı ve sessizliğe gömüldü. "Seni buraya getirmek biraz garip. Aşılarından birini kaçırmışız da okula gitmene izin vermeyeceklermiş gibi hissettim birden."

Annie gülümsedi. "Akıllı durursam Doktor Burton bana belki üzümlü şeker de verir."

Hank ona döndü. "Sen her zaman akıllıydın Annalise. Bunu sakın unutma."

Babasının sözleri Annie'nin yüreğini yine kabartmış, kocasının başka bir kadına âşık olduğunu söylediği deniz kıyısındaki o koca eve onu geri götürmüştü. Hüzün onu avucunun içine almadan omuzlarını doğrultup kapıyı açtı. "Seninle... nerede buluşalım?" Annie etrafına bakınıp eskiden kalma bir yer var mıdır, diye düşündü.

"Nehir kıyısında. Eskiden orayı severdin."

Annie, "Nehir kıyısı," diye tekrarladı ve orada geçirdiği akşamları, çamurda sürünüp balık yumurtası ve yusufçuk aradığı günleri anımsadı. Başını sallayıp araçtan indi ve çantasını omzuna asıp kliniğin ön kapısına çıkan beton basamakları hızla çıktı.

İçeride mavi saçlı, yaşlı bir kadın ona baktı. Yaka kartında, MERHABA BEN MADGE yazıyordu. "Merhaba. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Annie ansızın buruşuk kıyafetinin, dağınık saçının ve yüzünün cansızlığının farkına vardı. Neyse ki güneş gözlükleri gözlerini örtmüştü. "Ben Annie Colwater. Doktor Burton'la görüşmek istiyorum. Sanırım babam bir randevu ayarlamış."

"Evet doğru, tatlım. Otur. Doktor birazdan seni alacak."

Annie sigorta formunu doldurduktan sonra bekleme odasındaki bir koltuğa oturup *People* dergisinin en yeni sayısına göz gezdirmeye başladı. Henüz on beş dakika geçmemişti ki Doktor Burton köşeyi dönüp bekleme odasına geldi. Annie'nin yokluğunda adamın boyun bölgesinde kırmızı katmanlar oluşmuş, saçı bir hayli dökülmüştü ama o yine de Doktor Burton'dı işte; Mystic'te kravatsız işe gitmeyen tek adam.

"Demek Annie Bourne gelmiş. Gözlerime inanamıyorum."

Annie yaşlı adama gülümsedi. "Uzun zaman oldu."

"Aynen öyle. Haydi gel." Doktor kolunu Annie'nin omzuna attı ve onu en yakın muayene odasına yönlendirdi. Annie kâğıt kaplı yatağa uzanıp ayaklarını birleştirdi.

Doktor da karşısındaki lekeli, sarı plastik koltuğa oturup Annie'ye baktı. Şişe dibi gözlükleri gözlerini yemek tabağı kadar büyütmüştü. Annie onun kaç yıl önce görme yetisini kaybetmeye başladığını merak etti. "Pek iyi görünmüyorsun."

Annie gülümsemeye çalıştı. Belli ki doktor görme yetisini tamamen kaybetmemişti. "O yüzden geldim zaten. Babam berbat göründüğümü söyledi, bir hastalığım olabileceğini düşündü."

Doktor kişnemeyi andıran bir sesle güldü ve dosyasını açıp kalemini boş sayfaya koydu. "Tam Hank'e yaraşır bir düşünce. Onu son gördüğümde migreni tutmuştu ve beyin tümörü olduğundan emindi. Senin neyin var bakalım?"

Annie nereden başlayacağını bilemedi. "İyi uyuyamıyorum, başım ağrıyor, midem bulanıyor... öyle şeyler."

"Hamile olma ihtimalin var mı?"

Annie bu soruya kendini hazırlamalıydı. Hazır olsa canı bu kadar yanmazdı. Ama herhangi bir doktordan böylesi hassas bir soru duymayalı yıllar olmuştu. Kendi doktorları yanıtı çok iyi bilirdi. "Kesinlikle yok."

"Sıcak basması, düzensiz regl?"

Annie omuz silkti. "Regl dönemlerim her zaman düzensizdir. Geçen yıl bir iki ay hiç regl olmadım. Açıkçası bir iki aylık aralıklar beni çok da endişelendirmiyor. Ve evet, jinekoloğum da her an menopoza girebileceğim konusunda beni uyardı."

"Bilemiyorum, bence bunun için biraz gençsin..."

Annie gülümsedi. "Çok naziksin."

Doktor çizelgeyi kapatıp nazikçe kucağına koydu ve tekrar ona baktı. "Son dönemde depresyona girmene sebep olacak bir şey yaşadın mı?"

Depresyon.

Dağlar kadar büyük bir acıyı tanımlamak için tek kelime yetmişti. Gün ışığını bir kişinin ruhundan çalıp yapayalnız bir halde isimlendiremedikleri bir şeyin arayışıyla onu soğuk, kasvetli topraklara atmaya yetecek bir kelime.

"Olabilir."

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

Annie yaşlı adama baktı. Adamın buğulu gözlerindeki anlayış onu uzun ve rüzgârlı bir yola sürüklemişti ve yolun sonunda Annie, sınıfında ilk regl gören on iki yaşındaki o kıza dönmüştü. Hank ne söyleyeceğini bilemediği için onu elinden tuttuğu gibi Doktor Burton'a getirmiş, Annie'nin korkusunu yatıştırma işini ona devretmişti.

Gözyaşları Annie'nin gözlerini acıtırken kontrolsüzce yanaklarına aktı. "Kocamla kısa süre önce ayrıldık. Üstesinden gelebildiğimi sanmıyorum."

Doktor yavaşça gözlüklerini çıkarıp önündeki evrakların üstüne koydu ve sivri burnunun köprüsünü ovdu. "Çok üzüldüm Annie. Ne yazık ki bu sorunla çok sık karşılaşıyorum. Büyük şehirler kadar bizim küçük Mystic kasabamızda da boşanmalar yaşanıyor. Tabii ki üzüleceksin. Depresif halin uykusuzluğunu, iştahsızlığını, mide bulantılarını ve diğer birçok şikâyetini açıklıyor. Belki sana Valium yazabilirim, Prozac'la da başlayabiliriz. Biraz olsun kendini toparlayıncaya kadar seni biraz rahatlatacaktadır."

Annie ona boşandıktan sonra kendini toparlayabilen ya da kocası bir süre sonra fikrini değiştirmiş bir kadın görüp görmediğini sormak istedi. Ama bunlar çok samimi ve hislerini ortaya çıkaracak sorular oldukları için sessiz kaldı.

Doktor gözlüklerini tekrar takıp ona baktı. "Öncelikle kendine çok iyi bakmalısın Annie. Depresyon ihmal etmeye gelmez. Ve eğer uykusuzluğun devam ederse tekrar gel. Sana ilaç yazarım."

"Bir sevgilinin yerini tutacak ilaçlar mı?" Annie tatsız bir tebessüm verdi. "Bunlar insanı uyuşturan ilaçlar sanırım. Bir avuç dolusu almalıyım belki de."

Doktor gülümsemedi. "Bir avuç dolusu, duymaktan hoşlanmadığım bir sözdür ve alaycı sözler de bir hanımefendinin ağzına hiç yakışmıyor. Şimdi söyle bakalım, ne kadar zaman buralardasın?"

Annie'nin içini bir utanç kaplamış, yine on yaşındaki haline dönmüştü sanki. "Affedersin... Haziran ortası." *Blake aramazsa.* Annie bu düşünceyle ürperdi. "Sanırım o zamana kadar buradayım."

"Haziran ortası ha? Tamam, o halde seni bir de haziranda görmek istiyorum. Ne durumda olursan ol. Bir randevu ayarlıyorum, tamam mı?"

Birilerinin onunla ilgilenmesi Annie'ye iyi gelmişti. "Tamam. Eminim o zamana kadar daha iyi olurum."

Doktor, Annie'yi klinikten çıkardı. Omzunu sıvazlayıp kendine iyi bakmasını tekrar anımsattı ve dönüp koridorda gözden kayboldu.

Annie klinikten çıkıp parka gitmek için kasabaya yöneldiğinde kendini daha iyi hissediyordu. Soğuk bahar havası onu canlandırmıştı ve gökyüzü öyle parlak bir renkteydi ki Annie güneş gözlüklerini tekrar takma gereği duydu. Yazın yaklaştığını haber veren o nadir ilkbahar günlerinden birini yaşıyorlardı. Bir Roosevelt geyiğinin elektrikli testereyle yapılmış heykelinin yanından geçip parka girdi ve çiy kaplı çimlere düşmüş son kış yapraklarını ezerek yürüdü.

Babasını, eskiden beri nehir kıyısında olan aynı ahşap bankta otururken buldu ve yanına gitti.

Hank ona üzerinden duman tüten sıcak kahve dolu köpük bardağı uzattı. "Eminim liseden beri iyi bir kahve içmemişsindir."

Annie sıcak bardağı sıkıca kavradı. "Latte makinem var baba."

Kahvelerini sessizlik içinde yudumladılar. Annie şiddetle akan suyun yatıştırıcı, tanıdık sesini dinledi.

Babası kâğıt torbadan bir kruvasan alıp Annie'ye uzattı. Midesi yeme fikrine isyan edince Annie onu geri çevirdi.

"Doktor ne dedi?"

"Büyük sürpriz... depresyona girmişim."

"Hâlâ kızgın değil misin?"

"Dün gece rüyamda pirana balıklarının Blake'i yediğini gördüm. Sence yeterince kızgın değil miyim?" Babası yanıt vermedi,

öylece ona baktı. Ta ki Annie daha yumuşak bir sesle, "Bir ara kızgındım ama şimdi... kızamayacak kadar içim boşaldı." Annie gözyaşlarının yaklaştığını hissetti ve engel olamadı. Küçük düşmüş halde bakışlarını çevirdi. "Benim önemsiz olduğumu düşünüyor baba. Nafakayla yetinip... silik bir hayat sürmemi bekliyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence haklı." Annie gözlerini sımsıkı kapattı. "Bana bir tavsiye ver baba. Mantıklı bir şey söyle."

"Hayat boktan bir şey."

Annie hissettiklerine karşın güldü. Bu tam da babasından bekleyeceği türden bir sözdü ve o işe yaramasa da aşinalık duygusu onu rahatlatmıştı. "Teşekkür ederim baba. Ben senden akıl istiyorum, sense bana araba arkası yazılarından alıntı yapıyorsun."

"İnsanlar o sözleri nasıl buluyor sanıyorsun?" Babası, Annie'nin elini sıvazladı. "Her şey yoluna girecek Annie. Blake seni seviyor, yakında gelecektir. Ama bütün zamanını yatakta geçiremezsin. Kalkıp bir şeyler yapmalısın. Blake kafasını kıçından ayırana kadar bir şeylerle meşgul olmalısın."

"Ya da o kadınınkinden."

"Küçük kızımdan harika bir yorum. Ben de sana bir şey söyleyeyim," dedi babası gülümseyerek. "Hayat sana limon verdiğinde limonata yap."

Annie, Blake için yaptığı limonata sürahisini, sonra da boşanma sözleşmesini lekeleyen o büyük damlayı gözünde canlandırdı. "Ben limonata sevmem."

Babasının bakışları ciddileşti. "Annie Virginia, bence sen ne sevip sevmediğini bilmiyorsun ve artık bulma vaktin gelmiş."

Annie, babasının haklı olduğunu biliyordu. Böyle devam edemezdi, sürekli ağlayıp gelmeyecek bir telefonu bekleyerek günlerini geçiremezdi.

"Biraz risk almalısın tatlım."

"Ben risk alıyorum. Dişlerimi her gün diş ipiyle temizlemiyorum ve bazen çiçek deseniyle kareli kıyafetleri bir arada giyiyorum. Bir defasında İşçi Bayramı'ndan sonra da beyaz ayakkabı giymiştim."

"Ben demek istiyorum ki..."

Annie güldü. O müthiş olay patlak verdiğinden beri ilk kez içtenlikle gülmüştü. "Saçımı kestireceğim."

"Ne?"

"Blake saçlarımı hep uzun severdi."

Hank sırıttı. "Vay vay vay. Sanırım nihayet biraz kızgınlık duymaya başladın. Bu iyiye işaret."

Lurlene'in Pofuduk Saçlar Salonu Annie'nin sürekli müşterisi olduğu güzellik merkezlerine pek benzemiyordu. Burası beyaz süslemeleriyle şeker pembesi duvarlı, Viktoryen tarzda eski moda, küçük kasabalara özgü bir güzellik salonuydu. Evin ön kısmını kaplayan veranda sallanan sandalyeleri güneşten koruyordu.

Annie üzerinde, LURLENE'İN MÜŞTERİLERİNE AYRILMIŞ PARK ALANI. İHLAL EDENLER SAÇ KESİMİ VE PERMAYLA CEZALANDIRILACAKLARDIR yazılı koyu pembe tabelanın yanına park etti. Ön verandaya giden kalp şeklindeki beton taşlardan oluşan yürüme yolundan geçerken kapının yanındaki tek siyah hoparlörden *It's a Small World* şarkısının sözleri kulağına geldi.

Annie içini aniden kaplayan bir korkuyla durdu. Saçları yıllardır uzundu. Ne yaptığını sanıyordu ki? Bir makas darbesiyle

gençliğine döneceğini mi? *Sakin ol Annie.* Derin bir nefes aldı ve ileriye doğru bir adım atması, o basamaklardan çıkıp saçlarını kestirmek için gerekli olan şey dışındaki her şeyi dışarı verdi.

Tam en üst basamağa ulaşmıştı ki ön kapı açıldı ve karşısına bir kadın çıktı. Neredeyse bütün kapıyı kaplayacak kadar kabarık, Lucille Ball kızılı saçlarıyla boyu en az bir sekseni buluyordu. Heykele benzer vücudunu parlak kırmızı bir taytın içine sokmuştu (ya da parıltılı bir boyaya batırılmıştı). Siyah beyaz zebra desenli dar angora kazağı Alpler kadar büyük göğüslerini örtmüştü. Her bir kulağından da kocaman, zebra desenli küpeler sarkıyordu.

Kadın kımıldandı, kayık kadar geniş ayaklarını saran altın rengi Barbie bebek ayakkabılarına varana kadar bütün vücudunu küçük çaplı, coşkun bir ürperti sarmıştı. "Sen Annie Colwater olmalısın..." Soyadını güneylilere özgü mısır pekmezi kadar tatlı ve tok bir ifadeyle *Kolvotah* diye telaffuz etmişti. "Tatlım, ben de seni bekliyordum! Baban yenilenmek istediğini söylediğinde kulaklarıma inanamadım. Mystic'te yenilenmek ha!" Kadın gıcırtılı basamaklardan, Rose Bowl geçit törenine katılmış gibi bir edayla indi. "Ben Lurlene tatlım. Geyik kadar gelişmiş olduğumu düşünüyorsun büyük ihtimalle ama moda anlayışım çok daha gelişmiştir. Haydi, hemen içeri gir. Doğru yere geldin. Sana kraliçeler gibi muamele edeceğim." Kadın Annie'nin sırtını sıvazlayıp kolundan tuttu ve onu basamaklardan çıkarıp hasır çerçeveli aynalarla dolu parlak, beyaz ve pembe renkli salona soktu. Pembe çizgili perdeler manzarayı zırh gibi korurken sert zemini de pembe renkli bir kilim kaplamıştı.

"Pembe benim rengim," dedi Lurlene gururla. Ağır ağır konuştuğu için cümle ağzından *peeembe beniiim reengim* şeklinde çıkmıştı. "Pamuk şekeri rengi ve ten rengi karışımı kendini özel ve güvende hissetmen için tasarlandı. Bunu bir dergide

okumuştum. Gerçekten de öyle değil mi ama?" Kadın Annie'yi, rengârenk bigudilere sarılı beyaz saçları olan iki yaşlı müşterinin yanından geçirdi.

Lurlene, Annie'nin saçını yıkarken konuşmaya devam ediyordu. *Ah Tanrım, Disco Barbie bebeğimden sonra bu kadar gür saçlar görmemiştim.* Annie'nin omuzlarına turuncu renkli plastik bir pelerin sarıp onu aynanın karşısındaki rahat koltuğa oturttuktan sonra Lurlene, Annie'nin omzunun üzerinden baktı. "Saçlarını kestirmek istediğinden emin misin? Böyle saçlara sahip olmak için kadınlar neler vermez ki..."

Annie, midesinin tam orasına yerleşip içini pır pır eden o duyguya yenik düşmeyecekti. Geri dönüşü yoktu. Artık yoktu. "Hepsini kes," dedi düz bir sesle.

"Hımm, demek eminiz," dedi Lurlene dişlerini göstererek sırıtırken. "Omuzlarına kadar filan mı olsun?"

"Hepsini."

Lurlene'in boyalı dudakları açık kaldı. "Hepsi mi? Tamamen mi yani?"

Annie başını salladı.

Lurlene çabuk toparlandı. "Tatlım, sen benim en büyük başarım olacaksın."

Annie ne yaptığını düşünmemeye çalıştı. Yüzünden geriye doğru toplanmış saçlarıyla solgun ve gergin yüzünü aynada bir kez görmesi gözlerini kapatmasına ve tekrar açmamasına yetmişti.

Saçının çekildiğini, sonra makas darbelerini, ardından da küçük bir vızıltıyla saçlarının yere döküldüğünü duydu.

Kıt, vız, kıt, vız kıt kıt kıt...

"Baban aradığında çok şaşırdım. Yıllarca seninle ilgili hikâyeler dinledim. Kathy Johnson'dan. Onu hatırlıyor musun?

Şey, kuaförlük okuluna Kathy'yle birlikte gittim. Tabii Kathy okulu bitiremedi. Makasla ilgili şeyler içini mi karartıyormuş ne. Ama dost olduk. Çocukluğunuza dair tonlarca hikâye anlattı bana. Kathy'yle birlikte çılgın ve vahşice şeyler yaptığınızı anımsıyorum."

Kathy Johnson.

Annie'nin yıllardır duymadığı bir isimdi bu. *Kathy ve Annie sonsuza dek dost kalacaklar. İnanılmaz derecede iyi biridir.* Birbirlerinin yıllığına böyle yazmışlardı, lisenin son günlerine yaklaşırken de birbirlerine böyle söz vermişlerdi.

Annie onunla arkadaşlığını sürdürmeyi, iletişim içinde kalmayı amaçlamıştı hep ama nedense olmamıştı. Çocukluktaki arkadaşlıkların birçoğu gibi onlar da yavaş yavaş uzaklaşmışlardı. Birkaç yıl birbirlerine Noel kartı yazmışlardı ama sonra ondan da vazgeçmişlerdi. Annie yıllardır Kathy'den haber almamıştı. Uzaklaşmaları lise henüz bitmeden, Nick, Kathy'ye evlenme teklif ettiğinde başlamıştı.

Nick.

Annie onu ilk gördüğü günü hâlâ anımsıyordu. Birinci sınıftaki İngiliz. Mavi gözleriyle herkese meydan okuyarak sınıfa girmişti. Eski bir Levi's ve beyaz bir tişört giymiş, tişörtün kıvrım yerine de bir sigara paketi sıkıştırmıştı. Dağınık, uzun siyah saçları ve *bana bulaşma* diye bağıran tavrıyla Annie'nin daha önce gördüğü kimseye benzemiyordu. Annie ilk görüşte âşık olmuştu; en yakın arkadaşı Kathy dâhil sınıftaki bütün kızlar da aynı durumdaydı.

Ama Nick, Kathy'yi tercih etmişti ve bu tercih Annie'ye ilk aşk acısını tattırmıştı.

Annie uzun zaman öncesinde kalmış bu silik anıyı anımsayarak gülümsedi. Belki ziyaretlerine gidip eski dostluklarına

kaldıkları yerden devam ederlerdi. Tanrı biliyordu ya, şu sıralar bir arkadaşla vakit geçirmek ona iyi gelirdi. Hiç değilse eski günleri anıp gülerlerdi. "Nick ve Kathy nasıl?"

Makasın kıt kıt sesi aniden kesildi. "Duymadın mı?"

"Neyi?"

Lurlene gül kokulu parfümünü yayarak eğildi. "Kathy sekiz ay kadar önce öldü."

Annie gözlerini açtı. Saçları kesilmiş, tebeşir gibi bembeyaz suratlı bir kadın aynada ona bakıyordu. Gözlerini tekrar kapattı. Tekrar konuşabildiğinde sesi ince ve yumuşak çıkmıştı. "Nasıl?"

"Elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım, çocuğa da baktım ama o çocuk, Isabella... Şey... artık aklı başında değil. Dün okuldan atılmış. Düşünebiliyor musun? Altı yaşındaki bir çocuk kendini okuldan attırıyor. Sence ne akla hizmet böyle bir şey yaptılar? Hepsi annesini biliyor. Biraz olsun merhamet ederler sanıyorsun. Nick bir bakıcı arıyor ama ona kimi gönderdiysem bir kusur buldu."

"Nasıl oldu?" Annie'nin sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Onu müdürün odasına çağırmışlar ve okuldan kovuldun çocuğum, demişler." Lurlene ayıpladığını belirten bir ses çıkardı. "O çocuğun bir kez daha yalnız kalmaması gerekiyor. Onun bir babaya ihtiyacı var. Ama şu an bir tavşan bile ondan daha iyi babalık eder ki onlar da yavrularını yiyorlar. Keşke onlara daha fazla yardım edebilsem ama Buddy, yani kocam beş çocuğunun beşini de eski karısı Eartha'yla birlikte büyüttüğünü söylüyor. Onu tanıyor musun? Forks taraflarında yaşıyor. Her neyse, Buddy yine aynı şeyleri yaşamak istemiyor, Eartha'yla evlenmekten bahsetmiyorum elbette, çocuk bakmaktan bahsediyorum. Hem benim hiç çocuğum olmadı. Bu konuda ne bilirim ki? Yani saçlarına mükemmel bir şekil verebilir, minik tırnaklarına oje de

sürebilirim ama başka bir şey bilmem. Okuldan sonra ona göz kulak olabilirim. Bana burada çok yardımı oluyor ama doğrusunu istersen böylesine problemli bir çocuk beni korkutuyor."

Annie her şeyi bir anda öğrenmişti. Tam anlamıyla algılamakta zorlanıyordu. *Kathy.*

Kathy nasıl ölmüş olabilirdi? Daha dün birbirlerinin en yakın arkadaşıydı onlar; ilkokulda her teneffüs bahçede oynamış, ortaokulda erkeklere gülmüş, lisede çiftler halinde gezmişlerdi. Ancak kızların arasında olabilecek türden bir arkadaşlık kurmuşlardı. Birbirlerinin kıyafetini giyiyor, birbirlerinin evinde kalıyor, sırlarını birbirleriyle paylaşıyorlardı. Hep arkadaş kalacaklarına da yemin etmişlerdi.

Ama hayatları farklı yollara ayrılırken arkadaşlıklarını sürdürecek zamanı ve enerjiyi bulamamışlardı... ve şimdi Kathy ölmüştü. Annie, Kathy'yi unutmak istememişti aslında. Ama unutmuştu ve şimdi asıl önemli olan da buydu. Stanford'a gidip Blake'le tanışmış, geçmişini geleceğiyle değiş tokuş etmişti.

"Nick tek kelimeyle paramparça oldu," dedi Lurlene sakızını şişirirken. "O ve Kathy, Mystic Gölü'ndeki eski Beauregard evini almışlardı..."

Beauregard evi. Kâğıt mendil kadar narin acı tatlı anılara sarılı o görüntü Annie'nin gözünde canlandı. "Onu biliyorum ama Kathy'nin nasıl öldüğünü hâlâ..."

Saç kurutma makinesi çalışmaya başlamış, Annie'nin sorusunu bastırmıştı. Lurlene'in konuşmaya devam ettiğini duyuyordu ama ne dediğini anlamıyordu. Birkaç dakika sonra makine sustu. Lurlene makasını beyaz porselen fayansın üstüne sertçe koydu.

"Tanrım, ne güzel oldun." Lurlene, Annie'nin kolunu sıktı. "Gözlerini aç tatlım ve kendine bir bak."

Annie gözlerini açtı ve aynada bir yabancı gördü. Kahverengi saçları kısalmış, bukleleri kaybolmuştu. Kısa saç kesimi yorgun, soluk tenini ortaya çıkarmış, yeşil gözlerinin kemikli yüzünde kocaman ve ruh gibi görünmesine sebep olmuştu. Rujsuz, somurtuk dudakları da renksiz, beyaz bir çizgiye dönüşmüştü. Kate Moss'un elli yaşındaki haline benziyordu, çim biçme makinesi saldırısından sonraki hali. "Aman Tanrım..."

Lurlene aynadan onu onayladı, arabanın arka camından bakan köpekler gibi sırıtıyordu. "Warren Beatty'yi ayartan şu genç kadına benzedin. Kimden bahsettiğimi anlamışsındır. *American President* dizisinde oynayandan bahsediyorum."

"Annette Bening," dedi salondaki kadınlardan biri.

Lurlene kamerasına uzandı. "Hemen fotoğrafını çekmeliyim. *Modern Do* dergisine yollayacağım. O Reno gezisini kesin kazanırım." Annie'nin önünde diz çöktü. "Gülümse."

Annie'nin düşünmesine fırsat kalmadan Lurlene fotoğrafı çekip doğruldu ve akrilik tırnağının kırmızı ucunu çiğnemeye başladı. "Dünyada bu saç kesiminin yakışacağı yüz kadın bile yoktur ama sen onlardan birisin tatlım."

Annie'nin tek istediği bu salondan ağlamadan çıkabilmekti. *Her şey düzelecek. Geçmişte kalacak,* dedi kendi kendine ama Blake'ten ve ona döndüğü takdirde saçına ne yaptığını sorduğunda ne yanıt vereceğinden başka bir şey düşünemiyordu. Titreyen eliyle çantasına uzandı. "Borcum ne kadar?"

"Borcun yok tatlım. Hepimiz kötü günler yaşadık."

Annie, Lurlene'e döndü. Kadının ağır makyajlı gözlerinde gerçek ve içten bir anlayış yatıyordu.

Midesi bulanmasa Annie gülümseyebilirdi bile. "Teşekkürler Lurlene. Belki günün birinde bu iyiliğinin karşılığını verebilirim."

Lurlene'in boyalı yüzünde dişlerini gösteren bir tebessüm belirdi. "Ah tatlım, burası Mystic. Burada yeterince vakit geçirirsen iyilik bir ricaya dönüşür." Eğilip köşeden büyük, yeşil renkli bir çanta aldı. Onu sertçe fayansa bıraktığı anda kapağı açıldı. İçinde Robin Williams'ı Courtney Love'a dönüştürecek kadar makyaj malzemesi vardı. Lurlene sırıttı. "Şimdi yenilenmeye hazır mısın?"

Annie nefesini tuttu. Gözünde canlandırabiliyordu, Benjamin Moore boyasından daha renkli olacaktı yüzü. "Hayır... teşekkürler. Acelem var." Annie ayağa kalkıp geriledi.

"Ama... seni tam..."

Annie teşekkür ettiğine dair bir şeyler mırıldanıp kapıya koştu. Mustang'ine binip motoru çalıştırdı ve çakıl taşlı araç yolunda arkasında bir duman bulutu bırakarak uzaklaştı. Daha bir kilometre gitmemişti ki gözyaşlarının acısını hissetti.

On beş dakika sonra bembeyaz elleri direksiyona yapışmış, gözyaşları yanaklarına akarken Harikalar Dünyası adındaki golf sahasının yanından geçiyordu. Sonra yanıtsız kalan o soruyu anımsadı.

Kathy'ye ne olmuştu?

Annie yanaklarındaki gözyaşları kuruyup gümüş rengi çizgilere dönüşene kadar Mystic'in etrafından, yağmurun eksik olmadığı arka sokaklardan, ürün veren tepelerden geçti. Babasını gördüğünde yüzüne mutlu bir ifade takınması gerektiğini biliyordu. Sonunda, kendini kontrol edecek bir parça güç bulduğunda eve gitti.

Babası şöminenin yanındaki eski, sarı sandalyede oturmuştu. Kucağındaki bulmaca dergisinin bir sayfası açıktı. Annie içeri girer girmez başını kaldırdı. Yüzündeki tebessüm, fırının kapağı

kapanır kapanmaz sönen kekten daha çabuk düşmüştü. "Ulu Tanrım..." dedi usulca.

Annie elinde olmadan güldü. "*G. I. Jane* filminden teklif aldım."

Hank'in yavaş yavaş başlayan kahkahası giderek güç kazandı. "İyi görünüyor tatlım."

"İyi mi? *Yeni doğan* gibi değil de sadece biraz daha genç görünmeyi istemiştim."

Hank ayağa kalkıp kollarını iki yana açtı. Dergi kanat çırparak yere düştü. "Gel buraya tatlım."

Annie, babasının kollarına yaklaşıp onu kucaklamasına izin verdi. Babası geri çekildiğinde göğüs cebinden küçük, kâğıda sarılı bir şekerleme çıkardı. Karamela. Babası bu şekerlemenin, Annie'nin kötü günlerini atlatmasına yardımcı olacağına inanmıştı hep. Annesi öldüğünde de ona bir tane vermişti. *Al tatlım, bir şekerleme ye.* Sonraki yıllarda Annie ne zaman karamel kokusu alsa babasını görmeyi beklerdi.

Gülümseyerek şekerlemeyi aldı ambalajından çıkarıp ağzına attı. Şekerleme dilinde dönerken Annie anılarına gömülmek üzereydi.

Babası yanağına dokundu. "Gerçek güzellik insanın içindedir."

"Bu kadınların birbirine söylediği bir söz baba. İnan bana erkekler iç güzelliğine bakmıyor."

Hank ona belli belirsiz bir tebessüm verdi. "Ben inanıyorum ve bildiğim kadarıyla da bir erkeğim. Saç kesimin de harika olmuş. Ama alışmam biraz zaman alacak."

"Şey... kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum. İstediğim de buydu."

"Elbette." Babası Annie'nin omzunu sıvazladı. "Şimdi, Scrabble oynamaya ne dersin?"

Annie başını sallayıp babasının peşine takıldı. Babası on yıl önce son oynadıklarından beri belki de yerinden hiç kımıldamamış Scrabble kutusunu oturma odasının köşesindeki dolaptan aldı. Kutunun üstündeki tozu temizleyip onu sehpanın üstüne koydu.

Annie yeni haneli ahşap tahtasına bakıp oyunu başlatmak için bir kelime aradı. "Evet baba, bana Kathy Johnson'dan bahsetmedin."

Babası başını kaldırmadı. "Bahsetmedim mi? Sana yazdım sanıyordum. Noel'de geldiğimde söylemiş de olabilirim."

"Hayır."

Babası omuz silkti ve Annie babasının ona bakmayacağını anladı. "Her neyse, artık biliyorsun. Mystic'te ne yaşanırsa Lurlene'den duyarsın. Bu şekilde öğrenmene üzüldüm."

Annie, babasının rahatsız olduğunu fark etmişti. Boyun düğmesi iliklenmemiş olmasına karşın yakasını çekiştirip duruyordu ve kelimelere de on emri okuyormuş gibi bakıyordu. Ölümden bahsetmeyi sevmezdi o. Ama büyüdüğüne tanık olduğu bir kadının zamansız ölümünden belli ki hiç konuşmak istemiyordu.

Annie konunun kapanmasına izin verdi. Hafifçe gülümseyip dört harfi yan yana koyarak oyunu başlattı. Kathy'nin ölümüne dair ne bilmek istiyorsa başka bir yerden öğreneceği belliydi.

Altıncı Bölüm

Nick Delacroix sağanak yağmurun altında ön bahçesinde durmuş, geçen yıl ektiği eğik ve gevşek duran, yarı ölü kiraz ağacına bakıyordu. Yavaşça çamurlu çimlerin üzerine diz çöküp başını eğdi.

Karısının cenazesinde ya da dün kızı okuldan atıldığında ağlamamıştı ama şu anda nedense deliler gibi ağlamak istiyordu, üstelik de bir türlü büyümeyen bu aptal ağaç için. Ayağa kalkıp ağaçtan uzaklaşarak yorgun bir halde eve girdi.

Ama korunaklı eve girip kapıyı arkasından kapattığında bile o lanet ağaç aklından çıkmıyordu.

Hepsi dün olanlar yüzündendi; kötü bir gün geçirmişti ve son sekiz ayda gerçekten de zor zamanlar yaşıyordu.

Tatlı kızı Izzy okuldan atılmıştı.

Bu düşünceyle birlikte öfkesi yine büyüdü. Öfkesi dindiğindeyse tek hissettiği utançtı.

Dün Izzy, müdürün odasına girmiş, kahverengi gözleri yaşla dolmuş, dolgun ve küçük dudakları titremişti. Pembe elbisesi kirlenip yırtılmıştı ve Nick onu giydiğinde de zaten o halde olduğunu içi sıkılarak anlamıştı. Kızının bir zamanlar neşe ve gurur kaynağı olan uzun siyah saçları artık anne eli değmediği için darmadağınık bir kuş yuvasını andırıyordu.

Bir an anlamsızca da olsa bir zamanlar kızının sahip olduğu o güzelim kurdelelere ne olduğunu düşündü.

Onu artık okulumuza kabul edemeyiz Bay Delacroix. Anlıyorsunuz, değil mi?

Izzy hareketsizce orada duruyordu. Konuşmuyordu ama zaten aylardır konuşmuyordu. Onu kovmalarının bir sebebi de buydu... Ve bir de görünmez olması. Birkaç ay önce yavaş yavaş, her gün bir minik parmağının görünmez olduğuna inanmaya başlamıştı. Artık sol eline siyah bir eldiven takıyordu; göremediği ya da kullanamadığı eline. Son zamanlarda sağ elini de hantalca kullanıyordu, parmaklarından birkaçının "görünmez olduğuna" inanmaya başlamıştı.

Izzy başını kaldırmamış, Nick'in gözlerine bakmamıştı ama tek bir gözyaşı damlası yanağına düşmüştü. Nick o gözyaşı damlasının düşüp elbisesine çarpmasını ve küçük gri bir lekeye dönüşüp kaybolmasını izledi.

Nick bir şey söylemek istedi ama annesini kaybetmiş bir çocuğu nasıl rahatlatabileceğini bilmiyordu. Sonra, her zamanki gibi kızına yardım edemediğini görünce öfkelendi. İçkiye ihtiyacı olduğunu düşünmeye başlamıştı, sinirlerini yatıştırmak için yalnızca bir duble. Ve bu süre boyunca kızı, altı yaşındaki bir çocuğa göre fazla sessiz ve hareketsizce orada durmuş, hüzünlü, yetişkinlere özgü bir hüsranla onu izlemişti.

Nick oturma odasına gidip dün gece sipariş verdikleri yemek kutularının üstünden geçti. Kırıntıların üstünde bir sinek vızıldıyordu. Çim biçme makinesinin sesini andırıyordu.

Nick saatine bakıp görüşü netleşene kadar gözlerini kırpıştırdı. Sekiz buçuk olmuştu.

Lanet olsun. Izzy'yi almaya gecikmişti. Yine.

Onunla yüzleşme, onu yine hayal kırıklığına uğratma, elindeki o siyah eldiveni görme fikri...

Telefon çaldı. Arayan kişinin onu merak eden Lurlene olduğunu biliyordu. "Selam Lurle," dedi ağır ağır duvara yaslanarak. "Biliyorum, biliyorum geç kaldım. Ben de tam çıkıyordum."

"Acele etme Nick. Buddy bu akşam oğlanlarla dışarıda ve sen gırtlağıma yapışmadan söyleyeyim, Izzy iyi."

Nick şu ana dek ne kadar gergin olduğunu bilmeden rahat bir nefes aldı. "Geç kalmamı sorun etmiyorsun ve Izzy iyi. Ne oldu?"

Lurlene şimdi fısıldayarak konuşuyordu. "Aslına bakarsan biraz da dedikodu yapmak için aradım."

"Aman Tanrım, Lurlene. Benim umurumda..."

"Dün eski bir arkadaşınla karşılaştım, şimdi biraz umurundadır belki, ha? Açıkçası hiç de beklediğim gibi çıkmadı. Seni ve Kath'i duyunca. Ay! Onun adını anmamalıydım, affedersin. Her neyse, bu kadın çok şeker biri. Bu kadar zengin olduğunu bile bilmiyordum. Ama sade. Sissy Spacek gibi. Geçen gün onu *Oprah*'da gördüm ve bizden hiçbir farkı olmadığını düşündüm."

Nick konuşmaya ayak uydurmaya çalıştı ama her şey kontrolü dışında gelişmeye başlamıştı. "Sissy Spacek bugün senin salonuna mı geldi? Konu bu mu?"

Lurlene'in melodik kahkahasının tonu yükselip alçaldı. "Ne ahmaksın, tabii ki hayır. Burası Mystic, Aspen değil. Annie Bourne'dan bahsediyorum. Kasabaya babasını ziyarete gelmiş."

Nick doğru duymuş olamazdı. "Annie Bourne kasabaya mı dönmüş?"

Lurlene saç kesimi, kaşmir kazaklar ve üzüm büyüklüğünde pırlantalara dair bir şeyler söyledi. Nick artık onu dinleyemiyordu. *Annie Bourne.*

Ne dediğini kendisinin bile bilmediği bir şeyler mırıldanıp telefonu kapattı.

Tanrım, Annie Bourne. Yıllardır kasabaya gelmemişti. Kathy'nin, eski dostunun aramasını boşu boşuna beklemesinden biliyordu bunu.

Oturma odasındaki dökümtülerin üstünden şömineye doğru gitti ve raftan bir fotoğraf aldı. Her gün gördüğü ama yıllardır dikkatli bakmadığı bir fotoğraftı bu. Biraz solmuş, renkleri yıllar içinde ve güneşin etkisiyle değişmişti. Son sınıftan önce, her şeyin güllük gülistanlık olduğu o son yaz mevsiminde üçünün birlikte çekildiği bir fotoğraftı bu. Annie, Kathy ve Nick. Muhteşem üçlü.

Nick ortalarında durmuş, kollarını kızların omzuna atmıştı. Ne kadar da genç, umarsız ve mutlu görünüyordu; birkaç ay öncesine kadar hurdası çıkmış, pis bir arabanın içinde yaşayan gençten ne kadar da farklıydı. Normal yaşamın yağmur kadar tatlı iksirinden içtiği o muhteşem yaz mevsiminde Nick sonunda arkadaşlara sahip olmanın, biriyle arkadaş olmanın anlamını öğrenmişti.

Ve âşık olmuştu.

O fotoğraf akşama doğru bir saatte, gökyüzünün derin ve kusursuz bir maviye büründüğü bir zamanda çekilmişti. Günü gölde geçirmiş, çığlıklar ve kahkahalar eşliğinde kayalıklardan suya atlamışlardı. Bunun bir sonu olduğunu, eninde sonunda iki kızdan birini tercih etmesi gerektiğini anladığı gündü.

Hangisini tercih edeceğine şüphe yoktu. Annie çoktan Stanford'a başvurmuştu ve yüksek notları ve sınav sonuçlarına bakılırsa kabul edileceğinden kimsenin kuşkusu yoktu. Yani o dünyaya açılıyordu. Kathy ise öyle değildi. O sessiz, zaman zaman hüzünlü küçük bir kasaba kızıydı... Sevilmeye ve ilgi görmeye muhtaç bir kız.

Nick o gün Annie'ye ne söylediğini anımsıyordu. Annesiyle geçirdiği o hayattan sonra Nick ne istediğini biliyordu; saygı ve istikrar. İnsanların hayatında fark yaratmak, arabasında yaşayan yapayalnız, genç bir kadının ölümünün önemsendiği bir hukuk sisteminin parçası olmak istiyordu.

Annie'ye, Mystic'te polis olmak istediğini söylemişti.

Annie ona bakmak için battaniyenin üstünde yuvarlanıp, *olamaz Nick,* diye mırıldanmıştı. *Çok daha iyisini yapabilirsin. Hukuku seviyorsan büyük... büyük düşün. Yargıç olabilirsin, senatör bile olabilirsin.*

O sözler, farkında olmadan da olsa hayallerinin sessiz ve kasıtsızca yargılanması, Nick'i gücendirmişti. *Ben yargıç olmak istemiyorum.*

Annie gülmüştü; Nick'in yüreğini her zaman özlemle dolduran o yumuşak, titrek kahkahasını atmıştı. *Daha büyük düşünmelisin Nick, dostum. Henüz ne istediğini bilmiyorsun. Üniversiteye başlayınca...*

Ben üniversiteye gitmiyorum zeki kız. Senin gibi burs kazanamam.

Nick o an Annie'nin gözlerindeki hayal kırıklığını, Nick'in ondan farklı şeyler istediğini ve onun kadar yükselemeyeceğini fark ettiğini görmüştü. Nick'in büyük hayaller kuracak cesareti yoktu. Onun tek isteği insanlara yardım etmek ve kendisine ihtiyaç duyulmasıydı. Tek bildiği, başarılı olduğu tek konu buydu.

Ama Annie onu anlamamıştı. Nasıl anlayabilirdi ki? O Nick'in hayatı boyunca neler yaşadığını bilmiyordu.

Annie'nin yanıtı, *öyle mi,* demek olmuştu ama o kelimede yeni bulunmuş sayısız farkındalık, Nick'in daha önce hiç duymadığı küçük bir değişkenlik vardı. Ondan sonra o kaşındıran battaniyenin üstünde vücutları neredeyse birbirine değecek kadar yakın, öylece uzanıp bulutları izlemişlerdi.

O zamanlar Nick için her şey çok açıktı. Annie'yi seviyordu... ama Kathy'nin ona ihtiyacı vardı ve onun ihtiyacı, Nick'i güçlü bir şekilde kendine çekmişti.

Mezuniyetten yalnızca birkaç ay önce Kathy'ye evlenme teklif etmişti ama o zamanlar bunun bir önemi yoktu. Çünkü Annie bu teklifin geleceğini biliyordu. Nişandan sonra arkadaşlıklarını sürdürmeyi denemişlerdi ama birbirlerinden uzaklaşmaları kaçınılmazdı. Annie, Nick ile Kathy'nin yanında bir kenarda kalmıştı. Annie arkadaşlıklarını sürdüreceklerine dair bir sürü sözler vererek üniversiteye gittiğinde Nick arkadaşlıklarının bir ömür sürmeyeceğini, asla eskisi gibi olamayacaklarını biliyordu.

Lurlene'den döndüğünde saat neredeyse dokuz buçuğa gelmişti. Altı yaşındaki bir çocuğun uyku saati çoktan geçmişti ama Nick onu hemen yatağa götürmeye kıyamadı.

Izzy soğuk ve kapkara şöminenin karşısında bağdaş kurup oturmuştu. Evdeki en sevdiği yer burasıydı; en azından arkasında alevlerin çıtırdadığı, hafif bir sıcaklık dalgasının sırtına vurduğu eski günlerde öyleydi. Bir elinde bez bebeği Bayan Jemmie'yi tutuyordu. "Kaybolmaya" başladığından beri yapabildiği en iyi şey buydu. Odanın sessizliği kahrediciydi ve mobilyalara yapışan toz gibi her yere sinmişti.

Bu da Nick'i çaresizlik dolu parçalara ayırmıştı. Kızıyla konuşmak istiyordu ama tüm çabaları Izzy'nin sessiz dünyasının karanlığına düşüyordu.

"Okulda olanlara üzüldüm bebeğim," dedi beceriksizce.

Izzy başını kaldırdığında kahverengi gözleri solgun ve minik suratında acı verecek kadar kuru ve büyük görünüyordu.

Yanlış kelimeler kullanmıştı; Nick bunu hemen fark etmişti. Yalnız okulda olanlara üzülmüyordu. Her şeye üzülüyordu.

Ölüme, yaşama ve onları böylesi acılı bir noktaya sürükleyen uzak ve hayal kırıklıklarıyla dolu yıllara üzülüyordu. En çok da başarısızlıklarına, nereye gidebileceğine, ne yapabileceğine dair en ufak bir fikri bile olmamasına üzülüyordu.

Yavaşça kalkıp pencereye gitti. Ay ışığının hafif ışıltısı Mystic Gölü'nün karanlık yüzeyinden geçiyor, verandanın loş ışığı aylardır kullanılmayan iki kişilik sallanan koltuğa sarı bir ışık veriyordu. Yağmur gümüş rengi şeritler halinde çatıdan düşüyor, ahşap basamaklara çarpıyordu.

Izzy'nin dikkatle onu izlediğini, şimdi ne yapacağını bekleyip endişelendiğini biliyordu. Nick nefesini tutup annenin ya da babanın ne yapacağını çaresizce beklemenin nasıl bir duygu olduğunu ne yazık ki biliyordu. Bunun insanın içini nasıl burktuğunun ve düzenli nefes almayı engelleyecek kadar oksijensiz bıraktığının farkındaydı.

Nick gözlerini kapattı. Anılar istemsizce, usulca zihnine doluşuyor, yağmurun vurmalı çalgılar senfonisinde, ahşaba düşen suyun çarpma sesiyle kodlanıyordu. Bu ses ona, benzer bir yağmurun, annesinin eski arabasının paslı tepesini çekiç gibi dövdüğü, yıllar öncesinden bir günü anımsatmıştı...

On beş yaşında, uzun boylu, sessiz ve ketum bir çocuktu. Sokağın köşesinde durmuş, annesinin onu okuldan almasını bekliyordu. Çocuklar güle oynaya yanından gelip geçiyor, kot pantolonlar, sırt çantaları ve rengârenk tişörtlerle gevezelik ediyorlardı. Nick kaldırım kenarında sıralanmış sarı otobüslere binmelerini imrenerek izliyordu.

Sonunda otobüsler dumanlarını savurup vites değiştirerek uzaklaşarak Nick'in hiç görmediği yerlere doğru gitmiş, okul bahçesi sessizliğe gömülmüştü. Gri gökyüzü ağlıyordu. Arabalar acı feryatlar ve yağmurun bulandırdığı görüntüler eşliğinde

aceleyle ilerliyordu. Sürücülerin hiçbiri yırtık pırtık kot pantolonlu, beyaz tişörtlü bu zayıf, siyah saçlı çocuğu fark etmiyordu.

Çok üşümüştü; en iyi hatırladığı da buydu. Kışlık palto alacak parası olmadığı için cildi büzüşmüştü ve elleri titriyordu.

Haydi anne. Tekrar tekrar söylediği bir dilekti bu ama içinde ümit barındırmıyordu.

Annesini beklemekten nefret ediyordu. Orada tek başına, ısınmak için çenesini göğsüne indirerek beklerken kuşku içini kemiriyordu. Annesi ne kadar sarhoş olabilirdi ki? Oğlunu sevdiğini anımsayacağı güzel, hoş bir gün mü bekliyordu onları? Yoksa alkolün onu bağırıp çağıran, sallana sallana yürüyen ve tek oğlundan nefret eden çılgın bir kadına dönüştürdüğü karanlık, iğrenç bir gün mü? Karanlık günler standart bir hal almıştı artık; annesinin tek düşündüğü içinde bulunduğu karanlık hislerdi. Sigortanın içki masraflarını karşılamamasından yakınıyor, evsiz kalmaktan bir adım uzakta, arabada yaşamaya mahkûm olmalarına hayıflanıyordu.

Nick annesinin ruh halini anında okuyabiliyordu. Hiç gülmeyen solgun, pis bir yüz ve dolu bir şişe bulduğuna işaret eden ıslak, odaklanamayan gözler. Nick ne yaparsa yapsın annesini içkiden vazgeçiremeyeceğini biliyordu.

Ağırlığını bir ayağından diğerine verip biraz olsun ısınmaya çalışıyordu ama yağmur üzerine boşalıyor, buz gibi soğuk ve biçimsiz şeritler halinde sırtına yağıyordu. *Haydi anne.*

O gün annesi hiç gelmemişti. Ertesi gün de. Gece boyunca Seattle'ın karanlık, tehlikeli bölgelerinde gezinmiş, sonunda köhne bir Çin restoranının çöp dolu kapısının önünde uykuya dalmıştı. Sabah da ağzını çalkalayıp çöp konteynırına atılmış kurabiye dolu torbayı almış, okulun yolunu tutmuştu.

Polisler öğle vakti gelmişti. Mavi üniformalı ve asık suratlı iki adam annesinin bıçaklandığını söylemişti. O esnada annesinin ne yaptığını söylememişlerdi ama Nick biliyordu. Bir şişe içki parası karşılığında zayıf, kirli vücudunu satmaya çalışıyordu. Polis, Nick'e suçluların bulunamadığını söylemiş, Nick buna şaşırmamıştı. Annesi hayattayken onu Nick'ten başka umursayan yoktu. Alkol ve ihanetin zamanından önce yaşlandırdığı sıska, evsiz bir sarhoşun cinayete kurban gitmesini de kimse umursamayacaktı elbette.

Nick o anıyı hayal kırıklıklarının karanlık, ıslak zeminine gömmüştü. Bunu unutabilmeyi çok isterdi ama geçmiş şu an çok yakınındaydı. Kathy'nin ölümünden beri ölüm ensesine yapışmıştı.

Yorgun bir iç geçirişle döndü ve sürekli suskun olan kızıyla yüzleşti. "Uyku vakti," dedi usulca. Eskiden olsa kızının ailesiyle vakit geçirmeden uyumaya mutlaka tepki göstereceğini de unutmaya çalışıyordu.

Ama şimdi Izzy hemen ayağa kalkmış, bebeğini sağ elinin "görünür" olan iki parmağıyla tutup Nick'in yanından uzaklaşmıştı. Bir kez olsun arkasına bakmadan ikinci kata çıkmaya başlamıştı. Basamakların çoğu tüy gibi ağırlığının altında gıcırdıyordu ve her ses, Nick'e yumruk gibi iniyordu. Izzy şimdi ne yapacaktı? Kızının gidebileceği ne bir yer ne de onunla ilgilenecek biri vardı. Nick işi bırakıp onunla evde oturamazdı. Lurlene'in de kendine ait bir hayatı vardı.

Şimdi ne yapacaktı?

Gece boyunca Annie tek kişilik yatağında iki defa uyanıp odanın içinde gezindi. Kathy'nin ölümü ona zamanın ne kadar değerli olduğunu, ne kadar hızlı geçtiğini anımsatmıştı. Bazen hayatın

içten duygularınızı nasıl kırptığını ve gerçekten önemli olan şeyleri söylemek için ikinci bir şans vermediğini anımsatmıştı.

Kocasını düşünmek istemiyordu ama bu düşünce hiç aklından gitmiyor, etrafını saran havayı topluyor, odasının karanlığında şimşek gibi çakıyordu. Annie aynadaki yansımasına bakıp kim olduğunu ve nereye ait olduğunu anlamaya çalışarak saç kesimini inceledi. O kadar uzun zaman kendine baktı ki görüntü değişip büküldü ve gri bir renge büründü. Sonunda hiç tanımadığı bir kadının belirsiz bir yansımasına dönüştü.

Blake olmadan hayatının son yirmi yılına tanıklık eden hiç kimsesi kalmıyordu. Yirmi beşinde ya da otuzunda nasıl olduğunu anımsayan Hank dışında kimsesi yoktu. Etrafında kayıp anılarını paylaşabileceği kimse kalmamıştı

Kes artık.

Annie yatağın yanındaki saate baktı. Sabahın altısıydı. Yatağın kenarına oturup telefonu aldı ve Natalie'nin numarasını çevirdi. Ama kızı çoktan güne başlamıştı. Bu kez şansını Terri'den yana denedi.

Terri beşinci çalışta yanıt verdi. "Çok önemli olmalı," diye homurdandı.

Annie güldü. "Affedersin, benim. Çok mu erken aradım?"

"Hayır, hayır. Ben Tanrı'dan önce uyanmayı severim. Her şey yolunda mı?"

Annie her şeyin yeniden yoluna girdiği bir gün olacak mı bilmiyordu ama sıradan bir yanıt verdi. "İdare eder."

"Saate bakılırsa uyuduğun söylenemez."

"Haklısın."

"Evet, o aşağılık Rom beni terk ettikten sonraki ilk üç ay ben de uyuyamayıp ağlamıştım. Kendine bir meşgale bulmalısın."

"Mystic'teyim, seçeneklerim sınırlı. Belki bira kutularıyla sanatımı icra edebilirim. Burada çok alıcısı var. Belki ok atmayı da öğrenip avlanmaya başlayabilirim."

"Güldüğünü duymak güzel."

"Ağlamayı engelliyor."

"Cidden Annie. Kendine bir meşgale bulmalısın. Seni yataktan çıkaracak ya da başka birinin yatağına sokacak bir şey. Alışveriş yapmayı dene. Yeni kıyafetler al mesela. Görünümünü değiştirecek bir şeyler."

Annie kısa saçlarını sıvazladı. "Ah, görünümümü değiştirdim. Rush Limbaugh'nun zayıflamış haline benzedim."

Terri'yle yarım saat daha sohbet edip telefonu kapattığında Annie kendini daha güçlü olmasa da daha iyi hissediyordu. Yataktan kalkıp uzun ve sıcak bir duş aldı.

Kayıkçı yaka beyaz kaşmir kazağı ile beyaz pantolonunu giyip alt kata indi ve babasına kızarmış yumurta, krep ve hindi jambonundan oluşan güzel bir kahvaltı hazırladı. Çok geçmeden kokular babasını mutfağa getirmişti.

Hank mutfağa girerken ayak bileklerine uzanan sabahlığının gri, pamuklu kemerini sıktı. Kirli ve beyaz sakallarını kaşıyıp Annie'ye baktı. "Kalkmışsın. Uzun bir süre yataktan ayrı kalacak mısın yoksa baş ağrın geçene kadar oyalanıyor musun?"

Zekice sorulmuş bu soru Annie'ye, babasının trajedinin anlamını bildiğini ve kendisinin de bir ara depresyonla dans ettiğini anımsattı. Köşedeki eski meşe dolaptan birkaç porselen tabak aldı ve iki kişilik bir sofra hazırladı. "Artık kendi hayatıma bakıyorum baba. Şu andan itibaren. Bu noktadan itibaren. Haydi otur."

Babası bir sandalye çekti. Bu hareket, yıpranmış sarı döşemede gıcırtılı bir ses çıkardı. "Bir adamı beslemek önemli bir adım mıdır bilmiyorum."

Annie ona hafifçe tebessüm edip karşısına oturdu. "Aslında alışverişe gitmeye karar verdim."

Hank bir lokma yumurtayı uçları düzleşmiş parmaklarıyla aldı. "Mystic'te mi? Balık yemi almayacaksan ne kadar şansın olur bilemem."

Annie yumurtasına baktı. Yemek istiyordu, gerçekten. Ama yemeğin görüntüsü bile hafiften midesini bulandırmıştı. Babasının bunu fark etmediğini ümit etti. "Birkaç kitap almakla işe başlayacağım sanırım. Okumak için iyi bir zaman. Tanrım, boş zamanlarımda *Moby Dick* okuyabilirim. Ayrıca getirdiğim kıyafetlerin de buraya uygun olduğunu sanmıyorum."

"Evet. Beyaz renk bu çamurlu bölgeye uymuyor." Hank yumurtasının yanına bir parça ketçap döküp her şeyin üstüne biber serpti. Çatalına uzanıp masanın karşısında duran Annie'ye baktı. Babasının gülmemek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirdi. "Senin adına sevindim Annie Virginia." Sonra daha yumuşak bir sesle, "Senin adına sevindim," diye tekrar etti.

Mystic, parlak bahar güneşinin altında uyukluyordu. Kasaba bugün hareketli bir gün yaşıyordu. Çiftçiler, ev kadınları ve balıkçılar bulutlar henüz güçsüzken ve açık mavi gökyüzünün ardına gizlenmişken işlerini bitirme telaşıyla beton kaldırımlarda bir aşağı bir yukarı koşturuyordu. Bu bulutların, okulun en belalı tipleri gibi birbirine çarpıp yetişkin bir kartalın bile uçmasına engel olacak şiddette sağanak yağmuru başlatabileceğini herkes biliyordu.

Annie, Main Caddesi'nde yürüyor, dükkânlara bakıyordu. Bir iki defa da aralık kapılardan içeri girmişti. Tepesinde bir zil çınlamış, biri, *merhaba bayan. Ne güzel bir gün değil mi,* diye seslenmişti. Bagels and Beans kahve dükkânından büyük boy sütlü kahve almış, kahvesini yudumlayarak sokakta yürümüştü.

Turistler için süs eşyaları, kumaş ve balıkçılık malzemeleri satan dükkânların önünden geçti. Ama bir tek kitapçıya rastlamadı. Sonunda H&P Market'e girip Pat Conroy'un son çıkan romanını almış, onun dışında ilgisini çeken bir şey bulamamıştı. Fazla çeşit yoktu. Bu çok kötüydü çünkü hayatının geri kalanı için bir rehbere ihtiyacı vardı.

Sonunda kendini Eve'in Yapraklı Elbise mağazasının önünde buldu. Parlak sarı yağmurluğu ve aynı renk şapkasıyla vitrindeki manken ona gülümsüyordu. Mankenin hantalca bükülmüş dirseğinde *Bahar Geliyor* yazılı bir levha vardı. Çizmeli ayaklarının dibindeki sulama kovasından rengârenk ipek çiçekler dökülüyordu. Bir tırmık da duvara yaslanmıştı.

Annie cam kapıyı açtı. Hafif bir zil sesi onun girişiyle çınladı.

İçeride bir yerden bir kadın, "Olamaz!" diye haykırdı.

Annie sesin sahibini görmek için etrafına bakındı. Lisede İngilizce öğretmeni olan Molly Block tombul kollarını sallayarak labirent şeklindeki askıların arasından geldi.

"Annie?" dedi sırıtarak. "Annie Bourne, sen misin?"

"Benim Bayan Block. Nasılsınız?"

Molly ellerini geniş kalçasına yerleştirdi. "Bayan Block mu? Bana kendimi yaşlı hissettirmeye mi çalışıyorsun? Senin sınıfına girdiğimde ben de *çocuk* sayılırdım." Kadın tekrar gülümsedi ve ince çerçeveli gözlüklerini burnunun yukarısına itti. "Seni tekrar görmek ne güzel! Yıllar oldu."

"Seni de görmek güzel Molly."

"Hangi rüzgâr seni bu ormanın dibine attı? Duyduğuma göre başarılı bir avukatla evlenmişsin ve sisli Kaliforniya'da güzel bir hayatın varmış."

Annie iç geçirdi. "Sanırım artık öyle değil."

Molly başını sol tarafa çevirip Annie'ye baktı. "İyi görünüyorsun. Öyle bir saç kesimi için neler vermezdim ama eminim ben yapsam helyum balonuna dönerim. Yine de o beyaz kaşmiri buralarda fazla giyemezsin. Bir sağanakta evden çıkarken üzerine tavşan geçirdiğini düşünürler."

Annie güldü. "Haklısın."

Molly onun omzunu sıvazladı. "Benimle gel."

Bir saat sonra Annie boy aynasının karşısında duruyordu. On dokuz dolarlık bir kot pantolon (Hâlâ bu fiyata kot pantolon olduğu kimin aklına gelirdi ki?), pamuklu çorap ve gri renkte bol bir UW[1] eşofman üstü giymişti.

Bu kıyafetler onu bambaşka bir kadına çevirmişti. Başarılı bir avukatın çok yakında eski karısı olacak, Kaliforniya'da yaşayan otuz dokuz yaşındaki birine benzemiyordu. Beslemesi gereken atları ve boyanması gereken bir verandası olan sıradan bir kasabalı kadına dönüşmüştü. Ve tabii hayatı olan bir kadına. Annie ilk kez bu saç kesimini beğenmişti.

Molly tombul kollarını birleştirip başını sallayarak, "Yakıştı," dedi. "Genç kız gibi oldun."

"Bu durumda hepsini alıyorum."

Molly kıyafetleri paketlerken Mystic'teki hayata dair şeyleri, kimin kimle yattığını, kimin büyük bir fiyasko yaşayıp iflas ettiğini ve kimin belediye meclisinde olduğunu anlatıyordu.

Annie pencereden baktı. Küçük kasaba dedikodularını bir kulağıyla dinlese de tam anlamıyla odaklanamıyordu. Lurlene'in

1 University of Washington kısaltması. (ç. n.)

sözleri dönüp dolaşıp aklına geliyordu. *Kathy sekiz ay önce öldü.* Sonra Molly'ye döndü. "Kathy Johnson'ı... yani Delacroix'yı duydum."

Molly tıknaz parmakları fiyat etiketine kenetlenmiş halde donup kaldı. "Gerçekten çok yazık oldu. Lisedeyken çok yakındınız." Molly hüzünle gülümsedi. "Yetenek yarışması için sen, Kathy ve Nick'in hazırladığı o skeci anımsıyorum. *South Pacific*'ten saçma sapan bir şarkı söylemiştiniz. Nick o korkunç Hindistan cevizinden sutyeni takmıştı ve şarkının yarısına geldiğinizde gülmekten şarkıyı bitirememiştiniz."

Annie bu anıyı nasıl unutabildiğini düşünürken usulca, "Hatırlıyorum," dedi. "Nick ne durumda? Yani şeyden sonra..." O kelimeyi söylemeyi başaramamıştı.

Molly dudaklarını büküp fiyat etiketini bir makas yardımıyla kesti. "Bilmiyorum. Devriye gezip görevini yerine getiriyor sanırım. Polis oldu, biliyorsun değil mi? Güldüğünü pek görmüyorum ve duyduğuma göre kızı da kötü durumda. Eski bir dostun ziyareti onlara iyi gelirdi eminim."

Annie yeni kıyafetlerinin ücretini ödedikten sonra yardımları için Molly'ye teşekkür edip kıyafetleri arabaya taşıdı. Sonra bir süre sürücü koltuğunda oturup düşündü ve anılara daldı.

Ona şimdi, şu anda gitmemeliydi, Annie bunu biliyordu. Ancak iyice düşünüp taşındıktan sonra buna kalkışabilirdi. Yabancı bir adamın hayatına izinsiz girilemezdi ve Nick de artık onun için bir yabancıydı. Yıllardır görüşmemişlerdi.

Ayrıca Annie de perişan haldeydi. Karısını kaybetmiş bir adama ne faydası olurdu ki?

Ama ona gidecekti. Lurlene onun adını andığı andan beri bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Mantıksız olmasının bir önemi yoktu; Nick'in onu hatırlayıp hatırlamaması da önemli

değildi. Önemli olan bir zamanlar Nick'in en yakın arkadaşı olmasıydı. Ve tabii karısının da onun en yakın arkadaşı olmasıydı.

Annie, Nick'i görmeye gidecek cesareti kendinde bulduğunda akşam olmuştu. Devasa, el değmemiş ağaçlar yol kenarında dizilmiş, gövdeleri kontrolsüzce büyüyen çalılıkların arasında kaybolmuştu. Arada bir ormanın karanlık sınırından Annie gölün ışıltılı yansımasını görebiliyordu. Gün ışığının son birkaç ışını ağır, yosun tutmuş dallara puslu bir görüntü vermişti.

Yağmur yağmıyordu ama küçük çiğ taneleri ön camda birikmişti. Burada, on bin şelalenin bulunduğu bu arazide hava her zaman nemliydi ve göller, buzlu camgöbeği renginde olurdu. Mystic Gölü gibi olanları yer yer öyle derinleşirdi ki dibine asla inilememişti ve öyle uzaktaydı ki şanslıysanız göç ederken burada mola veren birkaç yaban kuğusuna da rastlayabilirdiniz. Burada, bu saklı toprakların vahşi ve ıslak köşesinde kuğular güvende olacaklarını bilirlerdi.

Yol bükülüp nihayet büyük daire biçimli bir araç yolunda son buldu. Annie polis devriye aracının yanına park edip motoru kapattı ve süslemelerin, çalışmalarıyla gurur duyan usta zanaatkârlar tarafından elle oyulduğu, yüzyılın başında yapılmış o güzelim eve baktı. Uzaktan gelen güçlü Quinault Nehri'nin gümbürtüsünü duyarken yılın bu zamanında nehrin yatağından taşarak Pasifik Okyanusu'na doğru hızla ve aceleyle aktığını bilirdi.

Açık sarı sis, evin yarısını örterken gölden de görünmez bir hava dalgasını sürüklüyordu. Beyaz veranda basamaklarına doğru ürkütücü biçimde süzülüp oyma sütunları çevreliyordu.

Annie bu evin yıldız ışıklarıyla süslendiği o geceyi anımsadı. O zamanlar ev terk edilmiş haldeydi, her bir kırık penceresin-

den gölgeler ve ay ışığı süzülüyordu. O ve Nick bisikletlerini buraya sürmüş, göl kıyısında bisikletlerinden inip kocaman, harap haldeki eve bakmışlardı.

Nick ellerini ceplerinin derinliklerine sokmuş, *bu ev bir gün benim olacak,* demişti.

Annie'ye döndüğünde parlak ay ışığı yakışıklı yüzünü keskin açılara bölmüştü. Annie o anda öpücüğün yaklaştığını anlamamış, hazırlıksız yakalanmıştı ama Nick'in dudakları bir kelebeğin kanadı kadar yumuşak ve hassas bir şekilde onunkilere dokunduğunda Annie ağlamaya başlamıştı.

Nick kaşlarını çatıp geri çekilmişti. *Annie?*

Annie ne olduğunu, neden ağladığını bilmiyordu. Kendini aptal gibi ve fazla saf hissetmişti. Bu onun ilk öpüşmesiydi ve her şeyi berbat etmişti.

Sonra Nick ondan uzak durmuştu. Uzun bir süre kollarını birleştirip ifadesizce gölü izlemişti. Annie onun yanına gitmişti ama Nick geri çekilmiş, eve gitmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldanmıştı. Nick'in onu ilk ve son öpüşü olmuştu bu.

Annie o anıyı bir kenara itip düşüncelerini buraya ve şu ana odakladı.

Nick ve Kathy bu evi birlikte yenilemişti. Pencereler takılmış, güneş ışığı sarısı boya her yeri örtmüştü. Koyu yeşil renkli panjurlar her bir pencereyi desteklemişti ama evi yine de bakımsız görünüyordu.

Hâlâ saksılarda olan geçen yılın sardunyaları ve lobelyaları artık bir demet kuru, çıtırdayan kahverengi sapa dönmüştü. Çimler fazla uzamış, yosunlar tuğla yürüme yolunu kürk gibi sarmıştı. Kirli beton kuş küveti de devasa orman güllerinin arasında duruyordu.

Yine de burası Annie'nin bu zamana dek gördüğü en güzel yerlerden biriydi. Yeni çıkan çimler zümrüt kadar yeşil, çinçilla kürkü kadar kalındı; binadan süzülüp gölün mavi kenarına kadar nazikçe yayılıyordu. Evin arkasındaki yüklü bulutlar parlak çelik rengine dönüşen gökyüzüne asılı duruyordu.

Annie çantasını kolunun altına sıkıştırıp yumuşak ve ıslak çimlerin üstünden yavaşça geçti. Meşe ağaca geldiğinde durup derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı.

Yanıt veren olmadı.

Tam dönüyordu ki içerinden gelen ayak seslerini duydu. Kapı aniden açıldı ve Nick'i karşısında buldu.

Onu nerede görse tanırdı. Bir seksenin üzerindeki boyuyla hâlâ uzundu ama zaman, futbol yıldızlarına özgü kaslarını sırım gibi zayıflatmıştı. Gömlek giymemişti ve karnındaki koyu, dalgalı kaslar, üzerine en az iki beden büyük gelen rengi solmuş Levi's kot pantolonuna doğru azalarak iniyordu. Çukurlaşmış yanaklarını saran solgun, çizgilerle dolu cildi eski deri kadar sert ve güçlü görünüyordu. Saçları dağınık ve bakımsızdı. Zaman ya da keder gibi bir şeyin etkisiyle rengi solmuş, güneşin altında kalmış gümüşe benzer nikel rengine dönmüştü.

Ama Annie'nin dikkatini çekip onu etkisi altına alan asıl şey esrarengiz, havuz kadar mavi gözleriydi. Hiçbir detayı, ne yeni kesilmiş kısa saçlarını ne de yeni alınmış kasabalı kıyafetlerini kaçırmayan polislere özgü bakışlarıyla onu süzmüştü. Sol elindeki Buick kadar büyük pırlanta da gözünden kaçmamıştı büyük ihtimalle. "Annie Bourne..." dedi usulca ama gülümsememişti. "Lurlene bana kasabaya döndüğünü söyledi."

Annie ne söyleyeceğini bulmaya çalışırken rahatsız edici bir sessizlik oldu. Gergin bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. "Kathy için... çok üzüldüm."

Nick kelimelerin altında kaybolmuş gibiydi. "Evet," dedi. "Ben de öyle."

"Onu ne kadar sevdiğini biliyorum."

Nick bir şey söyleyecek gibi olunca Annie öne doğru eğilip bekledi ama sonunda Nick hiçbir şey söylemedi, yalnızca başını eğip kapıyı ardına kadar açtı.

Annie onun peşinden eve girdi. Karanlıktı. Lambalar yanmıyordu, şöminenin ateşi de yakılmamıştı ve içeride hafif bir küf kokusu vardı.

Bir *tık* sesi geldi. Abajursuz bir lambadan parlak beyaz bir ışık yayıldı, o kadar parlaktı ki Annie bir an hiçbir şey göremedi. Sonra gözleri alıştı.

Oturma odası bomba patlamış gibi görünüyordu. Koltuğun yanında bir viski şişesi yatık halde duruyordu ve ağız kısmında bir yudum kadar içki birikmişti. Açık pizza kutuları yere saçılmış, kıyafetler yığın halinde bırakılmış ya da sandalye arkalığına konmuştu. Buruşuk bir polis gömleği de televizyon ekranına asılmıştı.

"Artık evde pek vakit geçirmiyorum," dedi Nick o garip sessizlikte. Eğilip yerden aldığı bir gömleği üzerine geçirdi.

Annie onun bir şeyler daha söylemesini bekledi ama söylemeyince etrafına bakındı. Geniş oturma odasının meşe ağacından döşemesi çok güzeldi. Zaman ve dumanla kararan bir şömine odaya hâkimdi. Uzun zamandır ocağında ateş yakılmamış gibiydi. Rengi solmuş kahverengi deri koltuk, ağaç gövdesinden sehpa ve geniş bir sandalyeden oluşan birkaç parça eşya da odaya rastgele dizilmişti ve hepsinin üzerine tozdan korunmaları için kâğıt örtü seriliydi. Taş kemer, büyük yemek odasına açılıyordu ve Annie oradaki akçaağaçtan masa ile dağınık duran dört sandalyeyi görebiliyordu. Üzerleri kırmızı beyaz rengi sün-

gerle kaplanmıştı. Annie kapalı yeşil kapının mutfağa açıldığını düşündü. Sol tarafta meşe ağacından merdivenler parlak duvar kâğıtlı duvara sarılmıştı ve karanlıkta kalan ikinci kata çıkıyordu.

Annie, Nick'in bakışlarını üzerinde hissetti. Gerilerek kolundan olmayan bir yün yumağını aldı ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. "Kızın olduğunu duydum."

Nick yavaşça başını salladı. "Izzy. Isabella. Altı yaşında."

Annie huzursuz görünmemek için ellerini kenetledi. Bakışları şömine rafındaki bir fotoğrafa kaydı. Yerdeki enkazın üzerinden geçip fotoğrafa dokundu. "Muhteşem üçlü," dedi gülümseyerek. "Bunu hatırlayamadım..."

Kendi anılarına dalan Annie o sırada Nick'in odadan çıktığını duydu. Bir dakika sonra geri dönmüştü.

Annie'nin arkasına geçmişti. O kadar yakınındaydı ki Annie onun nefesini ensesinde hissediyordu. "Bir şey içmek ister misin?"

Annie şömineye sırtını döndüğünde onu elinde iki bardak ve bir şişeyle tam arkasında buldu. Bir an irkildi ve sonra artık yetişkin olduklarını, bir kadeh şarap sunmanın konuk ağırlamanın en nazik şekli olduğunu anımsadı. "Harika olur. Kızın nerede? Onunla tanışabilir miyim?"

Nick'in gözlerinde anlaşılmaz bir ifade belirdi. "Bu gece Lurlene'de kalacak. Buddy'nin torunlarıyla birlikte Rose Tiyatrosu'nda çizgi film izlemeye gidecekler. Haydi gidip göl kıyısında oturalım." Nick koltuktan bir battaniye alıp Annie'yi evden çıkardı. Çok yakın olmamakla birlikte battaniyeye yan yana oturdular.

Annie, Nick'in ona doldurduğu şarabı yudumlamaya başladı. Alacakaranlık, kan kırmızısı ışınlarını ağaçların arasından sessizce yolluyordu. Solgun yarım ay yavaş yavaş yükselip gölün lacivert yüzeyine mavi beyaz bir ışık saçıyordu. Küçük, gümüş rengi dalgalar kıyıya vuruyor, çakıl taşlarını yalıyordu. Anılar

havaya yayılıyor, yağmur gibi etraflarına yağıyordu. Bir zamanlar onlarla birlikte oturmanın ne kadar kolay olduğunu düşündü. Birlikte gittikleri spor müsabakalarında Kathy'nin tezahüratlarını izlerdi. Maçlardan sonra o küçücük bölmelere nasıl da sıkışır, yağlı hamburgerler ile patatesleri birlikte yerlerdi. Ne konuda konuştuklarını şimdi anımsamasa da o zamanlar birbirlerine ne söyleyeceklerini bilirlerdi. Ama o zamanlar Annie, Nick'e her şeyi anlatabileceğini düşünürdü.

Şimdi, birbirlerinden ayrılmış hayatlarının inişli çıkışlı yolunda ilerlerken ona ne söyleyebileceğini bile bilmiyordu.

Annie iç geçirip şarabını yudumladı. İçmesi gerekenden fazlasını hızlıca içiyordu ama alkol gerginliğine iyi gelmişti. Birkaç yıldız göründü ve alacakaranlığın mor, kırmızı renklerinin arasında titreşmeye başladı.

Annie sessizliğe daha fazla dayanamayacaktı. "Çok güzel..."

"Yıldızlar ne güzel..." İkisi aynı anda konuşmuştu.

Annie güldü. "Ne diyeceğini bilemediğinde havadan sudan ya da manzaradan konuş."

"Daha iyisini yapabiliriz," dedi Nick kısık sesle. "Hayat havadan sudan konuşmakla vakit öldürülmeyecek kadar kısa."

Nick ona döndü ve Annie o anda mavi gözlerini çevreleyen çizgileri gördü. Üzgün, yorgun ve çok yalnız görünüyordu. İşte bu yalnızlığın onları bir şekilde birbirlerine bağladığını, benzer bir savaşın kurbanlarıymış gibi gösterdiğini düşünmüştü. Böylece havadan sudan konuşmaktan vazgeçip ergenlik yıllarının ortak kaynağını unutarak bir adım daha yakınlaştılar. "Kathy nasıl öldü?"

Nick şarabını kafaya dikip yenisini doldurdu. Parlak sarı renkteki sıvı bardaktan taştı ve Nick'in pantolonuna döküldü. "İntihar etti."

Yedinci Bölüm

Annie, Nick'e baktı. Yanıt veremeyecek kadar şaşırmıştı. "Ben..." Uygun bir şekilde *çok üzüldüm* bile diyemedi. Kelimeler çok boş, fazlasıyla öngörülebilirdi. Annie şarabından büyük bir yudum aldı.

Nick onun konuşmadığını fark etmemiş gibiydi, belki de buna minnettardı. Göle bakıp derin derin iç geçirdi. "Her zaman bunalımdaydı, hatırlıyor musun? O zamanlar bile umutsuzdu, hayatı boyunca öyleydi ve hiçbirimiz bilmiyorduk. En azından *ben* bilmiyordum... durum iyice kötüleşene kadar. Yaşlandıkça durumu daha kötüye gidiyordu. Manik depresif. Tıp dilindeki adı bu. Annesi ile babası trafik kazasında öldükten yalnızca altı ay sonra, yirminci doğum gününden hemen sonra nöbetler başladı. Bazı günler şeker gibi tatlıydı, sonra bir şey oluyor... kendini odaya kapatıp ağlıyordu. Nefesini pelte gibi bir şeyin arkasından almaya çalışıyormuş gibi hissettiğini söyleyip ilaçlarını da çoğu zaman almıyordu." Nick'in sesi titredi ve şarabından kocaman, onu nefessiz bırakacak kadar büyük bir yudum içti. "İşten eve erken geldiğim bir gün onu banyoda ağlayıp başını duvara vururken buldum. Gözyaşı ve kana bulanmış yüzünü bana çevirdiğinde, "Merhaba tatlım. Öğle yemeğini hazırlamamı ister misin?" diye sordu.

"Hayatın eskiden nasıl olduğunu hatırlar ümidiyle sırf onu mutlu etmek için bu evi aldım. Sandım ki... ona bir ev, çocukları-

mızı büyütebileceğimiz güvenli bir yer verirsem her şey düzelir. Tanrım, ben yalnızca ona yardım etmek istedim..."

Nick'in sesi tekrar titredi ve şarabından bir yudum daha aldı. "Bir süreliğine işe yaradı. Bu köhne yere tüm kalbimizi, ruhumuzu ve biriktirdiğimiz her şeyi koyduk. Izzy doğduktan sonra bir süre her şey yolunda gitti. Kathy ilaçlarını alıyor ve çabalıyordu... Çok çabalıyordu ama bir bebekle baş edemiyordu. Bu durum onu rahatsız etmeye başladı. Sonra nadiren çalışan ısıtma sisteminden, su tesisatının uğultusundan sıkıldı. Bir yıl kadar önce de ilaçlarını tekrar bıraktı... ve her şey cehenneme döndü."

Nick ikinci şarabını da bitirip yenisini doldurdu. Başını iki yana sallayıp, "Yine de böyle bir şeyin yaklaştığını tahmin etmemiştim," dedi.

Annie devamını dinlemek istemiyordu. "Nick, anlatmak zorunda..."

"Bir akşam koca bir kutu dondurma ve bir filmle eve döndüğümde onu buldum. Başından vurmuştu kendini... benim silahımla."

Annie'nin bardağın gövdesini saran parmakları kasılmaya başlamıştı. "Ondan bahsetmek zorunda değilsin."

"Anlatmak istiyorum. Başka kimse sormadı." Nick gözlerini kapatıp geriye doğru dirseklerinin üzerine yaslandı. "Kathy peri masalı gibiydi, iyi olduğunda çok iyiydi ve kötü olduğundaysa Nebraska'ya kaçmak isterdin."

Annie onun yanına uzanıp yıldızlara baktı. Şarap başını döndürmeye başlamıştı ama buna seviniyordu; kelimelerin o can yakan sivri kenarlarını törpülüyordu.

Nick ona yorgun bir tebessüm verdi. "Bir gün beni tüm kalbi ve ruhuyla severken ertesi gün hiç konuşmazdı. Geceler

en kötüsüydü; kimi zaman beni öper, kimi zaman da duvara dönerdi. Öyle gecelerde ona dokunacak olsam çığlık çığlığa defolup gitmemi söylerdi. Onu dövdüğüm, Izzy'nin aslında onun çocuğu olmadığı, gerçek kocasını büyük bir soğukkanlılıkla öldüren katilin teki olduğum türünden korkunç hikâyeler uydurmaya başladı. Bu da beni... delirtti. O kaçtıkça ben peşinden koşuyordum. Ona faydam dokunmadığını biliyordum ama kendimi kontrol edemiyordum. Onu yeterince seversem iyileşir diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Şimdi öldü ve artık ne kadar bencil, aptal ve saf olduğumu düşünmekten başka bir şey yapamıyorum. Doktoru dinleyip onu hastaneye yatırmalıydım. En azından şimdi hayatta olurdu..."

Annie hiç düşünmeden uzanıp nazikçe Nick'in yüzüne dokundu. "Senin hatan değil."

Nick ona umutsuz bir bakış attı. "Küçük kızın koridorun sonundaki odada uyurken karın yatağınızda beynini dağıtıyorsa inan bana senden başkasını suçlamıyordur." Nick yavru bir köpeğin inlemesini andıran yumuşak, boğuk bir ses çıkardı. "Tanrım, benden nefret ediyordu muhtemelen..."

"Buna gerçekten inanmıyorsun değil mi?"

"Hayır. Evet. Bazen..." Nick konuşurken dudakları titriyordu. "En kötü tarafıysa bazen benim de ondan nefret etmem. Bana ve Izzy'ye yaptıkları yüzünden ondan nefret ediyordum. Gittikçe anneme benzemeye başlamıştı ve... içten içe onu kurtaramayacağımı da biliyordum. Belki de çabalamaktan vazgeçtim, bilemiyorum."

Nick'in acısı Annie'ye seslenirken Annie bu çağrıya kulak tıkayamamıştı. Ona sarılıp bir çocuğu yatıştırırcasına saçlarını okşadı. "Geçecek Nick..."

Nick sonunda geri çekildiğinde gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bir de Izzy var. Benim küçük kızım. Aylardır tek kelime konuşmadı... Şimdi de yavaş yavaş görünmez olduğuna inanıyor. Başta sol elinin bir parmağıydı yalnızca, sonra başparmağının da görünmediğine inanmaya başladı. O el tamamen kaybolduğunda siyah bir eldiven takıp suskunluğa gömüldü. Son zamanlarda sağ elinin yalnızca iki parmağını kullandığını fark ettim. Sanırım o elinin de yok olmaya başladığına inanıyor. Kim bilir bundan sonra..." Nick gülümsemeye çalıştı. Annie onun sırf konuşmak için bile ne kadar çabaladığını görebiliyordu. Zaten sonunda pes etmişti. Annie hangi noktada kontrolü kaybettiğini, ıslak bir mendil gibi yırtılıp gittiğini görebiliyordu. "Ne yapabilirim? Altı yaşındaki kızım bir gece gürültü duyduğunda yatağının altına gizlenmiş. Gidip annesine sarılmak istemiş ama iyi ki gitmemiş. Çünkü annesi kafasına dayadığı silahla beynini uçurmuş. Izzy o gece koridoru geçip odaya girse annesinin aynaya, yatak başına, yastıklara savrulan parçalarını görecekti..." Gözyaşları Nick'in tıraşsız yanaklarına aktı.

Nick'in kederi Annie'yi sarsmış, bu acı karanlıkta bir yerde Annie'nin kendi acısına karışmıştı. Annie ona her şeyin düzeleceğini, hayatının düzene gireceğini söylemek istiyordu ama kelimeler aklına gelmiyordu.

Nick ona baktı ve Annie, Nick'in gözyaşlarının buğusundan onu görebildiğini anladı. Annie'nin yanağına dokundu, sonra elini Annie'nin boyun kıvrımına kaydırıp onu kendine çekti.

Annie bu anı ömrünün sonuna dek unutamayacağını, unutmak istese de uzun zaman zihninin bir köşesinde kalacağını biliyordu. Belki ona bunu yaptıranın ne olduğunu düşünecekti; yıldızların göle yansıyan ışıltısı mıydı yoksa ay ışığı ile gözyaşı karışımının Nick'in gözlerini gümüş rengi bir havuza çevirmesi

mi? Kırık kalbine sert, küp şeklinde bir buz bastırılmış gibi kalbinin derinlerinde, en derinlerinde yatan yalnızlık hissi mi?

Annie usulca onun adını mırıldandı, karanlıkta bu bir yakarış ya da dua gibi görünmüştü.

Nick'in dudaklarına kondurduğu öpücük onu rahatlatma amaçlıydı, baş ağrısını hafifletmek için küçük bir teselli olduğundan emindi. Ama yumuşak, esnek ve tuzlu dudakları birleştiğinde her şey değişti. O öpücük ateşli, aç ve arzu dolu bir öpücüğe dönüştü. Annie, Blake'i düşünüyordu, Nick'in de Kathy'yi düşündüğünü biliyordu ama önemi yoktu. Önemli olan birlikte olmanın sıcaklığıydı.

Annie, Nick'in gömleğinin düğmelerini çözdü ve elini çabucak eski fanilasının altına geçirerek avucunu onun gür kıllarla kaplı göğsüne kaydırdı. Elleri Nick'in omuzlarında ve çıplak sırtında nazikçe geziniyordu. Ona dokunmak gizli, yasak, tehlikeli bir şeydi ve bu da onu daha çok istemesine sebep oldu.

Nick inleyerek gömleğini çıkarıp bir kenara attı. Sonra sıra Annie'nin kıyafetlerine geldi. Gri eşofman üstü ve sutyeni teslim bayrağı gibi ıslak çimlere düştü.

Serin akşam havası çıplak teninde esti. Annie arzusunun yoğunluğundan utanarak gözlerini kapattı. Nick'in elleri her yerdeydi, ona dokunuyor, okşuyor, sırt kıvrımına kayıyordu. Zihninin uzak bir köşesinde Annie bir coşkuya kapıldığını, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama kendini çok iyi hissediyordu. Uzun, çok uzun zamandır kimse onu bu kadar istememişti. Belki de hiç...

Vahşi, tutku dolu çıplak bedenler ile dudaklardan oluşan bir bütüne dönüşmüşlerdi. Annie kendini o zevke, Nick'in vücudunda gezinen parmaklarına teslim etti. Nick, Annie'nin hiç hayal etmediği yerlerine, hiç hayal etmediği şekilde dokunuyor,

vücuduna zevk ve acı karışımı bir his veriyordu. Nefesi değişken, düzensiz dalgalara dönüşmüştü, sonunda nefesi kesilip onu rahat bırakmasını dileyene kadar. "Lütfen Nick..."

Annie ona kenetlenirken gözyaşlarının ıslaklığını yanaklarında hissetti ama gözyaşlarının onun mu, Nick'in mi, yoksa ikisinin mi karışımı olduğunu anlamadı. Sonunda Nick içine girdiğinde Annie'nin başı öyle dönmüş, kendini öyle çaresiz hissetmişti ki çığlık atacağını sanmıştı.

Rahatlama anı yıkıcıydı. Nick ona kenetlenip inlemişti ve Annie onun orgazmını hissettiğinde adını tekrar tekrar söyleyerek rahatlamış, kendini onun terden ıslanan göğsüne bırakmıştı. Nick onu kollarına alıp saçlarını okşadı, kulağına yumuşak, yatıştırıcı sözler fısıldadı. Ama Annie'nin kalbi küt küt atıp nabzı gürlerken Nick'in ne söylediğini anlamamıştı.

Annie yıldız yağmuruyla birlikte tekrar dünyaya döndüğünde sırtüstü uzandı. Nick'in yanı başında, çıplak halde uzanırken düzensiz nefesler alıp veriyordu. Tepedeki gökyüzü kapkaranlıktı ve yıldızlarla doluydu. Havada dökülmüş şarap ve gücünü kaybetmiş bir tutkunun kokusu vardı.

Nick çok yavaşça elini Annie'nin elinden çekti. Fakat onun dokunuşunun sıcaklığı olmadan Annie'nin teni ıslak ve soğuk kalmıştı.

Battaniyeyi bir ucundan çekip çıplak göğsünü örttü ve Nick'ten uzaklaştı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Ne yaptık biz?"

Nick öne eğilip yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Annie ıslak çimlerin üstünden bluzunu alıp kendine çekti. Buradan hemen gitmeliydi, paramparça olmadan gitmesi gerekiyordu. "Böyle bir şey olmadı," dedi fısıltılı, belirsiz bir sesle. "Böyle bir şey olmadı."

Nick kendi kıyafetlerini alıp çabucak giyinirken ona bakmıyordu. Kıyafetlerini kuşandığında doğrulup Annie'ye sırtını döndü.

Annie titriyordu ve giyinirken ağlamamak için elinden geleni yapıyordu. Muhtemelen Nick onu Kathy'yle kıyaslamıştı. Karısının ne kadar güzel olduğunu anımsamış, böylesine zayıf, kendini tamamen bırakmış, kısacık saçlı bir kadınla sevişmek gibi bir hataya nasıl düştüğünü merak ediyordu büyük ihtimalle...

Sonunda Annie ayağa kalktı. Kendi ayaklarına bakarken yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyordu. "En iyisi..." *Eve* diyecekti ama artık onu bekleyen bir kocası olmadığı gibi bir evi de yoktu. Güçlükle yutkundu ve sözünü değiştirdi. "Babamın evine dönmeliyim artık. Yoksa merak edecek..."

Nick sonunda ona döndü. Çizgilerle dolu yüzü yorgundu ve gözlerindeki pişmanlık Annie'nin suratına inen bir tokat gibiydi. Tanrım, yok olmak istiyordu...

"Ben Kathy'den başka kimseyle birlikte olmadım," dedi usulca, Annie'nin gözlerine bakamadan.

"Ah..." Annie'nin aklına söyleyecek hiçbir şey gelmedi ama Nick'in bu küçük itirafı kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı. "Benim için de ilk."

"Sanırım cinsel devrim bizi pas geçmiş."

Başka bir zamanda söylense bu söz komik olabilirdi. Annie arabasını işaret etti. "Gitsem iyi olacak."

Hiçbir şey söylemeden arabaya doğru yürüdüler. Annie ona dokunmamaya özen gösteriyordu ama yol boyunca Nick'in kendi vücuduna dokunan elini, çok uzun zamandır soğuk ve kuru olan yüreğinin derinlerinde yaktığı ateşi düşünmeden edemiyordu...

Nick garip sessizliği bölerek, "Evet," dedi. "Demek Sequim maçından sonra seni becerdiğini iddia eden Bobby Johnson yalan söylemiş."

Annie olduğu yerde durup aniden gelen gülme krizini bastırmaya çalıştı. "Beni *becermiş* mi?"

Nick omuz silkip sırıttı. "O dedi, ben değil."

"Beni becermiş mi?" Annie başını iki yana salladı. "Bobby Johnson mı söyledi bunu?"

"Endişelenme, çok iyi olduğunu söyledi. Başka bir imada da bulunmadı."

Annie bu kez güldü ve gerginliği biraz olsun hafifledi. Islak çimlerin üstünden arabasına doğru tekrar yürümeye başladılar. Nick ona kapıyı açtı ve bu beklenmedik ufak nezaket Annie'yi şaşırttı. Yıllardır kimse ona kapı açmamıştı.

"Annie?" Nick onun adını usulca söylemişti.

Annie ona baktı. "Efendim?"

"Üzülme. Lütfen."

Annie güçlükle yutkundu. Nick birkaç dakikalığına da olsa kendini güzel ve arzulanabilir hissettirmişti. Bunun için nasıl üzülebilirdi ki? Annie tekrar ona dokunmak istedi, kiralık aracına binip kapıyı kapattıktan sonra hissedeceği o soğuk yalnızlık duygusundan kurtulmak için her şeyi yapabilirdi. "Lurlene bana bir bakıcı aradığını söyledi... Isabella için. İşine yararsa gündüzleri onunla ilgilenebilirim..."

Nick kaşlarını çattı. "Benim için neden böyle bir şey yapasın ki?"

Bu soru Annie'yi üzdü, ömür boyu yaşanmış hayal kırıklıklarını kanıtlayan bir güvensizlikti bu. "*Benim* için iyi olur Nick. Yardım etmeme izin ver."

Nick uzunca bir süre ona baktı, yine o temkinli polis tavrını takınmıştı. Sonra yavaşça, özenle Annie'nin elini tutup kaldırdı. Solgun ay ışığında üç karat pırlanta buz gibi parlıyordu. "Başka bir yerde olman gerekmiyor mu?"

Nick şimdi onun nasıl bir başarısızlık yaşadığını, yıllar sonra neden Mystic'e geldiğini öğrenecekti. "Kocam ve ben kısa süre önce ayrıldık..." Daha fazlasını söylemek, o çirkin ve çiğ ifadenin sonuna gamsız bir şey eklemek istedi ama boğazı düğümlenip gözleri doldu.

Nick eli yanmış gibi Annie'nin elini birden bıraktı. "Tanrım, Annie. Bu dünyada benden başkasının derdi tasası yokmuş gibi mızmızlanmama izin vermemeliydin. Bana anlat..."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum, gerçekten." Annie onun irkildiğini fark etti ve sesinin tonundan ötürü kendini suçlu hissetti. "Affedersin. Ama sanırım bir gecede birbirimizin omzunda yeterince ağladık."

Nick başını sallayıp bir an başka tarafa baktı. Evine bakıyordu. "Bir arkadaş Izzy'ye iyi gelebilir. Benim ona bir faydamın olmadığı kesin."

"Bana da iyi gelecek. Ben şu aralar kendimi biraz... kaybolmuş hissediyorum. Birinin bana ihtiyaç duyduğunu bilmek iyi olacak."

"Tamam," dedi Nick sonunda. "Lurlene bakıcılığa bir süre ara verebilir. Buddy'yle birlikte Branson'a gitmek istiyorlardı ve Izzy de okuldan atıldığına göre..." Nick iç geçirdi. "Izzy'yi yarın Lurlene'den almam gerekiyor. Seninle onun evinde buluşabiliriz. Raintree Evleri'nde oturuyor. Nerede olduğunu hatırlıyor musun? Ön taraftaki cüce heykelli pembe ev. Unutmak pek mümkün değil."

"Elbette. Saat kaçta?"

"Bir diyelim mi? Öğle arasında seninle buluşabilirim."

"Harika." Annie uzunca bir süre daha ona baktı ve sonra dönüp arabasının kapısını açtı. Arabaya binip motoru çalıştırdı ve yavaşça yola çıktı. Oradan uzaklaşırken dikiz aynasından gördüğü son şey arkasından bakan Nick'ti.

Annie gittikten sonra Nick uzunca bir süre çimlerin üstünde durup karanlık yola baktı. Ağır ağır eve dönüp tel kapının arkasından sertçe kapanmasına izin verdi. Şömineye gidip üçünün fotoğrafını tekrar aldı. Uzun uzun baktıktan sonra yorgun bir şekilde gıcırtılı merdivenlerden eski yatak odasına çıktı. Kendini toparladıktan sonra kapıyı açtı. Yavaşça içeri girdi ve gözleri karanlığa hemen alıştı. O kocaman, yapılmamış yatağı, yerlere saçılmış kıyafetleri görebiliyordu. Kathy'nin Spiegel'dan sipariş ettiği lambayı ve Izzy doğduğunda Nick'in yaptığı sallanan sandalyeyi de görüyordu.

Yerden bir tişört alıp kapıyı arkasından örttü ve bomboş yatağına gidip kendine sert bir içki koydu. Acısını dindirmek için alkolden medet ummanın tehlikeli olduğunu biliyordu ve son aylarda bu tehlikeli çareye sıkça başvurmuştu.

Arkasına yaslanıp büyük, yatıştırıcı bir yudum aldı. Bitirdikten sonra bir tane daha doldurdu.

Bu gece Annie'yle yaptıkları hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bunu unutmamalıydı. Annie'nin onun içinde canlandırdığı şey kısa süreli ve geçiciydi. Yakında o da gidecekti ve Nick yine yaralı bir çocuğun, hayatının geri kalanıyla baş etmenin bir yolunu bulmaya çalışan dul babası olacaktı.

Annie, babasının evinin önüne vardığında oturma odasından ışık geliyordu. Gece yarısı ikide buruşuk ve ıslak kıyafetleriyle onunla yüzleşme fikri Annie'yi ürpertmişti.

Arabadan inip eve yöneldi. Tam beklediği gibi babası oturma odasında onu bekliyordu. Şöminede keyifle çıtırdayan ateş, karanlık odaya kadifemsi, sarı bir ışık yayıyordu.

Kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Hank okuduğu kitaptan başını kaldırdı. "Vay, vay, vay," dedi çift odaklı gözlüklerini çıkarıp.

Annie sıkılgan bir tavırla buruşuk kıyafetini düzeltip saçına çim yapışmadığını ümit ederek elini kısacık saçında gezdirdi. "Beni beklemene gerek yoktu."

"Öyle mi?" Babası kitabı kapattı.

"Endişelenecek bir şey yok. Artık on altı yaşında değilim."

"Ah, hiç endişelenmedim. Polisi ve hastaneyi aradıktan sonra tabii."

Annie şöminenin yanındaki deri koltuğa oturdu. "Affedersin baba. Sanırım nerede olduğumu haber vermeye alışkın değilim. Blake hiç umursamazdı..." O acı itirafı yarıda kesip gülümsemeye çalıştı. "Eski bir arkadaşıma uğradım. Aramalıydım."

"Evet, aramalıydın. Kimi görmeye gittin?"

"Nick Delacroix'yi. Onu hatırlıyor musun?"

Hank küt parmaklarını belli bir ritimle kitabın kapağına vuruyordu ve gözleri de Annie'nin gözlerine kenetlenmişti. "Sonunda oraya gideceğini biliyordum. Lisedeyken üçünüzün arasından su sızmazdı. Duyduğuma göre Nick iyi durumda değilmiş."

Annie, Nick'in şu sıralar kasaba dedikodusu için bulunmaz bir lokma olduğunu tahmin etti. "Bir süre ona yardım edeceğim.

O işteyken kızıyla ilgileneceğim. Sanırım biraz nefes almaya ihtiyacı var."

"Lisedeyken sizin aranızda *bir şeyler* geçmemiş miydi?" Babası şimdi bakışlarıyla durum değerlendirmesi yapıyordu. "Yoksa Blake'e sırt çevirmeye mi karar verdin?"

"Elbette hayır," diye yanıtladı Annie hemen. "Bir şeyler yapmam gerektiğini sen söyledin. Blake kendine gelene kadar."

"O adam sıkıntıda Annie Virgina. Boğuluyor ve seni de beraberinde sürükleyebilir."

Annie nazikçe gülümsedi. "Benim için endişelenmen hoşuma gidiyor baba. Seni seviyorum ama ben yalnızca onun çocuğuna bakacağım. O kadar."

"O kadar mı?" Bu gerçek bir soru değildi.

"Bir meşgale bulmamı sen söyledin. Ne yapmalıyım? Kansere çare mi bulayım? Ben bir eş ve anneyim. Tek bildiğim bu. Bundan ibaretim." Annie ona bütün gerçeği anlatamadığı, böylesi bir yalnızlıkla nasıl baş edeceğini bilemediğini söyleyemediği için utanç duygusuyla başını öne eğdi. O yüzden ona en önemli ikinci şeyi söyledi. "Kendimi kandıramayacak kadar yaşlıyım baba. Değişmek için de yaşlıyım ve bir şey yapmazsam *patlayacağım.* Bunu yapmak bana iyi gelecek. Nick ve Izzy'nin yardımıma ihtiyaçları var."

"Şu an yardım etmen gereken biri varsa o da sensin."

Annie'nin yanıt olarak verdiği kahkaha zayıf ve her şeyi oluruna bıraktığını gösteren küçük bir sesti. "Bu konuda hiç başarılı olamadım ki. Bundan sonra olabilir miyim sanıyorsun?"

Sekizinci Bölüm

Annie örtüsünü üstünden atıp yataktan kalktı. Bir kâbus ince kollarıyla onu yine sarmıştı. Yıllar önce gördüğü kâbusun aynısıydı ve son zamanlarda yine görmeye başlamıştı. Yüzlerce boş odası olan kocaman bir malikâneye hapsoluyordu ve çaresizce bir çıkış yolu arıyordu.

Uyandığında her zamanki gibi Blake'in adını sayıkladı. Ama tabii kocası yanında değildi. Yeni hayatında alışması gereken şeylerden biri de buydu. Kâbustan uyandığında ona sarılacak kimsesi olmayacaktı.

Blake'in ona döneceğine dair inancını gün geçtikçe kaybediyordu ve bu küçük ümidi de kaybetmek kendini yaz sıcaklarında içi kuruyan bir dal gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Gözyaşları gözlerine battı. Dün gece evlilik yeminini hayatında ilk kez bozmuştu, bugüne dek sevdiği tek adama bağlılığını yıkmıştı. Ve lanet olsun ki o adamın umurunda bile olmayacaktı.

Nick tam öğle tatiline çıkıyordu ki Eski Değirmen Yolu'nda aile içi şiddet yaşandığını bildiren bir telefon geldi.

Weaverların yeri.

İç geçirip telsizle bağlantı kurdu ve onu Lurlene'e bağlamasını istedi. Bu durumda Annie ve Izzy'yle buluşamayacaktı.

Siren sesi ve yanıp sönen tepe lambası eşliğinde kasabanın dışına çıkan eski asfalt yola girdi. Eski Değirmen Yolu'nu takip

edip Simpson Ormanı boyunca sıralanan rüzgârlı dönemeçlerden, Hoh Nehri'nin gümüş rengi engebeli yollarından geçerek nihayet araç yoluna vardı. Eğik ve delinmiş posta kutusu paslanıp Georgia çamuru rengine dönmüş, çürük bir dal parçasından her an düşecekmiş gibi sarkıyordu. Nick etrafını kuşatan karanlık ormandan insan eliyle ayrılmış dar, kıvrımlı yola dikkatlice girdi. Yağmur ormanlarının derinliklerinde güneş ışığı, ağaçların arasından süzülmüyordu. Yapraklar gün ortasında bile karanlık, tekin olmayan bir görüntü sergiliyordu. Çamurlu yolun sonunda yaprak dökmeyen gür ağaçlarla kaplı tepeye doğru yarım dönümlük boş bir alan vardı. Bu alanın arka köşesinde çürük bir mobil ev çamurun üstünde oturuyordu. Nick'in gelişiyle köpekler havlamaya başladı.

Nick telsizi açıp geldiğini bildirdi ve devriye aracından indi. Bir eli silahının kulpundayken araç yolunu kaplayan su birikintilerinin üstünden atlayarak ön basamak görevi gören tahta sandıkları tırmandı. Tam kapıyı çalacakken içeriden bir çığlık sesi geldi.

Nick kapıyı iterken, "Polis!" diye haykırdı. Kapı içeriye doğru açılıp duvara çarptı. Odada bir çığlık yankılandı. "Sally? Chuck?"

Dışarıda köpekler çıldırmıştı. Zincirlerini çekiştirip evlerine giren adama saldıramamanın çaresizliğiyle birbirinin üstüne çullandıklarını gözünde canlandırabiliyordu.

Nick iç karartıcı evi inceledi. Bira kutuları ve kül tablalarıyla dolu avokado rengi halı, Nick'in botlarının sesini yumuşatıyordu. "Sally?"

Bir çığlık ona yanıt verdi.

Nick kirli mutfaktan geçip yatak odasının kapalı kapısına geldi.

Chuck karısını uyduruk tahta panele bağlamıştı. Sally onun altında çığlık atıyor, yüzünü korumaya çalışıyordu. Nick, Chuck'ı ensesinden kavrayıp bir yana itti. Sarhoş adam şaşkınlık içinde *inleyip* bir kenara tökezledi ve sunta çekmeceye çarptı. Nick dönüp onu tekrar yakaladı ve kelepçeledi.

Chuck odaklanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Lanet olsun Nick," diye inledi kısık, alaycı bir sesle. "Burada ne işin var senin? Tartışıyorduk yalnızca..."

Nick aniden içinde beliren, Chuck'ın koca suratına yumruk atma isteğini bastırdı. "Burada bekle, lanet olasıca," dedi ve Chuck'ı yere doğru öyle hızlı itti ki adam Kmart'tan alınmış lambayı da beraberinde düşürdü. Ampul paramparça oldu ve küçük odayı karanlıkta bıraktı.

Nick elini copuna yaslayıp dikkatle Sally'nin yanına gitti. Kadın şimdi duvara yaslanmış, yırtık, lekeli elbisesi kanla kaplanmıştı. Alt dudağı yarılmıştı ve morarmış bir yaradan da kanlar çenesine doğru akıyordu.

Nick buraya kaç defa geldiğini, Chuck'ın karısını öldürmesini kaç defa engellediğini hatırlamıyordu. Bu evlilik kötü gidiyordu ama Chuck değirmendeki işinden kovulduktan sonra her şey kâbusa dönmüştü. Chuck bütün gününü Zoe'nin barında geçirip parasının yetmeyeceği kadar bira içiyor, sonra da deliriyordu. Bar taburesinden kalkıp sallana sallana eve geldiğinde de hurdalıktaki köpekler kadar vahşileşiyordu ve eski pikabını araç yoluna soktuğunda etrafına ciddi bir zarar vermeye hazır hale geliyordu. Etraftaki tek kişi de karısı oluyordu.

Nick, Sally'nin omzuna dokundu.

Sally'nin nefesi kesildi ve sindi. "Dokunma..."

"Sally, benim... Nick Delacroix."

Sally yavaşça gözlerini açtı ve o anda Nick onun gözlerindeki sonsuz çaresizliği ve utancı gördü. Titreyen, yaralı elini yüzüne götürüp kana bulanmış saçlarını yüzünden çekmeye çalıştı. Mosmor gözlerinden gözyaşları boşalıyor, yaralı yanaklarına akıyordu. "Ah Nick... Robertslar mı aradı yine?" Nick'ten uzaklaşıp doğrulurken olduğundan daha iyi ve kontrollü görünmeye çalıştı. "Önemli bir şey yok, gerçekten. Chuckie kötü bir gün geçirmiş o kadar. Kâğıt fabrikası işçi aramıyormuş..."

Nick iç geçirdi. "Buna devam edemezsin Sally. Bir gün seni öldürecek."

Sally gülümsemeye çalıştı. Titrek, dengesiz bir denemeydi bu. Nick'in yüreği parçalandı. Her zamanki gibi Sally ona annesini ve yıllar boyunca alkolle ilgili bulduğu bahaneleri anımsatmıştı. "Ah olamaz, Chuckie öyle bir şey yapmaz. Biraz sinirleniyor o kadar."

"Bu kez Chuck'ı götürüyorum Sally. Ve şikâyetçi olmanı istiyorum."

Chuck köşedeki yerinden kalkıp sallana sallana yatağa gitti. "Şikâyetçi falan olmayacaksın, değil mi tatlım? Sally benim kötü bir niyetim olmadığını biliyor. Bazen beni çileden çıkarıyor o kadar. Eve geldiğimde bir tek lokma yiyecek yoktu. Bir adamın yemeye ihtiyacı vardır, değil mi Nick?"

Sally endişeyle kocasına baktı. "Affedersin Chuckie. O kadar erken döneceğini tahmin etmedim."

Yenilgi Nick'in omuzlarına çökmüş, soğuk bir dalga içini kaplamıştı. "Sana yardım etmeme izin ver Sally," dedi usulca Sally'ye doğru eğilerek.

Sally onun kolunu sıvazladı. "Yardıma ihtiyacım yok Nick. Ama geldiğin için teşekkürler."

Nick orada durmuş, Sally'ye bakıyordu. Kadın gözlerinin önünde küçülüyor, eriyordu sanki. Kötü kesimli pamuklu elbisesi

üzerine büyük gelmişti; dar omuzlarından düşüyor, vücudundan gevşekçe sarkıyordu. Nick günün birinde bu aramalardan birini yanıtladığında Sally'nin ölmüş olacağını adı gibi biliyordu. "Sally..."

"Lütfen Nick," dedi Sally. Sesi titrerken gözleri yaşla dolmuştu. "Lütfen yapma..."

Nick, Sally'den uzaklaştı. Ona yardım etmesi mümkün değildi. Bu farkındalık yüreğinin derinliklerinde bir acıya sebep oldu ve neden bu işi yaptığını düşündü. Elde edeceği hiçbir şey yoktu. Chuck karısını öldürmediği sürece Chuck'a pek bir şey yapamazdı ki o zaman da zaten çok geç olacaktı.

Ters dönmüş bir çamaşır leğeninin üzerinden geçip Chuck'ın yakasına yapıştı. "Haydi Chuck. Merkeze gidiyoruz."

Nick, Chuck'ın sızlanmalarını duymazdan gelip Sally'ye tekrar bakmadı. Bakmasına gerek yoktu. Sally arkalarından gelecek, kemiklerini kıran kocasından af dileyip eve döndüğünde daha "iyi" bir eş olacağına, yemeğini zamanında hazırlayacağına söz verecekti nasılsa.

Nick, Sally'nin böyle davranmasına kızmıyordu. Ne yazık ki Sally'yi anlıyordu. Çocukken o da aynı Sally gibi aç bir köpek misali annesinin peşinden ayrılmaz, bir parça sevgi görmek için yalvarır, annesinin gösterdiği minicik bir sevgi kırıntısıyla yetinirdi.

Evet, Sally'nin neden Chuck'ın yanında kaldığını anlıyordu. Ve ikisini de kötü bir sonun beklediğini biliyordu. Ama onlara yardım etmenin bir yolu yoktu. Chuck'ı ayılana kadar nezarette tutmaktan ve Eski Değirmen Yolu'ndan gelecek bir diğer aile içi şiddet ihbarını beklemekten başka elinden bir şey gelmezdi.

Izzy Delacroix, Lurlene'in misafir odasında küçük bir top gibi kıvrılıp uzanmıştı. Yastıklar gerektiği gibi kokmuyordu, hem

de hiç. Izzy'nin hemen her gece ağlamasına sebep olan şeylerden biri de buydu. Annesi cennete gittiğinden beri hiçbir şey gerektiği gibi kokmuyordu. Ne çarşaflar ne yastıklar ne de Izzy'nin kıyafetleri...

Bayan Jemmie bile kokması gerektiği gibi kokmuyordu.

Izzy bez bebeğini göğsüne bastırıp o güzelim sarı saçlarını sağ elinde geriye kalan baş ve işaret parmaklarıyla okşadı.

Görünmez olduğunu fark ettiğinde başta biraz korkmuştu. Renkli kalemlerine uzanırken yarı yolda bir de bakmıştı ki pembe parmağı belirsiz ve gri bir renge dönüşmüştü. Ertesi gün tamamen görünmez olmuştu. Babası ile Lurlene'e bundan bahsetmişti ve Izzy'ye bakışlarından bu durumun onları korkuttuğunu anlamıştı. O iğrenç doktor da Izzy'ye böcekmiş gibi bakmıştı.

Sağ elinde kalan iki parmağına baktı. *Kayboluyorlar anneciğim.*

Izzy bir yanıt bekledi ama gelmedi. Defalarca annesinin yanında olduğunu gözünde canlandırmıştı. Onunla zihninde konuşabiliyordu.

Şimdi de bunu yapabilmeyi diledi ama bu yalnızca belli zamanlarda gerçekleşiyordu; her şeyin eflatuna boyandığı gün ile gece arasındaki o anda.

Dün olanları annesine anlatmak istiyordu. Çok kötüydü. Bir an kitabındaki resimlere bakarken hemen ardından içinde bir çığlık kopmuştu. Okulda çığlık atmak doğru değildi, biliyordu. Diğer çocuklar zaten aptal olduğunu düşünüyordu ve o da ağzını kapalı tutmak için gerçekten ama gerçekten çok çabalamıştı. Ellerini yumruk yapmış, gözlerini sımsıkı kapatmıştı, o kadar ki karanlıkta yıldızları bile görmüştü.

O kadar korkmuştu ve o kadar yalnız hissediyordu ki düzenli nefes alamıyordu. Çığlık, ağzından çıkan küçük bir inilti gibiydi. Elini ağzına götürdü ama işe yaramadı.

Bütün çocuklar ona bakıyor, onu işaret edip gülüyordu.

Sonra çığlığı kopardı. Yüksek, daha yüksek, en yüksek sesle... Duymamak için ellerini kulaklarına tıkamıştı. Ağladığını biliyordu ama onu da durduramıyordu.

Öğretmen Izzy'nin eldivenli elini tutmuş, o görünmez şeyi sıkmıştı. Bu hareket Izzy'nin hiçbir şey hissedemeyene kadar bir çığlık daha atmasına sebep olmuştu.

"Ah tatlım elin görünmez değil ki," demişti Bayan Brown usulca. Sonra Izzy'nin diğer elini tutup onu koridordan geçirdi.

Ve çığlık devam ettikçe etmişti.

Koridor boyunca attığı çığlıklar müdürün odasına kadar devam etmişti. Yetişkinlerin ona deliymiş gibi baktığını görmüştü ama kendine engel olamıyordu. Tek bildiği görünmez olduğuydu; parmakları birer birer yok oluyordu ve bunu kimse umursamıyor gibiydi.

Çığlıklar geldikleri kadar çabuk kaybolmuştu. Müdürün odasında durmuş, herkes ona bakarken kendini sarsılmış ve garip hissediyordu.

Köşeye gidip çirkin yeşil koltuk ile pencerenin arasına sıkışmıştı. Yetişkinlerin konuşması devam ediyor, onun hakkında bir şeyler söylüyor, fısıldaşıyorlardı.

Herkes onun neden konuşmadığı sorusuyla ilgileniyordu. Doktor Schwabee'nin de tek düşündüğü neden konuşmadığıydı. Izzy aynı zamanda Lurlene ve Buddy'nin konuşmasını da işitmişti. Sanki konuşulanları da duymuyormuş gibi davranıyorlardı. Lurlene ona hep "zavallı küçük şey" diyordu ve ne zaman bunu söylese Izzy o kötü olayı anımsıyor, Lurlene'in ona böyle seslenmekten vazgeçmesini diliyordu.

Sonra, annesinin peri masallarındaki şövalyelerden biri gibi babası, müdürün odasına girmişti. Yetişkinler hemen susmuş, kenara çekilmişlerdi.

Izzy çığlık atmasa babası okula gelmeyecekti. Bu yüzden bir an için çığlık attığına sevindi. Bu davranışı onu kötü bir kız gibi gösterse de babasının buraya gelmesine sevinmişti.

Kendini onun kollarına atıp eskiden çıkarabildiği o sesle, *merhaba babacığım,* demeyi çok istemişti ama babası o kadar üzgün görünüyordu ki Izzy yerinden kımıldayamamıştı.

Babası çok yakışıklıydı; o kötü olaydan sonra saç rengi değişmiş olsa da hâlâ dünyanın en yakışıklı adamıydı. Babasının kahkahasını, onun da babasıyla birlikte nasıl kıkırdadığını anımsıyordu...

Ama artık gerçekten onun babası değildi. Geceleri ona masallar okumuyor, onu kahkahalara boğana kadar kucaklamıyordu artık. Hem bazı geceler nefesi de ilaç gibi kokuyor, Izzy'nin bozuk oyuncak robotları gibi yürüyordu.

"Izzy?" Babası onun adını yumuşak bir tonla söyleyip yanına gelmişti.

Kısacık bir an Izzy babasının ona dokunacağını sanmış, bulunduğu köşeden çıkıp küçük adımlarla babasına yaklaşmıştı. Sonra babasına doğru eğilmişti, bir parçacık eğilmişti ama bu babasına ne kadar ihtiyacı olduğunu göstermeye yetmişti.

Babası derin bir iç geçirip yetişkinlere dönmüştü. "Neler oluyor Bob?"

Izzy o an neredeyse çığlığın geri gelmesini dileyecekti ama tek hissettiği o can yakan sessizlikti. Ve eline baktığında bir parmağı daha kaybolmuştu. Sağ elinde tek görebildiği baş ve işaret parmaklarıydı.

Yetişkinler konuşmaya devam etmiş, Izzy'nin dinlemediği şeyler söylemişlerdi. Sonra babası gitmiş, Izzy de Lurlene'le birlikte eve dönmüştü. Yine.

"Izzy, bebeğim, orada mısın?"

Kapalı yatak odasının kapısından gelen Lurlene'in sesini duydu. "Dışarı gel Izzy. Seni tanıştırmak istediğim biri var."

Izzy onu duymamış gibi yapmak istedi ama bunun anlamsız olacağını biliyordu. Lurlene'in onu yine yıkamasını istemiyordu. Hep çok soğuk suyla onu yıkıyor, gözlerine de sabun kaçıyordu.

İç geçirdi. *Haydi Bayan Jemmie, gitmemiz gerekiyor.*

Sağlam koluyla bez bebeğini kavrayıp yataktan kalktı. Makyaj masasının önünden geçerken kendi yansımasını gördü. Pis, siyah saçlı, kısa boylu, sıska kız. Ağlamaktan gözleri hâlâ şişti.

Annesi olsa böyle görünmesine asla izin vermezdi.

Yatak odasının kapısı ardına kadar açıldı. Lurlene koca ayaklarını bitiştirmiş, vücudunu belinden bükmüş halde kapıda duruyordu. "Günaydın tatlım." Lurlene uzanıp Izzy'nin bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Izzy ona baktı.

"Haydi gel bakalım."

Izzy hiçbir şey söylemeden onun peşinden koridoru geçti.

Annie, Lurlene ile Buddy'nin üç kısımlı evinin girişinde, pembe bir halının üstünde duruyordu.

Lurlene'in kocası Buddy *(tanıştığımıza memnuuun olduuum)* göğsüne yasladığı *Sports Illustrated* ve sağ eliyle kavradığı Miller kutusuyla şarap rengi kadife şezlonga oturmuş, bacaklarını bir yere yaslamıştı. Dikkatle Annie'yi inceliyordu.

Annie ağırlığını bir o ayağına bir diğerine verirken bir psikiyatr olmadığını, çocuğun yaşadığı travmanın karanlık ve dibi

olmayan bir kuyu olduğunu, kendisinin de zor günler geçirdiğini unutmamaya çalışıyordu.

Sevginin önemli olduğunu, hatta dünyadaki en önemli şey olduğunu biliyordu. Ama geçen haftalarda mucizevi bir iksir olmadığını öğrenmişti. Annie bile bütün sorunların sevgiyle çözülemeyeceğini bilecek kadar akıllıydı. Bazı acılar dindirilemiyor, bazı travmaların üstesinden gelinemiyordu. Kendi annesinin öldüğü gün bunu öğrenmişti.

"Nick gelemiyor. Lurlene söyledi mi?"

Annie kaşlarını çatıp Buddy'ye baktı. "Öyle mi? Hayır. Bilmiyordum."

"Önemli zamanlarda hep ortadan kaybolur zaten." Birasından büyük bir yudum içip kutunun çukur kenarından Annie'ye baktı. "Başına iş alıyorsun bilesin. O Izzy denen kızın vidaları gevşektir."

"Nick bana bir süredir konuşmadığını söyledi. Bir de... parmaklarının kaybolduğunu."

"Yarısını anlatmış. Öyle kederli ki yanında duran masum insanları bile kendiyle birlikte boğuyor."

Başka bir deyişle: *Başına ne geleceğini bilmiyorsun şehirli kız.* Annie katlanma izleri hâlâ belli olan ucuz kot pantolonu ve yeni yağan kar kadar beyaz spor ayakkabılarıyla bu adamın gözüne nasıl göründüğünü biliyordu. Bir tutam saçını kulağının arkasına atmak istedi ama eline saç gelmedi. Utanarak gülümsedi. "Dünkü yağmur baharın gelişini geciktirecek. Babamın evindeki nergisler mahvoldu. Diyorum ki belki..."

"Annie?"

Bu kez duyduğu Lurlene'in sesiydi. Annie yavaşça döndü.

Lurlene neon yeşili kazağı ve mor rengi daracık yapay yılan derisi taytıyla koridorun sonunda duruyordu. Evdeki her şeyle tam bir tezat oluşturmuştu.

Yanı başında bir çocuk vardı. Kocaman, gece rengi gözleriyle küçük bir kız çocuğuydu bu. Eski ve üzerine küçük gelen pembe bir elbise giymişti. İncecik bacakları elbisesinin altından fasulye sırığı gibi sarkıyordu. Biri pembe, biri sarı olan uyumsuz çorapları bileklerini sarmış, Güzel ve Çirkin baskılı, kirli spor ayakkabıların içine gizlenmişti.

Küçük bir kız. Birtakım psikolojik sorunları olan, travma kurbanı ya da disiplinle ilgili sorunları olan biri değil, yalnızca annesini özleyen sıradan, yalnız bir kız.

Annie gülümsedi. Travmatik suskunluğa ve tedavisi konusunda doktorların ve kitapların ne dediğine dair bir fikri olmayabilirdi. Ama korkmanın ve günün birinde ortadan kaybolup bir daha hiç dönmeyen anneye duyulan özlemin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

Yavaşça elini uzatıp kıza doğru yürüdü. "Merhaba Izzy," dedi usulca.

Izzy yanıt vermedi, zaten Annie de yanıt vermesini beklemiyordu. Izzy'nin kendini iyi hissettiği zaman konuşacağını anlamıştı. O zamana kadar Annie her şey yolundaymış gibi davranacaktı. Belki de Izzy'nin yaşadıklarından sonra sessizlik, dünyanın en normal şeyiydi.

"Ben Annalise ama bu isim çok uzun, değil mi? Bana Annie diyebilirsin." Annie küçük kızın önünde diz çöküp bugüne dek gördüğü en iri, en hüzünlü kahverengi gözlere baktı. "Ben senin annenin çok yakın bir arkadaşıydım."

Izzy'nin gözlerinde bir tepki oluştu.

Annie bundan cesaret aldı. "Annenle anaokulunun ilk günü tanıştık." Izzy'ye gülümsedi ve sonra Lurlene'e döndü. "Gitmeye hazır mı?"

Lurlene omuzlarını silkti ve, "Kim bilir... Zavallı şey," diye fısıldadı. Sonra eğildi. "Ne konuştuğumuzu unutma. Baban işteyken, bir süre seninle Bayan Annie ilgilenecek. Uslu dur, tamam mı?"

"Uslu durmasına gerek yok," dedi Annie, Izzy'ye göz kırparak. "Ne isterse onu yapabilir."

Izzy'nin gözleri ardına kadar açıldı.

"Ah." Lurlene ayağa kalkıp Annie'ye gülümsedi. "Bunu yaptığın için Tanrı seni korusun."

"İnan bana Lurlene, bunu onlar için olduğu kadar kendim için de yapıyorum. Görüşürüz."

Annie, Izzy'ye baktı. "Evet, Izzy. Yola çıkma vakti. Açıkçası yatak odanı görmek için meraktan çatlıyorum. Eminim bir sürü oyuncağın vardır. Barbie'lerle oynamaya bayılırım." Annie onu arabaya götürüp Izzy'yi ön koltuğa yerleştirdi ve emniyet kemerini taktı.

Yolcu koltuğundaki yerine sımsıkı bağlanan Izzy başını yavru kuş gibi bir yana çevirip bakışlarını cama kenetledi.

Annie motoru çalıştırıp araç yolundan çıktı ve seramik cüce heykellerinin yanından dikkatle geçti. Quinault Kızılderili bölgesini, somon füme ve taze yengeç satan tezgâhları, düzinelerce boş maytap standını geçerken Annie hep konuşuyordu. Her şeyden bahsediyordu; bakir ormanların korunmasının öneminden, bir sanat olarak pantomimin yaşatılmasından, en güzel renklerden, en sevdiği filmlerden, Kathy'yle birlikte gittikleri kız izciler kampından ve ateşte kızarttıkları marşmelovlardan bahsederken Izzy de ona bakıyordu.

Annie rüzgârlı göl yolunda devasa ağaçların arasından giderken zamanda yolculuğa çıkmış gibi hissetti kendini. Şimdi gölgede kalan bu tekdüze, çakıl taşlı yol doğruca düne giden bir yoldu sanki. Yolun sonuna vardıklarında Annie kımıldayamadığını fark etti. Direksiyonun başında oturmuş, eski Beauregard evine bakıyordu. Artık Nick'in evi olan yere.

Bu ev bir gün benim olacak.

O zamanlar bu söz yıllar öncesinde Annie'ye saçma sapan bir hayal, genç bir adamın kendini kandırması gibi görünmüştü. Eğilip yanındaki kızı öpme cesaretini kendinde bulamadan önce yıldızlı bir gecede söylenmiş bir sözdü sanki.

Tabii şimdi o sözlerdeki büyüyü görmüştü ve kalbinde küçük bir yara açmıştı. O yaştayken Annie'nin bir hayali var mıydı? Varsa bile anımsamıyordu.

Annie arabayı çakıl taşlı yola çekip bir odun yığınının yanına park etti. Çimlerin üzerindeki ev, karşısında tüm ciddiyetiyle duruyordu. Bayatlamış tavuk suyu kadar solgun ve tatsız görünen gün ışığı verimli otların uç kısmını sarıya boyuyor, padavranın nergis sarısını iyice ortaya çıkarıyordu. Viktoryen tarzdaki bu koca ev hâlâ sahipsiz ve unutulmuş görünüyordu. Boya yer yer dökülmüştü. Üçgen biçimli çatıdan birkaç kiremit de düşmüştü ve orman gülleri de budanmayı bekliyordu.

Annie, kıpırtısız bir akçaağacın dallarının arasından bir ağaç evinin kırık tahtalarını incelerken, "Eminim burası zamanında kale olarak kullanılmıştır," dedi. "Annenle ben burayı yalnızca kızlar..."

Izzy'nin emniyet kemeri sert bir klik sesiyle açıldı. Metal tokası cama çarptı. Izzy kapıyı açıp göle doğru koştu ve yosun kaplı, yaşlı ve büyük bir akçaağacın altındaki kazıklarla çevrili noktada durdu.

Annie yumuşak çimlerin üstünden Izzy'yi takip etti ve çocuğun yanında durdu. Eskimiş beyaz çitlerin iç kısmında, arazinin geri kalanındaki vahşi otlardan farklı çok güzel ve bakımlı bir toprak parçası vardı. "Burası annenin bahçesiydi," dedi Annie usulca.

Izzy gözlerini yere dikmiş, hareketsizce duruyordu.

"Bahçeler çok özel yerlerdir, değil mi? İnsanlar gibi değiller... Kökleri güçlenip toprağın derinliklerine iner ve sabırlı olup onlara bakarsan sana geri dönerler."

Izzy yavaşça dönüp başını çevirdi ve Annie'ye baktı.

"Bu bahçeyi kurtarabiliriz Izzy. Bunu ister misin?"

Izzy yavaşça öne bir adım attı. Baş ve işaret parmağıyla kurumuş bir papatyayı kavradı. Onu öyle hızlı çekti ki çiçek kökünden koptu.

Sonra onu Annie'ye uzattı.

Kökü kıvrımlı ve tüylü olan o kuru, delik deşik çiçek, Annie'nin gördüğü en güzel şeydi.

Dokuzuncu Bölüm

Izzy, Bayan Jemmie'yi kolunun altına sıkıştırdı; hiçbir parmağını kullanmadan ancak bu kadarını yapabiliyordu. Güzel, kısa saçlı kadının peşine takılmıştı.

Eve dönmekten memnundu ama uzun sürmeyecekti. Güzel kadın babasının dağıttığı evi görünce her şey bitecekti. Yetişkin kızlar dağınıklığı sevmiyordu.

"Haydi Izzy," diye seslendi kadın verandadan.

Izzy ön kapıya baktı. Babasının aniden kapının ardından çıkıp o gıcırtılı eski veranda basamaklarını inerek eskiden yaptığı gibi Izzy'yi kollarına almasını, boynundaki o gıdıklanan noktayı öperek Izzy'yi kahkahalara boğmasını diledi.

Ama öyle bir şey olmayacaktı. Izzy bunu biliyordu çünkü aylardır aynı hayali kurmasına karşın gerçekleşmemişti.

Babasının onları ilk kez buraya getirdiği günü anımsıyordu. O zamanlar babasının saçları bir karganın kanatları kadar siyahtı ve o pis yer gibi kokmuyordu.

İlk an mucize gibiydi. Babası gülümsemiş, kahkahalar atmış, onu kucaklamıştı. *Görmüyor musun Kathy? Şuraya bir meyve bahçesi yaparız ve... yaz günleri için verandayı sallanan sandalyelerle doldururuz, çimlerde piknik yaparız...* O an Izzy'nin yanağına bir öpücük kondurmuştu. *Sen de ister misin günışığım? Tavuklu salatalar, milkshake'ler ve jöleli pastalarla bir piknik yaparız.*

Izzy ona, *evet babacığım,* demişti ama hiç piknik yapmamışlardı. Ne çimlerde ne de başka bir yerde...

Ön kapı gıcırdayarak açıldı ve Izzy kadının onu beklediğini anımsadı. Yorgun argın bir ifadeyle veranda basamaklarını tırmandı. Kadın, yani Annie (adının Annie olduğunu unutmamalıydı), kanepenin yanındaki lambayı açtı. Işık babasının dağınıklığının üstüne şeritler halinde düştü. Şişeler, pizza kutuları, kirli çamaşırlar her yere saçılmıştı.

"Bette Davis'in dediği gibi *tam bir çöplük* burası. Baban kesinlikle Felix Unger ödülünü alamaz."

Izzy irkildi. Haklıydı işte. Lurlene'in biftekli sandviçlerini yemeye devam edecekti...

Ama Annie dönüp gitmedi. Onun yerine dağınıklığın arasından geçip tozlu perdeleri açtı. Gün ışığı iki geniş pencereden içeri süzülüyordu. "Böylesi daha iyi," dedi etrafına bakınarak. "Süpürgeyle faraşın yerini bilmiyorsundur eminim. Peki ya buldozerin? Pompaya ne dersin peki?"

Izzy'nin kalbi hızlı hızlı atmaya başladı ve içinde komik bir şey hissetti.

Annie ona göz kırptı. "Hemen dönerim." Oturma odasından çıkıp mutfağa geçti.

Izzy kımıldamadan durduğu yerde neredeyse hiç nefes almıyor, kalbinin çırpınıp durmasını dinliyordu.

Annie siyah bir çöp torbası, bir süpürge ve bir kova dolusu sabunlu suyla birlikte oturma odasına döndü.

Izzy'nin göğsündeki o garip duygu büyüdükçe büyüyordu; nefes alamayana kadar. Yavaşça Annie'ye yaklaştı ve kadının kollarını iki yana açıp tıpkı annesi gibi, *lanet olsun, o kadar çok işim var ki Nick,* demesini bekledi.

Ama Annie öyle bir şey söylemedi. Onun yerine eğildi ve çöpleri tek tek toplayıp siyah torbaya doldurdu.

Izzy dikkatle ona yaklaştı.

Annie ona bakmadı. "Bunların hepsi çöp Izzy. Ama üstünden gelinemeyecek bir şey yok. O kadar da kötü değil. Kızımın odası da hep bu halde olurdu, o da çok tatlı bir genç kızdır." Annie konuşmaya devam ediyordu ve yanıtlanmamış her bir cümleyle birlikte Izzy rahatladığını hissediyordu. "Bu evin gençliğimdeki halini de anımsıyorum. Annen, baban ve ben geceleri pencereden içeri bakardık ve burada yaşamış olabilecek insanlarla ilgili hikâyeler uydururduk. Ben burada smokin ve gece kıyafetleriyle evin içinde gezinen Doğu'dan gelmiş, çok güzel ve zengin bir çiftin yaşadığını düşünürdüm. Baban ise bu evin, servetini bir oyunda kaybetmiş kumarbazlara ait olduğunu düşünürdü. Annenin ne düşündüğünü bir türlü hatırlayamıyorum ama büyük ihtimalle romantik bir şeylerdi." Annie, duraksayıp Izzy'ye gülümsedi. "Belki havalar düzeldiğinde çimlerde piknik yaparız. İster misin?"

Izzy o anda ağlamak istedi. *Milkshake ve jöleli pasta yaparız,* demek istese de hiçbir şey söylemedi. Oysa bunu yapabilmeyi ne çok istemişti! Hem zaten bu da yetişkinlerin içten söylemeseler de verdikleri sözlerden biriydi.

"Hatta..." dedi Annie. "Bugün bile küçük bir piknik yapabiliriz. Oturma odasını temizlemeyi bitirdiğimde dışarıda kurabiye yiyip meyve suyu içebiliriz; kremalı kuru üzümlü kurabiye ile Maui kokteyli. Kulağa hoş geliyor, değil mi? *Evet Annie. Bence harika olur.* Kaplan Tony[2] olsa böyle derdi herhalde. Artık bir yetişkin sayılan kızım Natalie, Frosted Flakes'e bayılırdı. Eminim sen de seviyorsundur."

2 Frosties adlı gevrek markasının maskotu. (ç. n.)

Izzy beklenmedik bir gülücüğü gizlemeye çalıştı. Annie'nin ondan yanıt beklememesi hoşuna gidiyordu. Izzy böylece kendini başkalarından farklı hissetmiyordu, konuşmamak da konuşmak kadar normalmiş gibi geliyordu.

Art arda minik adımlar atıp yan yan gitti. Koltuğun yanına geldiğinde etrafını saran toza aldırmadan oturdu. Çöpler birer birer gözden kayboluyordu ve bir süre sonra etraf eve benzemeye başlamıştı.

Annie, Izzy'nin odasının kapısını hafifçe tıklattı. Yanıt gelmedi. Sonunda kapıyı açıp içeri girdi. Tavan arasına sıkışmış küçük ve karanlık bir odaydı burası. Gösterişli çatı penceresi dışa açılıyor, solgun, eskimiş dantel perdenin arkasından günün son pembe ışıklarını yakalıyordu. Duvarlar mor çizgili duvar kâğıtlarıyla, yataksa aynı renkte çiçekli desenlerle kaplıydı. Winnie the Pooh lambası beyaz komodinin yanında duruyordu.

Burayı büyük ihtimalle çocukları için kusursuz bir yer yaratmaya çalışan Nick ve Kathy planlamıştı. Annie hamilelikle birlikte gelen hayalleri ve umudun sonu gelmez detaylarını anımsayabiliyordu. O hayallerin büyük kısmı çocuk odasıyla ilgili olurdu.

Annie manik depresif bozuklukla ya da bunun Kathy'yi nasıl değiştirdiğiyle ilgili pek bir şey bilmiyordu ama Kathy'nin kızını sevdiğinden emindi. Küçük Deniz Kızı desenli gece lambasından, Tavşan Peter kitap desteğine kadar bu odadaki her şey sevgiyle seçilmişti.

Kıyafetlerle dolu ahşap zemini geçti. Izzy'nin kusursuz profili, sarı Minik Kuş desenli yastık kılıfında çok güzel bir kabartma gibi görünüyordu. Tüylü mor battaniyeyi omuzlarına kadar çekip çenesinin altına sıkıştırmıştı. Lurlene'in dediğine

göre adı Bayan Jemmie olan oyuncağı yere düşmüş, siyah düğme gözleri tavana bakıyordu. Izzy'nin minik, siyah eldivenli eli de mor dantelli yatak örtüsünün üstünde leke gibi görünüyordu.

Annie onu uyandırmak istemese de rutinlere önem veriyordu. Çocuklar da sınırları ve uyulması gereken kuralları bilerek büyümeliydi. Izzy'yi saat iki buçukta yatırmıştı ve hemen uykuya dalması onu şaşırtmıştı. Şimdi saat dörtte uyanma vaktiydi.

Eğilip küçük kızın omzunu hafifçe dürttü. "Uyan bakalım uykucu."

Izzy minik bir mızıltı çıkarıp örtülerin altına iyice gizlendi.

"Ah, olmaz. Haydi kalk bakalım Izzy."

Izzy'nin bir kahverengi gözü açıldı. Sonra iki parmağıyla örtüsünü üzerinden attı. Gözlerini kırpıştırıp esnedi ve doğruldu.

"Baban eve gelmeden banyo yapmak istersin diye düşündüm." Annie gülümseyip yanında getirdiği bir torba dolusu kıyafeti gösterdi. "Sana yeni kıyafetler ve sürprizler getirdim. Lurlene bana bedenini söyledi. Haydi bakalım." Annie, Izzy'nin yataktan kalkmasına yardım edip onu banyoya götürdü ve küvete biraz su doldurdu.

Sonra çocuğun önünde diz çöktü.

Izzy ona temkinli bir ifadeyle bakıyordu.

Annie, Izzy'nin eldivenli eline baktı. "O güzel parmaklarının birer birer gözden kaybolmasına nasıl izin verirsin? Şimdi ellerini kaldır bakalım."

Izzy uyumlu davranıp sağ elini kaldırdı. Sol eli iyice gevşemiş, siyah eldivenlerin içindeki parmakları sarkık duruyordu.

Annie topuklarının üstünde durdu. "Görünmeyen bir kızı nasıl soymamız gerekiyor tam olarak? Belki de pijamalarını çıkararak..." Annie *görünmez* kolu örten pijama kolunu yavaşça çekti. Sonra sıra eldivene geldi.

Izzy boğuk bir ses çıkarıp Annie'den uzaklaştı.

"Ah, affedersin. Eldiveni çıkaramıyor muyuz?"

Izzy, Annie'nin sol kulağının arkasındaki bir noktaya dikkatle bakıyordu.

"Anladım. Orada eldiven de yok, değil mi Izzy?"

Izzy alt dudağını ısırdı. Hâlâ Annie'ye bakmıyordu.

Annie ayağa kalktı. Izzy'yi dikkatle omuzlarından kavrayıp küvete götürdü ve ılık suya girmesine yardımcı oldu. Izzy küvetin kenarına tutunurken sol eli gevşekçe sarkıyordu.

"Çok sıcak değil, öyle değil mi?" diye sordu Annie. "Sıcak değil Annie, haklısın. Tam istediğim sıcaklıkta."

Izzy ona baktı.

Annie sırıttı. "Konuşmayı tek başıma da yürütebilirim. Ben de tek çocuktum ve küçük bir kızken hep kendi kendime konuşurdum."

Annie akan suya köpük doldurdu. Izzy etrafını saran köpükleri hayranlıkla izliyordu.

Sonra Annie mutfakta bulduğu üçlü mumu yaktı. Tatlı vanilya kokusu havaya yayıldı. "Bazen bir kız romantik bir banyo yapmak ister, sadece kendisi için. İşte oldu." Annie kahverengi çantasına uzandı. "Bakalım neler varmış. Johnson's bebek şampuanı, Pocahontas sabunu, Notre Dame'ın Kamburu baskılı havlu ve bir de Güzel ve Çirkin tarağı. Bir de şu güzel oyun kıyafeti... Tıpkı annenin bahçesindeki mor ve sarı çiçeklere benzeyen bir kıyafet ve aynı renkte bir şapka."

Annie sohbeti devam ettiriyor, Izzy'nin uzun saçını şampuanlarken, vücudunu sabunlayıp durularken ve sonunda küvetten çıkmasına yardım ederken sorular sorup yanıtlarını kendisi veriyordu. Küçük kızı büyük bir havluya sarıp saçını taramaya başladı. "Kızım Natalie'nin senin yaşında olduğu zamanlarını

anımsıyorum. Tam şu yaştaki halini... Ona bakmaya kıyamazdım." Izzy'nin saçlarını iki örgü yaptı ve uçlarına da iki sarı saten kurdele taktı.

"Dön bakalım."

Izzy hiç itiraz etmeden döndü.

Annie ona beyaz, pamuklu iç çamaşırını ve üzerine de mor bir bluz ile tulumunu giydirdi. İşi bittiğinde Izzy'yi köşedeki boy aynasının karşısına geçirdi.

Küçük kız kendine uzun, çok uzun bir süre baktı. Sonra yavaşça sağ elini kaldırıp işaretparmağıyla saten kurdeleye dokundu. Gül goncasını andıran ağzı belli belirsiz de olsa titredi. Alt dudağını sertçe ısırdı. Izzy'nin pembe yanağına bir gözyaşı damlası düştü. Tek bir damla.

Annie anlamıştı. Izzy de bunu ümit etmiş, kendini eski haliyle görmek istemişti. "Eminim eskiden hep böyle görünüyordun, değil mi Izzy?"

Annie küçük kızın alnına şefkatli bir öpücük kondurdu. Artık yaşıtları gibi bebek şampuanı ve yeni sabun kokuyordu.

Sonra Annie topuklarının üstünde durdu ve gözlerini Izzy'nin gözlerine dikti. "Oyuncaklarını bir arkadaşınla nasıl paylaşacağını, bir arkadaşla oynamanın tek başına oynamaktan daha zevkli olduğunu biliyorsun. Bazen üzülmek de böyledir. Üzüntünü biriyle paylaşırsan geçer."

Izzy yanıt vermedi.

Annie gülümsedi. "Şimdi, senden mutfakta bana yardım etmeni isteyebilirim. Akşam yemeğini hazırlamaya başladım ama tabakları *hiçbir yerde* bulamadım. Bana yardım eder misin?"

Izzy gözlerini kırpıştırdı.

Annie bu hareketi *evet* olarak algıladı.

Birlikte mutfağa indiler. Izzy de hemen masaya oturdu. Minik ayakları havada sallanıyordu.

Annie hamurları yuvarlayıp yağı karıştırırken ve onları suyun içinde kaynayan tavuğun içine atarken hiç susmamıştı. Büyük, metal tencerenin kapağını kapatırken, "Sofra kurmayı biliyor musun?" diye sordu.

Izzy yanıt vermedi.

"Böyle olmayacak, farkındasın değil mi Bayan Izzy." Annie bir kaşık alıp onu kıza uzattı. "Al bakalım, bu sana."

Izzy kaşığı baş ve işaret parmaklarıyla tuttu. Kaşığa baktı ve kaşlarını çatarak Annie'ye döndü.

"Kaşığı bir kez sallarsan bu *evet* demek. İki kez sallamak da *hayır*. Bu şekilde konuşabiliriz, bir tür şifre gibi. Yüksek sesle ifade etmemize gerek kalmadan. Şimdi bana tabakların yerini gösterebilecek misin?"

Izzy uzun, uzun bir süre gözlerini kırpmadan kaşığa baktı. Sonra yavaşça onu bir kez salladı.

"Merhaba Nick, duyduğuma göre Hank Bourne'un kızı kasabaya dönmüş."

Nick başını içkisinden kaldırdı. Gözlerinin arka kısmında hissettiği zonklama yüzünden gerektiği kadar odaklanamıyordu. Weaverların evindeki fiyaskonun ardından terslikler devam etmişti. Chuck'ı merkeze götürüp nezarete atmıştı ama Sally hemen arkalarından gelmiş, kocasının herhangi bir ceza almamasını sağlamıştı. Görevli polise de merdivenlerden düştüğünü söylemişti.

Nick sinirlerini yatıştırmak için Zoe'nin yerinde tek bir içki içerse evde Annie ve Izzy'yle yüzleşmesinin daha kolay olacağını

düşünmüştü. Ama her zamanki gibi bir içkinin arkasından bir tane daha, sonra bir tane daha gelmişti...

Sally'nin gözlerinde gördüğü şey Nick'in acı dolu anılarının kaynadığı kötü bir yer olan ruhunda derin bir yara açmıştı.

Parmaklarını bardağa sarıp içkisinden uzun, yatıştırıcı bir yudum daha içti. "Git başımdan Zoe."

Joel Dermot ona yaklaştı. "Annie Bourne'u tanıyorum. O ve kızım Suki birlikte İzci Kızlar grubundaydı."

Nick gözlerini kapattı. O günleri, üçünün dost olduğu o yılları düşünmek istemiyordu. Çünkü düşündüğünde Annie'yi ne kadar önemsediğini anımsıyordu ve sonra çıplak ve vahşi halde kendini onun kollarına bıraktığı, Nick'in bunca zamandır ona dair kurduğu fantezileri gerçekleştirdikleri dün gece aklına geliyordu. O anı, Nick'i uzun ve tehlikeli bir yola, zaman içinde yaptığı tercihleri sorgulamasına sebep olan bir yola sokuyordu. Sırf Nick'e ihtiyacı olduğu için nasıl Kathy'yi tercih ettiğini... Kathy'yi nasıl hayal kırıklığına uğrattığını ve onu sevmenin kendisini nasıl mahvettiğini sorgulatan bir yoldu bu. Sonra kendini karanlık ve tehlikeli düşüncelere dalmışken buluyordu. Annie'yi tercih etmiş olsa hayatı nasıl olurdu ya da Annie, Mystic'te kalabilecek türden bir kadın olsa ne olurdu gibi.

Başka bir adamın karısı.

Nick o düşünceden bir an önce kurtulmak istercesine sallanarak ayağa kalktı. Yirmi dolarlık hesabı bara bırakıp dumanlı bardan çıktı. Devriye aracına atlayıp eve yöneldi. Araç yoluna girdiğinde engebeli bir yolda bin beş yüz kilometre yol gitmiş gibi hissediyordu. Vücudu ağrıyor, başı çatlıyordu ve biraz rahatlamak için bir içki daha içmek istiyordu.

Aralarında olanlardan sonra şimdi Annie'ye ne söyleyecekti?

Yavaş yavaş arabadan inip çakıl taşlı yolu geçerek eğimli veranda basamaklarını tırmandı ve içeri girdi.

Annie kanepeye uzanmıştı. Kapı Nick'in arkasından sertçe kapandığında Annie de doğrulup ona belli belirsiz bir tebessüm verdi. "Ah," dedi. "Sanırım uyuyakalmışım."

Annie'nin güzelliği, bir an Nick'in dilinin tutulmasına sebep olmuştu. Bakışlarını kaçırdı. "Geç kaldığım için kusura bakma. Aslında Lurlene'e de gelecektim ama acil bir telefon geldi ve şey..."

Annie üzerindeki battaniyeyi geriye atıp ayağa kalktı. Kıyafeti kırışmıştı ve yastık yüzünden sağ yanağında örümcek ağını andıran çizgiler oluşmuştu. "Sorun değil. Izzy'yle iyi vakit geçirdik bugün. Sanırım onunla iyi anlaşacağız."

Nick suçluluk duygusunu hafifletip Annie'nin onun hakkında iyi şeyler hissetmesini sağlayacak bir şey söylemek istedi. Bugün olanlarla ilgili onunla konuşmak, ne kadar sarsıldığını, içinde bir şeylerin koptuğunu ve bundan nasıl kurtulacağını ya da ait olduğu yere nasıl geri koyacağını bilemediğini başka biriyle paylaşmak istedi. Ama böylesi bir yakınlık ona öyle yabancıydı ki nereden başlayacağını bilemiyordu.

Annie çantasını sehpanın üstünden aldı. Ona uzun uzun bakmamaya özen gösteriyordu. "İstersen yarın akşam için sana ve Izzy'ye güzel bir yemek hazırlayabilirim. Sanırım Izzy'nin hoşuna gitti."

"Harika olur. Saat altıda evde olurum."

Annie onun yanından geçip gitti ama kapıda durup arkasına baktı. "Bundan sonra... gecikeceğin zaman ararsan sevinirim."

"Evet. Kusura bakma."

Annie ona son bir tebessüm verip evden çıktı.

Nick pencerede durup Annie'nin arabasıyla uzaklaşmasını izledi. Arka lambalarının küçük kırmızı ışığı yol kıvrımında

gözden kaybolduğunda Nick ağır ağır basamakları çıkıp sekiz ay önce taşındığı ve kanepede uyuyamadığında geldiği misafir yatak odasına girdi. Mavi üniformasını çıkarıp eski eşofman üstünü giydi ve yorgun bir şekilde koridoru geçti. Izzy'nin kapısının önünde bir an duraksayıp gücünü topladı.

Küçük bir gece lambası Izzy'nin yatağının yanındaki duvarda ışıldıyordu. Sarı rengiyle Winnie the Pooh'un yüzüydü bu. Kızının en sevdiği *Canavarlar Ülkesinin Kralı* adlı kitabı alıp yatağın kenarına oturdu. Yatak ağırlığının altında ezilince Nick donup kaldı. Izzy uykusunda kıpırdandı ama uyanmadı.

Nick kitabı açıp ilk sayfaya baktı. Eskiden, Nick'in ona yatmadan önce kitap okuduğu her gece, Izzy küçük vücudunu güvenle babasına yaslar, gülümseyen yüzünü kaldırırdı. *Babacığım, bu gece bana ne okuyacaksın babacığım?*

Nick gözlerini sımsıkı kapattı. Kızının eskiden her cümlenin başında ve sonunda *babacığım* dediğini ne zamandır unutmuştu. Hafif, çok hafif bir bir şekilde eğilip kızının yumuşak alnına bir öpücük kondurdu. Küçük kızlara özgü kokusu Nick'i sarmalamış, ona köpüklü banyo yaptırdığı günleri hatırlamıştı...

Nick uzun ve ağır nefesini dışarı verdi. Şimdi Nick'in tek yaptığı Izzy uyurken onun en sevdiği kitaptan birkaç sayfa okumaktı. Nick kızının uykudaki zihninin kelimeleri özümseyeceğini ümit ediyordu. Onu sevdiğini söylemenin küçük ve aptalca bir yoluydu bu; Nick bunu biliyordu. Yine de ona kalan son şey buymuş gibi görünüyordu.

Nick kitabı yumuşak, şarkı söyler gibi bir tonda okudu ve sonra onu nazikçe komodine bıraktı. "İyi geceler Izzy bebeğim," diye fısıldadı ve kızının alnına bir öpücük kondurdu.

Alt kata inip mutfağa geçti ve kendine sert bir içki koydu. Ön kapıyı açıp verandadaki sandalyeye oturdu.

Tahmin ettiği gibi o an kafasına dank etti. Weaverların evinin jambon ve deterjan kokusunu, mutfak döşemesinin üstündeki ince bir tabakanın soyulduğunu anımsadı. Sally'nin yanağındaki morluğu, ince bir kâğıt mendilin altından süzülen kanın yüzüne yayıldığını anımsadı.

Bir zamanlar, çok eskiden Nick, Sally gibi insanları kurtarabileceğine inanırdı. Üniformasını giydiğinde yenilmez olacağını zannederdi. Fakat onur, saygı, adalet gibi günümüzde pek bir anlam ifade etmeyen bu sözlere inanmakla nasıl da aptallık etmişti. Kurtarılmak istemeyen insanları kurtarabileceğini düşünmüştü aslında.

Ama hayat ona çok şey öğretmişti. Sahip olduğu idealizm, işi ve Kathy arasında parça parça yok olmuş, şimdi geriye paslı parçalar dışında hiçbir şey kalmamıştı. Nick artık kim olduğunu bilmiyordu.

İçkisinden büyük bir yudum alıp sandalyesine yaslandı ve karanlık gökyüzüne baktı. Dışarıda her şeyin olması gerektiği kadar hareketsiz olduğunu fark ettiğinde bir an irkildi. Göl, ay ışığında hâlâ ışıldıyordu. Gece dağların zirvesine ve ormanlara yumuşak bir şekilde düşüyordu. Yakında şafak sökecek, karanlığı yerkürenin uzak köşelerine itecekti.

Eskiden böyle şeyleri merakla izlerdi. O zamanlar ihtiyaçlarının basit ve kolayca karşılandığını düşünürdü. Yalnızca işini, ailesini ve evini istiyordu. Bu evde yaşlanacağını, verandadaki bu sandalyede oturup çocuklarının büyümesini ve hayata atılmasını izleyeceğini sanıyordu. Zamanla birlikte saçlarına ak düşeceğini ve bunun da yıllar alacağını sanıyordu. Keder ve suçluluk duygusunun bir adamı yaşlandırıp birkaç aylık bir süreçte saçlarını beyazlatacağını bilmiyordu.

Başı dönüp görüşü bulanana kadar içti. Boş şişe, uyuşmuş parmaklarının arasından kayıp yuvarlandı ve her bir basamağa çarpa çarpa sonunda sessizce çimlerin üstünde durdu.

Ertesi sabah Izzy annesinin sesiyle uyandı. Örtüleri üzerinden atıp doğrularak gözlerini kırpıştırdı. *Anneciğim?*

Başta tek duyduğu yağmurun sesiydi. Eskiden, yani o kötü olay olmadan önce Izzy yağmurun çatıya vurmasını severdi. Pencereden dışarıya baktığında pembe ve sarı renkli güneş ışığından başka bir şey olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Yağmur yoktu.

Anneciğim?

Evin gıcırtılı sesinden başka yanıt gelmedi. Izzy en sevdiği tavşanlı terliklerini giyip yatak odasından çıktı. Babasını uyandırmamak için sessizce basamaklara yöneldi. Babası bir kolunu sehpaya uzatmış, çıplak ayağı da mavi battaniyesinin altından çıkmış halde koltuğun üstünde uyuyordu.

Izzy kalbi küt küt atıp parmak ucunda yürürken ön kapıyı açtı ve arkasından kapattı. Verandada durup dışarıya baktı. Pembe bir pus, gölün üzerini kaplamıştı. *Anneciğim?*

Izzy çimlerin üzerinden geçip göl kenarına yürüdü. Gözlerini sımsıkı kapatıp annesini gözünde canlandırdı. Gözlerini tekrar açtığında annesi oradaydı, suyun tam ortasında, Izzy'nin uzanamayacağını kadar uzakta duruyordu.

Annesi kımıldamıyordu ama bir anda Izzy'nin yanına gelmişti. O kadar yakınındaydı ki Izzy onun parfümünün kokusunu alabiliyordu.

Artık her şey yolunda Izzy. Annesinin sesi rüzgâra karıştı. Bir yerlerde bir kuş öttü ve çalılıkların arasından uçup kanat çırparak gökyüzüne yükseldi.

Şimdi yağmur gerçekten de başlamıştı. Izzy'nin saçlarına dokunup dudaklarına düşen ağır bir yağmurdu bu. Yağmurun, gökkuşağının her renginde ve milyonlarca damla şeklinde gölün yüzeyine konduğunu gördü. Ama suyun diğer tarafında yağmur yağmıyordu.

Her şey yolunda, dedi annesi tekrar. *Artık gitmeliyim.*

Izzy paniğe kapıldı. Annesini tekrar kaybediyordu. *Gitme anneciğim. Elimden geldiğince çabuk gözden kaybolmaya çalışıyorum.*

Ama annesi çoktan gitmişti. Rengârenk yağmur durmuş, pus kaybolmuştu.

Izzy bekledikçe bekledi ama hiçbir şey olmadı. Sonunda eve geri döndü. Oturma odasından geçip mutfağa gitti ve kendine kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Frosted Flakes ile sütü kendi başına aldı.

Diğer odada babasının uyandığını duydu. Bunu birkaç defa görmüştü ve oturma odasında uyuyakaldığında hep kötü olurdu. Önce kanepede oturur, sonra başını tutar, küçük inleme sesleri çıkarırdı. Ayağa kalktığında da bacağını hep sehpaya çarpar, sonra da kötü sözler söylerdi. Bugün de farklı bir şey olmamıştı.

"Lanet olsun!"

Izzy, annesinin kahvaltı için kullandığı pembe masa örtüsünü aceleyle masaya serdi. Ne kadar akıllı olduğunu, ne kadar büyüdüğünü babası görsün istiyordu. Belki o zaman ona bakar, dokunurdu... Hatta belki, *selam günışığım, iyi uyudun mu bakalım,* diye sorardı. Sabahları hep böyle derdi ve eğer babası onunla konuşursa o da sesini çıkarabilir, *iyiyim babacığım,* diyebilir, onu yine güldürebilirdi. Babasının kahkahalarını özlüyordu.

Gerçekten istediği buydu. Diğer önemli şeylerden çoktan vazgeçmişti. Babasının onu sevdiğini söyleyip söylememesini artık umursamıyordu. Alnına iyi geceler öpücüğü kondurup

kondurmadığını, onu pikniğe götürmediğini, Izzy ciyak ciyak bağırana kadar o güçlü kollarında onu çevirmediğini umursamıyordu artık. Tek istediği babasının ona sadece eskisi gibi bakmasıydı.

Ama babası ona artık neredeyse hiç bakmıyordu. Bazen bakışlarını öyle çabuk kaçırıyordu ki Izzy korkuyor, nihayet tamamen görünmez olduğunu sanıyordu. Ama hiçbir zaman öyle olmuyordu; o hep oradaydı, en azından büyük kısmı, bir eli ve birkaç parmağı dışında.

Babası sallana sallana mutfağa geldi ve aniden durdu. "Izzy... Ne yapıyorsun?"

Izzy hayretle gözlerini kırpıştırdı. *Bunu yapabilirsin,* diye düşündü. *Ona yanıt ver. Sana kahvaltı hazırlıyorum babacığım.* Ama kelimeler boğazına dizilip kayboldu.

"Frosted Flakes," dedi babası hafif bir tebessümle. "Annie buna bayılacak." Babası buzdolabına gidip kendine bir bardak portakal suyu doldurdu.

Sonra Izzy'nin yanına geldi. Bir an Izzy, babasının onun omzunu sıkıp çok güzel bir sofra kurduğunu söyleyeceğini sandı. Ya da Izzy'nin o saç örgüleriyle tıpkı eskisi gibi güzel göründüğünü söyleyeceğini düşündü. Hatta hafifçe babasına doğru eğildi.

Ama babası yanından geçip gidince Izzy gözyaşlarını güçlükle tutabildi.

Babası tekrar sofraya baktı. Ona değil. "Kahvaltı yapmak için vaktim yok bebeğim." Babası alnına dokunup gözlerini kapattı.

Babasının başının yine ağrımaya başladığını anlamıştı. Annesi cennete gittiğinden beri böyleydi. Bunu düşünmek Izzy'yi korkutuyordu. Sabahları babasının böyle hasta görünmesi onu hep korkutuyordu. Ona bundan böyle daha iyi bir kız olacağını,

gözden kaybolmaktan vazgeçeceğini ve konuşmaya başlayacağını, sebze yemeklerini ve her şeyi yiyeceğini söylemek istiyordu.

Babası ona güldü. Ama her zamanki içten gülüşü değildi bu. Onun yüzüne hiç bakmayan beyaz saçlı babasının yorgun, titrek gülüşüydü. *"Dün Annie'yle iyi vakit geçirdin mi?"*

Izzy denedi, çok uğraştı ama yanıt veremedi. Babasının ona her an ağlayacakmış gibi baktığını gördü ve bu da onu kendinden utandırdı.

Sonunda babası iç geçirdi. "Ben duş alacağım. Annie her an gelebilir."

Babası ondan yanıt bekliyormuş gibi bir an bekledi ama Izzy yanıt vermedi. Veremedi. Onun yerine elinde iki kapla orada öylece durup babasının gidişini izledi.

Sonra, babası işe gittikten çok sonra Izzy kanepeye oturup dizlerini birleştirdi. Bayan Jemmie de kucağında uyuyordu. Annie neşeli bir şekilde erkenden gelmiş, evi yine temizlemeye başlamıştı. Annie çalıştığı süre boyunca Izzy'yle konuşuyordu. O kadar çok konuşuyordu ki Izzy bazen onu dinleyemiyordu.

Annie temizliği bitirdikten sonra Izzy evin bu halini sevmişti.

Kendini güvende hissetmişti.

Gözlerini kapatıp süpürgenin yatıştırıcı sesini dinledi. Bu ona annesini, annesi evi temizlerken onun da tek başına oturup bir kitaba baktığı zamanları anımsattı.

Farkına bile varmadan dudaklarının arasından bir ses çıktı. Belli belirsiz bir sesti bu, süpürgenin yerde çıkardığı sese benziyordu.

Gözleri ardına kadar açıldı. Bunca zaman sonra kendi sesini duymak onu şaşırtmıştı. Kelime olmasa bile en azından *Izzy*'nin sesiydi. Bir yanının, konuşan yanının kuruyup tıpkı eli ve kolu gibi yok olduğunu sanıyordu. Suskunluğa gömülmeyi o isteme-

mişti ama doktor randevusuna gittikleri bir gün konuşmak için ağzını açmış, *hiçbir* şey çıkmamıştı. Hiçbir şey.

Bu da onu dehşete düşürmüştü, özellikle de değiştirmek için elinden bir şey gelmediğini gördüğünde. Ondan sonra herkes ona bebek muamelesi yapmış, duyamıyormuş gibi davranmıştı. İnsanların ona bakış şekli Izzy'yi ağlatıyordu ama ağlaması bile sessizdi.

Annie farklıydı. Annie, Izzy'ye çöpe atılması gereken kırık bebekmiş gibi davranmıyordu.

Annie ona annesinin ve babasının eskiden baktığı gibi bakıyordu.

Izzy gülümsedi ve biraz önce çıkardığı ses, nefesinden bir parça daha yüksek, yumuşak bir tonda çıkmaya devam etti.

Onuncu Bölüm

Kasaba mahkemesi, Mystic tomrukçuluğun geliştiği, koyların lokomotiflere yüklenmeyi bekleyen kilometrelerce ağaçlarla dolduğu ve işe alımların yüksek olduğu yüz yıl öncesinde yapılmıştı. Elle oyulmuş gri taştan, cephesini düzinelerce sürgü pencerenin doldurduğu ve doğruca düz, yeşil bir alanın ortasına oturmuş heybetli bir binaydı. Kusursuzca budanmış orman gülü ve açelyalar tuğla taşlı kaldırımların kenarını çevrelemişti. Washington Eyaleti'nin bayrağı, bahar rüzgârıyla birlikte dalgalanıyordu.

Nick mahkemenin merdivenlerinde durmuş, meşe ağacından kocaman kapıları destekleyen taş sütunlardan birine yaslanmıştı. Küçük bir not defterini incelerken bir aydan uzun süre önce yaşanan bir tutuklama vakasının detaylarını anımsamaya çalışıyordu. Tanıklık etmek mesleğinin bir parçasıydı ama yapmaktan hoşlandığı bir şey değildi. Özellikle de her şeyin parçalanmış ailelere ve kayıp ruhlara dönüştüğü aile mahkemelerinden çekiniyordu.

Bugün Gina Piccolo'nun günüydü. Gina'yı küçük bir kız olduğu günlerden beri tanırdı. Ama onu ancak birkaç yıl önce, *Oklahoma!* müzikalinin ortaokul versiyonunda rol aldığında tekrar anımsamıştı. Simsiyah saçları ve ışıltılı gözleriyle neşeli, hoş bir kızdı. Fakat geçen yıl biraz çılgınca şeyler yapmıştı. On dört yaşında yanlış bir arkadaş grubuna katılmış, gözlerinin ışıltısı solmuştu. Somurtkan, çirkin, bol kıyafetler giyip kaba bir dille

konuşan, şiddete meyilli genç bir kadına dönüşmüştü. Anne ve babasının endişeden aklı başından gitmişti ve on yedi yaşındaki bir delikanlıyla çıkmaya başlaması onları daha da korkutmuştu. Annesi ile babası ne derse desin bir şey değişmiyordu.

Ve Nick de yargıca Gina'yla ilgili rapor vermek için gelmişti. Saatine baktı. Duruşma on dakika içinde başlıyordu. Notlarına tekrar göz attı ama odaklanmakta güçlük çekiyordu.

Dört gündür onu rahatsız eden bir sorundu bu; Annie Bourne tekrar hayatına girdiğinden beri.

Izzy şimdiden gelişme göstermeye başlamıştı. Tabii ki konuşmuyordu ve hâlâ yavaş yavaş görünmez olduğuna inanıyordu ama Nick değişimi görebiliyordu. İlişki kuruyor, dinliyor, gülümsüyordu. Ve sebebi de belliydi.

Annie her an yakınlarındaydı. Sorun da buydu, en azından Nick açısından. Sevişmelerinin anısı aklından çıkmıyordu ve Annie onu büyülemişti. Gülerken gözlerini kısması, olmayan saçını kulağının arkasına atıp durması, yanlış bir şey söylediğinde çaresizce omuz silkmesi.

Çoğu zaman Nick ona bakamıyordu çünkü arzusu gözlerinden okunur diye korkuyordu.

İç geçirerek not defterini kapatıp mahkeme binasına girdi ve altı numaralı duruşma salonuna doğru ilerledi.

Gina üzerinde bol siyah kot pantolonu ve neredeyse dizlerine kadar inen siyah aşırı bol eşofman üstüyle kapının yanında bekliyordu. Bir zamanlar siyah olan saçlarında şimdi pembe ve mor gölgeler vardı ve burnuna da gümüş bir hızma takmıştı.

Nick'i görünce gözlerini kıstı. "Lanet olsun sana Delacroix," dedi. "Beni tımarhaneye tıksınlar diye geldin, değil mi?"

Bunca öfkeyi nasıl biriktiriyorlardı? Nick iç geçirdi. "26 Şubat'ta olanları Yargıç McKinley'e anlatmak için geldim."

"Sanki her şeyi ya da beni biliyorsun da. Suçu üstüme attılar. O benim sigaram değildi."

"Biri onu cebine mi koydu yani?"

"Aynen öyle."

"Oyunu bu şekilde oynamak istiyorsan kabul Gina. Ama dürüst olsan çok daha iyi edersin."

Gina ayağını sertçe yere vurdu. "Tabii, sen dürüstlük nedir bilirmişsin gibi. Siz polisler beni deli ediyorsunuz."

"Çok gençsin Gina..."

"Defol git."

"Ve bütün gençler gibi sen de lider olduğunu, bugüne dek keşfedilmemiş harika bir ülkeyi ilk keşfeden kişi olduğunu sanıyorsun. Ama ben seni tanıyorum. Senin bulunduğun yerde daha önce bulundum ve inan bana hiç iyi bir yer değil."

"Sen gerçek dünyaya dair bir bok bilmiyorsun. Sadece bir polissin... Hem de Mystic'te." Gina bir sigara çıkarıp yaktı. Arkasındaki sigara içilmez levhasına yan gözle bakıp sırıttı ve Nick'e müdahale etmesi için cesaret verdi.

Genç kız dumanı üflerken Nick onun gözündeki meydan okumayı gördü ve başını açık kapılara çevirdi. "Benimle gel."

Nick arkasına bakmadan koridordan geçip dışarı çıktı. Gina'nın onu takip etmesine hafiften şaşırmıştı. En üst basamağa oturdu.

Gina birkaç metre ötede bacak bacak üstüne atarak oturdu. "Evet, ne var?"

"Senin yaşındayken sokaklarda yaşıyordum."

Gina homurdandı. "Hahha. Ben de Spice Girls grubunun üyesiyim."

"Annem içki alabilmek için fahişelik yapan alkoliğin tekiydi. Güzel bir hayattı... İyi bir eğitimi ve iş becerisi olmayan bir bağımlı için çok normaldi. On altı yaşındayken bana hamile kalınca

okuldan atılmış. Babam olacak adam ondan hemen kurtulmuş ve annem de gidecek bir yer bulamamış."

Gina donup kalmıştı. Sigara, siyaha boyalı dudaklarından sarkıyordu. "Olamaz," dedi ama bu kez de sesi ikna olmuşa benzemiyordu.

"Kiramızı ödeyemiyordu, bağımlılığın yaptığı bir diğer şey de budur. Önce hızla paranı senden alır, sonra da iradeni ve gururunu. Bir süre sonra eski bir arabada yaşamayı ya da oğlunun kışlık paltosunun olmamasını umursamazsın. Umursadığın tek şey sarhoş olup kafayı bulmaktır. Bir bankta üzerine gazete kâğıdı sererek uyursun ve donup donmadığını ya da gecenin bir yarısı için dışına kadar kustuğunu bilmezsin."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Kesinlikle haklısın. Şu an bulunduğun yol üç yere gidiyor Gina: parktaki banklara, hapishane hücresine ya da mezara. Sen düşün."

Gina bakışlarını yavaşça ona doğru kaldırdı. Nick onun korktuğunu anlamıştı. Bir an için yardım çığlığı atacağını bile düşündü.

Haydi Gina, diye düşündü Nick. *Başarabilirsin.* Cebinden bir kartvizit çıkarıp ona uzattı. "Beni ara. Ne zaman istersen."

"Ben..."

"Hey Gina, o üniformalı pislikle konuşarak ne yaptığını sanıyorsun?"

Gina birden geri çekilip ayağa fırladı. Beyaz kartvizit, gri taş basamakta ayaklarının dibine uçarken dönüp mahkeme binasının basamaklarını tırmanan yeşil saçlı delikanlıya el salladı. Genç çocuğun cebindeki ve kulağındaki zincirler takırdıyordu ve bir kaşında da ince gümüş bir halka ışıldıyordu. Bir kolunu Gina'nın omzuna atıp onu kendine yaklaştırdı. Sigarayı ağzın-

dan alıp uzun bir nefes çekti ve yavaşça nefesini dışarı verdi. "Gina'yı hapse tıktırmaya geldin, değil mi?"

Nick, Drew Doro adlı genç çocuğa baktı. Kanunlarla, ailesinin garajını yaktığı on yaşındayken tanışmış kötü bir tohumdu. İki yıl önce ailesi sessizce ve büyük bir hayal kırıklığıyla ondan ümidi kesmişti. Monroe'ya kapatılması an meselesiydi ve Gina'nın ilk sevgilisi işte bu çocuktu.

"Aile mahkemesi yargıcına fikrimi sunmak için geldim Drew, o kadar. Bu bir dava değil." Sonra Gina'ya baktı. "En azından henüz değil."

Gina, Nick'e doğru bir adım attı. Gözlerindeki belirsizlik Nick'e o kapkara maskaranın ve tavırlarının altında bu karmaşık dünyada hâlâ yolunu bulmaya çalışan ve korkan bir çocuk olduğunu göstermişti. "Yargıca ne söyleyeceksin?"

Nick şu an ona yalan söyleyebilmeyi, Gina'nın duymak istediği şeyi söylemeyi isterdi. "Kendin ve başkaları açısından bir tehdit unsuru olduğunu. Bana başka bir şans bırakmadın çünkü."

O belirsizliğin yerini saf bir nefret almıştı. "Lanet olsun sana Delacroix. O benim sigaram değildi."

Nick yavaşça kalktı. "Yardıma ihtiyacın olursa... beni nerede bulacağını biliyorsun Gina."

"Neden *senin* yardımına ihtiyaç duyacakmış?" Drew güldü. "Onunla gerçekten ilgilenen tonlarca arkadaşı var. Sen bu çöplükten farksız kasabada niteliksiz bir polisten başka bir şey değilsin. Kedileri ağaçtan indirmekten başka becerdiğiniz hiçbir şey yok. Haydi Gina."

Nick uzaklaşmalarını izledi. Gina'nın onu dinlemesini beklemiyordu. Ama ümit etmişti, hayatını acımasızca yiyip bitiren de bu kontrol edilemez ümitti zaten. Bundan bütünüyle kurtulması mümkün görünmüyordu.

Yıllar içinde aynı konuşmayı düzinelerce gençle yapmıştı ve hiçbiri onu dinlememişti. Hiçbiri değişmemişti. Birçoğu genç yaşta, vahşice ve onları seven ailelerinden uzakta ölmüştü.

Bir kez olsun, diye düşündü donuk bir ifadeyle. Koruyup hizmet etmek gerçekten güzel olurdu. Bir kez olsun.

Ön kapının önünde aylak aylak gezinip sigarasını bitirmek üzere olan Gina'yı gördü.

"O bankı hiç unutma," diye seslendi Nick.

Gina'nın yanıtı, o çok iyi bildiği el hareketi olmuştu.

Nick nihayet işten eve her zamanki gibi geç bir saatte döndüğünde Annie bitkin düşmüştü. Eve dönüp kendini yatağına atmıştı. Neredeyse başını yastığa koyar koymaz da derin bir uykuya dalmıştı ama gecenin bir yarısı uyanıp orada olmayan Blake'e uzanmıştı.

Uyandıktan sonra tekrar uyuyamamıştı. Sürekli yorgun hissetmesi depresyonun en kötü semptomlarından biriydi. Yine de düzenli uyuyamıyordu.

Her zamanki gibi şafak vaktine kadar saatlerini Pasifik'teki kocaman boş evi ve uzun yıllar boyunca hayatının bir parçası olan, *onu seviyorum Annie,* diyen adamı düşünmemeye çalışarak geçirmişti.

Annie mutfağa gidip bir kap mısır gevreği yedikten sonra telefonu alıp Natalie'yi aradı, hiç planlamadığı bir aramaydı bu. Kızının Londra'ya dair hikâyelerini dakikalarca dinleyip usulca ona Mystic'e geldiğini söyledi. *Hem babamı ziyaret etmeye hem de eski bir dosta yardıma geldim,* demişti.

Natalie bir tek soru sormuştu. "Babam bu işe ne diyor?"

Annie, kendi kulağına bile garip gelen neşeli bir kahkaha attı. "Babanı bilirsin, o hep mutlu olmamı ister."

"Ciddi misin?"

Natalie'nin her şeyin farkında olduğunu gösteren bu basit soru Annie'ye kendini inanılmaz derecede yaşlı hissettirmişti. Ondan sonra neredeyse bir saat konuşmuşlardı, Annie ufak tefek parçacıklarının geri döndüğünü hissedene kadar. O parçalar kızıyla konuşmasına tutunmasını sağlamış, hayattaki her konuda başarısız olmadığını ona anımsatmıştı.

Konuşmanın sonunda Annie acil bir durum olması halinde araması için Natalie'ye babasının telefon numarasını vermiş, ardından telefonu kapatmıştı.

Sonraki bir saat Annie tek kişilik yatağına uzanıp pencereden dışarıya bakmış, güneş doğup can yakıcı geceyi süpürene kadar karanlığı izlemişti.

Annie'ye yerinden kalkıp giyinme ve bir şeyler yeme gücünü veren şey, Izzy'yle ilgili düşüncelerdi. Çocuk onu hayata bağlıyordu. Izzy, Annie'nin içindeki derin ve saf bir şeye dokunuyordu ve sebebini anlamak için saati iki yüz dolarlık bir psikiyatra gitmesine gerek yoktu. Annie, Izzy'nin ürkek kahverengi gözlerine baktığında kendi yansımasını görüyordu.

Izzy'nin karşılaştığı güçlükleri biliyordu. Kaç yaşında olursanız olun bu dünyada annenizi kaybetmekten daha zor bir şey yoktu ama bir çocuk için, özellikle de bir kız çocuğu için anneyi kaybetmek her şeyin değişmesi demekti. Annie, annesinin ölümünden sonraki yıllarda kayıp hakkında, havadan sudan bahseder gibi sohbet havasında konuşuyordu. *Annem ben çocukken öldü... onu kaybettim... gitti... merhum... kaza... onu hiç anımsamıyorum...* Bazen bunları söylemek canını yakmıyordu, bazen de acıdan kıvranıyordu. Bazen bir parfüm kokusunu, fırında pişen kurabiyelerin vanilya aromasını alıyor ya da radyoda Beatles'ın bir şarkısının sonunu yakalıyor ve oturma odasının ortasında durup yetişkin bir kadın olarak küçük bir kız çocuğu gibi ağlıyordu.

Annesi yoktu.

İki küçük kelime olsa da içinde acı ve kaybın sonsuz bir kaynağı vardı, asla gerçekleşmeyen dokunuşların, hiç söylenmemiş sözlerin sonsuz yası. Hiçbir kelime insanın annesini kaybetmesini gerektiği gibi tanımlayamazdı. Annie'nin kelime dağarcığında böyle bir kelime yoktu, Izzy'ninkinde de öyle. O küçük kızın neden sessizliğe gömüldüğünü anlamak zor değildi.

Annie bütün bunları Nick'e söylemek, Izzy'nin neler hissettiğini anlamasını sağlamak istiyordu ama ne zaman konuşmaya başlasa kendi mağrur hisleriyle karşı karşıya kalıyordu. Nick'in açık mavi gözlerine ya da kederden beyazlayan saçlarına ne zaman baksa her şeyi çok iyi anladığı görünüyordu.

Birbirlerine karşı hâlâ garip davranıyorlardı. En azından Annie için yaşadıkları o tutkunun anısı her bakışa, her harekete yansıyordu ve onunla samimi bir konuşmaya girdiğinde doğru düzgün nefes bile alamadığını görüyordu. Nick de aynı şekilde onun yanında gergindi; bu yüzden birbirlerinden uzak duruyor, çoğu zaman yapmacık tebessümler verip anlamsız sohbetler ediyorlardı.

Ama yavaş yavaş ilişkileri gelişmeye başlamıştı. Dün birlikte on dakika geçirmiş, Izzy kahvaltısını ederken mutfak tezgâhının başında kahvelerini yudumlamışlardı. Sohbetleri eski dostlukları çerçevesinde gelişmiş, bugüne ve sonra da paylaştıkları anılarının kaynağına kadar inmişlerdi. Sonunda ikisi de gülümsüyordu.

Arkadaşlıklarının tazelendiği o kısacık süre, Annie'ye yeni bir güç vermişti ve bu sayede araç yoluna yarım saat erken girmişti. Fırından aldığı bir torba dolusu kruvasan ve Izzy'ye aldığı sürprizlerle arabadan inip ön kapıya gitti ve kapıyı kuvvetle çaldı.

Kapının açılması biraz uzun sürdü ama sonunda Nick üzerinde eski püskü gri eşofman altıyla yanıt verdi. Hafifçe sallanarak Annie'nin kanlanmış gözlerine baktı.

Annie çantayı uzattı. "Kahvaltı etmek istersin diye düşündüm."

Nick onu içeri almak için geri çekildiğinde Annie onun ayakta duramadığını fark etti. "Ben kahvaltı etmem ama yine de teşekkürler."

Annie onun peşinden içeri girdi. Nick banyoya gidip birkaç dakika sonra üzerinde polis üniformasıyla geri geldi. Geriye taranmış kır saçlarıyla hasta ve güçsüz görünüyordu. Gözlerinin altındaki çizgiler, boyanmış gibi derinleşmişti.

Annie hiç düşünmeden ona uzandı ve Nick'in alnına dokundu. "Bugün evde kal istersen..."

Nick donup kaldı ve Annie o dokunuşla birlikte onun nasıl irkildiğini fark etti. Elini hemen geri çekerken utançtan yanaklarının kızardığını hissetti. "Affedersin. Dokunmamalıydım..."

"Sorun değil," dedi Nick usulca. "Gece uyuyamadım yalnızca."

Annie neredeyse ona yanaşıp yersiz bir şey söyleyecekti ama bunun yerine konuyu değiştirdi. Her zaman en güvenlisi buydu; Izzy hakkında konuşmak. "Akşam yemeğinde evde olur musun?"

Nick döndü ve Annie onun son iki akşamı düşündüğünü anladı. İki akşam da yemeğe yetişememişti. "Program..."

"Izzy'nin çok hoşuna gider."

"Ben bilmiyor muyum sanıyorsun?" Nick ona döndü ve gözlerinde Annie'nin yüreğini parçalayan, can sıkıcı bir hayal kırıklığı belirdi. "Affedersin."

Nick başını iki yana sallayıp onu savuşturmak istercesine bir elini kaldırdı. "Evde olurum," dedi ve Annie'nin yanından geçip evden çıktı.

Sonraki günler sakin bir rutin içinde geçti. Annie erken gelip Izzy'yle vakit geçiriyor, birlikte oynayıp ona bir şeyler okuyor, ormanda yürüyüş yapıyorlardı. Akşamüstü Annie ikisi için sıcak bir yemek hazırlıyor, ardından yatma vaktine kadar masa oyunları oynayıp video izliyorlardı.

Ve her akşam Izzy'yi yatırıp ona iyi geceler öpücüğü veriyordu.

Nick akşam yemeğini sürekli kaçırıyor, aramayı unutuyor, saat dokuz gibi içki ve sigara kokusuyla eve dönüyordu. Hemen her gün evde olacağına dair söz verdiği halde sözünde durmuyordu.

Annie onun adına bahane uydurmaktan sıkılmıştı. Bir kez daha yatma vakti gelmişti ve bu güzel çocuk yine babasına iyi geceler öpücüğü veremeden uyuyacaktı.

Büyük pencereden havanın kararmasını izleyen Izzy'ye baktı. Neredeyse yarım saattir orada durmuş, kuşkusuz babasının devriye arabasının kısık sesli uğultusunu duymayı bekliyordu.

Annie, Izzy'nin yanına gidip sert zemine oturdu. Sözlerini özenle seçti. "Ben küçük bir kızken annemi kaybettim. Babam ve ben uzunca bir süre sessizliğe büründük. Babam beni gördüğünde aklına annem geliyordu ve yüreği acıdığı için bana bakamıyordu."

Izzy'nin kahverengi gözleri yaşla doldu. Titreyen alt dudağını ısırdı.

Annie uzanıp parmağının ucuyla akan tek damlayı sildi. "Ama sonra babam bana geri döndü. Biraz zaman aldı ama beni sevdiği için geri döndü. *Tıpkı babanın da seni sevdiği gibi.*"

Annie, Izzy'nin yanıt vermesini bekledi, o kadar uzun bir bekleyişti ki bu, fark edilmemesi mümkün değildi. Sonra gülümseyip ayağa kalktı. Bu ani hareketin etkisiyle dizleri gerilip çatırdadı. "Haydi balkabağım. Seni yatağına götüreyim." Annie merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Izzy de yanındaydı. Merdivenlerden çıkarken Annie, Izzy'nin adımlarına *ayak uydurmak için yavaşladı.* Yarı yola geldiklerinde Izzy ona yanaşıp elini Annie'nin avucuna koydu. Izzy'nin ona ilk dokunuşuydu bu.

Annie o minik parmakları tutup nazikçe sıktı. *İşte bu kadar Izzy... Elini uzatmaya devam et. Düşmene izin vermeyeceğim.*

Üst katta Izzy dişlerini fırçaladıktan sonra birlikte yatağın yanında diz çöktüler. Annie bir dua okuyup Izzy'yi yatağa yatırdı ve alnına bir öpücük kondurdu. Sessiz bir anın ardından pencerenin yanındaki sallanan sandalyeye gidip oturdu.

Sandalye tahta zeminde *tak-tuk, tak-tuk* diye sesler çıkarıyordu. Gözleri Izzy'den pencereye kaydı. Ay ışığının aydınlattığı göle bakarken kızın ağır ağır alıp verdiği nefesini dinledi.

Her gece yapılan bu ritüel çoğu zaman Annie'nin anılarını canlı tutmasını sağlıyordu. Kendi annesi öldüğünde kederiyle başa çıkamayacak kadar küçüktü. Tek bildiği bir gün dünyası parlak, ışıl ışıl ve sevgi doluyken ertesi gün her şeyin iç karartıcı, hüzünlü, gözyaşı dolu bir yere düştüğüydü. Babasının ağladığını görmenin ne kadar ürkütücü olduğunu hâlâ anımsıyordu.

Hayatı da bu dönemde ayrıntılı biçimde tasarlanmıştı. Hiç ağlamayan, şikâyet etmeyen, rahatsız edici sorular sormayan sessiz, küçük bir kız olmuştu.

Kederi yıllarca sürmüştü. Evden uzakta geçirdiği ilk yılında kendini inanılmaz derecede yalnız hissetmişti. Stanford, küçük kasabadan gelen bir değirmencinin kızına göre değildi. Hayatında ilk kez fakir ve ailesinin de eğitimsiz olduğunu fark etmişti.

O kocaman, hoşgörüsüz okulda kalmasının tek sebebi babasına olan sevgisiydi. Üniversiteye giden ilk Bourne olmasının babası için ne anlam ifade ettiğini biliyordu. Böylece başını eğip omuzlarını düşürerek uyum sağlamak için elinden geleni yaptı. Ama yalnızlık bazen dayanılmaz boyutta oluyordu.

Bir gün arabasını çalıştırdı ve motorun sesi bir şeyi tetikledi. O anı, temmuz ayındaki kar fırtınası kadar beklenmedik bir şeydi. Aniden annesinin arabada yanında olduğunu hissetti ve Annie'nin Volkswagen "Bug"ı da eskiden sahip oldukları, yan tarafında ahşap bantlar olan eski pikaba dönüşmüştü. Annie annesiyle nereye gittiklerini ya da ne hakkında konuştuklarını bilmiyordu ve ani, keskin bir acıyla annesinin sesini anımsamadığını fark etmişti. O anı uzatmaya, o anının içine dalmaya ne kadar uğraştıysa o kadar düzleşip tek boyutlu bir hal almıştı.

O zamana kadar aslında safça annesinin ölümünün üstesinden geldiğini sanmıştı ama annesinin tabutunu o soğuk ve karanlık toprağın içine koydukları günden on yıl sonraki o gün, Annie paramparça olmuştu. Kaçırdıkları tüm zamanlar için, iyi geceler öpücükleri, içten gelen kucaklaşmalar, bir daha asla bütün olarak hissedilmeyecek neşeli anlar için ağladı. En çok da yağmurlu bir günde habersizce gelip bir çocuğun bedeninde bir yetişkini, hayatın adaletsiz olduğunu ve sevginin kalbinizi kırabileceğini, en çok da hiçbir şeyin çok sevdiğiniz biri tarafından terk edilmekten daha kötü olmadığını öğrenen ve masumiyetini kaybeden o kız çocuğu için kederleniyordu.

Kederini kontrol etmesi birkaç gününü almıştı ama o zaman bile kendini kontrol etmek kâğıt mendil kadar ince, soğuk ve

kapkara bir suyun üstündeki kırılgan bir buz parçası gibiydi. Bundan kısacık bir süre sonra âşık olması hiç de şaşırtıcı olmamıştı. Yalnızlık içinde yüzüyordu ve ruhundaki boşluğu doldurabilmek için bildiği tek yol biriyle ilgilenmekti. Böylece Blake'le tanıştığında onu özlem ve aşk yağmuruna tutmuştu.

Annie yavaşça sallanan sandalyeden kalkıp parmak ucunda yatağa yürüdü. Izzy huzur içinde uyuyordu. Annie çocuğun, içinde Kathy'nin olduğu rüyalarla kutsanmış olduğunu düşündü; Annie ise o kadar şanslı olamamıştı.

Telefon çaldığında merdivenleri yarısına kadar inmişti. Son birkaç basamağı da hızla inip telefona uzandı ve üçüncü çalışta yanıt verdi. "Nick?"

Anlık bir sessizlik oldu, sonra bir kadın sesi, *"Nick mi?"* diye sordu.

Annie irkildi. "Merhaba Terri."

"Ah, sakın, sıradan bir sohbet edecekmişiz gibi davranmaya kalkışma. Bu Nick denen adam kim ve sen neredesin? Babanı aradım ve bana bu numarayı verdi."

Annie koltuğa gömülüp dizlerini altına aldı. "Önemli bir şey değil, gerçekten. Eski bir arkadaşımın çocuğuna bakıyorum ve biraz gecikti."

"Değiştiğini ümit etmiştim. En azından bir parça."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yirmi yılını bir adamın eve dönmesini beklemekle geçirdin. Şimdi başka bir adamı mı bekliyorsun? Bu saçmalık."

Bu gerçekten de saçmalıktı. Annie neden kendisi görmemişti bunu? Aniden kızgınlık duymaya başlamıştı. Hem öfkelenme yeteneğini kaybettiğine hem de ömrünü Blake'ten alarak geçirdiği şeyi Nick'ten de aldığı için kızmaya başlamıştı. Bahaneler

ve yalanlar. "Evet," diye mırıldandı, Terri'den çok kendine. "Âşık olduğum erkeklere bu tarz şeyler yapıyorum."

"İşte, bir sonraki sorumun yanıtını almış oldum. Ama ne..."

"Kapatmalıyım Terri. Seni sonra ararım." Annie telefonu kapattığında Terri'nin sesini hâlâ duyuyordu. Sonra başka bir numara çevirdi.

Lurlene ikinci çalışta yanıt verdi. "Alo?"

"Lurlene? Ben Annie..."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet ama Nick eve dönmedi."

"Büyük ihtimalle Zoe'nin yerinde içip duruyordur."

Annie başını salladı. O da bundan şüphelenmişti zaten. "Bir süreliğine gelip Izzy'ye göz kulak olabilir misin? Onunla konuşmak istiyorum."

"Bu hiç hoşuna gitmez."

"Yine de gideceğim."

"Bana on dakika ver."

Annie telefonu kapattıktan sonra üst kata çıkıp Izzy'yi tekrar kontrol etti ve alt kata dönüp oturma odasında gezindi. Lurlene sözünde durup on dakika sonra üzerinde kabarık pembe renkli ve tüylü bir sabahlık ile yeşil plastik terlikleriyle geldi.

Kısık sesle, "Selam tatlım," deyip eve girdi.

Annie çantasını sehpanın üstünden alıp, "Geldiğin için teşekkürler," dedi. "Fazla uzun sürmez."

On Birinci Bölüm

Annie üzerinde *Zoe'nin Gece Kulübü* yazan eğik, pembe renkli neon tabelanın altındaki kaldırımda duruyordu. Neon ışıkları cızırdıyor ve hafif bir uğultu yayıyordu.

Annie çantasını sıkıca kavrayıp içeri girdi. Burası beklediğinden büyük, sağ duvar boyunca uzanan ahşap barıyla geniş, dikdörtgen biçimli bir salondu. Uzun bir aynanın tepesindeki tüplerden açık mavi bir ışık yayılıyordu. Düzinelerce neon bira işareti mavi, kırmızı ve altın sarısı tonlarında titreşiyordu. Erkekler ile kadınlar bar taburelerinin üstünde oturuyor, içki içip konuşuyor, sigara içiyorlardı. Arada bir, bir bardağın sertçe bara çarptığını duyuyordu.

Birkaç kişi arka taraftaki piramit floresan lambaların altında duran iki bilardo masasına eğilmişti ve birkaç kişi de yan taraftan onları izliyordu. İçerinden biri üçgen çerçeve içindeki toplara vurunca karanlıkta gürültülü bir *çat* sesi duyuldu.

Annie sırtını yan taraftaki duvara verip Nick'i görene kadar iç kısımlara doğru ilerledi. Arka köşedeki bir masada oturuyordu. Kalabalığın arasından ilerledi.

"Nick?"

Nick onu gördüğü anda ayağa fırladı. "Izzy'ye bir şey..."

"O iyi."

"Tanrı'ya şükür."

Nick ondan bir adım uzaklaştığında ayakta duramıyordu. Tökezleyip sandalyesine çöktü. Uzanıp içkisini aldı ve tek bir dikişte hepsini midesine indirdi. Sonra usulca, "Git buradan Annie. İstemiyorum..."

Annie onun yanına oturdu. "Ne istemiyorsun?"

Nick o kadar kısık bir sesle konuşuyordu ki Annie onu duyabilmek için eğilmek zorunda kalmıştı. "Beni burada... bu halde görmeni istemiyorum."

"Her akşam seni beklediğini biliyor musun Nick? Minik gözlerini açık tutabildiği süre boyunca ön kapının yanında oturup verandada ayak seslerini duymayı bekliyor."

"Bunu bana yapma..."

Annie'nin içi gitti ama susamazdı, tam konuşma cesaretini bulmuşken vazgeçemezdi. "Eve, onun yanına git Nick. Küçük kızınla ilgilen. Onunla birlikte geçirdiğin zaman çok çabuk bitecek, haberin yok mu? Bir de bakmışsın ki valizini hazırlamış, senden çok uzakta bir yerlere giden uçağa biniyor."

Nick ona hüzünlü ve çaresiz bir bakış attı. "Ben ona bakamam Annie. Bunu görmüyor musun? Tanrım... ben kimseye bakacak durumda değilim." Garip ve ani bir hareketle ayağa kalktı. "Ama eve gidip rol yaparım. Sekiz aydır yaptığım da bu zaten." Nick, Annie'ye bakmadan yirmi dolarlık hesabı masaya bırakıp bardan çıktı.

Annie onu izleyip kalabalık bardan çıkmaya çalışırken ona ne söyleyebileceğini düşünüyordu. Nihayet dışarıya çıktıklarında Nick ona baktı. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne istersen."

Bir an Nick'in suratı asılınca, Annie onun neden reddedilmeyi beklediğini merak etti. Annie'nin ona yardım etmek istediğine inanmakta neden bu kadar zorlanıyordu?

"Beni eve götürür müsün?"

Annie gülümsedi. "Elbette."

Ertesi sabah Annie, Nick'in evine bir saat erken geldi. Kilidi açık kapıdan içeri girip merdivenleri çıktı. Izzy'yi kontrol edip huzurla uyuduğunu gördükten sonra Nick'in yatak odasına geçti. Oda boştu. Koridordan misafir odasına geçip kapısını açtı.

Perdeler çekilmişti ve o desenli, kalın kumaştan içeriye güneş ışığı girmiyordu. Eski moda dört direkli bir yatak, duvarlardan birine yaslanmıştı. Kırmızı yün örtünün altındaki Nick'in bedenini ancak seçebiliyordu.

Annie ait olmadığı bir yere, Nick'in odasına girmenin tehlikeli olduğunu biliyordu ama kendine engel olamadı. Nick'in yatağına gidip yanında durdu. Uykusunda nasıl da genç ve masum görünüyordu... Kısa süre önce tekrar karşılaştığı adam değil de, uzun zaman önce tanıdığı delikanlıydı sanki.

Nefesinin o kısık sakin, düzenli fısıltısını dinlerken bir zamanlar onu ne kadar çok sevdiğini anımsadı...

Onun Kathy'yi öptüğünü gördüğü geceye kadar...

Bana ihtiyacı var Annie, görmüyor musun, demişti sonrasında. *Birbirimize uygunuz.*

Annie de usulca, *ben de sana uygun olabilirim Nick,* demişti.

Hayır. Nick onun yanağına dokunmuş, bu nazik temas Annie'yi ağlatmıştı. *Benim gibi birine ihtiyacın yok, Annie Bourne. Sen sonbaharda Stanford'a gideceksin. Dünyayı kasıp kavuracaksın.*

"Bu saatte burada ne işin var?"

Annie irkilerek Nick'in uyanık olduğunu ve onu izlediğini fark etti. "Ben... bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Nick kaşlarını çatarak doğruldu. Örtü üstünden düşüp gür, siyah kıllarla kaplı gövdesini açıkta bıraktı.

Annie onun bir şey söylemesini bekledi ama Nick gözlerini kapatmış öylece oturuyordu. Ten rengi, gümüş-beyaz saçları ve kapkara kirpiklerinin daha da belirginleştirdiği solgun, sarı bir renge bürünmüştü. Alnıyla üst dudağında ter birikmişti.

Annie bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu. "Nick... konuşmalıyız."

"Şimdi olmaz."

"Izzy için daha fazla çabalamalısın."

Nick sonunda ona bakmıştı. "Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum Annie. Beni korkutuyor." Sözler usulca söylenmişti ve sanki acıyla demlenmişlerdi. "İşten sonra çocuklarla bir içki içmek istedim ama sonra eve... boş odama ve görünmez olan kızıma döndüğümü düşünmeye başlayınca o bir içki..."

"İçmeyi bırakırsan düzeleceksin."

"Hayır. Ben sevdiğim kadınlarla ilgilenmek konusunda asla başarılı olamadım. Kathy'ye sor."

Annie, Nick'in yüzüne düşen saç tutamını geriye atmak, ona sandığı kadar yalnız olmadığını hissettirmek için içinde ani bir istek duydu. "Sen onu iyileştirebilirsin Nick."

Nick kederli görünüyordu. Dudaklarının arasından, yorgun ve kısık bir tonla nefesini dışarı verdi. "Bu konuyu şimdi konuşmak istemiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum. Benim..."

"Izzy seni seviyor Nick. Kalbinin kırıldığını biliyorum. Bütünüyle olmasa da bir yere kadar herkes böyle bir şeyi anlar ama bunu beslemek bir lüks. Kendini bırakmaya hakkın yok senin. Kızın için güçlü olmalısın. En çok da onun *yanında* olmalısın."

Nick usulca, "Biliyorum," dedi ve Annie onun sesindeki kalp ağrısını, başarısızlığını sessizce kabullendiğini fark etmişti. "Cuma akşamı yemekte evde olacağım. Bu bir başlangıç olacak, tamam mı? Benden istediğin bu mu?"

Annie bunun da yalan olduğunu, bozulacak bir söz olduğunu biliyordu. Nick kendine olan inancını kaybetmişti ve onsuz yön duygusunu kaybettiği dalgalı bir denizde bir kez daha dalgaların onu alt etmesini bekliyordu.

"Önemli olan senden istediğim şey değil Nick," diyen Annie, Nick'in gözlerinden yansıyan o derin hüznü gördüğünde onu anladığından emin oldu.

Izzy hiç ama hiç kımıldamazsa babasının evde olduğunu hissedebiliyordu. Izzy'de hep ağlama isteği uyandıran babasının kokusunu ve duman kokusunu alabiliyordu.

Bayan Jemmie'yi sımsıkı göğsüne bastırıp odasından çıktı. Babasının yeni odasından sesler geldiğini duydu ve bir an sesleri, o kötü olaydan önceki günlere benzetti.

Ama babasıyla konuşan annesi değildi.

Annesi göklerde meleklerle birlikteydi ve oraya giden birinin geri dönmesi mümkün değildi. Babası ona böyle demişti.

Izzy karanlık koridordan alt kata indi. Her şey çok güzel görünüyordu; masanın üstündeki vazoda taze çiçekler vardı ve pencereler açılmıştı. Annesi görse evin bu haline bayılırdı.

Büyük ahşap kapıyı açıp verandaya çıktı.

Pembe güneş, ağaçların tam tepesinden sarkıyordu ve birazdan mavi gökyüzünde yükseleceğini biliyordu. Yine de çok erken bir saatti ve yumuşak, puslu bir sis tabakası gölün yanlarına ilişmiş, ağaçların arasına yayılmıştı. Nabzı hızlanmış, nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştı.

Kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için aceleyle arkasına baktı ve tel kapıdan geçti. Izzy ıslak çimlerin üstünde yürürken kuşlar iri, yaşlı bir ağacın yüksek dallarında cıvıldıyordu.

Izzy ormandaki gizlenme yerine giderken sis bulutlarının arasında etrafını güçlükle görüyordu. *Anneciğim?*

Izzy dikkatle, tüm dikkatini vererek dinliyordu. Birkaç dakika sonra annesinin fısıltı kadar yumuşak sesini duydu.

Merhaba Izzy bebeğim, ne yapıyorsun?

Izzy'nin gözleri ardına kadar açıldı. O titrek, gri sisin altında bir kadın siluetini, altın rengi saçını, her şeyini gördü.

Ben görünmez oluyorum anneciğim. Tıpkı senin gibi.

Annesinin sesi rüzgârı andıran bir iç geçirişti sanki. Dokunuşunu, saçlarının nazikçe savruluşunu hissetti. *Ah Izzy, bebeğim...*

Annesinin sesi ilk kez üzgün, onu gördüğüne mutlu olmamış gibi çıkmıştı. Sisin arasından bakıp o gri pusun içinde annesinin gözlerini gördü. Annesinin gözlerinden küçük, kan damlalarına benzer kırmızı gözyaşları akıyordu. *Seni görmeye gelmem gittikçe zorlaşıyor Izzy.*

Izzy aniden paniğe kapıldı. *Ama ben mümkün olduğunca çabuk geliyorum!*

Yine aynı şeyi, rüzgârın serinliğinde annesinin elini hissetmişti. *İşe yaramaz bebeğim. Peşimden gelemezsin.*

Gözyaşları, Izzy'nin gözlerini acıtıp hiçbir şey göremez hale gelene kadar her şeyi bulandırdı. Gözlerini kırpıştırıp yaşları engellemeye çalıştı.

Sis bulutu ondan uzaklaşıyordu.

Izzy onun peşinden koşup göl kenarına kadar solgun bulutları izledi. *Anneciğim gitme, anneciğim. Bu kez iyi bir kız olacağım... İyi olacağıma söz veriyorum. Odamı toplayıp dişlerimi fırçalayacağım ve hiç sesimi çıkarmadan uyumaya gideceğim... Anneciğim lütfen...*

Ama gün ışığı suyun yüzeyine vurup geriye hiçbir şey kalmayıncaya kadar sis bulutunun arasından geçti.

Izzy soğuk, çakıl taşlı kıyıya oturup ağladı.

Nick tökezleyerek odasından çıktı. Üniformasını giyip gömleğinin düğmelerini iliklemesi imkânsız görünüyordu. Bir eliyle ahşap duvardan destek alırken koridordan geçti. Kaygan ahşap parmaklıklara tutunup teker teker attığı acı dolu adımlarla alt kata indi.

Vücudu kış yaprakları kadar kırılgandı. Alnından terler boşalıyor, soğuk ve ıslak çizgiler halinde sırtından süzülüyordu.

Düşmeden ya da kusmadan aşağı inebilmesi mucizeydi. Tırabzanları bırakmadan boğazındaki düğümü yutmak için derin bir nefes aldı. Bu çabayla gözyaşları gözlerine battı.

Gözlerini kırpıştırıp mide bulantısını bastırdı.

Tekrar gözlerini açtığında Annie'nin evde yaptığı değişiklikleri fark etti. Gri nehir taşından şöminedeki ateş çıtırdayıp dans ediyordu. Ateşin yansıdığı iki deri koltuk, kanepenin karşısında duruyordu ve aralarındaki kabaca yontulmuş ahşap sehpa çok güzel, kızıl kahverengi bir renkte ışıldıyordu. Masanın üstünde eğrelti otları ve beyaz çiçeklerle dolu parlak, gümüş renkli bir sürahi duruyordu.

Nick hep böyle bir odanın hayalini kurmuştu. Kathy'nin tarzı olan uzun sessizlikler ve ani patlamalar yerine kahkahalarla dolu bir odanın...

Nick iç geçirip merdivenlerden uzaklaştı.

Izzy'yi de o anda gördü. Göle bakan büyük pencerenin yanında durmuştu; altın rengi gün ışığı küçük kızının yüzünde bir hale oluşturmuştu. Zaman derin bir nefes çekip kaybolmuş, Izzy'yi örgülü saçlarındaki saten kurdelelerle güzel kıyafetler giyen o porselen bebeğe dönüştürmüştü yine.

Izzy odanın diğer köşesinden gözlerini ardına kadar açmış ona bakıyordu.

Nick gülümsemeye çalışarak, "Merhaba Izzy," dedi. "Çok güzel görünüyorsun."

Izzy gözlerini kırpıştırırken yerinden kımıldamadı.

Nick kurumuş dudaklarını ıslattı. Bir ter damlası alnından aktı.

O anda Annie üzerinden dumanlar çıkan bir kahve cezvesi ve üstü örtülü bir servis tabağıyla koşturarak mutfaktan çıktı. Nick'i görünce olduğu yerde kaldı. "Nick! Bizimle kahvaltı etsene."

Kahvaltı düşüncesi Nick'in midesinde birkaç kıpırtıya yol açmıştı.

"Izzy, haydi güneşli odaya gidip babana yardım et. Kahvaltı sofrasını oraya kurdum. En iyisi masaya bir tabak daha ekleyeyim."

Annie tabii ki Nick'in kusmak üzere olduğundan bihaberdi. Neden bahsettiği konusunda Nick'in en ufak fikrinin olmadığı bir şeyler söylüyor, mutfak ile güneşli oda arasında mekik dokuyordu. Sesi Nick'e *sivrisinek vızıltısı gibi* geliyordu.

"Annie ben..."

"Izzy," dedi Annie tekrar. "Haydi babana yardım et. Kendini iyi hissetmiyor." Sonra güneşli odaya yönelip yine gözden kayboldu.

Odada yalnız kaldıklarında Izzy başını kaldırıp ona baktı. Kahverengi gözleri belirsizce açılmıştı.

"Yardıma ihtiyacım yok Izzy," dedi Nick. "İyiyim ben, gerçekten."

Izzy ona biraz daha bakıp yavaşça yaklaştı. Nick kızının yanından geçip gideceğini sanmıştı ama son anda Izzy durup ona bakmıştı.

Kızının gözlerindeki korkuyu görmek Nick'i mahvetti, o lanet siyah eldiven de onu neredeyse öldürüyordu. Annie haklıydı.

Daha iyi bir baba olmalıydı. Anıları köreltmek için içki içmemeli, başarısızlıklarını örtbas etmemeliydi. Bebeğiyle ilgilenmeliydi. Garip ve belirsiz bir hisse kapılarak kızına gülümsedi. "Haydi Izzy bebeğim. Gidelim."

Yavaşça kızının çıplak elini iri, nasır tutmuş avucuna aldı. Birlikte güneşli odaya yürüdüler. Nick'in adımları kızınınkilerle mükemmel bir uyum içindeydi. Üzücü biçimde ikisi de sessizdi; artık konuşmayan kızı ile ne diyeceğini bilemeyen babası...

Annie içeri girdiğinde gülümsüyordu. Güneşli oda şu kadın dergilerindeki gibi ışıl ışıldı. Çürük ahşap masanın üstüne parlak mavi bir örtü seriliydi ve vazoda da yaban mersini göbeğiyle kızılcık vardı. Tabaklar omlet ve kreple doluydu. Üç boş tabağın yanında süt ve meyve suyu bardakları duruyordu.

"Oturun," dedi Annie ikisine birden. Izzy'nin sandalyeye oturmasına yardım edip onu masaya yanaştırdı.

Nick de yavaşça otururken kafasının içinde çalan davulu duymamaya gayret ediyordu.

"Ben yalnızca kahve içeceğim," dedi karga gibi bir sesle. "Kendimi bok..." O anda Izzy'ye döndü. "Kendimi berbat hissediyorum. Başım ağrıyor."

Izzy'nin gözleri, babasının *baş ağrıları* hakkındaki her şeyi bildiğini anlatıyordu. O an içini saran suçluluk duygusu onu utancın zirvesine taşıdı.

Nick portakal suyu sürahisine uzandı ama amacına ulaşamadı. Eliyle vazoya çarptı. Sular her yere saçıldı, yeşil yapraklar yumurtanın içine düşüp her şeyi ıslattı. Ardından vazo gürültülü bir *çat* sesiyle yere düştü.

Nick gözlerini sımsıkı kapattı. "Lanet olsun," diye inledi ve zonklayan başını ellerinin arasına aldı.

"Sakın endişelenme. Herkes kaza yapar, değil mi Izzy?" Annie ayağa fırlayıp dökülen suyu peçetesiyle sildi.

Nick bu lanet yerden bir an önce çekip gitmesi gerektiğini söylemek için Annie'ye döndü ama Annie'nin gülümsemesi onu durdurdu. O kadar... ümitli görünüyordu ki. Nick onu hayal kırıklığına uğratamazdı. Boğazındaki koca düğümü yutup güçsüz eliyle kaşındaki ter damlasını sildi.

Annie ona koca bir tebessüm verip yiyecek servisi yapmaya başladı. Kendine koca bir porsiyon yumurta ve bir kerestecinin bile bitiremeyeceği kadar büyük bir krep koydu.

Nick ona, Annie'nin yiyeceğine, baş ağrısı ve bütün uzuvlarını titreten ürperti dışında her şeye odaklanmaya çalıştı. "Hepsini yiyecek misin?"

Annie güldü. "Ben Kaliforniyalıyım. On beş yıldır yumurta yemiyorum ve son zamanlarda domuz gibi şiştim. Sürekli açım." Annie yüzündeki tebessüm kaybolmadan o iğrenç karışımın üstüne sos döktü ve yedikçe konuştu, konuştukça yedi.

Nick titreyen ellerini kalın porselen fincana sardı. Yeterince sakinleştiğine inanınca da fincanı dudaklarına götürüp yavaş ve şükran dolu bir yudum içti. Sıcak kahve, gergin sinirlerini yatıştırıp baş ağrısını hafifletti. Yavaş yavaş sandalyesine yaslanıp kendini Annie'nin rahatlatıcı sesine bıraktı. Bir süre sonra kahvaltısından birkaç lokma yiyebildi. Bu süre boyunca Annie sessiz, görünmez olmaya başlayan bir çocuk ve sarhoş bir babayla değil de her sabah birlikte kahvaltı eden bir ailenin üyeleriymiş gibi konuşup gülüyor, eğleniyordu. Nick ile Izzy'nin hali normalmiş gibi davranıyordu.

Nick gözlerini Annie'den alamıyordu. Her güldüğünde sesi Nick'in içinde özlem dolu bir ürperti yaratıyordu. En son ne zaman güldüğünü, Izzy'sinin ne zaman gülümsediğini, en son

ne zaman gülecek bir konu bulduklarını ya da keyif aldıkları bir anı paylaştıklarını düşünmeye başlamıştı.

"Belki bugün tohum dükkânına gidip birkaç bahçe malzemesi alırız," dedi Annie neşeyle. "Çiçek bahçesini düzenlemek için güzel bir gün. Hem üçümüz birlikte çalışırsak hiç uzun sürmez."

Bahçecilik. Nick bahçeyle uğraşmaktan, soğan ekip yaprakları düzeltmekten, dikenli dallardan kurumuş gülleri koparmaktan ne kadar zevk aldığını anımsadı. Ekip suladığı ve baktığı bir şeyin büyüdüğünü izlemeyi çok seviyordu. Baharın ilk tomurcuklarını her zaman sevmişti ama bu yıl çiçekler o farkına varmadan açmıştı. Tek fark ettiği Kathy'nin cenazesinden sonra ektiği çıplak kiraz ağacıydı.

"Ne dersin Izzy?" Annie bunu derin sessizliğe karşı söylemişti. "Babanın bize yardım etmesine izin verelim mi?"

Izzy kaşığını alıp iki minik parmağının arasında tutarak masaya çarpacak kadar şiddetle salladı.

Annie çiçeklerin arasından Nick'e baktı. "Kızının seninle birlikte çiçek ekmek istediği anlamına geliyor bu Nick Delacroix. Sana güvenebilir mi?"

Nick çok kolay bir şeymiş gibi davranmak istiyordu. Kahvaltı sofrasında söylenmiş birkaç sözle her şey düzelebilirmiş gibi. Ama artık o kadar saf değildi. Başını sallarken bile bunun bir yalana dönüşebileceğini biliyordu. Verdiği sözlerin çok azını tutan bir adamın verdiği başka bir sözdü bu da.

On İkinci Bölüm

Nick, Mystic'in merkezinde, devriye aracında oturuyordu. Altı blok ötede Olympus Dağı, peri masallarından çıkmış gibi yükseliyor, karla kaplı zirvesi de gökyüzünün gri rengi, yüklü karnına değiyordu. Yapraklar pürüzlü beton kaldırımda sürükleniyor, buz gibi esen rüzgârla birlikte etrafa yayılıyordu. Kasaba her zamanki gibi bitkin, ümitsiz ve yorgun görünüyordu. Değirmenin uzaktaki bacasından gri beyaz renkli bir duman yükseliyor, arkasında buruk ve keskin bir odun kokusu bırakıyordu.

Nick bu sokaklarda yürümeyi severdi. Koruyacağına yemin ettiği bu insanlarla ilgili her şeyi bilirdi; kızlarının ne zaman evleneceğini, oğulları için barmitzvah[3] töreninin ne zaman yapılacağını, büyükanne ya da büyükbabaların ne zaman huzurevine yerleştirildiğini ve çocuklarının ne zaman kreşe yazıldığını bilirdi. İşini ne kadar iyi yaptığıyla övünür dururdu; bu insanları her gün kontrol ederek huzurlu olmalarına katkıda bulunurdu.

Kendisi için önemli olan şeyleri boş verdiğinin farkındaydı ama tekrar önemsemeye başlamak da onu dehşete düşürüyordu. Ya Izzy'yi yine hayal kırıklığına uğratırsa? Kahverengi gözlü küçük kızının ondan beklentisi büyüktü ve Nick'in, sevdiklerini hayal kırıklığına uğratmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Hatta elinden geleni yaptığı zamanlarda bile. Izzy'nin görünmez olması onun hatasıydı, kendini güvende ya da sevildiğini

3 Musevilerde ergenlik çağına gelen çocuklar için yapılan tören. (ç. n.)

hissetmemesinin sebebi de oydu, Nick bunu biliyordu. Daha güçlü, daha iyi bir adam olsaydı keder içindeki kızına yardım edebilirdi ama ne yazık ki elinden hiçbir şey gelmiyordu. Lanet olsun, kendine bile yardım edemiyordu ve Kathy'ye de yardım edemediğinden adı gibi emindi.

Yeniden yolunu bulması zor olacaktı ama Annie haklıydı. Zamanı gelmişti. Aylardır ilk kez içine bir ümit doğdu.

Arabadan inip eski hayatına temkinli bir adım attı. Sessizce akşamüstü alışverişine çıkan kalabalığın arasına karıştı. Etrafında insanlar yürüyor, dükkânlara giriyor, ellerinde kâğıt torbalar ve paketlerle çıkıyorlardı. Nick günlük yaşamın bütün seslerini duyuyordu. Kapanan araba kapılarını, korna seslerini, parkmetrelere atılan bozuk para seslerini...

Gördüğü herkes ona el sallıyor, yanlarından geçerken, "Selam Nick," diyorlardı ve her selamlamayla Nick hayata döndüğünü hissediyordu. Tıpkı Kathy'nin ölümünden önceki eski günlerdeki gibiydi her şey. Üniformasının her zaman temiz ve kolalı olduğu, ellerinin titremediği günlerdeki gibi.

Dükkânların önünden geçip sahiplerine el sallıyordu. Çocuk kıyafetleri satan dükkânın vitrininde çok güzel, pembe bir elbise gördü. Tam da Izzy'nin ihtiyacı olan bir elbiseydi. Nick kapıyı açtığında tepedeki zil öttü.

Susan Frame kasadaki yerinden kalkıp oyuncak bir boğa gibi tombul, pembe ellerini havaya savurarak Nick'in yanına geldi. "Aman Tanrım, gözlerime inanamıyorum. Sensin..."

Nick sırıttı. "Merhaba Susan. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Susan onun omzuna vurup uzun çenesini titreterek güldü. "Uzun zamandır buralara uğramadın."

"Evet, şey..."

"Nasılsın?"

"Daha iyi. Vitrindeki şu elbiseyi gördüm..."

Kadın tombul ellerini çırptı. "Aha, çok güzel bir elbisedir. Isabella'ya çok yakışır. Kaç yaşında oldu?"

"Altı."

"Eminim çok çabuk büyüyordur. Onu şeyden beri görmedim..." Kadın hemen susup Nick'i kolundan tutarak dükkânın içinde gezdirdi. Nick kadının yatıştırıcı, sakin sesine kendini bıraktı. Onu dinlemiyordu; kadın da bunu biliyor ve umursamıyordu. Nick'in buraya gelmesinin büyük bir adım olduğunu hissetmişti sanki.

Elbiseyi askısından aldı. Beyaz dantelli astarı ve küçük, pembe beyaz çiçeklerle süslü açık mavi robasıyla harika bir elbiseydi. Nick'e, Kathy'nin bahçesini anımsatmıştı...

Gel buraya Nick, laleler açıyor...

Bu anı yumruk gibi suratına çarpmıştı. Nick irkildi ve gözlerini kapattı. *Çiçekleri düşünme... onu düşünme...*

"Nick? İyi misin?"

Nick hafiften sallanarak cebinden yirmi dolar çıkarıp tezgâha koydu. "Elbise harika Susan. Sarar mısın lütfen?"

Susan yanıt verdi ama Nick onu dinlemiyordu. Tek düşünebildiği Zoe'nin yeri ve bir içkiyle, tek bir içkiyle, titreyen ellerinin nasıl sakinleşeceğiydi.

"Al bakalım Nick."

Susan elindeki mor ambalajlı büyük paketi Nick'in yüzüne doğru sallamadan önce yalnızca bir saniye geçmişti sanki. Nick kurumuş dudaklarını ıslatıp gülümsemeye çalıştı.

Susan onun omzuna dokundu. "Nick, iyi misin?"

Nick başını salladı ama o küçük hareket bile sanki çok uzun zaman almıştı. "İyiyim. İyiyim. Teşekkürler." Nick paketi alıp cam kapıdan geçti ve dışarı çıktı.

Yağmur başlamıştı; büyük, bozuk para büyüklüğünde damlalar yüzüne düşüyordu. Özlemle Zoe'nin mekânına baktı.

Hayır. Oraya gitmeyecekti. Turunu atıp eve gidecekti. Izzy ile Annie onu bekliyordu ve Nick de onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Derin bir nefes alıp omuzlarını doğrulttu ve elini copuna götürüp sokakta yürümeye devam etti. Her adımında kendini daha iyi, daha güçlü hissediyordu.

Devriye aracına dönüp sürücü koltuğuna oturarak sağanak yağmurdan kaçtı. Telsize uzandı ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan bir arama geldi.

Eski Değirmen Yolu'nda aile içi şiddet.

"Lanet olsun." Aramaya yanıt verip siren sesini açtı ve kasabadan çıktı.

Weaverların araç yoluna girdiğinde durumun kötü olduğunu anlamıştı. Yağan yağmurun ve ağaçtan perdenin arkasından kırmızı yeşil karışımı ışıkları görebiliyordu. Engebeli yolu geçerken kalbi öyle hızlı atıyordu ki düzenli nefes alamıyordu.

Karavan evin etrafı arabalarla çevrelenmişti; iki devriye aracı ve bir ambulans.

Nick arabayı park yerine bırakıp indi. İlk gördüğü kişi yıllar önce Nick'e yaşayacak bir yer veren Yüzbaşı Joe Nation'dı.

Joe başını iki yana sallayarak karavandan çıkıyordu. Uzun, siyah ve gri renkli örgüleri her hareketinde hafifçe sallanıyordu. Düzlüğün diğer tarafındaki Nick'i görünce durdu.

Nick soluğu kesilmiş bir halde, "Joe?" diye sordu.

Joe geniş ve damarlı eliyle Nick'in kolunu tuttu. "İçeri girme Nicholas."

"Olmaz..."

"Şu an yapabileceğin bir şey yok. Kimse bir şey yapamaz."

Nick, Joe'nun yanından geçip su birikintilerine basarak çamurlu araç yolunu geçti. Kapı bir dokunuşuyla açılıp duvara çarptı.

İçeride birkaç kişi inceleme yapıyor, yeşil, tüylü halıda bir ipucu bulmaya çalışıyordu. Nick yanlarından geçip yatak odasına gitti. Sally orada yatağa uzanmış, ince ve çiçek desenli elbisesi çöp gibi bacaklarından yukarı çekilmişti. Kanlar içindeki yüzü tanınmayacak haldeydi. Kırmızı-siyah renkli kanlar göğsünden akıp buruşuk gri çarşafa akıyordu.

Nick aniden durdu. Vücudunun bazı parçaları ufalanıyordu sanki. Rüzgârla birlikte savrulan yaşlı bir köknar ağacı gibi sallandığının farkındaydı ama duramıyordu. Aniden benzer biçimde yaralanmış bir bedenin kimliğini saptamak zorunda kaldığı bambaşka bir zaman dilimine, bambaşka bir yere gitmişti...

Sert ve titrek bir sesle, "Lanet olsun Sally," diye mırıldandı.

Kadının yanına gidip yatağın yanına diz çöktü ve kadının kanlı, keçeye dönmüş saçını yüzünden geriye attı. Teni hâlâ sıcaktı ve aniden uyanıp gülümseyecek, önemli bir şey olmadığını söyleyecekmiş gibi görünüyordu.

"Dokunmayın efendim," dedi biri. "Kanıtlar..."

Nick titreyen elini çekip beceriksizce ayağa kalktı. Kadının elbisesini indirmek, ona en azından son kez saygınlığını kazandırmak istedi ama yapamadı. Artık kimse Sally'nin umursayacağı bir şey yapamazdı. Bundan sonra dedektiflere, fotoğrafçılara ve patologlara iş düşüyordu.

Kör gibi dönüp yataktan uzaklaştı ve sallana sallana darmadağınık haldeki karavandan yağmurlu havaya çıktı; her şey on dakika önce göründüğü gibiydi ama hiçbir şey aynı hissettirmiyordu.

Joe yanına gelip onu evden uzaklaştırdı. Garip bir şekilde kendini yıllar, yıllar önce, Joe'nun Port Angeles'taki otobüs durağında gördüğü zayıf, soğuktan donmak üzere olan on beş yaşındaki genç gibi hissetmişti. "Yapabileceğin bir şey yok Nicholas," dedi. "O bizim yardımımızı istemedi."

Nick ruhunun yavaş yavaş, durdurulamaz biçimde içinden çekildiğini hissediyordu. Üzerinden çok da uzun bir zaman geçmeyip başka bir geceye ait unutulmuş görüntüler, kana, şiddete, trajediye maruz kalmış görüntüler zihninde yükselmişti. O gecenin anısından kaçmak için sekiz ay uğraşmış, hepsini bilinçdışına gömmüştü ama şimdi hepsi geri dönmüş, onu öldürüyorlardı. "Bu kadarı çok fazla," dedi başını iki yana sallayarak. "Çok fazla."

Joe sırtını sıvazladı. "Evine git Nicholas. Seni seven küçük kızına ve göldeki güzel evine git ve bunları unut."

Yerinden kımıldayamayan Nick silahının sapını kavrayıp şu an kendisine tek bir şeyin yardımcı olacağının bilinciyle yağmurun altında durdu.

Nick akşam yemeğine yine gelmemişti.

Annie bunu önemsememiş gibi davranmaya, Izzy'nin karşısında neşeli görünmeye çalışmıştı ama çocuğun aptal olmadığını biliyordu. Ona sunulan kurabiyelerin ya da esprilerin sayısı ne kadar artarsa artsın Izzy dışarıya bakmaktan kendini alamıyordu.

Annie küçük kızı kucağına aldı ve verandadaki sallanan sandalyede öne arkaya sallanmaya başladı. Kısık sesle bir şarkı söyleyip Izzy'nin ipeksi saçlarını okşadı.

Çocuğun bedeninin hafifçe titrediğini hissedebiliyordu ve çok, çok dikkatli dinlerse Izzy'nin iç geçirişlerindeki sorulmamış soruları da duyabiliyordu.

"Baban birazdan gelecek Izzy," dedi usulca ve içinden bunun doğru olması için dua etti. "O seni çok seviyor."

Izzy kımıldamadı, yanıt da vermedi.

"Bazen büyüklerin kafası karışır, tıpkı çocuklarınki gibi. Ve şu anda da babanın kafası çok karışık. Kendini herhangi bir yere ait hissedemiyor ama biraz sabırlı olursak ve ona biraz zaman tanırsak eminim bunu aşacaktır. Sabretmek zor, değil mi? Özellikle de beklemek bu kadar can yakarken."

Annie'nin sesi kayboldu. Gözlerini kapattı ve sallanan sandalyede arkasına yaslanıp tahtaların ritmik şekilde birbirine sürtünmesini ve verandanın çatısına çarpan yağmurun sesini dinledi.

"O seni seviyor Izzy," dedi sonunda. Belki de bunu suskun çocuktan çok kendine söylemişti. "Seni sevdiğini *biliyorum.*"

Annie hemen fark etmedi ama çocuğun incecik, düdüğe benzer bir fısıltı çıkardığını duydu. *Pıt pıt pıt...*

Çatıya vuran yağmur damlalarının sesini taklit ediyordu.

Annie gülümsedi.

Izzy ise geri dönüş yolunu bulmaya çalışıyordu.

Izzy o çığlığın başladığını hissediyordu. Derinlerinde bir yerden geliyordu, kâbusların yaşandığı o karanlık yerden. Gözlerini her kapattığında annesini görüyordu ve duyduklarını anımsıyordu. *Peşimden gelemezsin... gelemezsin... gelemezsin...*

Bu doğruysa ne olacaktı? Ya sisin içinde kaybolursa ve anneciğini bulamazsa? Dudaklarından ince, sızlanmayı andıran bir ses yükseldi.

Korkmuştu. Uykusunda güzel şeylerin olmadığı ve yanaklarında gözyaşlarıyla uyandığı gecelerden biriydi bu. Konuşması gerektiğini, konuşmazsa annesini unutamayacağını söyleyen o

sivri burunlu, kalın gözlüklü doktoru rüyasında görüp duruyordu. Adamın söylediklerinden, pek anlam veremediği o yetişkinlere özgü sözlerden korkmuştu. Son sözünü doktora söylemişti. *Anneciğimi unutmak istemiyorum...*

Bütün vücudu titriyordu.

Yine çığlık atmak istemiyordu.

Örtüleri üstünden atıp yataktan kalktı ve çıplak ayaklarıyla kapalı kapıya yürüdü. Orada durdu. Eline, baş ve işaret parmaklarının etrafındaki hiçliğe baktı. O an görünmez olmamayı, elini uzatıp kapı kulpunu sertçe çevirebilmeyi istedi.

İç geçirip iki parmağıyla kulpu çevirmeye çalıştı. Biraz zamanını aldı ama sonunda kapıyı açabildi.

Kafasını dışarı uzattığında karanlık koridoru gördü.

Babacığının odası sol taraftaydı, üç kapı ötede. Ama onu orada bulamayacağını biliyordu. Annie'nin Lurlene'le konuştuğunu duymuştu. Izzy'nin gittiğini sanmışlardı ama o gitmemişti. Köşede saklanıp dinliyordu.

Babası o kötü yerdeydi, sigara içmediği halde sigara dumanı kokmasına, gözlerinde o korku dolu ifadeyle eve gelip odasının kapısını sertçe kapatmasına sebep olan o pis yere gitmişti. Komik yürümesine sebep olan o yere.

Izzy koridoru ağır adımlarla geçip parmaklıklardan aşağıya baktığında kanepenin üstünde kıvrılıp uyuyan Annie'yi gördü.

Izzy'nin elini tutup saçını tarayan ve konuşmamasını hiç dert etmiyormuş gibi görünen Annie. Anneciğinin bahçesini yeniden canlandıracağını söyleyen Annie...

Yavaş yavaş basamaklardan indi. Basamaklar çıplak ayaklarının altında soğuktu ve onu ürpertiyordu ama umurunda değildi. Yürümeye başlayınca kendini daha iyi hissetmişti. Çığlık da o karanlık yere geri dönmüştü.

Izzy bir şey söylemek ister gibiydi, Annie'ye seslenmek istiyordu belki ama uzun zamandır konuşmak istemediği için bu ona biraz garip gelmişti. Artık sesinin nasıl olduğunu bile unutmuştu.

Izzy parmak ucunda kanepeye yanaştı. Annie uyuyordu, ağzı açık kalmıştı. Kısa saçı da yüzünün bir tarafında toplanmıştı.

Izzy ne yapacağından emin değildi. Küçükken korktuğunda anneciği ile babacığının yatağına gider ve kendini çok iyi, çok sıcak hissederdi. Anneciği Izzy'ye sarılır, örtüyü üzerlerine örter, Izzy hemen uykuya dalardı.

Annie hafifçe horlayıp gerinmiş, kanepenin kenarında geniş bir boşluk bırakmıştı. Izzy'nin sığabileceği kadar bir boşluktu bu.

Izzy o kaşındıran örtüyü dikkatle kaldırıp yavaşça koltuğa kıvrıldı.

Nefesini tutup kaskatı bir halde uzandı. Annie'nin uyanmasından ve ona odasına gitmesini söylemesinden korkuyordu. Ama odasında yalnız kalmak istemiyordu. Oradaki karanlıktan korkuyordu.

Annie küçük bir mırıltı daha çıkarıp Izzy'ye doğru döndü.

Izzy iyice büzüşüp nefesini tuttu ve yerinden kımıldamadı.

Annie korumacı bir tavırla kolunu Izzy'nin bedenine sarıp onu kendine çekti.

Izzy eriyecekmiş gibi hissetti. Aylardır ilk kez düzgün nefes alabildiğini hissetmişti. Geriye doğru kayıp poposunu Annie'nin vücudunun kıvrımına doğru itti. Böylece iki kaşık gibi birbirlerine kenetlenmişlerdi.

Izzy mutlu bir hisle ve sessizce iç geçirerek gözlerini kapattı.

Sabahın ilk saatlerinde Annie bebek şampuanı kokusu ve kendi bedenine yapışmış küçük, sıcak bir bedeni hissederek uyandı.

Aklına bir sürü anı gelmişti. Örneğin şimdi çok uzakta olan ve bebeklikten yıllar önce çıkmış bir çocuğun anısı... Nazikçe Izzy'nin terli saçını okşayıp küçük, pembe kulağına bir öpücük kondurdu. "İyi uykular prenses."

Izzy ona iyice sokuldu ve kısık bir ses Annie'ye yanıt verdi. Öyle kısıktı ki kimse duyamazdı.

Ve Izzy uykusunda gülüyordu.

Annie şömine rafındaki saate baktı. Sabahın beş buçuğuydu. Nazikçe örtüyü atıp Izzy'nin üstünden dikkatlice kanepeden kalktı. Soğuk sabah ayazına karşı kollarını gövdesine sarıp pencereye gitti ve gölü izledi. Şafak vakti, kapkara dişli ağaç tepelerine vuran pembe renkli bir fırça darbesini andırıyordu.

"Lanet olsun sana," diye mırıldandı.

Bu kez Nick eve hiç gelmemişti.

On Üçüncü Bölüm

Telefon sabah saat beşe çeyrek kala çaldı. Annie, Izzy'nin üstünden telefona uzanıp usulca, "Alo?" diye yanıt verdi.

"Merhaba. Annie Bourne'la görüşmek istiyorum."

Annie kaşlarını çatıp erkek sesini tanımaya çalıştı. "Benim, buyurun."

"Ben Mystic polis karakolundan Yüzbaşı Joseph Nation."

Annie'nin midesi burkuldu. Uyuyan çocuktan uzaklaşıp soğuk zemine oturdu. "Nick'e..."

"Dün gece bir kaza geçirdi."

"Aman Tanrım. O iyi mi?"

"İyi. Ufak tefek yaraları var ve... biraz da sarhoş. Ama iyileşecek. Mystic Memorial'da."

"Arabayı o mu kullanıyordu?"

"Hayır. Onu eve başkasının getirmesini isteyecek kadar akıllı olsa da ayık bir sürücü bulacak kadar akıllı değilmiş."

"Başka yaralanan var mı?"

Yüzbaşı Nation iç geçirdi. "Hayır. Eski Değirmen Yolu'nda bir ağaca çarpmışlar. Arabayı kullananın burnu bile kanamamış ama Nick başını çarpmış. Hafif bir sarsıntı geçirmiş. Şanslıymış... bu seferlik tabii. Birinin onu hastaneden alması gerektiği için sizi aradım."

Annie kanepede huzurla uyuyan Izzy'ye baktı. Küçük kızın, yine sarhoş olduğu için eve gelmeyen babasını nasıl beklediği aklından çıkmıyordu.

Bu kadarı yetmişti. Usulca, "Hemen onu almaya geliyorum," diye yanıt verdi.

Nick homurdanıp dönmeye çalıştı ama örtüler bacaklarına öyle sıkı dolanmıştı ki hareket edemiyordu. Zaten zonklayan başına zarar vermemek için yavaşça dirseklerinin üstünde kalkıp etrafına baktı. Işıklar beynini delip geçerken bir yerlerden radyo sesi geliyordu.

Dar, metal parmaklıklı bir yatakta uzanıyordu. Floresan kurtçukları tavanda çaprazlamasına uçuşuyor, piramit şeklinde kör edici ışıkları odanın beyaz duvarlarına yansıtıyorlardı. Bölmeleri ayıran parlak sarı perde, katmanlar halinde tavandan yere kadar uzanıyordu.

Nick gözlerini kapatıp dar yatağına tekrar kendini bıraktı ve kolunu yüzüne kaldırdı. Kendini berbat hissediyordu. Başı zonkluyor, gözleri ağrıyordu ve ağzı kurumuştu. Midesini de paslı bir bıçakla sıyırmışlardı sanki. Bütün vücudu titriyordu ve kendini güçsüz hissediyordu.

"Evet, Nicholas? Yaşayanların arasına döndün mü?"

Her şey bir yana, bir hastane odasında uyandığınızda patronunuzun yanı başınızda olması hiç de iyiye işaret değildi. O patronun size babadan daha yakın olması ise çok daha kötüydü.

Joe, Nick'e hayatının ilk gerçek evini vermişti. Nick o zamanlar çok gençti, korkuyordu ve kaçmaya hazırdı; annesi ona polisin düşman olduğunu öğretmişti. Ama gidecek başka yeri yoktu. Annesinin ölümü ve Sosyal Hizmetler ona başka çare bırakmamıştı.

Sen Nicholas olmalısın, demişti Joe o gün. *Benim boş bir odam var, belki bir süre benimle kalmak istersin... Kızlarım evlendikten sonra karım Louise ve ben yalnız kaldık.* Bu birkaç hoş sözün ardından Joe, Nick'e yeni bir hayatın pürüzlü yanlarını göstermişti.

Nick tekrar dirseklerinin üstünde doğruldu. Hareket etmek canını acıtıyordu; lanet olsun, nefes almak bile çok güçtü. "Merhaba Joe."

Joe sessizce Nick'in yanında durmuş, hüzün ve hüsran dolu gözlerle ona bakıyordu. Derin çizgiler alnını buruşturmuş, dolgun ve koyu tenli yanaklarını ikiye ayırmıştı. Uzun, gri siyah saçları iki ince örgü halinde mavi kareli polyester gömleğine doğru kıvrılarak iniyordu. "Dün gece bir araba kazası geçirdin. Hatırlıyor musun? Arabayı Joel kullanıyordu."

Nick buz kesildi. "Tanrım. Kimseyi yaraladık mı?"

"Yalnızca sen... bu seferlik."

Nick derin derin iç geçirdi. Titreyen eliyle yüzünü ovuştururken keşke duş alabilsem diye düşünüyordu. İçki, sigara ve kusmuk kokuyordu. En son anımsadığı Zoe'de bir içki içtiğiydi, hatta belki de dördüncüsünü içiyordu. Joel'in arabasına bindiğini bile hatırlamıyordu.

Joe, Nick'in kulaklarını neredeyse sağır eden, metalin döşemeyi sıyıran tiz sesiyle bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu. "Tanıştığımız gün aklında mı?"

"Yapma Joe. Şimdi olmaz..."

"*Şimdi.* Sana verebileceğim her şeyi verdim. Evimi, ailemi, arkadaşlığımı... Ve karşılığında sen de bana bunu mu veriyorsun? Sarhoşun teki olmanı izlemem mi gerekiyor? Huzur içinde yatsın, Louise hayatta olsaydı çok üzülürdü. Kendini kaybetmiştin."

Nick irkildi. Kötü bir şeydi bu. "Nerede?" Aptalca bir soruydu bu ama önemli görünüyordu.

"Zoe'de."

Nick yatağa gömüldü. Herkesin içinde. Herkesin içinde kendinden geçmişti. "Aman Tanrım," diye inledi. Izzy'nin önünde de olabilirdi bu.

Bunu düşünmek istemiyordu. Örtüleri üstünden atıp doğruldu. O hareketle midesi bulanıp başı fena halde zonklamaya başladı. Başını ellerinin arasına alıp öne eğildi ve tekrar nefes alabilene kadar alev gibi yanan gözlerini yere dikti.

"Nicholas, iyi misin?"

Nick yavaşça başını kaldırdı. Her şeyi yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştı: Sally Weaver, kanlar, Chuck'ın *benim hatam değildi,* diye inleyen sesi... "Akademiye giderken benimle konuşmuştun. Bana, annem gibi zora düşen insanlara yardım edebileceğimi söylemiştin..."

Joe iç geçirdi. "Hepsini kurtarmamız mümkün değil Nicholas."

"Böyle devam edemem Joe. Biz insanlara yardım etmiyoruz. Tek yaptığımız kan lekelerini temizlemek. Yapamam... artık..."

"Sen çok iyi bir polissin ama herkesi kurtaramayacağını öğrenmelisin..."

"Geçen yıl eve gittiğimde neyle karşılaştığımı unuttun sanırım. Lanet olsun Joe, ben kimseyi kurtaramıyorum ki. Denemekten de çok yoruldum." Nick yataktan kalktı. Orada aptal gibi öylece durmuş, düz durabilmek için çabalarken dengesini kaybedip sallanıyordu. Midesi büzüşmüştü ve içindekileri boşaltmak için bir bahane arıyordu. Kemiksiz, terli parmaklarıyla metal yatak parmaklıklara kenetlendi. "Yarın istifamı vereceğim."

Joe ayağa kalktı. Nazikçe elini Nick'in omzuna koydu. "Böyle bir şeyi kabul edemem."

"Bu beni mahvediyor Joe..."

"Sana bir süreliğine izin verebilirim, istediğin kadar. Neler yaşadığını biliyorum ve tek başına üstesinden gelmek zorunda da değilsin. Ama içkiyi bırakmalısın."

Nick iç geçirdi. Herkes aynı şeyi söylüyordu. *Neler yaşadığını biliyorum.* Oysa bilmiyorlardı, nereden bileceklerdi ki? Hiçbiri evine geldiğinde kana bulanmış bir yatak odasıyla karşı karşıya kalmamıştı. On sekizinci doğum gününden önce tam bir alkolik olan ve alkolik bir babanın karanlık, bataklığı andıran gölgesinde büyüyen Joe bile... Evet, Joe bile onu tam olarak anlayamazdı. "Yanılıyorsun Joe. Sonuçta hepimiz yalnızız."

"Seni bu batağın içine sokan da bu düşünce tarzı. İnan bana alkoliklerin çocuklarının şifresini biliyorum: Söyleme, inanma. Ama birine güvenmen gerekir Nicholas. Seni önemseyen bütün bir kasaba ve harika biri olduğunu düşünen küçük bir kızın var. Kaybettiklerini düşünmekten vazgeç, elinde kalanları düşün. Sonun, açlıktan kırılmış halde bir bankta öldürülmeyi bekleyen annen gibi mi olsun istiyorsun? Belki de benim gibi, yani sarhoş babasından kaçıp Doğu Kıyısı'na yerleşen, iki harika kızı olan bir adam gibi olmak istiyorsundur." Joe cebinden bir kartvizit çıkartıp Nick'e uzattı. "Ayılmaya hazır hissettiğinde bu numarayı ara. Ben, hatta hepimiz sana yardım etmek isteriz. Ama ilk adımı kendin atmalısın."

"Fazla pişmiş bok çorbası gibi görünüyorsun."

Nick, Annie'ye bakmamıştı bile. "Hoş bir ifade. Stanford'da mı öğrettiler?"

"Hayır ama en azından içkiliyken araba kullanmamayı öğrettiler."

Nick etrafına bakınıp titrek elini kirli, dağınık saçında gezdirdi. "Izzy nerede?"

mi olsun istiyorsun? Belki de benim gibi olmak istiyorsundur. Nick, Izzy'yi, kızının ileride onu nasıl anımsayacağını ve eline fırsat geçtiğinde nereye gideceğini düşündü... Izzy onu terk ederse ne olur diye de düşündü.

Nick, Annie'ye bir bakış attı. Direksiyonun başında dimdik oturmuş, ellerini direksiyona dik bir açıyla yerleştirmişti ve bakışları önlerindeki boş yola odaklanmıştı. "Bana bir iyilik yapar mısın Annie?"

"Elbette."

"Beni Route Seven'daki Hideaway Moteli'ne götür ve birkaç gün Izzy'ye göz kulak ol."

Annie kaşlarını çattı. "Hideaway'e mi? Orası tam bir çöplük, hem neden..."

Nick karanlık ve çamurlu bir suyla dolu bir yüzme havuzunun dibine batıyormuş gibi hissetti. Tartışmayı kaldıracak durumda değildi, şimdi yapamazdı. "Lütfen benimle tartışma. Biraz... zamana ihtiyacım var."

Annie ona endişeli ve hızlı bir bakış atıp tekrar yola çıktı. "Ama Izzy..."

"Lütfen." Bu kelime yumuşak, zayıf ve ters bir ifadeyle çıkmıştı ama elinde değildi. "Ben kendimi toparlamaya çalışırken onun yanında kalabilir misin? Senden çok şey istediğimin farkındayım..."

Annie yanıt vermedi ve sessizlik bir an için rahatsız edici bir boyuta ulaştı. Bir buçuk kilometre sonra Annie sinyal verip otobana çıktı. Birkaç dakika sonra Hideaway Moteli'nin otoparkına yanaşmıştı. Neon tabela pencerede titreşiyordu. Tabelada: BOŞ ODAMIZ VAR yazıyordu.

"İşte geldik Nick. Bilemiyorum..."

"Evim evim, güzel evim," dedi Nick zayıf bir tebessümle.

Annie aniden ona döndüğünde yüzünde Nick'in hiç beklemediği, yumuşak bir ifade vardı. Annie ona doğru eğilip saçlarını nazikçe gözlerinden çekti. "Sana yardım edeceğim. Ama bu kez her şeyi mahvetme Nick. O güzel çocuk babasını da kaybetmemeli."

Nick acı içinde, "Tanrım, Annie..." diye fısıldadı.

"Onu sevdiğini biliyorum Nick." Annie ona biraz daha yaklaştı. "Haydi uzlaşmaya varalım. Bana güven. Ya da daha iyisi, kendine güven."

Nick kendi kendine yine başarısız olacağını söylese de umurunda değildi. Annie'nin ona sunduğu ikinci şansı istiyordu. Yalnız olmaktan ve korkmaktan yorulmuştu, hem de çok. *Denemek istiyorum* sözleri dilinin ucuna gelmişti ama o sözlere ses verecek gücü yoktu. Bir şans daha istediği diğer zamanları anımsadı ve bir de annesinin ona, *inan bana Nick, bu kez ciddiyim,* dediği zamanları... İnsanlara güvenme alışkanlığını çoktan yitirmişti.

Nick arabadan inip orada durdu ve Annie'nin uzaklaşmasını izledi. O gittiğinde ellerini ceplerine sokup motele doğru döndü. Kredi kartını ön cebinden çıkarıp resepsiyona gitti ve geceyi geçireceği bir oda ayarladı.

Oda küçük, karanlık ve pis kokuluydu. Kirli kahverengi duvarlar, çift kişilik çökmüş yatağı mükemmel biçimde çevrelemişti. Gri yün örtü, topak topak olmuş bir yorganın üstüne serilmişti. Perdesiz pencere, komşu binanın tuğla duvarına bakıyordu. Altın rengi tüylü halı yer yer soyulmuş, beton zemini kaplayan kabarık mavi köpükleri ortaya çıkarmıştı. Kırık menteşelerinden garip bir şekilde sarkan ahşap görünümlü plastik kapının ardındaki dolap büyüklüğündeki banyoyu görebiliyordu. İçeride beyaz plastik duş başlığı ile bej rengi bir klozet olduğunu ve lavabonun metal borularının paslandığını görmek içinse içeri girmesine gerek yoktu.

Nick yorgun bir iç geçirişle yatağa oturdu. Şu zamana dek ömrünün neredeyse yarısını yaşamıştı ve şimdi tutunduğu diğer yarısı da un ufak olmuş, kuru bir yaprak gibi titrek ve uyuşuk parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. O ilk şişeye uzandığında yanlış bir yola girdiğinin, içki içerek hata ettiğinin farkındaydı. Alkol içini kurutuyordu ve onunla işi bittiğinde Nick bir bankta yatan zayıf, donmuş bir adamdan başka bir şey olmayacaktı...

Duvarda bir hamamböceği kahverengi plastik pervazlardan yukarıya doğru süzülüp Olympus Dağı'nın çerçeveli resminin altında gözden kayboldu.

Kendini akıntıya bıraktığı o sekiz ayın sonunda yolun sonuna gelmişti. Fark yaratacak bir tek şey vardı yalnızca. Cebine uzanıp Joe'nun ona verdiği kartviziti çıkardı.

Annie, Izzy'yi bütün gün oyaladı ama hava kararmaya başladığında daha fazla rol yapamadı. Yemekten sonra Izzy'ye bir masal okudu ve onu kollarına aldı. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken usulca, "Sana söylemem gereken bir şey var Izzy," diye başladı. "Baban bir süreliğine uzakta olacak. Biraz hasta. Ama yakında dönecek. Seni dünyalar kadar seviyor ve geri dönecek."

Izzy yanıt vermedi. Annie de ne diyeceğini, bu durumu hangi sözlerin yatıştıracağını bilemiyordu. Izzy'ye uzun, çok uzun bir süre sarılıp şarkılar mırıldandı ve saçını okşadı. Sonunda iç geçirip, "Evet, yatma vakti geldi," dedi. Izzy'yi bırakıp ayağa kalktı. Merdivenlere yöneldi ama Izzy onun elini kavradı.

Annie o hüzünlü ve ürkek kahverengi gözlerine bakınca yüreği yine paramparça oldu. "Ben bir yere gitmiyorum tatlım. Buradayım."

Izzy merdivenler boyunca ve banyoda Annie'ye tutundu. Yatak odasına geldiklerinde de onu bırakmak istemiyordu.

Annie, küçük kızın kocaman kahverengi gözlerine baktı. "Yanında uyumamı ister misin?"

Izzy'nin yüzünde aniden bir tebessüm belirdi. Annie'nin elini daha sıkı tutup başını salladı.

Annie dişlerini fırçalayıp üstünü değiştirmeye gerek duymadan Izzy'nin küçük yatağına uzandı. Izzy ona iyice sokulurken yatağın yanındaki Deniz Kızı gece lambasını da açık bıraktı.

Annie, Izzy'nin pürüzsüz yanaklarını okşarken çocukluğunda annesi hakkında konuşmayı ne kadar çok istediğini hatırladı. Kazadan sonra kimse ondan bahsetmemişti oysa. Sanki daha en başından hiç var olmamıştı. Böylece Annie günden güne unutmaya başlamıştı. Zavallı, suskun Izzy'nin de aynı korkuları yaşayıp yaşamadığını merak etti.

Kathy'yle ilgili anıları düşünüp verandadaki eski sallanan sandalyede oturduğunu görene kadar odaklandı. "Annen gördüğüm en güzel saçlara sahipti; dümdüz ve yumuşacıktı. Küçükken saatlerce birbirimizin saçını örerdik. Gözleri neredeyse gecenin rengi kadar siyahtı ve güldüğünde de kenarları sevimlilikle kırışırdı. Hatırlıyor musun?"

Annie gülümsedi. Yıllar sonra böyle detayları hatırlaması ilginçti. "En sevdiği renk sarıydı. Yıllar boyu, okulca her fotoğraf çekildiğimizde sarı giymişti. Ve sekizinci sınıfta ilk dansına giderken de kendi elleriyle yaptığı lacivert saten süslemeli sarı, keten kumaştan bir elbise giymişti. Okulun en güzel kızıydı."

Izzy, Annie'yi görmek için döndü. Gözlerinde yaşlar vardı ama gülümsüyordu.

"Onu hiç unutmayacaksın Izzy. Nasıl güldüğünü hatırlıyor musun? Kesik kesik güler, sonra da homurtuya benzer sesler

çıkarırdı. Ya kullandığı parfümü? Ve elini tuttuğunda nasıl hissettiğini? Kucağına oturup sana masal okuduğunda ne hissettiğini hatırlıyor musun? İşte bunların hepsi senin annen. Benim annem de yıllar, yıllar önce öldü ve ne zaman vanilya kokusu alsam onu anımsarım. Geceleri hâlâ onunla konuşurum ve beni duyduğuna inanıyorum." Izzy'nin ciddi bir ifadeye bürünen minik suratına düşen bir tutam siyah saçı yüzünden çekti. "O seni duyuyor tatlım. Yalnızca sana yanıt veremiyor. Ama bunun bir önemi yok. Bayan Jemmie'yle birlikte örtünün altına girip gözlerini kapat ve annenle ilgili bir şeyi anımsa, bir tek şey bile yeterli. Sonrasında yatağında, yanı başında uzandığını göreceksin. İçinin ısındığını hissedecek ya da ay ışığının biraz daha parıldadığını görüp anlayacaksın. Kendi yöntemiyle sana yanıt verdiğini anlayacaksın." Annie, Izzy'nin yanaklarını avuçlayıp ona gülümsedi. "O hep senin yanında."

Annie, Izzy'yi kendine yanaştırdı ve konuştukça konuştu. Arada bir kahkahalar atıp sık sık gözündeki yaşı sildi. Küçükken yaptıkları yaramazlıkları, kaybedip buldukları aşkları ve düğün günlerini anımsadı; doğup büyüyen bebeklerden, Natalie'den bahsetti. Nick'ten ve nasıl güçlü, yakışıklı bir adam olduğundan, Kathy'yi ne kadar çok sevdiğinden, zaman zaman kederin insanı kaçışı olmayan derin, soğuk bir karanlığa ittiğinden bahsetti.

Gece çöküp odayı karanlığa gömdüğünde Izzy'nin nefesi derin ve huzurlu bir uykuya daldığını gösteren bir hırıltıya dönüştüğünde Annie hâlâ konuşuyordu.

Bahar, kış mevsiminin son demlerini kovalayıp parlak renklerini yağmur ormanlarına fırlattı. Zarif çiğdemler, sümbüller ve nergisler saksılarda, kaldırımlarda ve ıslak, çam iğneleriyle dolu ormanın güneş alan küçük kısımlarında açıyordu. Kuşlar dönmüş, toplu halde telefon tellerine dizilmiş, yoldaki kırıntıları

kapmak için yarışıyordu. Kapkara kargalar çimlerin üstünde zıplayıp birbirine yüksek sesle gaklıyor, araç yolunu da iniş yeri olarak kullanıyorlardı.

Babasının aksi yöndeki tavsiyelerine karşın Annie küçük bir valiz toplayıp Nick'in evine taşınmıştı. Geceler hâlâ uzun ve ıssız geçse de bu zamanı kolayca geçirmesini sağlayan birini bulduğu için kendini şanslı sayıyordu. Artık yalnız değildi. Gecenin bir yarısı, kalbi o bildik kâbusların etkisiyle küt küt atarak uyandığında Izzy'nin yanına uzanıp ona sımsıkı sarılıyordu.

O ve Izzy bütün zamanlarını birlikte geçiriyorlardı. Kasabaya gidiyor, kurabiye pişiriyor, yumurta kutularından mücevher kutusu yapıyorlardı. Natalie için özenle paketler hazırlayıp birkaç günlük aralıklarla postalıyorlardı. Izzy'nin gerekli bilgileri almasını sağlamak için anaokulu ve birinci sınıf kitaplarından çalışıyorlardı. Ve Nick her akşam iyi geceler dilemek için arıyordu.

Ve bugün Annie'nin özel bir planı vardı; Kathy'nin bahçesini canlandırma vakti gelmişti.

Bahçeyi çevreleyen beyaz çitlerin yanında durmuştu ve Izzy de yanındaydı. Toprak dün geceki şiddetli yağmurun etkisiyle koyu kahverengi ve ıslaktı. Yer yer görünen su birikintisi garip, gümüş rengi bir ışıkla parlıyordu.

Annie büyük karton kutusunu bırakıp gerekli malzemeleri aldı: bahçıvan küreği, kepçe, mala, makas.

"Keşke evimdeki bahçıvanların çalışmasını daha dikkatli izleseydim," dedi ve elindeki umut vaat eden büyük kahverengi fidana baktı. "İyi bir şey olmalı ya da gördüğüm en büyük gereksiz ottan başka bir şey değil. Nasıl da kümeler halinde büyüyorlar, gördün mü? İyiye işaret olmalı bu; en azından tohum dükkânındaki Hector öyle dedi. Haydi gel Izzy." Büyük

bahçeye doğru kıvrımlı bir yol oluşturan basamakları birlikte indiler ve kuru bitkilerle dolu bir toprak parçasında durdular.

Annie diz çöktü. Topraktan pantolonuna süzülen ve tenini üşütüp pelte gibi yapış yapış olmasına sebep olan ıslaklığı hissediyordu. Bir çift eldiveni alıp ölü bitkilerle uğraşmaya koyuldu ve bir avuç dolusu kadarını kökünden kopardı. "Çiçek soğanı," dedi zafer kazanmış bir tebessümle. "Biliyordum."

Annie, Izzy'ye dönüp ona memnuniyet dolu bir ifadeyle baktı. "Çiçek olduğunu başından beri biliyordum."

Annie soğanları ayırıp tekrar ekti ve makasıyla eski bitkileri kesip her şeyi toprak boyutuna gelecek kadar kırptı. "Bahçecilikle ilgili en sevdiğim şey nedir biliyor musun? Bunu bana yapması için başkasına para ödemek." Annie kendi esprisine gülüp çalışmaya devam etti. Ota benzer her şeyi söküp ayırdı ve bütün soğanları yeniden ekti. Sonra güllere dönüp dikenli dalları budadı. Çalışırken bir yandan da mırıldanıyordu. Izzy'nin bildiği bir şarkı düşündü ama aklına tek gelen alfabe şarkısıydı. Detone, titrek sesiyle söylemeye başladı. A-B-C-D-E-F-G ... H-I-J-K ... L-M-N-O-P..."

Annie ansızın kaşlarını çatıp Izzy'ye döndü ve o küçük siyah eldivene bakmamaya çalıştı. "Aman Tanrım, alfabeyi unutmuşum. Aslında önemli değil tabii. Bu yalnızca bir şarkı ve birazdan hatırlayabilirim. L-M-N-O-P. İşte, bak P'den sonrasını hatırlamıyorum."

Izzy yavaşça küreği aldı. Yalnız iki parmağıyla onu tutması biraz zor olmuştu tabii ama birkaç beceriksiz girişimden sonra Annie ona bakmaya dayanamadı.

Şarkı söylemeye devam etti. " H-I-J-K ... L-M-N-O-P ... lanet olsun. Yine olmadı. Ah, tamam. Bence bir süre ara verelim. Çok acıktım. Ne dersin..."

"R."

Annie'nin elindeki kürek pat diye yere düştü. Izzy'ye baktı. Küçük kız pisliğin içinde diz çökmüş, hiçbir şey olmamış gibi "görünür" iki parmağıyla otları kopartıyordu. O an sanki büyük bir güzellikle çiçek açmıştı.

Evet, Izzy konuşmuştu.

Annie hafif bir iç geçirişle nefesini dışarı verdi. *Sakin ol Annie.* Konuşmak da konuşmamak kadar normalmiş gibi davranmaya karar verdi. "Ah, sanırım haklısın. L-M-N-O-P ... R-S-Ş ..."

"T-U-Ü."

"V-Y ... ve Z." Annie sevgi ve gururla dolmuştu. Birkaç dakika daha otları temizlemeye devam etti. Mutluluk çığlıkları atıp Izzy'ye sarılmak istiyordu ama buna cesaret edemedi. Izzy'nin tekrar sessizliğe gömülmesini istemiyordu.

"Evet," dedi sonunda. "Şimdilik bu kadarı yeter. Kollarım neredeyse kopacak. Kaliforniya'daki antrenörüm Jean Claude şimdi görse benimle gurur duyardı. Terlemediğimi söyleyip durur. Ben de ona terlemek istesem bir servet değerinde rengârenk kıyafetler giymeyeceğimi söylüyorum." Annie kirli elini terli alnına götürdü. "Buzdolabına limonata koymuştum, dün geceden kalan tavuklar da var. Burada piknik yapmaya ne dersin? Milkshake de yaparım..."

Izzy ona baktığında küçük kızın gözlerinden yaşlar akıyordu.

Annie sonunda ona sarıldı.

On Dördüncü Bölüm

Sigara dumanı, lekeli akustik fayans tavanın altında mavi bir sis bulutu halinde dönüp duruyordu.

Nick, Lüteryen kilisenin penceresiz bodrumundaki uzun ve dar odanın açık kapısında bekliyordu. İki ahşap görünümlü formika masa arka duvara yaslanmış, üstleri kahve makineleri, köpük bardaklar, şeker paketleriyle dolu kutular ve kremalarla dolmuştu. Kola makinesinin başında kalabalık bir grup, kahve makinesinin başındaysa daha da büyük bir kalabalık toplanmıştı. Yanık kahve kokusu, sigaranın acı dumanına karışmıştı.

İnsanlar katlanabilir metal sandalyelerde, kimi rahatça yayılarak kimi de gerginlik içinde bir köşesine tüneyerek oturmuştu. Hemen hepsi sigara içiyordu.

Bunun üstesinden gelip gelemeyeceğini, bu sigara dumanıyla dolmuş odaya girip kırılganlığını o ucuz masalardan birine bırakarak yabancıların incelemesine izin verip veremeyeceğini bilemiyordu...

"İlk ziyaret en zorudur. Eğlenceden uzak ilk sevişmenin tüm gerginliğini yaşarsın."

Nick döndü ve arkasında duran Joe'yu gördü.

Kendisinden daha yaşlı olan bu adamın, ayakkabı derisi kadar kahverengi yüzünde rahatlatıcı bir tebessüm belirdi. "Gelmeni ümit ediyordum. Bunca yıl buraya *hiç* gelmemeni ümit eden bünyeme bir tür şok oldu bu."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma Joe," dedi Nick.

Joe elini Nick'in omzuna atıp nazikçe sıktı. "Seninle gurur duyuyorum Nicholas. Hayal kırıklığına uğramış değilim. Hayat senin yoluna zayıf bir adamı anında paramparça edecek bir sürü dönemeç koydu. Öz oğlum olsan ancak bu kadar gurur duyardım. Louise burada olsa, 'Çocuğa sarılsana Joseph,' derdi ve sanırım sarılacağım."

Joe ona ilk kez sarılmıştı ve Nick nasıl bir tepki vereceğini bilememişti. Kendini bildi bileli kendisinde bir hata olduğunu, özünde önemli bir şeyin eksik olduğunu düşünmüş, gerçek yüzünü göstermek için bir ömür beklemişti. Sevdiği insanlardan, Kathy'den, Izzy'den, Louise ve Joe'dan kendini saklamış, gerçek Nick'i görürlerse ondan kaçmalarından korkmuştu. Ama Joe gerçeği görmüştü, Nick'in bütün başarısızlıklarını ve zayıflıklarını görmüş, yine de buraya gelip Nick'i oğlu gibi gördüğünü söylemişti.

Joe geri çekildiğinde siyah gözleri nemlenmişti. "İyileşme gösterene kadar biraz zorlanacaksın. Yüksek bir yerden atladığını ve boğulacağını sanacaksın. Ama ben başını suyun dışında tutmana yardım etmek için buradayım."

"Teşekkürler Joe." *Her şey için,* diye eklemedi ama Joe'nun onu anladığını biliyordu.

"Haydi," dedi Joe. "Oturalım."

Odaya girdiler. Sonraki beş dakikada, kimi kendi aralarında konuşan kimi gözle görülür ölçüde sessiz kalmayı tercih eden birkaç kişi daha geldi.

Nick oturduğu yerde kıpırdandı. Ayağını gergin bir biçimde yere vuruyordu. Tekrar eden bu ses, endişesini artırmaktan başka işe yaramadı.

"Sorun yok Nick," dedi Joe kısık sesle. "Neden kendine bir kahve almıyorsun?"

"Haklısın." Nick ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçti. Cebinden birkaç çeyreklik çıkarıp bir kola aldı ve kapağını açıp hevesle içmeye başladı.

Kendini biraz daha iyi hissettiğinde arka koltuğa geçti ve toplantı başladı.

Bir adam kendini tanıttı: "Merhaba ben Jim. Alkoliğim." Kalabalık grup, pazar günü kiliseye gelen inançlı Katolikler gibi, "Merhaba Jim," diye yanıt verdi.

Jim odanın ön tarafında durup konuşmaya başladı. Önce dua okudu, ardından toplantılar, on iki adım duası ve huzurla ilgili konularda konuştu.

Genç bir kadın aniden kalktı. Açık sarı saçları ve balmumuna benzer teniyle uzun boylu, kürdan gibi bir kadındı. Titreyerek sıra sıra dizili sandalyeleri geçip herkesin önüne geçti.

Bir yıldır hiç yemek yememiş gibi bir hali vardı ve Nick uzun süreli uyuşturucu kullanımının işaretlerini görecek kadar deneyimli bir polisti. Solgun kollarının iç kısmında tren rayları gibi dizilmiş iğne izleri olduğundan emindi. Kadın sigarasından sonsuz bir nefes çekip ağır ağır üfledi. "Ben Rhonda," dedi ve gergin bir ifadeyle kalabalığa baktı. "Alkol ve uyuşturucu bağımlısıyım."

"Merhaba Rhonda," dedi kalabalık aynı anda.

Kadın ciğerlerini tekrar sigara dumanıyla doldurdu. "Bugün benim ayık kaldığım yedinci günüm."

Herkes alkışladı. Bir grup da, "Bravo Rhonda!" diye haykırdı.

Rhonda yorgun bir tebessüm verip sigarasını önündeki kül tablasında söndürdü. "Bunu daha önce de denedim, hem de defalarca. Ama bu kez farklı olacak. Yargıç bir yıl ayık kalır-

sam oğlumu yeniden görebileceğimi söyledi." Kadın duraksayıp gözlerini sildi ama maskarasının bulaştığı siyah bir damla beyaz yanağına aktı. "Eskiden normal bir kızdım, yüksekokulda okuyordum, lüks bir restoranda garsonluk yapıyordum. Sonra Chet adındaki o adamla tanıştım ve ben daha ne olduğunu anlamadan tekila içmeye başlamıştım, sonra da kokain...

Kadın kayıtsızca açık kapıya baktı. "Hamile kaldığımda da içmeye devam ettim. Bebeğim çok zayıf ve bağımlı olarak doğdu ama yaşadı. Onun yanında olmalıydım ama kafayı bulup sarhoş olmaktan başka bir şey düşünmüyordum. Oğlum alkolü ve uyuşturucuyu bırakmama yetmedi." Kadın titremeye başlayan alt dudağını ısırdı. "Hayır, sarhoşken araba kullanmamalıydım. Birinin canını yakmamalıydım." Şiddetle burnunu çekip kendini toplamaya çalıştı. "Ve işte buradayım ve bu kez ciddiyim. Oğlumu tekrar görmek için elimden geleni yapacağım. Bu kez temizleneceğim ve öyle kalacağım."

Rhonda konuşmasını bitirdiğinde başka biri, sonra başka biri konuştu. Hepsi farklı kelimeler kullanıyordu ama hikâyeler aynıydı; kayıp, acı ve öfke hikâyeleri... Dünya üzerinde cehennem azabı çeken insanların anlattığı kötü ve şanssız hikâyelerdi bunlar.

Nick de onlardan biriydi, toplantının sonunda bunu anlamıştı ve bunu itiraf etmenin, dünya üzerinde bir şişe içkiyle mücadele etmeye çalışan tek kişi olmadığının garip ama rahatlatıcı yanı vardı.

Izzy uyuyamamıştı. Penceresine gidip dışarıya baktı. Her şey karanlık ve ürkütücüydü. Tek ışık, kapkara gölün üstündeki küçük, beyaz beneklerdi. Annie onların gökyüzünden düşen yıldızlar olduğunu söylemişti.

Izzy pencereden uzaklaştı. Hafta başından, Annie ona babasının eve gelmeyeceğini söylediğinden beri korkuyordu. Dün uzunca bir süre pencerede durup beklemişti. O kadar uzun beklemişti ki Annie sonunda yanına gelmişti.

Eve ne zaman döneceğini bilmiyorum Izzy. Annie ona böyle demişti. *Babanın hasta olduğunu söylemiştim, hatırladın mı? Doktorlar biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor...*

Ama Izzy doktorlarla ilgili gerçekleri bilirdi. Annesi de bir sürü doktora gitmişti ve hiçbiri annesini iyileştirememişti.

Babasına da yardım edemeyeceklerdi.

Izzy gözyaşlarını durduramıyordu. Annie'ye yalnızca, *onu özlüyorum,* demişti ama söylemediği daha bir sürü şey vardı. Onu uzun, çok uzun zamandır özlediğini söylememişti. O kır saçlı adamın gerçekten onun babası olmadığını da söylememişti. Çünkü onun babası hiç hasta olmazdı ve hep gülerdi. Gerçek babasının da annesi öldüğünde öldüğünü ve geri dönmeyeceğini düşündüğünü de söylememişti.

Izzy merdivenleri inip dışarıya kaçtı. Hafif bir yağmur yağıyordu ve sis çimenlerin üstünde yüzüyordu, Izzy'nin ayaklarını görmesini engelleyecek kadar da yoğundu.

Kollarını gövdesine sararak, "Anneciğim?" diye fısıldadı. Gözlerini kapatıp çok, çok yoğun bir şekilde odaklandı. Gözlerini açtığında göl kenarında duran annesini gördü. Pırıl pırıl ve bulanık bir görüntüydü bu. Annesi ayak seslerini ya da gecenin bir yarısı kuş seslerini dinliyormuş gibi omuzlarını düşürüp başını garip bir açıyla bükmüştü. Yağmur her renge bürünüyordu; kırmızı, sarı, pembe ve mavi...

Uyumalısın küçük kız.

"Babam yine hastalandı."

Annesi kısık bir ses çıkardı, belki de suya çarpan rüzgârın sesiydi bu. *İyileşecek. İnan bana.*

"Seni özledim anneciğim." Izzy annesine uzandı. Parmak uçlarında dokunulabilir olmayan bir şeyin sıcak bir esintiye benzer fısıltısını hissetti. Onu avuçlamaya çalıştı ama eli boş kaldı.

Artık bana dokunamazsın balkabağım.

"Anneciğim seni seviyorum, anneciğim."

Beni affet Izzy... Tanrım, affet.

Izzy ona uzandı ama artık çok geçti. Annesi gitmişti.

Alışılmadık bir sıcaklık dalgası Jefferson County'yi etkisi altına almıştı. Çiçekler açmış, o çok değerli gün ışığına ulaşmak için gökyüzüne doğru yükselmeye başlamışlardı. Yavru kuşlar yeşillenmiş ağaçlardaki yuvalarında ötüşüyordu. Hâlâ her gece yağmur yağıyordu ama şafak vakti gelince dünya mücevher gibi parlayıp ışıldıyordu.

Annie, Izzy'yi sürekli bir şeylerle meşgul ediyordu. Paskalya yumurtası boyamış, kurabiye pişirmiş, Nick için resimler yapmışlardı; döneceği gün için ona hediye hazırlıyorlardı. Main Caddesi'nde alışveriş yapmış, yağmur ormanlarından Natalie için güzel hediyeler almışlardı: Süslü kalemler, yemek kitapları, Mystic Gölü'nün kartpostalları... Ve daha fazla okumaya başlamışlardı, ta ki Annie, Izzy'nin tekrar okula gitmeye hazır olduğundan emin olana kadar. Ama bu ümidinden Izzy'ye bahsettiğinde Izzy korkmuştu. *Geri dönmek istemiyorum. Benimle dalga geçecekler.* Annie istemese de konuyu orada kapatmıştı. Nick eve döndüğünde Izzy'yi okula dönmeye ikna edebileceklerini ümit etti.

Ama şimdilik bu rutin onları tatmin ediyordu. Izzy sürekli konuşuyordu, kelimeleri anımsamakta artık zorlanmıyordu. Birbirlerinden güç alıyorlardı.

Annie de sonunda yalnız uyumayı öğrenmişti. Bunun çok önemli bir gelişme gibi görünmediğini biliyordu ama onun için ciddi bir gelişmeydi. Bazen Izzy'yi bırakıp boş yatağına kıvrıldığında eskiden yanında uyuyan adamı düşünmüyordu bile, hatta bazen gün boyunca aklına gelmediği oluyordu. Evet, acısı ve yalnızlık duygusu hâlâ yerli yerindeydi ama günden güne onsuz da ayakta kalabileceğini görüyordu. Onsuz kalmak istemiyordu elbette ama artık kalabileceğini biliyordu.

Her pazartesi günü aksatmadan Londra'yı arıyor, Natalie'nin haftayı nasıl geçirdiğini öğreniyordu. Kızının sesine Annie'yi gururlandıran bir olgunluk yerleşmeye başlamıştı. Natalie artık çocuk değildi ve boşanma haberini aldığında bununla baş edebilecekti.

Annie de baş edebileceğini nihayet öğrenmişti. Dün gece Terri aradığında (on dakika boyunca bu *Nick'in kim olduğu* ve Annie'nin neden onun evinde kaldığını sorguladıktan sonra) nihayet sakinleşip Annie'yi dinlemişti ve konuşmanın sonunda Terri kısık bir sesle, *elbette üstesinden gelebilirsin Annie. Üstesinden gelemeyeceğini düşünen tek kişi sensin,* demişti.

Paskalya pazarı bulutlara sarılı halde gelmiş, her yer sırılsıklam olmuştu ama Annie havanın planlarını bozmasına izin vermeyecekti. Izzy'ye kalın bir şeyler giydirip onu babasının evine götürdü. Üçü birlikte harika bir kahvaltı edip yumurta avına çıktılar. Sonra kasabadaki kiliseye gittiler. Annie ve Izzy eve döndüğünde Annie ona küçük, ambalaj içinde bir hediye verdi. "Mutlu Paskalyalar Izzy."

Izzy paketi iki sağlam parmağıyla açmaya çalışırken çabasının boşa gitmesi, Annie'nin yüreğini burktu. "Gel, sana yardım edeyim tatlım. Parmakların olmadan açman zor tabii."

Annie parlak kâğıdı açıp kutuyu sehpanın üstüne koydu.

Gülmemeye çalışan Izzy kutunun kapağını açtı. İçinde, beyaz kâğıt mendillerin arasında bir çeyreklik büyüklüğünde bronz bir madalya ince gümüş bir zincirin ucunda duruyordu. Izzy kaşlarını çatınca Annie pusulayı kutudan aldı ve Izzy'nin avucuna koydu.

"Ben de küçük bir kızken hep kaybolduğumu düşünürdüm. Sonra babam bana bu pusulayı verdi ve onu takarsam nereye ait olduğumu her zaman bileceğimi söyledi." Annie usulca iç geçirdi. O pusulayı takmamıştı. Onun yerine Kaliforniya'ya kadar gidip yön duygusunu yine kaybetmişti. Keşke içimizde kendi benliğimizin kuzey yönünü yanılmaz biçimde gösteren bir mekanizma olsaydı. Çünkü hayatın içinde kaybolmak çok kolaydı. "Ee..." dedi sonunda. "Nasıl çalıştığını görmek ister misin?"

Izzy başını salladı.

"Tamam, çizmelerini ve yağmurluğunu al da göstereyim."

Izzy hemen gülümseyip portmantoya koştu ve hâlâ ıslak olan yağmurluğunu ve şapkasını aldı. Birkaç dakika içinde ikisi de yağmurluklarıyla birlikte lastik çizmelerini ve kocaman, geniş şapkalarını takmışlardı. Annie, Izzy'ye pusulanın nasıl çalıştığını hızlıca anlattı ve Izzy'nin anladığına ikna olduğunda da pusulayı küçük kızın boynuna astı. "Haydi, şimdi keşfe çıkalım."

Dışarıda hava korkunçtu. Dur durak bilmeyen rüzgâr göle doğru esiyor, gümüş rengi dalgacıkları çakıl taşlı kıyıya yolluyordu. Pırlantaya benzer damlacıklar kaldırım kenarına sıralanan sarı nergisler ile lalelerin üstünü sarmış, pencere kenarındaki saksılarda küme halinde büyüyorlardı.

Gölden uzaklaşıp yağmur ormanına giden o geniş, çam iğneleriyle kaplı yolda ilerlemeye başlamışlardı. İki taraftaki uçsuz bucaksız ağaçlık alan bölgeye bekçilik edip geniş ve yapraklı

omuzlarıyla yağmur damlalarını yakalıyordu. Serin bir sis bulutu ormanın zeminini kaplamıştı. Bu öyle kalın bir tabakaydı ki Annie zaman zaman ayakkabılarını göremiyordu. Yol üzerindeki bütün dönemeçlerde Izzy durup pusulasına bakıyordu.

İkindi vakti Izzy artık kuzeyin ne tarafta olduğunu iyice anlamış, bu bilince ulaşınca kendine güveni de yerine gelmişti.

Bir yoldan diğerine, sonra diğerine giriyorlardı. Ansızın ağaçlık bölge bir düzlüğe çıkıp kendilerini yağmur ormanının en eski kısmının derinliklerindeki aşırı gelişmiş bir bölgesinde buldular. Bir köşede, yıllardır terk edilmiş olan eski bir bekçi kulübesi vardı. Padavradan çatısı yosun kaplıydı ve kütük cephesindeki çatlaklardan küf mantarları fışkırmıştı. Menteşeleri sökülmüş kapısında siyah bir ayının pençe izleri vardı.

Izzy gözlerini kırpıştırarak Annie'ye baktı. "İçeri girebilir miyiz?"

Annie temkinli bir ifadeyle kulübeye baktı. Ne yazık ki ruhundaki annelik duygusu, kâşiflik duygusundan fazlaydı. Ama Izzy'nin gözlerindeki heyecanı gördüğünde hayır diyemedi. "Tamam ama yavaş yavaş... Ve kötü görünen hiçbir şeye dokunma."

Izzy çığlık atarak kulübeye koştu. Annie de ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Birlikte kırık kapıdan içeri girdiler.

İçeride tüle benzer örümcek ağları ve toz bulutunun altında iki küçük yatak, üzerlerinde de küflü battaniyeler, el yapımı uyduruk tahta bir masa ile iki sandalye ve eski zamanlardan kalma kapkara bir demir odun sobası vardı.

Annie kendini Daniel Boone[4] gibi hissetti. Eski sobanın etrafını dolaşıp tozlu bir kahve cezvesini alıp çevirdi.

4 1734-1820 yılları arasında yaşamış Amerikalı kâşif. (ç. n.)

Izzy bir çığlık koparıp yatağın altından bir şey aldı. "Bak!" Elini Annie'ye doğru savurdu.

1899 yılından kalma gümüş bir paraydı bu.

"Aman Tanrım," dedi Annie metal paraya dokunarak. "Bu gerçekten bir servet. Bence bunu iyi saklamalıyız."

Izzy kaşlarını çattı, sonra ciddi bir ifadeyle Annie'ye baktı. Hiçbir şey söylemeden parayı ona uzattı.

"O senin Izzy. Bana verme."

"Annie? Sen hep yanımda olacaksın, değil mi Annie? Burası senin için güvenli bir yer."

Annie bozuk parayı nazikçe Izzy'nin küçük eline koyması gerektiğini biliyordu. Çocuğa o dürüstlük hediyesini vermeliydi. *Ben güvende değilim Izzy. Güvende sayılmam. Bu benim hayatım değil...*

Ama sonra Izzy'nin nemli, kahverengi gözlerine baktı ve kendini kaybetti. "Sonsuza dek bana ihtiyacın olmayacak Izzy ama onu babana vermeye hazır olana kadar parayı senin için saklarım, olur mu?"

"Tamam ama sakın kaybetme." Izzy sırıttı ve başını sallayıp kapıya koştu. Yarı yola geldiğinde aniden durup döndü. Sağ eline bakıyordu.

"Izzy, ne oldu?"

Izzy yavaşça döndü. Kaşlarını çatıp sağ elini havaya kaldırdı. "Bu elimdeki bütün parmaklarımı görebiliyorum."

"Ah Izzy..." Annie, Izzy'nin yanına gidip diz çöktü ve çocuğa sarıldı. Ama Izzy kaskatı kesilmişti ve şaşkın bir hali vardı. Gözlerini de elinden alamıyordu.

Izzy ağlamaya başladı. "Onun peşinden gidemeyeceğimi söyledi bana."

Annie kızın yumuşacık yanağını okşayıp gülümsedi. "Kim söyledi bunu?"

"Annem. Ben..." Izzy titreyen alt dudağını ısırıp bakışlarını kaçırdı.

"Anlat bana Izzy," dedi Annie usulca. "Ben sır saklayabilirim."

"Söz mü?"

"Söz."

Izzy bir süre sessiz kalıp Annie'ye baktı ve sonra usulca, "Ben... bazen onu görüyorum, sisin içinde. Onun yanına gitmek için görünmez oluyordum... Ama onu son gördüğümde..." Koca koca damlalar Izzy'nin gözlerini doldurmuş, pembe yanaklarına akıyordu. "Son gördüğümde bana onun peşinden gidemeyeceğimi söyledi."

Annie'nin yüreği sımsıkı bir yumruk gibi büzüşmüştü. Izzy'nin elini tutup onu dışarı çıkardı. Kulübenin çürük, yosun kaplı verandasında oturdular.

"Annenin peşinden gidemezsin Izzy. Neden biliyor musun?"

Izzy ona döndü. "Neden?"

"Çünkü gidersen annen üzülür. O şimdi cennette ve senin büyüdüğünü izlemek istiyor. Eğlenmeni, arkadaşlar edinmeni ve okula gitmeni istiyor. O küçük bir kızken ne yaptıysa senin de yapmanı istiyor. Düğününde çok güzel beyaz bir elbise giydiğini ve bebeğini kucağına aldığını görmek istiyor." Annie iç geçirdi. "Senin için çok güzel şeyler istiyor Izzy."

"Beni izlediğini nereden biliyorsun?"

Annie ona gülümsedi. "Ben değil, sen biliyorsun. Kalbinde. Sislerin arasında onu görmenin sebebi bu. Seni izlediğini biliyorsun ve yağmur yağdığında... seni özlüyor. Yağmur onun gözyaşları ve gün ışığı da tebessümü..."

Izzy ağaçlara uzun uzun baktı. "Ben de onu özlüyorum."

Annie kolunu Izzy'nin omzuna attı ve onu kendine çekti. "Biliyorum bebeğim."

Uzunca bir süre öylece oturdular. Yağmur dünyayı bir Monet tablosunun yumuşak mavi ve yeşil renklerine bürümüştü. Sonunda Annie içtenlikle gülümsedi ve Izzy'nin sağ eline dokundu. "Sanırım haklısınız Bayan Izzy. Parmaklarını ağaçlar kadar net görüyorum. Bunu kutlamalıyız."

"Reçelli tostla kutlayalım."

Annie güldü. "Tost yok ama limonatam var. Ama bir an önce bir şeyler yemezsek senin şu metal paranı çiğnemeye başlayacağım. Artık eve dönsek iyi olacak."

Izzy güldü. Öyle yüksek perdeden, net ve yürek parçalayacak kadar güzel bir sesti ki bu Annie'nin tüm endişeleri yok oldu.

En azından Izzy'ye sesini ve gülüşünü geri vermişti. Ve şimdi de eli görünür olmuştu. Belki yarın sol elindeki eldiveni tümüyle çıkartırdı.

Ama yine de şimdilik bu kadarıyla yetinebilirdi.

On Beşinci Bölüm

Nick eve döndüğünde yağmur yağıyordu.

Şoföre borcunu ödeyip arabadan indi ve kasabanın tek taksisinin uzaklaşmasını izledi.

Levi's ceketinin yakasını kaldırdı ve omuzlarını şiddetli yağmura siper etti. Bir kolunun altında evden uzak kaldığı süre içinde giymek için aldığı kıyafet ve kişisel malzemelerini koyduğu eski, buruşuk bir bez çanta vardı. Yağmur çantaya sertçe vuruyordu ama bunu önlemek mümkün değildi. Gün, yerini lavanta rengi bir akşama bırakmak üzereydi ve havada hafif bir ayaz vardı. Eve giden çakıl taşlı yol neredeyse beş yüz metre boyunca düz bir şekilde ilerliyor, sonra birden köknar ağaçlarıyla dolu üçgen bir alanın etrafını dönüyordu. Ondan sonra da göl kıyısındaki puslu, leylak rengi gölgelerin arasında kayboluyordu.

Taksi şoföründen onu ön kapıya kadar götürmesini isteyebilirdi ama ağır ağır gidip zaman kazanmak istemişti.

Yağmura karşı gözlerini kırpıştırarak eve giden uzun yolu yürümeye başladı. Sol tarafında kalan göl, gökyüzünün alacakaranlığını yansıtıyordu. Parlak yeşil yapraklar, orman gülleri, açelyalar, trilyumlar yolun iki yanını dövüyor, onu eve daha da yaklaştıran gölgeli bir tünel oluşturuyordu.

Sonunda köşeyi döndü. Yumuşak, altın rengi ışık evinin pencerelerinden süzülüyordu. Baca da mor renkli gökyüzüne dumanlarını üflüyordu. Aslında burayı hep böyle hayal etmişti...

Bu ev başından beri hayallerini süslemişti. Annie'nin onu buraya getirdiği geceyi hâlâ anımsıyordu. Kathy grip olduğu için Nick ve Annie festivale birlikte gitmiş, sonra da Annie onu buraya, göl kıyısındaki bu "perili" eve getirmişti.

Nick ilk anda burayı bir hayalperestin gözüyle görmüştü. Annie o gece Nick'in ruhunda bir ateş yakmıştı ve bu eski ev, fiziksel olarak o hayalin cisme bürünmüş haliydi. İki yıl boyunca arabada yaşayıp çöpten beslenen bir çocuk için kusursuz bir yerdi.

Yıllar sürmüştü ama sonunda o evi alacak parayı biriktirmişti. Evrakları imzalayıp depozitoyu ödediğinde aylardan ağustostu. Yılın o en sıcak gününde bile bu yol serin ve gölgelikti, göl kıyısından da hafif bir rüzgâr esiyordu. İncecik bir kar tabakasıyla örtülü sivri tepesiyle masmavi gökyüzüne yükselen ve üçgen biçimli devasa bir granit parçası gibi görünen uzaktaki Olympus Dağı'na bakıyordu.

Bu hatıra kırık cam kadar keskindi. Izzy ile Kathy'yi buraya getirmek için koşmuştu ama o zaman hava karanlıktı ve verandanın basamaklarındaki gölgeler yoğun ve karanlıktı.

Nick, Kathy'nin elini tutup onu içeriye geçirmişti.

Görmüyor musun Kathy? Burası güneş alan bir oda olur. Kahvaltımızı burada edeceğiz... şurası da mutfak. Artık böyle sobalar yapmıyorlar... Ve şu şömineye bak. Eminim yüz yıllıktır...

Nick ümidin, sıcak bir evin ve güzel olasılıkların kokusunu almıştı.

Kathy ise küf, pislik ve işin kokusunu.

Nick bunu nasıl görememişti? Ve neden onun da fikrini almak için yeterince beklememişti? Neden yalnızca, *kötü günlerinden birini geçiriyor,* diye düşünüp meseleyi öylece bırakmıştı?

Nick yorgunlukla iç geçirerek omuzlarını doğrulttu ve çimlerin üstünden verandaya geçerek ön kapıyı çaldı. Yeni eşyala-

rını koyduğu ıslak çanta ayaklarının yanı başında sertçe yere çarparken Nick onu unutmuştu bile.

Kapının arkasından telaşlı ayak sesleriyle birlikte boğuk bir ses duyulduktan sonra kapı açıldı ve Annie'yi karşısında buldu.

Aralarındaki sessizlik sağır ediciydi. Bütün sesler yükselmişti sanki; kocaman yaprakların üstüne düşen yağmurun sesi, çakıl taşlarını yalayan dalgaların sesi...

Nick gülümsemek istedi ama korkuyordu. Annie onun gözlerindeki özlemi göremeden yüzünü çevirdi.

"Nick..." Fısıltıdan daha yüksek çıkmamıştı sesi; Nick onun nefesinin nemli sıcaklığını teninde hissettiğini hayal etti ve yavaş yavaş başını kaldırdı.

Annie o kadar yakınında duruyordu ki Nick onun saç çizgisi boyunca uzanan çillerini ve kaşlarından birini ikiye ayıran küçük, beyaz yara izini görebiliyordu. Merhaba demeye gerek bile duymadan, çabucak, "İki günde bir Adsız Alkolikler toplantısına gidiyorum," dedi. "Beni motele bıraktığın günden beri ağzıma içki koymadım."

"Ah Nick. Bu harika. Ben..."

Annie, birbirlerine ne kadar yakın durduklarını aniden fark etmişti. Verandanın solgun ışığının altında Nick onun yanaklarının tatlı kızarıklığını görebiliyordu.

Annie gözlerini kaçırıp hafifçe öksürdü ve birkaç santim geriledi. "Izzy oturma odasında. Resim yapıyorduk. Haydi gel."

"Resim mi? Çok eğlenceli. Size engel..."

"Yapabilirsin Nick." Annie onun elini tutup (dokunuşu güven verici ve yatıştırıcıydı) onu içeri çekti. Kapı arkasından sertçe kapandı.

Ev temiz kokuyordu ve bir yerlerden radyo sesi geliyordu. Ama Nick'in evdeki değişiklikleri gerçekten fark edecek kadar zamanı olmamıştı çünkü Annie onu çekiştiriyordu.

Annie'nin "oturma odası" dediği yer Nick'in eskiden en az hoşlandığı yerdi. Yıllar önce, muhtemelen ellili yıllarda biri bu odayı dar bir bütçeyle yenilemek istemişti. Sunta panel alttaki kütük duvarları gizliyordu ve hardal rengi halı da sert zemini örtmüştü. Odadaki tek güzel şey, Annie'nin ateş yaktığı kocaman ve eski tuğla şömineydi.

Arka verandaya açılan çift kanatlı kapılar açıktı. Serin akşam rüzgârı tül perdeleri dalgalandırıyordu ve yağmur, ev ile kararmaya yüz tutan hava arasında gümüş rengi bir peçeyi andırıyordu. Rengârenk kavanozlar ve resim fırçaları taşınabilir bir oyun masasının üstüne yığılmıştı. Dökülen boya, halıyı koruyan gazetenin üstünde parlıyordu.

Izzy eldivenli eli bir yanında gevşekçe sarkmış halde, sırtı onlara dönük duruyordu. Önünde, üzerine beyaz bir resim kâğıdı yerleştirilmiş büyük bir şövale duruyordu. Nick kâğıdın üstündeki renkleri görebiliyordu ama Izzy'nin vücudu resmi gizliyordu.

Nick aniden Annie'nin gittiğini fark etti. Eli boş ve soğuktu. Hafifçe döndüğünde koridorda durduğunu gördü. Annie ona başparmaklarını kaldırarak cesaret verdi ve gözden kayboldu.

Nick iç geçirdi. Odaya dönüp temkinli adımlarla içeri girdi. Izzy'nin dönüp ona bakmasını bekledi ama halı, Nick'in ayak seslerini bastırdığı için kızı resim yapmaya devam ediyordu.

"Izzy..." Kısık sesi, şaşkınlığı gizleyebilirmiş gibi kızının ismini usulca söylemişti.

Izzy elindeki mavi boya dolu bebek maması kavanozunu düşürdü. Rengârenk sıvı gazetenin üstüne sıçrarken Izzy boya fırçasını yavaşça kavrayıp döndü.

Küçük bir melek gibi görünüyordu. Boya lekeleriyle dolu sarı bir tulum giymişti ama yüzünde ya da saçında boya lekesi yoktu. Simsiyah saçları birbirinin aynısı iki örgü halinde toplanmış, uçlarına da sarı kurdeleler bağlanmıştı.

Eskisi gibi görünüyordu.

Her şeyden çok bu düşünce Nick'in odada kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Dizleri tutmuyordu ve korkusu, midesinde buz gibi bir düğüm haline gelmişti. Ama yürümeye devam ediyor, koyu kahverengi gözlerini babasına dikip şövalenin yanında sessizce duran küçük kızına yaklaşıyordu.

Nick kızının yanına diz çöktü. Dizleri mavi boya birikintisine bulanmıştı.

Izzy pembe dudaklarını bir çizgi gibi germiş, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

Birkaç yıl önce olsa kızı kollarına atılır, onu öpücüklere boğardı. Nick kafayı bulduğunda ya da Kathy'yle tartıştığında bile Izzy ona tapardı. Bu zamana dek ona şimdi baktığı gibi bakmamıştı hiç. Tehlikenin kokusunu aldığı anda kaçmaya hazır bir hayvanın ürkek ve endişeli hali vardı üzerinde.

Nick göğsünde hissettiği ani bir sıkışmayla kızının öpücüklerini ne kadar özlediğini fark etti. Ve tabii saçının o tatlı kokusunu, Nick'in elini tutan o minik elinin yumuşaklığını...

Kendi başarısızlığının ve kızının hayal kırıklığının göstergesi olan o küçük siyah eldiveni görmezden gelerek, "Merhaba günışığım," dedi.

Nick kızının ilk gülüşünü, yağmurdan sonra açan güneşe benzettiği için ona böyle seslenirdi. Ve uzun zamandır ona günışığım dememişti. Kathy'nin ölümünden, hatta belki daha da öncesinden beri.

Ama Izzy anımsamıştı. Ağzının bir köşesinde hafif bir tebessüm belirmişti.

Şimdi ona söyleyebileceği bir sürü şey, verebileceği bir sürü söz vardı ama sonunda hepsinin yalnızca sözden ibaret olacaklarını biliyordu. Bir sürü kalp kırıp güven telkin etmeyen bir adamın verdiği sözler olacaktı bunlar.

Adsız Alkolikler'in kesinlikle haklı olduğu bir noktaydı bu.

Kızını her geçen gün işte böyle kaybetmişti ve geri kazanmasının da tek yolu buydu. Ona güvenmesini isteyemezdi; Izzy ona kolayca güvenebilse bile Nick'in önce bunu hak etmesi gerekiyordu. Her gün, yavaş yavaş kazanacaktı o güveni.

Sonuç olarak kızına söz vermedi. Onun yerine, "Ne resmi yapıyorsun?" diye sordu.

Izzy başını kâğıda eğip geriledi. Kargacık burgacık çizgiler ile damlaların birbirine girdiği bir resimdi bu. Nick onun eski sanat çalışmalarını daha önce gördüğü için Izzy'nin otoportresini tanımıştı. Şelale gibi yerlere kadar uzanan siyah saçlarıyla bir köşede durmuş koca kafalı çöp figürdü bu. Biri, kahverengi saçlarından anladığı kadarıyla büyük ihtimalle Annie, yüzünde kocaman bir tebessümle yanında durmuştu. O iki çöp figürün tepesindeki parlak sarı güneş, yılan gibi kıvrılan kızıl ışınların arasında kalmıştı.

Nick masadan temiz bir fırça alıp kahverengi boyaya batırdı. Dökmemeye çalışarak (neden önemsediğini de bilmiyordu gerçi) fırçayı dikkatle kâğıdın üstünde gezdirdi. "Bir şey ekleyebilir miyim?"

Izzy ona baktı. Sonra yavaşça başını salladı.

Nick, Annie'nin yanına çabucak, şekilsiz bir daire yaptı. Dört fırça darbesi daha ekleyerek vücuda benzer bir şey ortaya çıkardı. "Bu da baba," dedi Izzy'ye bakmadan. Sonra gözlerini,

burnunu ve ince bir çizgiden oluşan dudaklarını ekledi. "Saç yapmama gerek yok çünkü saçlarım zaten kâğıdın renginde. Onu hayalimizde canlandırabiliriz." Sonra fırçayı alçaltıp Izzy'ye baktı.

Izzy'nin gözleri sabit ve düz bir ifadeyle bakıyordu. İki büyük ön dişi (süt dişi olmayan tek dişleri) gergin bir şekilde alt dudağını kesiyordu.

"Eve geri gelmemin bir sakıncası var mı Izzy?" Nick kızının bir yanıt vermesini, başını sallamasını, gözlerini kırpmasını, herhangi bir işaret vermesini uzunca bir süre bekledi ama Izzy öylece durup o minik suratındaki hüzünlü, yetişkin gözleriyle ona bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Nick onun kadife kadar yumuşak yanaklarına dokundu. "Anlıyorum günışığım." Ve ayağa kalktı.

Izzy onun elini tuttu.

Nick yavaşça tekrar diz çöktü. Izzy'ye bakıp bir zamanlar bütün dünyası olan o çikolata kahverengisi gözlerde kendini kaybetti. O an her şeyi anımsadı; kızıyla birlikte iskeleye yürüdüğünü, tekneleri izlediklerini, günün birinde tekneyle dünya turuna çıktıklarına dair hayallerini... Kızının elini tutup onunla kahkahalar attığını, güzelim güneşli bahar günlerinde onu kollarına alıp salladığını anımsadı.

Sonra, eskiden bunu ne kadar kolay söylediğini fark ederek, "Seni seviyorum Izzy," dedi.

Nick bacaklarını aralayıp kollarını göğsünde birleştirmiş halde verandada duruyordu. İncelmiş bir iple kendi dünyasına tutunmaya çalışıyor gibiydi. Annie'nin neşeli konuşmalarının arasını dolduran garip sessizlik yüzünden yemek biraz gergin geçmişti. Nick, Izzy'nin sağ elini yeniden kullanmaya başladığını fark etmişti.

Nick kızına her baktığında içini alev alev yanan bir utanç kaplıyor, dönüp gitmemek için büyük bir çaba harcıyordu. Bu gece korkakların yolundan gitmemişti ve bu büyük bir zaferdi. Izzy'nin gözlerine bakmış, kızının temkinli bakışları karşısında irkilmişse de bunu ona belli ettirmeden, gizlice yapmıştı.

Arkasındaki tel kapı açılıp sertçe kapandı.

Dönüp bakacak cesareti bulması biraz zaman aldı. Baktığında Annie, Nick'in Izzy doğduğunda Kathy'ye hediye ettiği eski sallanan koltuğun yanında duruyordu.

Annie'nin parmakları tırabzanın üzerinde geziniyordu ve alyansı da dışarıdaki lambanın turuncu ışığında parlıyordu. Pırlantanın büyüklüğü Nick'e bir kez daha onun hayatının kendisininkinden ne kadar farklı olduğunu anımsatmıştı. Sanki bir anımsatıcıya ihtiyacı varmış gibi...

Annie'nin elinde tasarımcı elinden çıkmış küçük bir çanta vardı.

"Izzy dişlerini fırçaladı. Onu yatırmanı bekliyor." Bahar yağmuru kadar sakin ve yumuşak duyulan bu ses, Nick'in gerginliğini biraz olsun törpülemişti.

Annie, Nick'in yakınında durmuş, kollarını iki yanına sarkıtmıştı. O kısacık saç kesimine rağmen güzeldi. Soluk gri UW eşofman üstü, bir beden büyük kot pantolonunun üstüne dökülüyordu ama vücudunun güzelliğini örtmemişti. Nick aniden onun çıplak halini hatırlamış, kollarını kaldırıp bluzunu nasıl çıkardığını tüm canlılığıyla gözünde canlandırmıştı. Ve göğüslerine vuran ay ışığı...

"Nick?" Annie ona bir adım daha yaklaştı. "İyi misin?"

Nick ona cansız bir tebessüm verdi. "Alkolü bırakan bir sarhoş ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiyim sanırım."

"Üstesinden geleceksin." Annie ona yaklaşırken o dokunuşa soluduğu havadan daha çok ihtiyaç duyan Nick de hafifçe ona doğru eğildi ama Annie son anda geri çekildi. "Her şeye baştan başlamak o kadar kolay değil, biliyorum..."

Nick onun gözlerindeki karamsar bakışları gördüğünde sol eline yumurta büyüklüğünde pırlanta takan adamın ona ne yaptığını gerçekten merak etti. Sormak istedi ama yaralarını deşmenin yanlış, küstahça bir davranış olacağına karar verdi. "Hayatımı kurtardın Annie. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Annie gülümsedi. "Ona döneceğini başından beri biliyordum. Öyle bir riski göze almazdın. Izzy'yi ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum."

"Çok iyimsersin." Nick karanlığa gömülen göle baktı. "Kathy'yi de seviyordum ama bak ne oldu." Nick iç geçirip verandanın parmaklıklarına yaslandı ve bahçeye baktı. "En çok neye üzülüyorum biliyor musun? Karımı hiçbir zaman tam olarak anlamamışım. Ne yazık ki şimdi anlıyorum. Ümitsizliğin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Eskiden onu anladığımı sanırdım ama o zamanlar yalnızca yüzeyde geziniyormuşum. Artık gün ışığını hissedemediğini söylerdi, güneşin altında dururken, güneş yüzünü yakarken bile." Karısından kolayca bahsedebilmesi Nick'i şaşırtmıştı. İlk kez onu anımsıyordu, hastalığını ya da son birkaç yıldır can çekişen evliliklerini değil, Kathy'yi, âşık olduğu o parlak gözlü, kocaman kalpli kızı, güzel Kathy'sini... "Daha fazla karanlıkta yaşamak istemedi..."

Nick, Annie'ye döndüğünde onun ağladığını gördü. Kederini görünce garip bir şekilde bencil davrandığını hissetti. "Affedersin... seni üzmek istemedim."

Annie ona baktı. "Sen çok şanslısın."

"Ne?"

"O felakete kadar ya da felaketten sonra Kathy'ye karşı ne hissettiğinin bir önemi yok. Onu sevdiğin çok belli. Ne yapmış ya da neden yapmış olursa olsun bunu biliyordu bence." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Birçok insan hayatı boyunca bu kadar çok sevilmiyor."

Nick sormaması gerektiğini bilse de o soruyu soracağını biliyordu. Ona doğru bir adım attı, güvenli alana bir adımlık bir mesafe kalmıştı. "Peki ya sen? Sen öyle bir aşkı tattın mı?"

Annie ona kısa ve hüzün dolu bir tebessüm verip bakışlarını kaçırdı. "Hayır. Ben sevdim... Ama sevildim mi? Sanmıyorum."

"Çok daha iyisini hak ediyorsun."

Annie başını salladı ve kayıtsızca gözlerini sildi. "Hepimiz hak etmiyoruz."

Aralarına garip, rahatsız edici bir sessizlik girdi. "Annie..."

Annie durup ona döndü. "Evet?"

"Yarın gelip günü bizimle birlikte geçirmeye ne dersin?"

Annie, "Çok isterim," diye yanıtladı ve hemen ardından bakışlarını kaçırdı.

"Teşekkürler." Nick'in sesi yumuşaktı ve bir öpücük kadar yakından gelmişti.

"Bir şey değil Nick." Annie ona bakarken garip bir an daha yaşandı. "Bu arada, sen yokken Izzy'nin konuşmaya başladığını bilmelisin."

Nick kaşlarını çattı. "Benimle konuşmadı."

Annie kısa ve ani bir dokunuşla onun koluna dokundu. "Konuşacaktır. Ona biraz zaman tanı."

Nick, Annie'nin gözlerine bakamadı. Bunun yerine göle baktı.

Annie gergin bir halde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve, "Artık eve gitmeliyim," dedi.

"Yarın görüşürüz."

Annie başını sallayıp hızla yanından geçti ve Mustang'ine binip oradan uzaklaştı.

Nick ormanın karanlığında iki parlak kırmızı nokta gibi görünen arka lambaları, köşeyi dönüp uzaklaşana kadar izledi. Nick isteksizce eve girip merdivenlerden çıktı ve Izzy'nin odasının önünde durup kapıyı çaldı.

Yanıt ver bebeğim... bunu yapabilirsin.

Ama yanıt gelmedi. Nick yavaşça kulpu çevirip kapıyı açtı.

Izzy yatağında oturmuş, sağ kolunu Bayan Jemmie'ye sarmıştı. Sol elindeki siyah eldiven beyaz ve lavanta rengi yorganın üstünde küçük bir leke gibi görünüyordu.

Nick yatağa gidip kızının yanına oturdu.

Aralarında bir sessizlik oldu ve her kalp atışı, Nick'in özgüveninin narin tellerini titretiyordu. "Sana masal okumak istiyorum."

Izzy, Bayan Jemmie'yi bırakıp örtülerin altından çıkardığı kitabı babasına uzattı.

"Ah. *Canavarlar Ülkesinin Kralı*. Max'in son zamanlarda neler yaptığını merak ediyordum ben de. Yaban domuzuna dönmüştür kesin."

Izzy bastırılmış bir kahkahaya benzer hafif bir hıçkırık sesi çıkardı.

Nick kolunu kızının narin omzuna sarıp onu kendine çekti. Kucağına yerleştirdiği kitabı okumaya başlayıp Izzy'nin sevdiği o hikâye anlatıcısı sesini taktı.

Ve kendini o bildik hikâyenin derinliklerine bırakırken ilk kez bir şansı olabileceğini düşündü.

Ama o kadar kolay değildi. İlk hafta Nick asabi, güçsüz bir kişiliğe bürünmüştü. Yanlış bir şey yapıp kendini yine Zoe'nin bar taburesinde bulmaktan korkuyordu. Her günün her dakikası iradesi sınanıyordu.

İçme arzusuyla her sabah erkenden uyanıyor, içme isteği devam ederken odun kesmeye gidiyor, saatlerce orada kalıp odun kesiyor, terliyor, pes edeceği gün bugün mü diye merak ediyordu.

Annie her gün yüzünde bir tebessüm ve planladığı bir aktiviteyle geliyordu. İradesini zorlayıp üçünü yapay bir aileye dönüştürmüştü ve Nick'in her gün Adsız Alkolikler toplantısına gitmesini sağlayan da bu bağdı. Annie ve Izzy'yi hayal kırıklığına uğratırsa kahrolurdu.

Şu anda da saat dörtteki toplantıya gidiyordu. Arabayı Main Caddesi'nin dönemecinde yavaşlatmış, direksiyonu sımsıkı kavramıştı. Beş dakika kadar önce yağmur yağmaya başlamıştı ve fırtınanın aniden bastırması yayaları içerilere kaçırmış, kasabayı yağmurlu günlere özgü bir sessizliğe boğmuştu. Boş bölümlerde yalnızca birkaç araba duruyordu.

Zoe'nin yeri dışında... Barın önünde sıra sıra arabalar dizilmişti. Nick deneyimlerine dayanarak bütün bar taburelerinin dolu olduğunu biliyordu. Barın bulanık pencerelerinden içeriye bakarken kadeh tokuşturma seslerini ve buz küplerinin üstüne dolan viskinin sesini zihninde canlandırabiliyordu.

Kurumuş dudaklarını yalayıp bir kadeh viskinin şimdi ne kadar iyi gideceğini düşünerek güçlükle yutkundu. Hayatının geri kalanının alkolsüz geçtiğini düşünemiyordu ama en azından bugünün üstesinden gelebilirdi.

Ayağını gaz pedalına bastırıp hızlandı. Barın önünden geçerken yolun her santimini hissediyordu ve Lüteryen kilisesine

vardığında titremesi biraz geçmiş, teri soğumuş, teninde kuru bir çizgiye dönüşmüştü.

Kilisenin arkasındaki asfalt alana girip Rainier Beer reklam panosunun altına park etti. Kendini toparlamak için biraz oyalanıp anahtarlarını cebine koydu ve içeri girdi.

Salon tanıdık yüzlerle doluydu ve açık kapıdan içeri girmek inanılmaz derecede rahatlatıcı gelmişti.

Joe ona sırıtıp bir sandalyeyi işaret ederek el salladı.

Nick başını sallayıp kendine çabucak bir kutu kola aldı ve Joe'nun yanındaki boş sandalyeye oturdu.

"Nicholas, iyi misin? Solgun görünüyorsun."

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. Adsız Alkolikler'in ona sunduğu bu küçük şeye minnettardı, hayatında ilk kez dürüst olmayı öğreniyordu. Ona arkadaşça yaklaşan yabancılarla dolu bu oda, tüm kırılganlıklarını ve başarısızlıklarını ruhunun derinliklerinden çıkartıp incelemeye alabileceği bir yerdi. Bunun rahatlatıcı bir yanı olduğunu artık biliyordu. Dürüstlük fayda ediyordu. Bağımlılığın kendisinden daha güçlü olduğunu itiraf etmek çok daha faydalıydı.

Evde her an gözetim altındaydı. Nereye gitse, ne yapsa Izzy'nin gözlerini üzerinde hissediyordu. Her şeyin berbat olacağı o kaçınılmaz anı bekliyordu belli ki.

Henüz Nick'e tek kelime etmemişti ve bu kez sessizlik eskisinden de beterdi. Çünkü Izzy, Annie'yle konuşuyordu; onu da duymamıştı gerçi. Küçük kızının tatlı sesini bir kez olsun duyamamıştı.

Yemek saatleri de kötüydü. Bazen Nick çatalına uzandığında elleri öyle çok titriyordu ki baş ağrısını bahane edip yatak odasının karanlığına çekiliyordu.

Joe'ya zayıf bir tebessüm verdi. "Denemek, denememekten çok daha zor, biliyor musun?"

"Her zaman öyledir Nicholas. Yanında olduğumu biliyorsun. Hepimiz yanındayız."

Nick bu sözün değerini anlamıştı ve bunun için minnettardı. "Biliyorum."

Toplantı başladı. Yaralarını paylaşmak isteyen etrafındaki insanlar birer birer söz alıp kaç gündür içmediklerini, başarısızlıklarını, ümitlerini ve hayallerini paylaşıyorlardı. Her zamanki gibi sıra Nick'e de gelmişti.

Nick bir şey söylemek istedi. *Merhaba, ben Nick. Bir alkoliğim. Yirmi üç gündür içmedim.*

Ama sonunda, tıpkı geçen defalarda olduğu gibi devamını getiremedi.

On Altıncı Bölüm

Günleri belli bir düzende geçiyordu. Pazartesinden cumaya, Annie neşeyle erkenden Nick'in evine geliyor, Nick kahvaltı için krep ve yumurta hazırlıyor, sonra da bütün günü üçü birlikte geçiriyordu. Hava ister yağmurlu ister güneşli olsun, dışarıda vakit geçiriyorlardı. Nehir kıyısındaki ufalanmış taşlarda balık tutuyor, göl çevresindeki yollarda bisiklete biniyor ya da Main Caddesi'nde vitrinlere bakıyorlardı. Bugün Büyülü Vadi'nin derinliklerine kadar yürümüşlerdi ve kilometrelerce yürüdükten sonra şimdi hepsi yorgun düşmüştü. Zavallı Izzy başını daha yastığa koymadan uykuya dalmıştı.

Annie eğilip Izzy'nin alnına bir öpücük kondurdu ve kısık sesle ona iyi geceler diledi.

Izzy de gözleri kapalı bir halde, "İyi geceler Annie," diye mırıldandı.

Annie geri çekildi. Haftanın en nefret ettiği zamanı bu zamandı: cuma gecesi. Pazartesi gününe kadar Nick ile Izzy'yi göremeyecekti ve babasıyla birlikte vakit geçirmekten keyif alsa da pazartesi sabahı buraya dönmeyi iple çekiyordu. Nick ve Izzy'yi ne kadar çok sevdiğini ya da onlarla birlikteyken ne kadar *iyi* hissettiğini düşünmemeye çalışıyordu. Bu düşünceler onu, ürkütücü derecede karanlık ve dönemeçli bir yola saptırdığı için onları zihninin bir kenarına itip bu zamana dek belirsizliklere ev sahipliği eden ücra bir köşesine gömmüştü. Blake'in fikrini değiştirmeyeceğini, haftalardır hayalini kurduğu o özür tele-

fonunu almayacağını anlamıştı. O küçücük hayale bile tutunamadığında kendini akıntıya kapılmış gibi hissediyordu. Bazen, çok güzel bir bahar gününün ortasında korkularıyla yüz yüze kalıyor, bu ani karşılaşma onu şaşırtıp korkutuyordu.

Böyle zamanlarda babasına gidiyordu ama onun *geri dönecek tatlım, endişelenme, dönecek* sözleri Annie'yi artık yatıştırmıyordu. O sözlere inanamıyordu ve her nasılsa inanmamak, inandığı zamanlardan çok daha fazla acı veriyordu. Onu tek anlayan Terri'ydi ve genellikle gecenin geç saatlerinde en yakın arkadaşını aramak Annie'yi rahatlatıyordu.

Tam dönecekken pencerede bir şey, bir kıpırtı fark etti. Dantelli perdeyi çekti.

Nick göl kenarında durmuştu ve gölgesi, gümüş rengi dalgaların üstüne uzun bir çizgi gibi düşmüştü. Her zamanki gibi Annie'nin bulaşıkları yıkamasına yardım etmiş, Izzy'ye masal okumuş, sonra da biraz yalnız kalmak için dışarı çıkmıştı.

O da Annie kadar yalnızdı. Annie bunu onun gözlerinde görüyordu; gülümsediğinde bile yüzünde beliren bir hüzündü bu.

Nick çok çabalıyordu. Dün neredeyse iki saatini Izzy'yle Candy Land oynayarak geçirmiş, uzun vücudunu rengârenk levhanın üstüne rahatsızca uzatmıştı. Izzy her gülümsediğinde Nick ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Annie onunla gurur duyduğu kadar kimseyle gurur duymamıştı. Her şeyin doğrusunu yapmaya çalışıyordu; içki içmemeye, küfretmemeye, tutamayacağı sözler vermemeye... Yumuşak, hüzünlü tebessümünü yüzünden eksik etmeyip kızını dikkatle inceliyor, hâlâ onunla konuşmasa da kızıyla zaman geçirmekten başka bir şey yapmıyordu.

Gün boyunca sık sık Blake'i ve onun nasıl bir baba olduğunu anımsıyordu. Blake hep kendini düşünmüş, ne fiziksel

ne de duygusal olarak kızının yanında olmuştu. Bu da kısmen Annie'nin hatasıydı, bunu şimdi görüyordu. Evliliklerinin bu hale gelmesinde onun da payı vardı. Kocasının ondan istediği her şeyi körü körüne yapmıştı. Hem de her şeyi... Kendinden ve hayallerinden çok fazla ödün vermişti, biraz olsun karşı çıkmadan önüne çıkan her şeyi olduğu gibi kabul etmişti. Ve hepsi de kocasını çok sevdiği içindi.

Hayatı ve ruhu, yeni bir karar alındıkça günbegün onun hayatına ve ruhuna karışıyordu. Tek başına bir anlam ifade etmeyen, küçük şeylerdi bunlar. Blake uzun sevdiği için kestirmediği saçları, Blake kırmızının fahişe rengi olduğunu düşündüğü için almadığı elbise gibi...

Annie ne yapması gerektiği konusunda sadece hemfikir oldukları şeyleri yapıyordu. Evde oturup kusursuz bir şehirli eş ve anne olmuştu ve bu sessiz kusursuzluk arayışında Blake'in de kötü koca ve kötü baba olmasına izin vermişti. Bu arada kendisinin de kusursuz eş olduğuna inanmıştı. Ancak şimdi ne kadar yanıldığını görebiliyordu: Annie bu fedakârlıkları aşkından değil, zayıflığından ötürü yapmıştı. Bir şeyin peşinden gitmek daha kolay ve daha güvenliydi. O doğrultuda hareket etmişti ve şimdi seçimlerinden ötürü kendinden utanıyordu. Yine şimdi bulunduğu noktadan nereye gidebileceğini bilmiyordu.

Tek başına. Tek bildiği buydu. Şimdi bu noktadan nereye giderse gitsin orta yaşlı, yalnız bir kadın olarak gidecekti.

Nick kadar güçlü olmayı ve korkularını bir kenara itip *deneme* isteğini içinde hissetmeyi çok isterdi.

Annie bardağa usulca dokunup parmaklarının altındaki serin yumuşaklığı hissetti. "Başaracaksın Nick."

Buna gerçekten inanıyordu.

Yatak odasının kapısını arkasından örtüp alt kata indi. Çantasını kanepenin üstünden alıp kapıya yöneldi. Dışarıda serin gece havası yanaklarına esiyordu.

Karanlık çimenlerdeki Nick'e baktı. Sevişmelerinin anısı zihninin yüzeyine böyle zamanlarda, günün en sessiz anlarında çıkıyordu.

Bir an gözlerini kapatıp çıplak teninde Nick'in elinin hissettirdiği duyguyu, dudaklarının yumuşaklığını hissetti...

"Annie?"

Annie gözlerini ardına kadar açtı. Nick tam önünde durmuştu ve Annie ona baktığında her şeyin gözlerinden okunduğunu biliyordu; birinin arkadaşlığına ve ilgisine açıkça duyduğu korkunç ihtiyaç... Onunla konuşursa, bir şey söylerse ve yanıt olarak o güzel sesini duyarsa kendini kaybedebilirdi. Annie şu anda fazlasıyla hassastı, bir adamın dokunuşuna ve sarılışına ihtiyacı vardı. Yanlış bir adam olsa da, istediği kadın Annie olmasa da.

Annie aceleci ve gergin bir tebessüm verdi. "Merhaba Nick... ve hoşça kal. Hemen gitmeliyim."

Nick'in yanıt vermesine fırsat bırakmadan Annie arabasına koştu.

Ama bir kilometre sonra, arabasında tek başına Rod Stewart'ın içini titreten bir sesle kalp, ruh ve fiziksel bir çekimle ilgili bir şeyler söylediği şarkısını dinlerken Annie anımsamaya devam ediyordu...

Cumartesi sabahı Izzy yepyeni parlak tulumu ve yağmur çizmeleriyle verandada durmuş babasını izliyordu. Babası bahçede, annesinin cenazesinin olduğu gün ektikleri ağacın yanında diz çökmüştü. Çelimsiz kiraz ağacı hiç yeşermemişti, etrafındaki bütün ağaçlar çiçek açarken bile. Tıpkı annesi gibi o da ölmüştü.

Babası, Izzy'nin kitaplarındaki bir karakter gibi öne eğilmiş, ellerine pençe gibi bir görünüm veren kirli eldivenler takmıştı. O küçük ağacın çevresini saran otları temizlerken Izzy'nin uzun zamandır duymadığı bir şarkı mırıldanıyordu.

Babası aniden başını kaldırıp onu görmüştü. Ona kocaman bir tebessüm verip gümüş rengi saçlarını geriye atmıştı. Eldiven, alnında büyük kahverengi bir çamur izi bırakmıştı. "Merhaba Izzy bebeğim," dedi babası. "Otları temizlememe yardım etmek ister misin?"

Izzy geçen hafta Annie'nin diktiği çuha çiçeklerinin yanından geçip yavaşça babasına doğru yürüdü. Yanına vardığında babası hâlâ gülümsüyordu.

Izzy'nin tek düşünebildiği babacığının geri döndüğüydü ve ona sarılmayı dünyadaki her şeyden çok istese de korkuyordu. Ya babası yine giderse? Ona bir şey söylemek üzereydi, hatta ağzını bile açıp konuşmayı denedi.

"Ne oldu Izzy?"

Kelimeler dudaklarından dökülemiyordu. Kocaman, eskiden kalma bir yumrunun arkasına birikmişlerdi. *Haydi Izzy, söyle,* dedi kendine. *Merhaba babacığım, seni özledim.*

Ama yapamadı. Onun yerine elini uzatıp yerde duran küreği işaret etti. Babası eğilip onu aldı ve Izzy'ye uzattı. "Tamam günışığım," dedi usulca. "Anladım."

Seni seviyorum babacığım. Gözyaşları Izzy'nin gözlerine batıyordu, o kelimeleri ifade edemediği için üzülüp utanmıştı. Babası o aptal, bebeksi yaşlarını görmeden gözlerini sımsıkı kapattı. Sonra küreği alıp babasının yanına gitti.

Babası havadan, çiçeklerden ve ne güzel bir gün olduğundan bahsediyordu. O kadar çok konuşmuştu ki Izzy utancını,

üzüntüsünü ve babasıyla artık konuşamayan aptal bir kız olduğunu unutmuştu.

Pazar günü, insanları dünyanın bu nemli ve ıslak köşesine yerleşmeye ikna eden günlerden biriydi. Biraz nefes almak için yolu yağmur ormanlarına düşen bahtsız turistlerin kiralık araçlarıyla sessiz sedasız gayrimenkul ofislerinin önünden geçtikleri günlerden biri... Neredeyse gönülsüzce satılık evlerin broşürüne uzanır, uzaktaki ailelerini arayıp bugüne dek gördükleri en güzel araziyle ilgili haberler verirlerdi.

Nick oturma odasının perdesini açıp dışarı baktığında gördüğü şeyden yabancılar kadar etkilenmişti. Parlak sarı güneş, ağaçların tepesine vuruyor, limon sarısı ışık huzmesi ormanı aydınlatıp ona şeffaf, bu dünyaya ait olmayan bir görüntü veriyordu. Mystic Gölü, etrafındaki görüntüleri yutarak mavi bir aynayı andıran yüzeyinde yansıtıyordu. Uzak kıyıda gri renkli yalnız bir balıkçıl tek ayağının üstünde durmuş, gururla etrafını inceliyordu.

Baba kız gezmeye çıkmak için muhteşem bir gündü. Nick merdivenleri koşarak çıktı ve uyuyan kızını uyandırdı. Dişlerini fırçalamasına ve kalın, yünlü kıyafetler giymesine yardım etti. Kızı uykulu gözlerle yatağını düzelttiğinde Nick de alt kata inip Quinault kabilesinin yol kenarındaki tezgâhından aldığı somon füme, krem peynir ile kraker, Izzy içinse fıstık ezmesi ve reçelli sandviç ile dil peynirinden oluşan piknik yiyeceklerini hazırladı. Annie de bir sürahi ev yapımı limonata bırakmıştı ve Nick onu termosa doldurup her şeyi piknik sepetine koydu.

Bir saat geçmeden dünyayı ikiye ayırmış gibi görünen rüzgârlı kıyı şeridinde ilerliyorlardı. Bir yanda Amerika'nın en karanlık ve en sık ormanlık arazisi, diğer yanda coşkuyla gürleyen Pasifik Okyanusu uzanıyordu. Kıyı tarafındaki yaprak dökmeyen ağaç-

lar, yüz yıllık şiddetli rüzgârların etkisiyle şekillenmiş, dalları doğal görünmeyen bir kavisle geriye doğru yatmıştı.

Nick turistlere manzarayı sergilemek için tasarlanmış dönemeçlerden birine park etti. Izzy'nin elini tutup onu kumsala giden yoldan götürdü.

Aşağıda iri ve beyaz köpüklü dalgalar kayalara çarpıyordu. Nihayet sıkışık, sert kumun üstüne yerleştiklerinde Izzy ona gülümsedi.

Gümüş rengi okyanus, araziden bin beş yüz kilometre kadar uzağa gidiyordu. Bazen Pasifik'in bu kısmında rüzgâr öyle sert esiyordu ki nefes almak imkânsız hale geliyordu ama bugün her yer olağan dışı bir şekilde sakindi. Hava, güneşin olgunlaştırdığı elma gibi taze ve lezzetliydi. Karabataklar, dere kuşları ve martılar gaklayıp havada süzülerek dalgaların arasından yükselen ev boyutundaki kayaların tepesine çıkıyor, şiddetlenen rüzgârın biçimlendirdiği ağaçlardan birine konuyorlardı.

Nick sepeti, kumların bittiği noktanın yakınındaki gri taşın üstüne yerleştirdi. "Haydi Izzy."

Kumların üstünde koşup gülerek, kilometreler boyunca kimsenin ayak basmadığı kumlara kendi ayak izlerini bırakarak deniz kabuğu, şeffaf taş ve küçük siyah yengeç gibi gizli hazineler aradılar. Kıyı şeridindeki bir dönemeçte rüzgârın etkisiyle kıyıya vurmuş diz boyundaki küçük, mavi renkli bir denizanası kütlesine rastladılar. Eskiler bunu, bu yaz kıyıda ton balığı görüleceğine yorardı.

Güneş gökyüzünde doruk noktasına ulaşıp sıcaklığını yün ve Goretex katmanlarının arasından yolladığında Nick, Izzy'yi koşmaya başladıkları noktaya geri götürdü. Sert kumun üstüne büyük, kırmızı beyaz bir battaniye serip sepetin içindekileri

çıkardı. Battaniyenin üstüne bağdaş kurup oturduktan sonra öğle yemeklerini yediler.

Bu arada Nick, beyaz yerleşimciler ortaya çıkmadan çok önce bu kıyılara gelen Kızılderililerle, lisedeyken tam da burada yapılan çılgın partilerle, hamileyken Kathy'yi buraya getirdiğiyle ilgili hikâyeler anlatıyordu.

Bir defasında Izzy'nin bir şey söyleyeceğini sandı. Kahverengi gözleri ışıl ışıl parlayıp dudakları titremişti.

Nick limonata bardağını bırakmıştı. *Haydi Izzy bebeğim.* Ama sonunda kızı geri çekilmişti. Kelimeleri dilinin ucuna getiren her ne ise geri kaçmıştı.

O sessizlik her şeyden beterdi ve çelik bir kıymık gibi Nick'in yüreğine yerleşmişti. Sonrasında da bu kıymığı aldığı her nefeste hissetmişti. Ama kendini gülümsemeye zorlayıp başka bir hikâye daha anlattı. Bu kez Annie'yle birlikte kasabanın su kulesinin tepesine tırmanıp metal kısmına BASTIRIN PANTERLER yazdıkları, uzun zaman öncesinde yaşanmış geceye dair bir anıydı bu.

Pikniğin sonunda yiyeceklerden artanları sepete doldurup ağır adımlarla arabaya döndüler. Batan güneşin solmaya yüz tutan son ışığında eve doğru yola koyuldular. Nick konuşmakta, ruhunu etraflarını saran o soğuk sessizliğe dökmekte güçlük çekiyordu ama kendini bunu yapmaya zorladı. Zoe'nin yerinin önünden geçerken içme isteği acımasız dalgalar gibi içinde yükselmişti. Nick sertçe gaza bastı ve barın önünden hızla geçtiler.

Araç yoluna girdiklerinde gün yerini pembe ve altın rengi akşama bırakmıştı. Sessizce eve doğru yürürken Nick kızının elini tuttu ve, "Oyun oynamaya ne dersin?" diye sordu.

Izzy yanıt vermedi ama hızla koştu. Birkaç dakika sonra minik göğsüne kenetlediği büyük, rengârenk Candy Land oyun kutusuyla geri geldi.

Nick çarpıcı bir ifadeyle homurdandı. "O olmaz, bunun dışında ne istersen oynayalım ama bu olmaz. Mikadonun Çöpleri'ne ne dersin?"

Izzy'nin dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Başını iki yana salladı.

"Hiç kazanamadığım için oynamak istemediğimi düşünüyorsun ama bu doğru değil. Komaya girdiğim için istemiyorum. Haydi, Mikadonun Çöpleri olsun. Lütfen."

Izzy, babasına yanaklarını buruşturan bir tebessüm verdi. İşaret parmağını Candy Land kutusuna vuruyordu.

"Tamam, o zaman bir kez Candy Land, bir kez de Mikadonun Çöpleri."

Izzy kıkırdadı ve o küçük ses Nick'in sinirlerini yatıştırdı. Nick hemen ateşi yaktı ve kutuyu oturma odasının zeminine yerleştirdiler.

Oyunların ardı arkası kesilmedi. Nick artık motor becerisini kaybedip elini kolunu hareket ettiremeyecek hale geldiğinde minik, mavi ve sarı tahta parçalarını dikdörtgen kutuya attı. "Pes ediyorum. Candy Land'in kraliçesi sensin. Kimse seni yenemez. Haydi bakalım Izzy bebeğim, yemek vakti. Yemek pişirmek bile bu oyunu oynamaktan daha zevkli bence." Nick yavaşça ayağa kalkıp neredeyse tamamen uyuşan bacaklarıyla dengede durmaya çalıştı.

Izzy ayağa fırlayıp babasının elini tuttu. Endişeden kaşları çatılmıştı.

Nick ona gülümsedi. "Sorun yok tatlım. Ben yaşlandım artık. Ve yaşlı insanlar biraz sendeler. Büyükanne Myrtle'ı anımsıyor musun? Kırık oyuncak gibi sallanarak yürürdü."

Izzy kıkırdadı.

Mutfakta büyük, ahşap masaya oturdular ve ciltleri, küçük beyaz kutudaki peynir görünümlü şeyin etkisiyle turuncumsu bir ışıltıya bürünene kadar peynirli makarna yediler. Izzy, Nick'in bulaşıkları yıkayıp durulamasına ve yerleştirmesine yardım etti ve sonra birlikte üst kata çıktılar. Nick, kızının geceliğini giymesine ve küçük, beyaz dişlerini fırçalamasına yardım ettikten sonra birlikte küçük, dar yatağa uzandılar.

Nick yırtık pırtık haldeki *Alice Harikalar Diyarında* kitabını komodinin üstünden aldı. Kolunu Izzy'nin minik omzuna atıp kızını kendine çekti ve okumaya başladı.

Nick kitabı kapattığında Izzy'nin gözleri ağırlaşmıştı ve uykuya dalmak üzereydi. "İyi geceler günışığım," dedi usulca ve kızının alnına bir öpücük kondurdu. Ardından yavaşça geri çekilip ayağa kalktı.

Izzy ansızın uzanıp babasının elini tuttu. Nick geri döndü ve ona baktı. "Izzy?"

"Babacığım?"

Nick bir an nefes alamadı. Tatlı kızının sesini neredeyse bir yıldır ilk kez duyuyordu. Ağır, çok ağır bir hareketle onun yanına oturdu. Gözlerini acıtan gözyaşları, sevgili kızını bulanık görmesine sebep oldu. "Ah Izzy," diye mırıldandı başka ne diyeceğini bilemeden.

Izzy de, "Seni seviyorum babacığım," dedi. Şimdi o da ağlıyordu.

Nick kızına sımsıkı sarılıp ağladığını gizlemek için yüzünü onun küçük boynuna gizledi. Tekrar tekrar, "Ah, Izzy bebeğim.

Ben de seni seviyorum," diye fısıldarken kızının saçını okşayıp gözyaşlarının yumuşak yanaklarına akmasını hissetti. Nick, Izzy'yi sımsıkı sararken ondan uzaklaşacak gücü kendinde bulup bulamayacağını düşünüyordu.

Izzy babasının kollarında uykuya dalmış, yine de Nick onu bırakmamıştı. Sonunda kızının başını nazikçe yastığa koyup örtüyü küçük, sivri çenesine kadar çekti. Nick uyuyan çocuğuna baktığında içini hiçbir sözün, sevgi sözcüğünün bile yeterli gelemeyeceği, onu iyice tüketen saf ve tatlı bir duyguya kapıldı.

Zafer, kan damarlarında titrek, tiz sesli bir aryayı andırıyordu. Ve her şey bir çocuğun *seni seviyorum* sözü kadar sade ve aynı zamanda son derece karmaşıktı. O iki kelimenin değerini bir daha asla unutmayacaktı.

Nick duygularının yoğunluğunu içine hapsedemedi; içinden taşıp dalgalar halinde, birbiri ardına döküldüler. Yüksek sesle kahkaha atan Nick, bu anı önem verdiği biriyle paylaşmak istedi.

Annie.

Aniden ortaya çıkan onunla konuşma isteğinin, hislerini ona anlatma arzusunun tehlikeli olabileceğini biliyordu. Biliyordu ama umursamıyordu. Şimdi umursayamazdı.

Odasına gidip telefonu aldı.

Pazartesi günü kahkahalarla dolu, büyülü bir gündü. Güneş, bulutları gökyüzünden yine kovmuştu. Nick, Annie ve Izzy bisiklet sürmüş, kır çiçekleri toplayıp bir gecede açan narin, beyaz ve mor çiçeklerden taçlar yapmışlardı.

Annie en son ne zaman bu kadar eğlendiğini bilmiyordu. Üçünün baş başa olduğu böyle bir günü Blake'le hiç geçirmemişti; nadiren evde olduğu günlerini bile telefonla konuşarak,

faks çekerek ya da bilgisayarın başında oturarak geçirirdi. Annie ne kadar yalnız bir yaşam sürdüğünü ancak şimdi anlıyordu.

Bisikletinin pedalını Millî Park yolunda çevirirken dün gece Nick'le yaptığı telefon görüşmesinden cümleler aklına geliyordu. *Benimle konuştu Annie. Beni sevdiğini söyledi.* Nick'in sesindeki heyecan Annie'nin gözlerini yaşartmıştı ve Nick devam edip ona kumsaldaki günü anlattığında Annie böylesine bir mükemmelliği kolayca yakalamalarına hayran kalmıştı.

Dünkü konuşmadan ikisi de bahsetmemişti ama gün ışığıyla birlikte yoğunlaşan toz zerreleri gibi havada asılı kaldığı belliydi. O konuşma esnasında aralarında yeni bir yakınlık doğmuştu. Telefondan kaynaklanan mesafe bir şekilde bunu daha da kolaylaştırmıştı sanki.

Bunları düşünürken Annie eski, yani genç Nick'i ve onu ne kadar çok sevdiğini anımsadı. Nick konuşurken gözlerini kapatınca o yıldızlı gecede onu ilk kez öpen delikanlıyı gördü. Nazik, şefkatli öpücüğüyle onu ağlatan delikanlıyı...

Annie tehlikeli sulara daldığının farkındaydı. Nick'le ilgili birçok şeyden etkileniyordu ama onu en çok altüst edip acı içinde kıvrandıran şey Nick'in, Izzy'ye duyduğu sevgiydi. Kaliforniya'daki hayatını, yaptığı seçimleri ne kadar unutmak istese de Nick hepsini tekrar aklına getiriyordu. Annie, bir babanın teselli edici, sevgi dolu kucaklamasının tadını asla bilmeyecek bir kız yetiştirmişti.

Ve o da yıllardır bir aşkı tek başına yaşayan bir kadın olmuştu.

Çürük köprüyü bu gerçeği fark ederek geçerken kendini aciz ve küçük hissetti. Yıllarca gerçek aşk ile alışkanlığı birbirine karıştırmıştı. Kocasına verdiği aşkın, kocasının ona karşı hislerinin bir yansıması olduğunu sanmıştı hep ve bu kadar kör

olduğu için "altın" yıllarını evde çocuğu, yatağındaysa kocası olmadan karşılayan otuz dokuz yaşında bir kadın olmuştu.

O anda Annie ve Nick kilometrelerce uzaklaşmıştı. Annie buna memnundu çünkü Nick yanında olsa ona yanaşacak, kendisine sarılıp öpmesi ve yalandan da olsa çok güzel göründüğünü söylemesi için ona yalvaracaktı.

Şimdi, bisiklet gezilerinin ardından arabayla eve giderken Annie sesindeki yalnızlığı ve acıyı Nick'in duymamış olması için dua etti. Bugün Nick ona her baktığında Annie hemen bakışlarını kaçırmıştı.

Eve döndüklerinde Annie sanki bir enkaza dönmüştü. Yemeğine odaklanıp sofrada sessizce oturmuş, sağ ayağını gergince yere vuruyordu.

Yemek biter bitmez sofradan kalkıp Izzy'yi yatırmaya giderken bulaşıkları yıkayıp durulama işini Nick'e bırakmıştı.

"İyi geceler Izzy," dedi küçük kızı yatağa yatırarak. "Baban birazdan yukarı çıkar."

Izzy de bir yana yatarak "İyi geceler Annie," diye mırıldandı.

Annie yatak odasının kapısını kapatıp alt kata indi. Nick'i oturma odasında gölü izlerken buldu. Bu mesafeden bile Annie onun ellerinin titrediğini görebiliyordu. Ayağının dibinde de ıslak bir bulaşık bezi duruyordu.

Annie'nin ayağını bastığı son basamak gıcırdayınca Annie donup kaldı.

Nick ona döndü. Teni ampulün altında solmuştu ve alnı da terlemişti.

"İçmek istiyorsun, değil mi?" diye lafa girdi Annie.

"İstemek mi?" Nick kısık ve pürüzlü bir kahkaha attı. "Bu ifade, içimdeki arzuyu biraz olsun anlatamıyor."

Annie ne yapacağını bilemedi. Ona dokunmak tehlikeliydi ama geri dönemezdi. Dikkatle Nick'e doğru yürüdü. Nick onun elini tuttu ve terli parmaklarını çaresizce onun eline sardı.

Annie uzunca bir süre sonra, "İçki yerine koca bir kâse dolusu çikolata parçacıklı dondurmaya ne dersin?"

"Harika olur. Ben de çıkıp Izzy'ye iyi geceler dileyeyim o halde... Şöminenin başında buluşuruz." Nick dönüp merdivenleri çıkmadan önce ona rahatladığını belli eden bir tebessüm verdi.

Annie mutfağa gidip iki kâseye dondurma koydu. Bu süre boyunca da kendi kendine bunun bir önemi olmadığını, iki arkadaş olarak birlikte dondurma yiyeceklerini söyleyip durdu. İşi bittiğinde Nick alt kata inmişti. Birlikte kanepeye oturdular.

Sessizlik içinde dondurmalarını yediler. Porselene çarpan metal sesi inanılmaz derecede gürültülü geliyordu. Annie, Nick'e dair her şeyin, ayağını gergin bir ifadeyle düzensizce yere vurduğunun, yerinde durmayan bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıp durduğunun farkındaydı.

Bir anda Annie'ye döndü. "Burada ne kadar kalacaksın?"

Demek derdi buydu. Annie iç geçirdi. "Bir buçuk ay daha buradayım. Natalie on beş haziranda dönüyor."

Nick'in ona bakarken Annie o masmavi gözlere âşık olmaya başladığını hissetti.

Annie'nin nefesi göğsünde birikmişti. Nick'in şimdi ne söyleyeceğini merakla bekliyordu ama bunun ne olabileceği konusunda en ufak fikri yoktu.

Nick, Annie'yi incelerken, "Mystic'le ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Lise bittiğinde buradan gitmeye can atıyordun."

"Buradan gitmeme sebep olan şey Mystic değildi."

Nick uzun bir süre bekleyip, "Amacım seni üzmek değildi," diye yanıtladı.

"Biliyorum."

"Beni korkuttun."

Annie, Nick'in sözleriyle o duygunun yeniden filizlendiğini, dün gece onları birbirlerine yaklaştıran o nazik samimiyetin yeniden filizlendiğini hissetti. Bu da onu korkuttu, özellikle de şimdi ona bu kadar yakınken. Annie kahkaha atarak korkusunu savuşturmayı denedi.

Nick öne eğildi ve kâseyi sehpaya bıraktı. Sonra yavaşça Annie'ye döndü. Bir kolunu kanepenin arkasından ona doğru kaydırdı ve Annie de ona yaslanmamak için kendini zor tuttu. "Sanırım hayatlarımız biz doğru soruları sormadan çok önce şekillenmişti. Benimki babamın annemi terk ettiği gün bir taşın üstüne kazıldı. Annem üstesinden gelmekte zorlandı. Ben daha ne olduğunu anlamadan onun koruyucusu oldum. Sarhoşların çocukları ne öğreniyorsa ben de onu öğrendim: konuşma, güvenme ve umursama. Lanet olsun... henüz on yaşıma gelmeden yetişkin olmuştum. Nerede yaşadıysak alışverişe gittim, yemek pişirdim, temizlik yaptım. Onu sevdiğim için onunla ilgilendim ve bana kızdığında ya da saldırgan tavırlara büründüğünde değersiz, aptalın teki olduğum, yanımda kaldığı için kendimi şanslı saymam gerektiği türünde söylediği her şeye inandım." Nick tekrar kanepeye yaslandı.

Annie, Nick'in parmak uçlarının omuzlarına dokunduğunu hissetti. Onu izlerken ne kadar yakışıklı olduğunu, Annie onu ilk gördüğünde nefesinin nasıl kesildiğini anımsadı.

"Burada Joe'yla birlikte yaşamak benim için sanki bir rüyaydı. Temiz çarşaflar, temiz kıyafetler, bir sürü yiyecek... Her gün okula gitmem gerekiyordu ve kimse beni dövmüyordu." Nick ona gülümsedi ve o gülüşün sıcaklığı Annie'nin içini ürpertti. "Sonra sen ve Kath'le tanıştım, hatırlıyor musun?"

"Bir futbol maçından sonra, A&W restoranında. Seni yanımızda oturmaya davet etmiştik. Arka planda K-Tel albümü çalıyordu."

"Beni *sen* davet etmiştin ve buna inanamamıştım... Sonra hepimiz arkadaş olmuştuk ki bu da beni hayrete düşürmüştü. O yıl yaşadığım her şey benim için bir ilkti." Nick gülümsedi ama gözlerine ulaşmayan, hüzünlü ve yorgun bir gülüştü bu. "Sen öptüğüm ilk kızdın. Bunu biliyor muydun?"

Annie'nin boğazı tehlikeli bir hisle gerilmişti. "Ağlamıştım."

Nick başını salladı. "Bunu *anladığın* için ağladığını sanmıştım. Yeterince iyi olmadığımı bir şekilde fark etmişsin gibi."

Annie ona dokunmayı o kadar çok istemişti ki parmakları karıncalandı. Elini yumruk gibi sıktı. "Neden ağladığımı hiç anlamadım. Hâlâ da anlamış değilim."

Nick ona gülümsedi. "Gördün mü? Yollar biz hiç farkında olmadan belirlenmiş bile. Kathy çok daha sadeydi. Onu anlayabiliyordum. Bana ihtiyacı vardı, o zamanlar bile bana ihtiyacı vardı ve bu benim için aşk demekti. Alışık olduğum role büründüm. Yani... ne yapabilirdim ki? Stanford'dan vazgeçmeni mi isteyecektim? Yoksa benden seni beklememi istemememe karşın seni beklemeli miydim?"

Annie ne hissettiğini Nick'le konuşabilecek kadar cesur olamamıştı hiç. O da tıpkı Nick gibi bildiği role bürünmüştü. Ondan bekleneni yapmıştı; uslu kız Annie'ydi o. Üniversiteye gitmiş, parlak bir geleceği olan iyi bir adamla evlenmişti. Ve sonunda... kendini kaybetmişti.

"Ben senin hep ünlü biri olacağını düşünmüştüm," dedi Nick sonunda. "Çok zekiydin. Stanford'dan burs kazanan Mystic'teki tek çocuktun."

Annie homurdandı. "Ben mi? Ünlü olmak mı? Ne yapacaktım ki?"

"Böyle yapma Annie." Sesi bir dokunuş kadar yumuşaktı ve Annie elinde olmadan ona baktı. Nick'in gözlerindeki hüzün Annie'nin boğazını sarmış, onu boğmaya çalışıyordu âdeta. "Yanlış düşünüyorsun. İnan bana biliyorum. Herhangi bir konuda başarılı olabilirdin. Ve aksini söyleyen herkese haddini bildirebilirdin."

Nick'in verdiği cesaret Annie'nin kavrulmuş, susuz boğazına inen bir yudum su gibiydi. "Geçen gün bir şey düşündüm..."

"Ne?"

Annie geri çekildi. "Gülersin."

"Asla."

Annie kendini riske atarak ona inandı. "Küçük bir kitapçı dükkânı işletmek istiyordum. Bilirsin işte, şu içi doldurulmuş koltukları, kahve makineleri olan ve gerçekten okuyan elemanların çalıştığı kitapçılardan."

Nick onun elmacık kemiğine dokundu, Annie'yi ürperten kısacık bir dokunuştu bu. Göl kıyısındaki o geceden sonra Nick'in ona ilk bilinçli dokunuşu. "Artık kendini bulmalısın Annie."

Annie'nin yanakları yanmaya başlamıştı. "Saçmaladığımı düşünüyorsun büyük ihtimalle."

"Hayır, asla. Kitapçı derken gözlerinin içinin nasıl güldüğünü fark ettim. Aslında Main Caddesi'nde eski bir Viktoryen ev var. Birkaç ay öncesine kadar hediyelik eşya satılan bir dükkândı. Sahibi ölünce dükkânı kapattılar. Kiracı arıyorlar. Bir parça emekle harika bir yere dönüşebilir." Nick duraksayıp ona baktı. "Tabii eğer o kitapçıyı Mystic'te açmayı düşünürsen."

Hayal bir anda paramparça oldu. İkisi de Annie'nin hayatının Mystic'te olmadığını biliyordu. O başka bir eyalette, başka bir

güneşin altında yer alan, deniz kıyısındaki beyaz bir eve aitti. Annie pırlanta yüzüğüne bakıp söyleyecek bir şey bulmaya, o saçma hayalden silkinip böyle bir şeyi hiç dile getirmemiş gibi yapmaya çalıştı.

Nick ansızın, "*Same Time, Next Year* filmini izledin mi?"

Annie kaşlarını çattı. "Alan Alda filmi, yılda bir kez, bir hafta sonu ilişki yaşayan çifti anlatıyordu."

"Evet."

Annie düzenli nefes almakta zorlandı. Hava o tek basit kelimeyle elektriklenmişti âdeta. "Ben... o filmi çok severim."

"On dakika sonra başlıyor. İzlemek ister misin?"

Annie'nin nefesi hızlandı. Bir filme dair basit bir sorudan anlam çıkarmaya çalıştığı için kendini aptal gibi hissetmişti.

"Tabii ki."

Koltuğa yerleşip filmi izlediler ama bu arada Annie âşık olmaya başladığına dair güçlü bir duyguya kapıldı. Sık sık Nick'e bakıyor, onun da kendisine baktığını görüyordu. Annie ona ne kadar önem vermeye başladığını düşünmek istemiyordu ama açıkça ortada olan şeyi görmezden gelmenin de anlamı yoktu.

Onun çikolata parçacıklı dondurmaya bayıldığını, şeker pancarındansa nefret ettiğini, en sevdiği rengin mavi olduğunu ve maçlardan çok sıkıldığını, tuz ve karabiber olmadan tereyağı ve jambonlu fırın patatesi sevdiğini öğrenmişti. Izzy ona bir öpücük verdiğinde, hele bir de bunu ona iyice sokularak yapmışsa Nick'in gözünden yaş geldiğini de öğrenmişti.

Annie, Nick'in nefes almasını zorlaştırıp gözlerini donuklaştıracak ölçüde vahşi bir içki içme isteğine sık sık kapıldığını da biliyordu. Öyle zamanlarda Nick, Annie ve Izzy'den uzaklaşıp tek başına ormana giderdi. Sonra terden sırılsıklam olmuş saçları, solgun teni ve titreyen elleriyle döner, ona gülümserdi. Gözlerine

ulaşmayan hüzünlü, ümitsiz bir gülücük olurdu bu ve Annie yine üstesinden geldiğini anlardı. Ve bazen, öyle anlarda göz göze geldiklerinde Annie yüzeye doğru çıkan tehlikeyi hissederdi.

Nick Delacroix'yla yakın olmak istememesine karşın her geçen gün onları birbirlerine biraz daha yakınlaştırıyordu.

Film bittiğinde Annie, Nick'in gözlerinde göreceği şeyden ve Nick'in de onun gözlerinde göreceği şeyden korktuğu için ona bakamamıştı. O yüzden mendil kutusunu ve çantasını kaptığı gibi kapıya koştu. Bir hoşça kal sözünü bile güç bela mırıldanabilmişti.

On Yedinci Bölüm

Izzy korkuyla uyandı. Rüyasında annesini görmüştü, tek anımsadığı buydu. Annesi göl kıyısından ona sesleniyordu, hem de ağlayarak...

Izzy üstünden örtüleri atıp yataktan kalktı. Sabahlığı ile terliklerini giyme zahmetine girmeden yatak odasından çıkıp koridora girdi. Babasının yatak odasının önünde durdu, sonra yürümeye devam etti. Merdivenlerden indi ve ön kapıdan geçip gecenin en karanlık zamanına adım attı.

Izzy göle baktı. Göl başta dağın eteğindeki kömür karası bir gölgeyi andırıyordu ama bir süre sonra ışıltılı dalgaları görüp çakıl taşlı kıyıya vuran suyun mırıltılı sesini duydu. Buğu yoğunlaşıp karanlığın içindeki ince dallı ağaçların tepesine kadar ulaşan gri bir sise dönüşmüştü.

Izzy bebeğim, sen misin?

Izzy irkildi. Tel kapı elinden kayıp sertçe kapandı. "Anneciğim?"

Kıyının kenarında beyaz bir ışık parladı.

Dönüp tekrar eve baktı ve babasının karanlık yatak odasını gördü. Babasına nereye gittiğini söylemesi gerektiğini biliyordu ama o beyaz ışığı tekrar görüp bir kadın ağlamasını duyunca her şeyi unuttu. Geceliğinin kenarını tutup çamurlu toprağı ezerek ıslak çimlerin üstünden yürüdü.

Her yerden sesler geliyordu, kargalar gaklıyor, yalnız bir baykuş ötüyor, kurbağalar vıraklıyordu ve sesler onu ürkütse de göl kıyısına varana kadar durmamıştı.

"Anneciğim?" diye mırıldandı.

Suyun yüzeyinden bir buğu yükseldi. Annesini o buğunun içinde gördü. Gün kadar berrak bir şekilde ellerini beline yaslayıp suyun içinde dururken altın sarısı saçları yüzünü bir hale gibi çevrelemişti. Izzy bir an beyaz kanatlar da gördüğünü sandı ve bir çim biçme makinesinin uğultusunu andıran ritmik bir ses duydu. Ama ne gördüğünden çok da emin değildi. Annesi, doğrudan güneşe bakmak gibi Izzy'nin gözlerini acıtan bir parlaklığa bürünmüştü. Izzy gözlerini kırpıştırıp odaklanmaya çalıştı ama siyah noktalar ve yıldızlardan başka bir şey görmüyor, annesi bir görünüp bir kayboluyordu.

Izzy bebeğim, neden beni çağırdın?

Izzy gözlerini kırpıştırıp annesinin güzel gözlerini görmeye çalıştı. "Ben seni çağırmadım."

Uykunda beni çağırdın.

Izzy rüyasını anımsamaya çalıştı ama resimler, hisler ve panikten başka bir şey anımsamadı. Ve şu anda bunların hiçbiri ona anlamlı gelmiyordu. "Ne istediğimi bilmiyorum."

Izzy annesinin dokunuşunu hissetti. Saçlarını geriye savuran bir dokunuştu bu; pus, yağmur ve annesinin en sevdiği parfüm gibi kokan bir öpücük. "Seni özledim anneciğim."

Baban artık geri döndü.

"Ya yine giderse?"

Bu kez daha yumuşak bir dokunuş hissetti. *Gitmeyecek Izzy bebeğim.*

Izzy tekrar baktığında annesi ona biraz daha yaklaşmıştı ve o an güvercin kadar beyaz kanatları gördüğünden emin oldu. "Seninle birlikte gelemem, değil mi?"

Bir an buğu kayboldu ve Izzy annesini tüm netliğiyle gördü. Kanatlar, beyaz ışıltı ve pus kaybolmuştu. Hüzünlü gözleri ve pembe çiçekli geceliğiyle güzel bir kadın ona bakıyordu. *Ben hep senin içinde olacağım Izzy. Görünmez olmana, peşimden gelmene ya da bana ulaşmana gerek yok. Tek yapman gereken gözlerini kapatıp beni düşünmen, işte o an ben yanında olacağım. Birlikte sirke gittiğimiz gün palyaçoya oturduğum yerden düşecek kadar güldüğümü hatırla. O olaya gülümsediğinde yanına geleceğim.*

Gözyaşları Izzy'nin yüzünden aşağıya süzülüp ellerine düştü. Izzy gözlerini kırpıştırıp annesinin gözlerine baktı. "Seni seviyorum anneciğim..."

Sonra aniden annesi gitti.

"Izzy!"

Babasının paniğe kapılmış sesi, Izzy'nin düşüncelerini böldü. Arkasına döndüğünde babasının ona doğru koştuğunu gördü. "Babacığım?"

Babası onu kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı. "Izzy." Kilometrelerce koşmuş gibi garip bir şekilde söylemişti bunu. "Ah Izzy... ödümü patlattın. Nereye gittiğini bilemedim..."

"Kötü bir yere gitmedim babacığım."

Babası ona belli belirsiz bir tebessüm verdi. "Biliyorum tatlım."

Babası onu eve taşıyıp nazikçe yatağına yatırdı. Izzy örtülerin altına gizlendi ama henüz yalnız kalmaya hazır değildi. Yatağın yanındaki masadan bir kitap aldı. Bu Myrtle büyükannesinin annesine, annesinin de Izzy'ye verdiği çok değerli bir *Sindrella* kopyasıydı. "Bana masal okur musun babacığım?"

Babası onun yanına uzandı. Nazikçe kitabın ilk sayfasını açtı. Her zamanki gibi enerjik bir ses, keyifle ve komik sesler çıkararak okumaya başladı.

Ama Izzy gülmüyordu. Yapamıyordu; onun yerine parlak sarı Minik Kuş desenli yastığına yaslanıp sayfadaki canlı resimlere baktı. Babası okumayı bitirdiğinde Izzy sessizliğe gömülmüştü. "Sindrella'nın annesine ne olmuş?"

Babası bir an duraksadıktan sonra usulca, "Bence Sindrella'nın annesi cennete gitmiş," dedi.

"Öyle mi?"

"Başka ne düşünüyorum biliyor musun?"

Izzy başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bence o ve annen arkadaş oldular ve bizi izleyip iyi olmamıza yardım ediyorlar."

Izzy bunu düşündü. Onun da aklına böyle bir şey gelmişti. "Annie diyor ki yağmur yağdığında annem ve melekler ağlıyormuş."

Babası onun yüzüne düşen saç tutamını geriye itti. "Annie gerçekten de çok şey biliyor."

Izzy yüzünü çevirip gözlerini yakan yaşları babasından gizlemeye çalıştı. "Onu unutmaya başlıyorum babacığım."

Babası bir kolunu kızının omzuna atıp onu kendine çekti ve ıslak yanaklarını nazikçe okşadı. "Annen dünyanın en güzel gözlerine sahipti ve sana baktığında yağmurun durduğunu ve güneşin yüzüne vurduğunu sanırdın. Ön dişleri de yamuktu, yana yatmış gibiydi ve kulağının yanında küçük bir et beni vardı. Seni çok severdi Izzy... seni kendinden bile çok severdi."

"O ikimizi de seviyordu babacığım."

Babası hiçbir şey söylemedi. Yalnızca Izzy'nin burnunun ucuna bir öpücük kondurdu ve bu da Izzy'ye bebeklik zamanla-

rını anımsattı; babası onu hep böyle öperdi. Annesi öldüğünden beri Izzy ilk kez korkmuyordu. Aylardır içinde hissettiği çığlık atma isteği ondan uzaklaşıyordu. Sonunda her şeyin düzeleceğini biliyordu.

Çünkü babası onu yine sevmeye başlamıştı.

Izzy gözlerini sımsıkı kapattı, o kadar sıkmıştı ki bebek gibi ağlayacaktı. Tekrar nefes almaya başladığında yavaş yavaş gözlerini açtı.

Gördüklerine inanamıyordu. "Babacığım?" dedi usulca.

"Efendim günışığım?"

Izzy yavaşça sol elini kaldırdı. Kolundan taşan o küçük siyah eldiven gün gibi berrak bir şekilde görüyordu. Yanlış bir şey yaptığından korkarak titreyen alt dudağını ısırdı. Yavaşça eldiveni çıkardığında orada bir el olduğunu gördü. "Görüyor musun babacığım?"

Babası doğruca Izzy'nin eline baktı. Izzy onun gördüğünden emindi ama babası gülümsemiyordu. Onun yerine Izzy'ye bakmıştı. "Ne görmem gerekiyor?"

Izzy güçlükle yutkundu. "Elimi ve... kolumu görüyorum. Sen de görüyor musun?"

Babası boğuk bir ses çıkardı. "Evet. Elini görüyorum." Izzy'nin onu durdurmasından korkuyormuş gibi yavaşça eldiveni Izzy'den aldı.

Izzy kıkırdayıp parmaklarını kıpırdattı. "Sanırım seninle kalıyorum babacığım."

"Evet, Izzy bebeğim. Sanırım kalıyorsun."

Babası burnunu çekti. Izzy başını kaldırıp ona baktığında çok garip bir şey gördü; koskocaman, güçlü babası ağlıyordu.

O ikimizi de seviyordu.

Çok sonra Nick kollarını başının altına yaslayıp yatağa uzandığında Izzy'nin ona söylediklerini düşündü.

O ikimizi de seviyordu.

Uzun zamandır inanmadığı bir söz, kızının sesiyle inanılmaz bir kesinlikle dile getirilmişti.

Bir yıldır sakladığı gözyaşları yanaklarına akıyordu. Karısını seviyordu, onu gördüğü an sevmişti ama her nasılsa son birkaç yıldır bunu unutmuştu: Karanlığı görünce ışığı unutmuştu. Karısı da kırık kalbine karşın onu sevmişti, evet sevmişti.

"Seni sevdim ben Kath..." diye fısıldadı yatak odasının ıssızlığında. "Seni sevdim..."

Mystic Yağmur Festivali son yüz yıldır olduğu gibi tam vaktinde, yani mayıs ayının ilk cumartesi günü başlamıştı. Alçak gri gökyüzü, kasabanın merkezine doğru sarkmıştı. Yağmur, dükkânların tentelerine dalgalanan bir perde gibi vuruyordu. Taze yeşil yapraklar oluklardaki bulanık suların üstünde yüzüyor, kaldırım kenarlarında fırıl fırıl dönüyorlardı.

Annie parlak sarı bir yağmurluk giyip Seattle Mariners şapkasını takmış, Levi's kot pantolonunu uzun siyah plastik çizmelerinin içine sokmuştu. Hank yanı başında durmuş, Rotary Club tezgâhından aldığı ev yapımı çöreği yiyordu.

Geçit töreni Main Caddesi'nde ağır ağır ilerlerken sular da ıslak kaldırıma sıçrıyordu. İtfaiye araçları, polis araçları, Erkek İzciler Birliği ve Esmeralda Dans Salonu'ndan tütü giymiş altı küçük kız vardı.

Annie bu duygusal, küçük kasabalara özgü organizasyondan çok etkilenmişti. Deneyimlerinden, göstericilerin altı blok kadar ilerleyip geri döneceğini biliyordu.

Bunu çok özlemişti. Bu zamana kadar nasıl fark etmemişti? Kaliforniya'ya gitmiş, kızını bu tür gösterilerin ünlü gruplar ve sponsorlarca düzenlendiği bir şehirde demir kapıların ardında klimalı odalarda büyütmüştü.

Ama artık oraya geri dönmek istemiyordu.

Böylesine kesin bir karar vermesi onu şaşırtmıştı. Hayatında ilk kez başkalarının düşüncesine aldırmadan bir karar almıştı ve bu da kendini iyi hissetmesini sağlamıştı.

Artık Kaliforniya'da yaşamak istemiyordu ve yaşamak zorunda da değildi. Boşanma davasından sonra Natalie üniversiteye gittiğinde Annie de Mystic'e dönebilir, o kitapçı dükkânını açabilirdi.

Hayaller. Hayaller çok değerliydi ve Annie hayallerinin büyük kısmını hiç mücadele etmeden dağıtmıştı. Bir daha böyle bir hataya düşmeyecekti.

Babasına döndü. "Sana bir şey sormak istiyorum baba. Sence bu kasabada bir kitapçı iş yapar mı?"

Babası gülümsedi. "Elbette. Yıllardır bir kitapçı dükkânı açılsın diye bekliyoruz."

Annie ürperdi. Garip, kafa karıştırıcı bir an annesi yanındaymış gibi hissetti. "Gerçekten mi? Ben de aynısını düşünüyordum."

Babası ona dönüp uzun ve sert bir bakış attı. "Şu an canın yanıyor Annie, bu yüzden kaçıyorsun ama gerçek hayatının nerede olduğunu unutma. Sen Mystic'te bir daha yaşayamazsın. Üstelik iş adamı da değilsin. Sen bir ev kadınısın." Babası kolunu kızının omzuna atıp onu kendine çekti.

Babasının inançsızlığı Annie'nin canını yakmıştı. Babasının ne zamandır onu kendinden kuşku duyacak bir hale getirdiğini düşündü. Ne zaman başlamıştı buna? Çocukluğunda mı? O tatlı

zihnini hiçbir şeye yormamasını söylediğinde mi? Yoksa Blake'in onunla ilgileneceğini söylediği zamanlarda mı?

Annie farklı bir kadın olsaydı şimdi babasına kızabilirdi ama her zamanki gibi belli belirsiz bir üzüntüye kapılmaktan başka bir şey yapamadı. Babası başka bir nesildendi ve tek çocuğu için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Karısı hayatta olsa her şey farklı olurdu...

Ama hayatta değildi ve onun ölümüyle Hank üstesinden gelemeyeceği bir rol üstlenmek zorunda kalmıştı. Kadınlığa dair tek bilgisini, çok çalıştığı için hastalanıp kırk yedi yaşında ölen yorgun, bitkin bir kadın olan annesinden öğrenmişti. Tıpkı babası gibi Hank de Mystic'te büyümüştü ve buranın ötesindeki hayatı görme fırsatı pek olmamıştı. Annie ona büyürken sahip olduğundan çok daha iyi imkânlar sunabilecek bir koca bulabilsin diye Hank, kızına verebileceği en iyi şeyin onu okutmak olduğunu düşünüyordu.

Ne yazık ki Annie de onun yolundan gitmişti. Ne yöne bakabileceğini bildikten sonra ona tüm kapıları açabilecek olan Stanford'a kadar gitmiş, doğru yoldan hiç çıkmamıştı. Kendinden çok az bir beklentisi vardı ve tam olarak aradığını da bulmuştu. Hayatının bu yönde ilerlemesi de biraz komikti.

Babası bu konuda Blake'ten ya da Annie'den daha fazla suçlu değildi. Her şey böyle gelişmişti yalnızca. Eninde sonunda gerçeği görebildiği için şanslıydı belki de. Blake bunu yapmasa Annie nesilden nesile geçen at gözlükleriyle orta yaşlı, sonra da yaşlı bir kadın olarak hayatı boyunca sıradan bir yolda ilerleyecekti.

Annie, elini babasının eline götürüp nazikçe sıktı. Bits and Spurs 4-H Club adlı son grup da at sırtında geçmiş, köşeyi dönüp gözden kaybolduklarında herkes alkışlayıp neşelenmişti. Alkışlar sustuğunda kalabalık dağılmaya başlamış, kaldırımlara ve yola kaçmışlardı.

Annie ve Hank kol kola kaldırıma çıkıp esnaf tezgâhları ile sosis standının, camında KİRALIK tabelası olan Viktoryen evin önünden yürüdüler.

Hank, Lüteryen kilisesinin önünde durup iki kahve aldı ve birini Annie'ye uzattı. Kahvenin acı aroması aralarında fırıl fırıl dönerken sıcaklığı Annie'nin kaşınan boğazını yatıştırdı. İkisi de çiseleyen yağmuru fark etmemişti; zaten Annie yağmurdan hiç şikâyet etmezdi. Bunu unutmuş olması da komikti. Kaliforniya'da ufacık bir damla düşse bir şemsiye bulmaya çalışırdı. Burada ise yalnızca turistler şemsiye kullanırdı.

"Demek Natalie altı hafta sonra eve dönüyor."

Annie kahvesinden bir yudum alıp başını salladı. "On beş haziranda. Sabırsızlanıyorum."

"Blake'i gördüğünde ona ne söyleyeceksin?"

Bu soru Annie'yi şaşırtmıştı. Düşünmek istediği bir konu değildi bu ve babasının ona böyle bir soru sormasına da şaşırmıştı. Annie omuz silkti. "Bilmiyorum. Haftalardır tek istediğim onu tekrar görmek, birlikte paylaştığımız şeyleri ona anımsatmaktı ama şimdi sahip olduklarımıza dokunamıyorum bile."

"Onun yüzünden mi?"

Annie ona kimden bahsettiğini soracaktı ama başını kaldırdığında Nick'i gördü. Omzunda Izzy'yle birlikte yolun karşısında duruyordu. İkisi de külahtan dondurma yiyordu. Nick döndüğünde kalabalık yolun iki tarafından göz göze geldiler ve bir an öylece kaldılar. Nick ona gülümseyip el salladı, sonra ilerledi. Annie babasına bir yanıt vermek istedi ama Nick'in böyle bir şeye ne kadar sebep olduğunu gerçekten bilmiyordu. "Kimin neye sebep olduğunu kim bilebilir ki? Tek bildiğim eskisi gibi bir kadın olmadığım."

"Dikkatli ol Annie."

Annie tekrar yolun karşısına baktı ama Nick gitmişti. İçinde bir hayal kırıklığı hissetti. "Biliyor musun baba? Artık dikkatli olmaktan yoruldum."

"Ateşle oynarsan yanarsın."

Annie güldü. "Başka özlü sözler de var mı baba?"

Babası onunla birlikte güldü. "İnsanlar bu özlü sözleri nasıl buluyor sanıyorsun? Bazı şeyler özünde doğrudur."

On Sekizinci Bölüm

Pazartesi günü Annie, Nick ve Izzy, Sol Duc Kaplıcaları'na gidip Olympic Millî Ormanı'nda yürüdüler. Sonra büyük havuzda yüzüp üzerinden buharlar çıkan sülfürik kaplıcalarda dinlendiler. Hava kararmaya başladığında tekrar arabaya doluşup eve döndüler.

Arabayı boşaltıp her şeyi yerleştirdiklerinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Nick, Annie'ye kendi odasını verdi ve Annie de kabul etti. Yine onu bekleyen babasını arayıp sabah olur olmaz eve geleceğini söyledi.

Sence bu doğru mu Annie Virginia, demişti babası kısık bir sesle.

Annie ona endişelenmemesini söyleyip telefonu kapatmıştı. Sonrasında o da doğru bir karar alıp almadığından şüphe etmişti ama eve dönemeyecek kadar yorulduğu da bir gerçekti. Rahat bir yatağa uzanıp on saat aralıksız uyumak istiyordu. Sırtı, başı ağrıyordu ve eve dönüş yolu boyunca midesi bulanmıştı. Yürüyüş yapmak belli ki ona göre değildi.

Nick'i görmezden gelmeye çalışarak üst kata koşup dişlerini fırçalamış, derin bir uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah uyandığında kendini çok daha kötü hissediyordu. Başı zonkluyor, gözleri ağrıyordu ve yatakta dümdüz uzanıp nefes alıp verişine odaklanmak zorunda kalmıştı. Aksi halde kusacağından emindi.

Ona kadar sayıp dirseklerinin üstünde doğruldu. Gün ışığı, yatak odasının penceresinden içeri süzüldü. Dışarı bakmak göz-

lerini acıtıp baş ağrısını şiddetlendirmişti. Mayıs ayının güzel bir günüydü ama Annie keyfine varamıyordu.

Güçlükle yutkunup örtüyü üstünden attı ve küçük banyoya geçti. Işığı yakmaya gerek bile duymadı. Göz altlarındaki karanlık torbaları görebiliyordu. Yüz yaşında bir kadın gibi hareket etmiş, dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkamasıysa bir ömür sürmüştü. İşi bittiğinde kendini daha da kötü hissetmişti.

Tekrar yatağa dönüp örtünün altına girdi. Vücudunu bir ürperti sararken gözlerini kapattı.

Bir süre sonra (Bir saat mi, bir dakika mı geçmişti?) biri kapıyı çaldı. Annie yatakta doğrulmaya çalıştı. "Gel."

Izzy başını açık kapıdan içeri soktu. "Annie? Ben acıktım."

Annie gülümsemeye çalıştı. "Merhaba tatlım. İçeri gel ama çok yaklaşma. Sanırım grip oldum."

Izzy odaya girip kapıyı arkasından örttü. "Gelmeni bekliyordum. Bizi bıraktın sandım. Ama babam geceyi burada geçirdiğini söyledi."

Gözleri kocaman ve endişeli görünen kızın hali Annie'nin içini acıttı. "Öyle bir şey yapmam Izzy. Hoşça kal demeden gitmem."

"Yetişkinler bazen öyle şeyler yapıyor."

"Ah Izzy..." Annie pozisyonunu değiştirip aniden üstüne çöken halsizliği görmezden gelmeye çalıştı. "Biliyorum." Bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu, aslında mantıklı bir şey söylemek istiyordu ama o sırada hapşırdı. Tekrar hapşırmadan önce eliyle ağzını kapatacak vakti bile olmadı. Yatağa iyice gömülürken kendini en son ne zaman bu kadar bitkin hissettiğini düşündü.

Izzy'nin gözleri büyüdü. "Hasta mısın?"

Annie ona anlayış dolu, zayıf bir tebessüm verdi. "*Gerçek* bir hastalık değil bu," diye yanıtladı kısık sesle. "Üşüttüm yalnızca. Sen de sık sık üşütüyorsun sanırım."

Izzy gözle görülür biçimde rahatladı. "Evet. Burnumdan yeşil sümük geliyor."

"Kesinlikle çok hoş bir görüntü. Sanırım biraz daha uyuyacağım. Sonra konuşuruz. Olur mu?"

Izzy usulca başını salladı. "Tamam. Görüşürüz."

Annie zayıf bir tebessüm verdi. "Görüşürüz balkabağım." Izzy gittiğinde Annie komodine uzanıp telefonu aldı. Santralden numarayı aldıktan sonra Doktor Burton'ın ofisini aradı.

Sekreter ilk çalışta yanıt verdi. "Mystic Aile Kliniği. Ben Madge. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Madge. Ben Annie Colwater. Doktor Burton'dan bir randevu almak istiyordum."

"Acil durum mu tatlım?"

Yeşil sümük acil durum demekse... "Hayır."

"Şey, doktor şu an kasaba dışında. Orcas Adası'nda tatilde. Aramandan korkuyordu aslında. Seni Port Angeles'taki Doktor Hawkins'e yönlendirmemi söyledi." Sesi fısıltıya dönüştü. "Kendisi bir psikiyatr."

Annie o güçsüz haliyle bile gülümsedi. "Ah, buna gerek yok."

"İyi o zaman. Bu durumda bir hazirandaki randevun hâlâ geçerli. Sana da uyuyor mu?"

Annie o randevuyu tamamen unutmuştu. Mart ayında hissettiği depresyon soluk bir anıya dönüşmüştü. Büyük ihtimalle o randevuya ihtiyacı olmayacaktı ama yine de gidip Doktor Burton'ı rahatlatacaktı. Ne kadar çabuk toparlandığını görünce onunla gurur duyacaktı. "Evet, uygun. Teşekkürler Madge."

"Tamam. Sabah on buçukta. Unutma sakın."

Annie telefondan önce gözlerini kapattı.

Annie rüyasında sakin ve karanlık bir yerde olduğunu gördü. Suyun çağıltısını ve yusufçukların uğultusunu duyabiliyordu. Ormanın karanlığında biri onu bekliyordu. Gölgelerin arasında kendi nefesinin sesini bile duyabiliyordu. Oradaki adama yetişmeye çalıştı ama korkuyordu. Bulunduğu yer bildik, güvenli bir yerdi ama adam onu Annie'nin kurallarını bilmediği garip bir dünyada bekliyordu. Annie onun peşinden giderse yolunu kaybetmekten korkuyordu.

"Annie?"

Annie aniden uyandı ve Nick'in yatağın kenarında oturduğunu gördü. Gülümsemeye çalışırken doğrulmak için çabaladı. "Merhaba."

"Izzy bana hasta olduğunu söyledi." Nick ona doğru eğilip alnına dokundu. "Ateşin var."

"Öyle mi?"

Nick ona biraz daha yaklaşıp termometreyi aldı. "Ağzını aç."

Annie uysal bir çocuk gibi ağzını açtı. Kaygan ve soğuk termometreyi dilinin altına koyup yerleştirdi. Dudaklarını kapattı ama gözlerini Nick'ten alamıyordu.

"Sana portakal suyu ve birkaç yumurta aldım. Bir de Tylenol ve bir sürahi dolusu buzlu su."

Nick banyoya giderken Annie onu şaşkınlıkla izledi. Nick biraz sonra elinde üçe katlanmış ıslak bir bezle geri geldi. Yatağın yanındaki sandalyeye oturup ıslak bezi Annie'nin alnına koydu. Sonra ona iki Tylenol verdi. "Al."

Annie onun elindeki iki hapa baktı.

Nick kaşlarını çattı. "Annie? Ağlıyor musun?"

Annie gözlerini kırpıştırıyordu. *Lanet olsun.* "Ağlıyor muyum? Benim için endişelenme. Alerjidir. Ya da menopoz. Hafta boyunca hormonlarımın etkisindeydim. Sanırım biraz da gerginim... şey yüzünden..." *Regl* kelimesini yuttu. Konuştuğu kişi kocası değildi ve bu yüzden regl de iyi bir sohbet konusu değildi. Bu farkındalıkla kendini geri çekti. Söyleyemediği o tek kelimeyle ne kadar boşlukta olduğunu, kimseyle bir bağı olmadığını fark etti. İstediğin şeyi istediğin zaman söyleme, kendinle ilgili her tür sırrı açıkça ifade etme özgürlüğünün değerini bilmemişti. Artık özgürce konuşabileceği kimsesi kalmamıştı.

"Ne oldu Annie?"

Nick'in sesindeki nezaket Annie'yi daha çok ağlatmaktan başka işe yaramamıştı ve orada oturup sebepsiz yere ağlamak küçük düşürücü bir durum olsa da Annie kendini kontrol edemiyordu.

"Annie?"

Annie ona bakamıyordu. "Aptal olduğumu düşüneceksin."

Nick şefkat dolu, kısık bir sesle güldü. "Kasabanın sarhoşunun ne düşüneceğini mi umursuyorsun?"

Annie şiddetle burnunu çekti. "Kendinden o şekilde bahsetme."

"Kaliforniyalı zenginlerin tarzı bu mu? Ağlamıyormuşsun gibi mi davranmalıyım? Haydi şimdi sorunun ne, onu söyle."

Annie gözlerini kapattı. Sesini bulması bir ömür sürmüştü sanki. "Daha önce kimse bana bir aspirin bile vermemişti. Yani ben istemeden." Sesi gerçekten de düşündüğü kadar dokunaklı çıkmıştı. Utanmış ve kendini korkunç derecede ele vermişti. Durumu toparlamak için bir açıklama yapmaya çalıştı. "Ben çok uzun zamandır kusursuz olmaya çalışan bir eş ve anneydim. Hastalandıklarında onlarla ilgilenen hep ben oldum."

"Ama kimse seninle ilgilenmedi." Nick bunu çok sade bir biçimde söylemişti ve Annie çok saçma bulduğu o sözleri inkâr etmeye çalışsa da başaramadı.

Evliliğiyle ilgili bütün sıkıntılar, olduğu gibi orada, o sade cümlenin içindeydi. Her şeyi Blake'in hayatını güvenli ve kusursuz bir hale dönüştürmek için yapmıştı; Annie onu seviyor, onunla ilgileniyor, onu koruyordu. Yıllar boyunca Blake'in bencilliklerini örtbas edecek bahaneler bulmuştu: yorgundu, yoğundu ya da işler dikkatini dağıtıyordu. O karanlık ve çirkin gerçekliği örtbas eden güzel ambalaj kâğıtlarından başka bir şey değildi bunlar.

Kimse seninle ilgilenmedi.

Annie ansızın her şey için, kaybettiği tüm zamanlar, kurduğu tüm hayaller için ağladı. Evliliği yeterince iyi değildi. Asla gerçek anlamda, hak ettiği şekilde sevilmemişti.

Derin derin iç geçirip gözlerini sildi ve Nick'e gülümsedi. "Çocuklaştığım için özür dilerim."

Annie, Nick'in komodine koyduğu şeylere baktı. Portakal suyu, su, soğuk algınlığı ilaçları, Tylenol, bir tabak omlet ve tarçınlı kurabiye. Bütün bunlar Annie'nin içinde tekrar ağlama isteği uyandırdı. Tesadüfen eski yaşamının kapısını aralayıp ona gerçekleri gösteren bu adama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bir şeyler içmelisin."

Annie akan burnunu silip ona yarım yamalak bir tebessüm verdi. "Şey... bunu tahmin etmeliydin."

Nick bir an ona şaşkınlıkla bakıp gülmeye başladı.

Soğuklar iki gün devam etti ve hava düzelmeye başladığında Annie kendini yorgun ve zayıf hissediyordu. Midesi bulanıyordu ama bunu görmezden gelmeye çalışıyordu.

Cuma günü Annie, Nick ve Izzy, Kalaloch'a gitmiş, günü güneşlenerek geçirmişlerdi. Izzy her deniz kabuğu ya da yengeç bulduğunda zevkten çığlık atıyordu. Üçü birlikte kumsalda yarışmış, gizli hazineler bulma ümidiyle kayaların, kuru dalların altına bakmışlardı ve güneş tam tepedeyken gizli bir oyukta piknik yapmışlardı. Sonra buz gibi suya koşup yanakları, elleri ve ayakları kızarana kadar sudan çıkmamışlardı. Sonunda güneş yavaş yavaş batmaya başladığında arabaya binip eve dönmüşlerdi.

Annie kucağında deniz kabuğu ve taş dolu bir kovayla Mustang'in yolcu koltuğuna oturmuştu.

"Babacığım, bir yerde durup dondurma alabilir miyiz, babacığım?"

Nick gülerek yanıt vermişti. "Elbette Izzy bebeğim."

Annie büyülenmişçesine Nick'e baktı. Son birkaç haftada yepyeni bir adama dönüşmüştü. Sürekli gülümsüyor, saatlerini küçük kızıyla oynayarak geçiriyordu. Güneş ışığının profiline vurup onu altın rengine bürüdüğü şimdiki gibi zamanlarda Annie'nin nefesini kesecek kadar yakışıklı görünüyordu.

Ama Nick'in başka yönleri de vardı; kırılganlığı ve gücü Annie'yi etkiliyor, şefkatli ilgisiyse onu neredeyse kendinden geçiriyordu. Annie, Nick kadar derinden ve bütünüyle seven başka birini tanımıyordu. Bu yüzden hayat onu böyle acımasızca yerden yere vurmuştu. Hiçbir şey bir idealistin hassas kalkanından daha kolay parçalanmazdı.

Saatler geçtikten sonra son yemek tabağını yerleştirip Izzy'nin bütün renkli kalemlerini kaldırdığında bile Annie onu izliyordu. Göl kıyısında duruyordu yine, bedeni gölge içinde gölge gibi görünüyordu ama Annie ışık ile karanlık arasındaki belirgin farkın, solgun saç çizgisinin, geniş omuzlarının, ay ışığının al-

tında zaman zaman ışıldayan kot pantolonundaki metallerin farkındaydı.

Annie ıslak bulaşık bezini mutfak tezgâhına koyup dışarı çıktı. Onun yanında olmak *istiyordu* ve bu arzu onu korkutsa bile kalbi beklentiyle küt küt atmaya başlamıştı. Nick'in yanındayken Annie bambaşka bir kadın oluyordu. Nick'in ışıltısı ona yansıyor, kendini güzel, enerjik ve canlı hissediyordu.

Gökyüzü yıldızlarla dolmuştu. Koro halinde şarkılar söyleyen kurbağalar ile cırcır böcekleri Annie'nin gelişiyle susmuştu. Çıplak ayaklarının altındaki çimler soğuk ve ıslaktı.

Nick omuzları düşmüş, başı öne eğik halde hareketsizce duruyordu.

"Merhaba Nick," dedi Annie usulca.

Nick arkasına döndüğünde Annie onun gözlerindeki acıyı gördü.

"Merhaba Annie." Sesi kısık ve pürüzlüydü. Serin akşam rüzgârı Annie'nin yüzüne vuruyor, bir erkeğin soğuk parmakları gibi keten gömleğinin düğmelerinin arasından içeri süzülüp tenini şefkatle okşuyordu. Geçtiğimiz haftalarda Annie özlemlerini açıkça görecek kadar onu tanımıştı. "Aklından içki içmek geçiyor sanırım."

Nick güldü ama keskin, acılı bir sesti bu, her zamanki kahkahasına benzemiyordu. Nick uzandı ve Annie'nin elini tutup sıktı.

Annie deneyimlerine dayanarak, şu an Nick'in onun sesini duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ne söylediğinin ya da ne yaptığının bir önemi yoktu, onu ayakta tutacak bir desteğe ihtiyacı vardı. "Kath'in yarım saat kadar ortadan kaybolduğu son sınıf partisini anımsıyor musun?" dedi Annie usulca. "Crescent Gö-

lü'ndeydik. İkimiz göl kıyısında, kulübenin tam önünde oturmuş, konuştukça konuşmuştuk. Polis olmak istediğini söylemiştin."

"Sen de yazar olmak istediğini söylemiştin."

Nick'in bunu anımsaması Annie'yi şaşırtmıştı. Ve elinde olmadan, yazar olmak isteyen o kızı anımsadı. O eski hayal, tüm ağırlığıyla geri gelmişti şimdi. "O şeyi öğrenmeden..." Sesi rüzgâra karışıp yok oldu.

Nick dönüp ona baktı. "Neyi öğrenmeden?"

Annie ona bakamayacağını anlayıp omuz silkti. "Bilmiyorum. Market kuyruğunda bir litrelik sütün parasını ödemek için beklerken hayatın nasıl ellerinden kayıp gittiğini... Zamanın nasıl çabuk geçip yol üstündeki her şeyi, gençliğini, ümitlerini, hayallerini aldığını öğrenmeden önce. Hayaller, en çok da o hayalleri alıp götürüyor."

Annie, Nick'in bakışlarını yine üstünde hissetti ve ona bakarsa gözlerinde göreceklerinden korktu.

Nick nazikçe başını yukarı kaldırırken, "Bazen seni tanımıyorum bile," dedi. "Böyle şeyler söylediğinde seni hiç tanımadığımı görüyorum."

Annie karanlığa doğru kanat çırpan bir kelebeğin sesini andıran bir kahkaha attı. "Yalnız değilsin."

"Sana ne oldu Annie?"

Bu sorunun içtenliği biraz ürkütücüydü. Gece kendi hızlı nefesini duymasını sağlayacak kadar sessizliğe gömülmüş, yanıt vermesini bekliyordu. "Kocam başka bir kadına âşık oldu ve boşanmak istiyor."

"Annie..."

"Ben iyiyim, gerçekten." Annie ikisini de güldürecek bir şey söylemek istedi ama Nick'in gözlerine baktığında o korkunç, sinir bozucu merhameti görüp kendini kaybetti. Son haftalarda

toplayıp korumaya çalıştığı gücü ellerinin arasından kayıp gitmişti. Tek bir gözyaşı damlası yanağına aktı. "Nasıl mı oldu? Blake'i tüm kalbim ve ruhumla sevdim ama yetmedi..."

Nick iç geçirdi ve sesindeki hüzün onları birbirine bağladı. O bir yanıt bulmaya çalışırken Annie onu izlemiş, söyleyecek söz bulamayınca duyduğu kızgınlığı görmüştü.

"En kötüsü de böyle bir şeyin yaklaştığını görmemek," dedi. "O pazartesi günü onu son kez öptüğünü bilmiyorsun... ya da son kez birlikte televizyon izlediğini ve dirseğinin altındaki o yumuşak teni son kez okşadığını... Son sevişmeniz gibi şeyleri de hatırlayacağını sanıyorsun ama öyle olmuyor. Her şey yitip gidiyor."

Annie kelimeleri ne kadar kolay bulduğuna şaşırarak Nick'e baktı. Blake'in itirafından sonraki haftalarda Annie acısını kalbine hapsedip orada saklamış, o ateşi de rüyalar, kâbuslar ve anılarla körüklemişti. Ama şimdi ateş aniden sönmüştü. Yerinde donuk, keder dolu bir acı kalmıştı.

Annie o acıyı hâlâ hissediyordu, muhtemelen hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyecekti. Yanlış kaynayan kırık bir kemik gibi o yara hep zayıf bir yanı olarak kalacaktı. Soğuk bir rüzgâr estiğinde ya da özel bir anı aklına geldiğinde Blake'e olan aşkını anımsayacak, canı yanacaktı. Ama o kızgın ateş şimdi soğuk, gri bir kora dönmüştü.

Nick ne olduğunu ya da ilk hamleyi kimin yaptığını bilmiyordu. Tek bildiği Annie'ye ihtiyacı olduğuydu. Ona uzandı. Eli, Annie'nin yakasının altına girip ensesine kaydı ve onu olduğu yere mühürledi. Ona bakarken yavaşça eğilip öptü. Başta dudakları ile nefeslerinin birleştiği nazik ve yumuşak bir öpüşmeydi. Ama sonra Annie ona yaklaşıp kendini onun kollarına bıraktı. Nick

onun küçük, narin ellerinin yatıştırıcı ve dairesel hareketlerle sırtında gezindiğini hissetti.

Nick onu daha derinden öptü. Dili Annie'nin ağzını keşfediyor, tadıyor, okşuyordu. Özlem başını döndürene kadar onu öptü ve ardından yavaşça geri çekildi.

Annie ona baktı. Nick onun gözlerindeki hüznü gördü ama bir şey daha, belki de kendi hissettiği merakı da gördü. "Affedersin," dedi usulca, gerçekte öyle hissetmemesine karşın. "Buna hakkım..."

"Af dileme," diye fısıldadı Annie. "Lütfen... af dileme. Beni öpmeni istedim. Ben... ben bunu uzun zamandır istiyordum sanırım."

Annie samimiyetin kapısını aralamış, Nick de oradan geri dönememişti. Aptal, umarsız davranması ya da başını derde sokabilecek olması umurunda değildi. Tek bildiği Annie'yi, kalbini, bedenini, ruhunu istediğiydi. Elini Annie'nin boynuna sarıp onu kendine çekti. O kadar ki nefes alıp verişini kendi ağzında hissediyordu. "Seni istiyorum Annie Bourne. Sanırım seni hayatım boyunca istedim."

Bir damla gözyaşı Annie'nin yanağına düştü ve o ışıltılı su damlalarında Nick onları ayıran mesafelerin yansımasını gördü. Âşık olduğu o on altı yaşındaki kıza inanılmaz derecede benziyordu ama tıpkı kendisi gibi, yaşadığı hayat ve yaptığı seçimler güzel yüzünü saran ince çizgilerde toplanmıştı.

"Biliyorum" kelimesi Annie'nin verebildiği tek yanıttı ama o basit ve hüznün yumuşattığı kelimede Nick gerçekleri duymuştu: Bazen istemek yeterli olmuyordu.

Nick uzanıp onun elini tuttu ve kaldırdı. Gümüş rengi, parlak ay ışığının altında pırlanta yüzüğü soğuk bir ateş yakmıştı sanki. Nick hiçbir şey söylemeden o yüzüğe uzunca bir

süre baktı. Sonra ona sırtını döndü. "İyi geceler Annie," dedi usulca ve aptalca bir şey yapmadan ondan uzaklaştı.

Nick odasına döndüğünde üstündekileri çıkarıp yapılmamış yatağına uzandı. Titrediğini fark ettiğinde şaşırdı. Ve ilk kez bedeniyle oynayan şey alkol özlemi değildi. Bir kadına duyduğu özlemdi.

Onu düşünme... Adsız Alkolikleri ve tavsiyelerini düşün. Ayık kalmaya çalışırken yeni bir ilişkiye girmemelisin...

Ama On İki Adım'ı düşünmek de işe yaramadı. Gözlerini kapatıp Annie'yi düşündü. Şimdiye kadar kasabaya varmış olmalıydı. Mustang'in radyosunda hangi şarkının çaldığını, Annie'nin kafasından neler geçtiğini merak etti.

O öpücükten sonra çekip gidebilmek için bütün gücünü ve onurunu ortaya koymuştu. Onu kollarına alıp kendinden geçirmek istiyordu. Kendini ve geçmişini, Annie'nin vücudunun o tatlı karanlığında kaybetmek istiyordu. Ama bu doğru olmazdı ve Nick de bir çok sebepten buna cesaret edemedi. O yüzden de şimdi tek başına yatıyordu.

Annie yeterince zeki olsa hemen giderdi diye düşündü. Ama tek düşündüğü Nick ve onu nasıl öptüğüydü. Ona dokunuşu ve kucaklayışı Annie'nin aklını başından almıştı. Ve bittiğinde, Nick ona *seni istiyorum Annie Bourne* dediğinde Annie kaybolduğunu biliyordu.

Nick'in yatak odasına baktı. Camın önünden bir gölge geçti ve kayboldu. Nick onun eve gittiğini sanıyordu ki gerçekten de gitmeliydi.

Onun yerine Annie sol elindeki alyansına bakıp duruyordu. Pırlanta âdeta bir ampul gibi ışıldıyordu. Yıllardır taktığı yü-

züğü... Blake onuncu yıldönümlerinde romantik sözler eşliğinde o yüzüğü parmağına takmıştı.

Annie yüzüğü nazikçe parmağından çıkardı. "Hoşça kal Blake." O sözleri söylemek, hatta düşünmek bile can yakıcıydı ama şaşırtıcı derecede özgürleştiren bir yanı da vardı. Belki de hayatında ilk kez kendini özgür, tek başına hissetmişti. Seçimlerine rehberlik edecek ya da yolunu belirleyecek kimse yoktu. Kendisinden başka hiç kimse...

Kararından caymadan önce eve girip merdivenleri tırmandı. Nick'in kapısının önünde durdu. Bir anda sinirleri bozulmuştu. Buraya dönmesine sebep olan bütün sebepler batan bir gemiyi terk eden korkaklar misali hızla kaçıp gitmişti. Annie şimdi seksi olduğunu düşünemiyordu, kendini kırılgan ve yalnız hissediyordu. Eski dostuna kendisiyle sevişsin diye yalvaran orta yaşlı bir kadına dönüşmüştü sanki...

Tam dönüyordu ki müziğin sesini duydu. Kapının diğer tarafında radyoda Nat King Cole'un *Unforgettable* şarkısı çalıyordu.

Müzik, ondan da çok Nick'in müziği dinlemesi, Annie'nin bozulan sinirlerini yatıştırmıştı. Nick deneyimsiz bir genç değildi, o da aşktan ve yaşamdan kendisi kadar darbeler almış, yaşlı bir adamdı. Annie'nin neden döndüğünü anlayacaktı. Ondan, basit ve açık bir paylaşımdan başka hiçbir şey istemeyecekti.

Kapıyı şiddetle çaldı.

Duraksama oldu. Müzik sustu. "Gel Izzy."

Annie hafifçe öksürdü. "Benim... Annie."

Bir duraksama daha oldu ve içeriden bir ses duyuldu. "Gel."

Annie kapıyı açtı ve kapı yavaş, gıcırtılı bir sesle açıldı.

Nick yataktaydı.

Annie güçlükle yutkundu ve ona yaklaştı. Hissettiği endişe içini zangır zangır titretiyordu, kendini ergenler kadar utangaç

ve beceriksiz hissetmişti. Geçtiğimiz haftalarda aldığı kiloları düşündü ve Nick'in onu çekici bulacağından şüphe etti. Annie kilo aldığı zamanlarda Blake hep imalarda bulunurdu...

Nick ona baktı ve bakışlarının yoğunluğu, içinde sıcak bir titreşim yaratmıştı. Annie ürperdi.

"Emin misin?" Nick asıl önemli olan soruyu basitçe sormuştu.

Annie emindi. Kesinlikle, tamamen emindi. Ona yaklaşıp uzandığını hissediyordu. Daha sonra düşündüğünde kimin önce dokunduğunu ya da o geniş, dört direkli yatakta nasıl çırılçıplak kaldıklarını anımsamayacaktı... Ama Nick onu öperken adını nasıl yumuşak, melodik bir tonda fısıldadığını hiç unutmayacaktı... Ya da kollarını onun vücuduna nasıl sardığını, zaman zaman nefesini kesecek kadar onu sıktığını, sevişmelerinin insanı kendinden geçiren yoğunluğunu... Tek anımsadığı zevkin doruğuna ulaştığında onun adını haykırdığıydı. Blake'in değil.

On Dokuzuncu Bölüm

Yatağın yanındaki gaz lambası nazikçe titreşiyor, kapkara bir duman şeridi, lambanın cam ağzından tembel tembel yükseliyordu.

Annie, Nick'e sarılmış, çıplak bacağını onun bacağına atmıştı. Saatlerdir birliktelerdi, sohbet edip gülüyor, sevişiyorlardı. Gece yarısına doğru isteksizce de olsa babasını aramış, Izzy üşüttüğü ve Annie'ye ihtiyacı olduğu için gece eve gelmeyeceğini söylemişti. Ama babasını kandıramamıştı. Babası, Annie'nin çelişkili bahanesini dinlemiş, ardından o bildik soruyu sormuştu: "Sence bu doğru mu Annie Virginia?"

Annie okullu kızlar gibi kıkırdayıp endişelenmemesini söylemişti. Yaptığı şeyin doğru olup olmadığını düşünmek istemiyordu. Hayatında ilk kez çılgın, ahlaksız ve inanılmaz derecede heyecanlı bir şey yapıyordu. Uzun yıllar boyunca iyi bir kız olmuştu zaten...

Bu gece onun açısından çok şey değişmişti. Alyansını parmağından çıkarması onu yeterince değiştirmişti. Gençleşmiş, cesareti artmış, maceracı biri olmuştu. Seksin bu kadar... eğlenceli olabileceğini hiç bilmiyordu. Bu gece Nick'in kollarında geçirdiği saatlerde içinde yepyeni bir kadın keşfetmişti.

Her şey bittiğinde kendini suçlayıp yaptığından utanç duyacağını sanıyordu. Bu yüzden gerilmiş, bu ahlaksız davranışı için mantıklı bahaneler bulmaya çalışmıştı ama Nick'in bir sözü, gülüşü ve öpücüğüyle bütün bahaneler uçup gitmişti.

Kaçma, demişti ve bu tek kelime yetmişti.

Şimdi birlikte çarşaflara dolanmışlardı. Bir saat kadar önce mutfağa gidip bir tabak dolusu peynir, kraker ve meyve suyuyla yatağa dönmüşlerdi. İkisi de yataktan çıkıp bu odanın dışında pusuda bekleyen dünyaya adım atmak istemiyordu.

Nick kolunu Annie'nin omzuna atıp onu kendine çekti. Gece boyunca ilk kez gözlerinde hüzün vardı. "On beş haziran, ha?"

Annie nefesini tuttu. Bakışları kenetlendi ve Annie gülüşünün zayıfladığını hissetti.

Bir aydan bile kısa bir süre önce Annie evine dönmeyi ne kadar da çok istiyordu... Ona göre olması gereken buydu. Nick'i, Izzy'yi ve Mystic'i bırakıp gerçek hayatının o kahverengi dünyasına ya da geriye ne kaldıysa ona gidecekti.

Nick, Annie'nin yüreğini acıtan bir şefkatle ona dokundu. "Affedersin, böyle dememeliydim."

"Elimizdekiyle yetinelim Nick. Geleceği düşünerek şu anı mahvetmeyelim. Şu an geleceği düşünmek istemiyorum."

Nick'in eli, Annie'nin çıplak koluna kaydı ve sahiplenici bir tavırla sol elinde kaldı. Nick'in, onun artık takmadığı alyansını ve geride bıraktığı bronzlaşmamış, beyaz izi düşündüğünü Annie biliyordu. Nihayet Nick ona baktığında yine gülümsüyordu. "Bana verdiklerinle yetineceğim ve..."

"Ve ne?"

Nick'in yanıt vermesi biraz zaman aldı, öyle uzun zaman aldı ki Annie onun fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündü. Sonra Nick kısık bir sesle, "Ve yetmesini ümit edeceğim," dedi.

Her gün birbirlerine biraz daha yaklaştılar. Mayıs ayının sonunda yaz mevsimi rengârenk ağını yağmur ormanının üstüne attı. Gün boyunca tek damla yağmur yağmıyordu. Hava sıcaklığı

yirmili derecelerde seyrediyordu. Mevsim normallerinin dışında bir sıcak hava dalgasıydı bu ve Mystic'teki herkes sıcaklığın tadına varıyordu. Çocuklar geçen yıldan kalma şortlarını giyip bisikletlerini depodan çıkarmıştı. Kuşlar toplanıp telefon direklerinin üstünde kümelenmiş, tombul, ağız sulandıran kurtçuklar ararken kendi aralarında sohbet edip ötüyordu.

Annie, babasının evinde her gün biraz daha az, Nick'in yatağında biraz daha fazla vakit geçiriyordu. Ateşle oynadığının farkındaydı ama elinde değildi. Kendini ilk aşkının kollarına atmış bir ergen gibi hissediyordu. Nick'e her baktığında (ki bu on beş saniyede bir oluyordu) sevişmelerini anımsıyordu. Nasıl bu kadar *cüretkâr birine dönüştüğüne inanamıyordu.*

Gün içinde birbirlerine dokunmamaya gayret ediyorlardı ama bu kısıtlama, arzularını artırmaktan başka işe yaramıyordu. Annie gün boyunca akşam olmasını, onun yatağına gireceği anı bekliyordu.

Bugün Crescent Gölü'nde harika zaman geçirmişlerdi. Kumsalda voleybol oynayıp çarklı tekne kiralamış, uzun eve dönüş yolunda radyoda çalan şarkılara eşlik etmişlerdi. Evde Annie koca bir tencere dolusu makarna yapmış, yemekten sonra büyük mutfak masasında oturup Izzy'nin okuma becerisi üzerinde çalışmışlardı.

Sonra, üst kata çıktıklarında masal okumak için hep birlikte Izzy'nin yatağına oturmuşlardı.

Annie bütün bunların ne kadar *doğru* olduğunu, kendini buraya ait hissetmeye başladığını düşünmekten kaçınıyordu. Izzy'nin başının arkasından Nick'in omzuna dokunurken bir an öyle sert sıkmıştı ki Nick başını kaldırıp ona bakmıştı. Başta Nick ona gülümsemiş, sonra yavaş yavaş gülüşü solmuştu. Annie gözlerindeki ani korkuyu, sonunda hepsine acı verecek arzuyu Nick'in gördüğünü biliyordu.

Bakışlarını kaçırıp açık duran kitaba odaklandı.

Telefonun sesi araya girdiğinde Nick henüz ilk sayfayı okumuştu. "Telefona baksam iyi olacak," dedi.

Annie'ye iyice sokulan Izzy de, "Seni bekliyoruz babacığım," dedi.

Nick kitabı Izzy'ye verdi ve aceleyle odadan çıktı. Birkaç dakika sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle geri geldi.

Annie'nin içinde hafif bir korku uyandı. Doğrulup eğildi. "Nick?"

Nick yatağa doğru gelip Izzy'nin diğer yanında durdu. "Arayan öğretmenindi Izzy bebeğim. Cuma günü sınıfta bir parti vereceklermiş ve bütün çocuklar senin de gitmeni istiyormuş."

Izzy'nin yüzünde ürkek bir ifade belirdi. "Öyle mi?"

Nick ona gülümsedi. Bu öyle tatlı ve nazik bir gülüştü ki Annie etkisini tam yüreğinde hissetti. "Pastadan falan da bahsetti."

Izzy kaşlarını çattı. "Hımm, pasta severim."

"Sevdiğini biliyorum günışığım." Nick güçlü koluyla onu kendine çekti. "Korkman çok doğal Izzy. Hepimiz zaman zaman böyle hissedebiliriz. Asıl yanlış olan, korktuğumuz için denemekten çekinmemiz. Bizi korkutan şeylerden kaçamayız."

Annie, Nick'in sesinde, zor koşullarda aldığı derslerin kalıntılarını duyuyordu. İçini sımsıcak bir gurur duygusu doldurdu ve bu adamı nasıl bırakıp gideceğini, varlığına dair bir kanıt bulmak için aynalara bakıp duracağı o soğuk, steril hayatına nasıl döneceğini düşündü.

Izzy iç geçirdi. "Sanırım partiye gidebilirim. Annie'yle birlikte beni alacak mısınız?"

"Elbette alacağız."

"Tamam." Izzy başını kaldırıp babasına tereddütlü bir tebessüm verdi. "Babacığım, bana bir masal daha okur musun babacığım?"

Nick sırıttı. Yatağın yanına uzanıp bir kitap daha aldı. "Bunu isteyeceğini biliyordum."

Nick bir oyuncu gibi derin, bas canavar sesleri ve küçük çocukların tiz çığlık seslerini çıkardı. Izzy kımıldamadan oturmuş, hayran gözlerle babasının yüzüne odaklanmıştı. Babası gülümsediğinde o da gülümsüyordu, kaşlarını çattığında o da çatıyordu.

Nick sayfayı çevirdiğinde Annie'ye baktı. Kızının kapkara saçlarının üstünde bakışları kenetlendi. Nick'in bakışlarında cinselliğe dair hiçbir ifade yoktu, sadece kızına masal okumaktan keyif alan bir adamın ifadesi vardı. Nick'in bütün ümitlerinin ve hayallerinin doruk noktasını yaşıyormuş gibi bakan gözleri, Annie'nin kalbinden bir parçayı koparmış, içinde müthiş bir ağlama isteği uyandırmıştı.

Masal vakti bittiğinde Nick odasına gidip bekledi. İki defa başını uzatıp koridora baktı. İkisinde de boştu ve duvara monte edilmiş lambalardan yansıyan zayıf ışık dışında hiçbir şey yoktu.

Küçük odanın içinde adımlar atıp dururken hemen her sağa dönüşünde başını eğimli çatıya çarpıyordu.

Sonra biri kapıyı çaldı.

Nick hemen kapıya koşup açtı. Annie üzerinde bol tişörtü ve lacivert, dize kadar uzanan çoraplarıyla kapıda duruyordu.

Yatağa kadar zor gittiler. Öpüşüp birbirlerine dokunarak ve kahkahalar atarak buruşuk çarşafların üstüne düştüler. Yorgun düşmüş eski yatak altlarında gıcırdayıp yaylanıyordu.

Nick hayatında hiçbir kadını böylesine çılgınca istememişti ve Annie de onun bu arzusunu paylaşıyor gibiydi. Nick onu kucaklayıp okşadı, sarılıp öptü. Annie onunla birlikte yatakta yuvarlanıp Nick'i, dilini ağzının derinliklerine götüren bir hevesle öptü. Seviştiler, uyudular, tekrar seviştiler...

Saatler sonra Nick yatakta bitkin bir halde uzanmış, bir kolunu duvara uzatıp diğerini Annie'nin çıplak kalçasına sarmıştı. Annie de ona yaslanmış, çıplak bacağını öylece Nick'in bacağına atmış, meme ucunu da onun göğüs kafesine bastırmıştı.

Annie'nin vücuduna sinen terde sevişmelerini hissediyor, hava o tatlı kokusunu alıyordu. Annie başını Nick'in omzuna yaslamıştı ve nefesi onun tenini okşuyordu.

Nick ansızın Annie'nin geri çekilmesinden, kollarından uzaklaşıp babasının evine gitmesinden ve geride yokluğunun verdiği ürpertiden ve kokusundan başka bir şey bırakmamasından korkmuştu. "Benimle konuş Annie," dedi usulca ve sırtının kadifemsi tenini okşadı.

"Bu benim için hep tehlikeli oldu," dedi Annie gülerek. "Beni tanıyan insanlar hep susmamı istedi."

"Ben Blake değilim."

"Affedersin." Annie ona sokuldu. Solgun parmağını Nick'in göğsünde gezdirdi. Sonra dalgın dalgın onu okşadı. "Sen... içimdeki bir şeyi dışa vurdun. Orada olduğuna inanmadığım bir şeyi."

"Öyle mi? Neymiş o?"

Annie hafifçe Nick'in üstüne çıkıp kasığını onun bacağına yasladı. Güzel göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde Nick'in gözlerinin önünde dururken Nick onun sözlerine odaklanmakta hayli zorlanıyordu. "Eskiden... düzenli biriydim. Becerikliydim. Herkesi besleyip giydirir, alışverişe gider, listeler yapar, randevularıma sadık kalırdım. Blake ile ben, şansımız yolunda

giderse cuma geceleri saat on ikiye çeyrek kala Jay Leno'nun ilk ve ikinci konuğu arasındaki arada sevişirdik. Her zaman... güzel ve tatminkâr olurdu. Rahatlardım ve orgazma ulaşırdım. Ama seninle olduğu gibi değildi. Asla tenimden taşacak gibi hissetmezdim." Annie güldü ve o içten, bulaşıcı kahkaha derinlerden bir yerden gelmiş gibiydi. Kathy, Nick'i hiç böyle hissettirmemişti, bütün dünya önüne serilmiş de tek yapması gereken hayallerine uzanmakmış gibi...

Hayaller... Nick gözlerini kapattı. Uzun zaman önce bir kenara ittiği hayalleri son zamanlarda sık sık aklına geliyordu. Ailenin onun için ne kadar önemli olduğunu, her zaman etrafını saran neşeli çocuklarla dolu parlak ve düz bir yolda ilerleyeceğini hayal ettiğini anımsadı.

Yıllar önce Annie'yi tercih etmiş olsa belki her şey çok daha farklı olacaktı...

"Kathy'yle neden başka çocuk yapmadınız?" diye sordu Annie ansızın.

Bu soru bir an Nick'i şaşırtmış, Annie'nin zihnini okuduğundan şüphe etmişti. "Hep istedim. Lanet olsun, ben altı çocuk istedim ama Izzy'den sonra Kathy'nin daha fazlasıyla baş edemeyeceğini anladık. Izzy iki yaşındayken vazektomi yaptırdım." Nick ona iyice sokulan Annie'ye baktı. "Ya sen? Sen harika bir annesin."

Annie yanıt vermeden önce uzunca bir süre bekledi. "Adrian bu yıl on dördüne girecekti. O benim oğlumdu..."

"Annie..."

Annie ona bakmadı. "Erken doğdu ve yalnızca dört gün yaşadı. Ondan sonra her yolu denedik ama tekrar hamile kalamadım. Çoğu zaman onu küçük bir tebessümle ya da gözlerim dolarak anıyorum ama bazen... çok daha zor oluyor. Hep daha fazla çocuğum olsun istedim."

Nick üzgün olduğunu söylemek bile istemedi, o sözlerin ne kadar yapmacık çıkacağını, atardamardaki bir hasarı yara bandıyla kapatmak gibi olacağını ilk elden biliyordu. Onun yerine Annie'yi kollarına alıp elinden geldiğince sıkı sarıldı, o kadar ki kalp atışlarını kendi teninde hissediyordu.

Nick kendini o anda, Annie'de kaybetmeye başladığını biliyordu ama şimdi bunu umursamıyordu. Kendini güvene almak, onu sevmekten uzak durmak için geç kalmıştı.

Jefferson R. Smithwood İlkokulu yüz yıllık köknarlarla çevrili çimlik bir tepede yer alıyordu. Uzun, beton bir yürüme yolu siyah çift kanatlı kapılarla başlayıp yüksek zincir çitler boyunca arabaların sıralandığı otoparka kadar iniyordu.

Nick, yanında Izzy'yle birlikte kaldırım kenarında duruyordu. Annie de Izzy'nin diğer yanındaydı.

Nick'in küçük kızı korkmuştu ve ona güven verecek kişi de kendisiydi ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Izzy'nin siyah saçlarının üstünden Annie'ye çaresiz bir bakış attı.

Annie gülümseyip dudaklarını oynatarak *yapabilirsin* dedi.

Nick güçlükle yutkunarak dizlerinin üstüne çöktü ve Izzy'ye baktı. Annie gülümsemeye çalıştı ama dudaklarının hafifçe kalktığı, gözlerine ulaşmayan bir gülüştü bu. Nick uzanıp kızının saç örgüsünden sarkan sarı renkli saten kurdeleyi kaldırdı.

Izzy'nin alt dudağı titredi. "Benimle alay edecekler."

"O zaman ben de onları döve..."

Annie, Nick'in omzunu sıkınca Nick geri adım attı. "Seninle alay etmeyecekler," dedi onun yerine.

"Ben... farklıyım."

Nick başını iki yana salladı. "Hayır. Sen yalnızca... üzücü bir şey yaşadın. Ve bazen böyle olaylar insanı biraz... çılgına çevirir. Ama bu kez iyi olacaksın. İnan bana."

"Partiden sonra beni alacak mısın?"

"Evet."

"*Hemen* sonra mı?"

"Hemen sonra."

"Tamam," dedi Izzy sonunda.

Nick gülümsedi. "İşte benim kızım."

Nick dizleri ağrıyarak yavaşça doğruldu. Annie'ye baktığında, gözleri nemli olmasına karşın Annie de ona gülümsüyordu.

Üçü birlikte beton yoldan okula doğru ilerlediler.

"Aslanlar, kaplanlar, ayılar geliyor, eyvah!"[5] dedi Annie ansızın.

Nick neredeyse kahkahalarla gülüyordu. Gülmek çok saçma olurdu ama şu an bu ona çok doğru gelmişti. Annie'ye eşlik etti. "Aslanlar, kaplanlar, ayılar, eyvah!"

Başta Izzy tereddüt etmişti ama her cümlede biraz daha güçlenmişti ve kaldırımdan yürüyüp basamaklardan ön kapıya giderken avazları çıkana kadar bağırarak söylemeye başlamışlardı.

Nick siyah renkli çift kanatlı kapıyı açtı ve üçü birlikte ilkokulun sessiz koridoruna girdiler. Sol tarafta uzun formika bir masa vardı. Üzeri çocukların bıraktığı montlar, kazaklar ve beslenme çantalarıyla doluydu.

Izzy durdu. "Tek başıma girmek istiyorum," dedi usulca. "O zaman bebek olduğumu düşünmezler." Annie ve Nick'e son kez korku dolu bir bakış atıp koridordan geçti.

---

5 Oz Büyücüsü'nde geçen bir şarkı. (ç. n.)

Nick onun peşinden gitmemek için kendini güçlükle kontrol edebildi.

Annie onun elini tuttu. Nick iç geçirip küçük kızının koridordan geçişini izledi. Kızının tereddüt dolu her adımını gördükçe cesaretini toplamak için ne kadar çabaladığını gördü. Sıcak bir karanlığa büzüşüp saklanmaktan başka bir şey istemezken yola devam etmek zorunda olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Sonunda Nick bakışlarını kaçırdı. Korkuyla yüzleşen çocuğunu izlemenin bu kadar zor olacağını bilmiyordu.

"İyi olacak," dedi Annie. "İnan bana."

Nick ona baktı ve Annie'nin kendinden ne kadar emin olduğunu görünce içi şefkat ve sevgiyle doldu. "İnanıyorum Annie," dedi usulca. "İnanıyorum."

Koridorun sonunda bir kapı açıldı. Bir kadın sesi, "Izzy! Seni özledik," dedi. Açık kapıdan dışarıya alkış sesleri geldi. Izzy arkasına bakıp Nick ile Annie'ye sırıttı ve sınıfına girdi.

Yirminci Bölüm

Nick nihayet konuşabildiğinde nefes nefese kalmış bir sesle, "Evet, bu iş kesinlikle zihnimi Izzy'den biraz olsun uzaklaştırdı," dedi. Annie'den biraz uzaklaştı ama ona hâlâ sarılıyordu. Onu kendine çekip sırtını duvara yasladı ve terli yanağını eline dayayıp Annie'ye baktı.

Açık pencereden süzülüp yüzüne ve dağınık saçlarına vuran güneş ışığının altında inanılmaz derecede güzel görünüyordu. Sık nefes alıp veriyordu ve her küçük, hırıltılı nefesi, şimdilik de olsa Annie'nin ona ait olduğunu hissettiriyordu. Yumuşak, pamuklu örtünün altında eli onun göğsünü kavradı ve orada durdu.

Nick saatlerce onun yanında uzanmak, her konuda konuşmak, bedenlerinden fazlasını paylaşmak istiyordu. Annie'den, büyük bir hevesle paylaştığı bedeninden fazlasını istemek tehlikeli bir arzuydu, bunu biliyordu. Nick ne kadar unutmak isterse istesin Annie'nin artık üç haftadan da az bir süre sonra, on beş haziranda gideceğini aklından çıkaramıyordu. Yakında gerçek hayatına geri dönecekti.

Nick ona sıkıca sarılırken çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyordu. Ama yapamadı. "Evliliğin nasıldı?"

"Kimin bakış açısıyla? Sevdiğim tek adamla on dokuz mükemmel yıl geçirdiğimi sanıyordum. Sonra bir gün arabayı araç yoluna çekip, *ben başka bir kadını seviyorum, lütfen bunu bana bir*

daha söyletme, dedi." Annie kısa ve acı bir kahkaha attı. "Ben de ikinci defa duymak istiyordum da sanki..."

"Ona hâlâ âşık mısın?"

"Aşk mı? Bu nasıl mümkün olabilir?" Annie iç geçirirken Nick onun göğsünün kabarıp indiğini hissediyordu. "Aşk... şimdi çok daha zor. O neredeyse yirmi yıldır benim en yakın arkadaşım, aşkım ve *ailemdi.* İnsan ailesini sevmekten nasıl vazgeçer?"

"Ya... ya seni geri isterse?"

"Blake öyle bir adam değildir. Bu en baştan yanıldığını kabul ettiği anlamına gelir ki birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bir kez olsun özür dilediğini duymadım. Kimseden."

Nick, Annie'nin o alçak sesindeki hüznü fark etmişti.

Annie zayıf bir tebessüm atıp bakışlarını ondan kaçırdı ve omzunun üstünden duvardaki bir noktaya baktı.

Nick onu kollarına alıp kendine çevirdi ve o yeşil gözlerde kendini kaybetti.. "Son sınıfta bir hikâye yazmıştın. Kaybolmuş bir çocuğun evini bulmasına yardım eden bir köpekle ilgiliydi. Ben senin hep ünlü bir yazar olacağına inanırdım."

"İsmi *Joey'yi Bulmak*'tı. Hatırladığına inanamıyorum."

"Güzel bir hikâyeydi."

Annie uzunca bir süre sessiz kaldı ve nihayet konuştuğunda sesi normalden biraz daha sert çıkmıştı. "Kendime güvenmem gerekirdi ama Blake... yazmanın aptalca bir hobiden başka bir şey olmadığına inandığı için ben de vazgeçtim. Sonra kaligrafi, judo, resim, heykeltıraşlık, çiçek düzenlemesi, iç tasarım gibi şeylerle uğraştım." Annie alaycı bir ifadeyle homurdandı. "Blake'in benimle dalga geçtiğine şüphe yok. Kayıp bir ruhtan başka bir şey değildim ona göre."

"Buna inanamıyorum."

"Ama doğru. Henüz bitmemiş iki romanımı güzel pembe kutulara koyup iç çamaşırı dolabıma kaldırdım. Blake'in *annelerin şimdiki hobisi* yorumuyla da her şeyden vazgeçtim. Birkaç yıl içinde bir hayalim olduğunu bile unuttum. Bayan Blake Colwater oldum ve onsuz kendimi bir hiçmişim gibi hissettim. Şu ana kadar. Ama sen ve Izzy bana benliğimi geri verdiniz."

Nick onun yüzüne dokundu. "Hayır Annie. Onu sen kendin geri aldın, bunun için mücadele ettin."

Annie ona baktı. "Bir ara kendimi kaybetmiştim Nick. Yine aynı şeyin olmasından korkuyorum."

Annie'ye ne demek istediğini sormak anlamsızdı. Biliyordu. Bir şekilde Annie, Nick'in ondan gizlemeye çalıştığı sırrı görmüştü. Nick ona âşık olmuştu ve birlikte geçirebilecekleri fazla vakitleri kalmamıştı. Nick'in öncelikli olarak anladığı gerçek buydu, boşanmaya doğru gitmesine karşın evli bir kadınla yatmasıyla ortaya çıkan gerçek... Çünkü Natalie vardı ve önünde Nick'in dâhil olmadığı bütün bir ömür onu bekliyordu. "Tamam Annie," dedi usulca. "Şimdilik bu kadar yeter."

Ama yeterli değildi. Nick bunu biliyordu ve Annie de öğrenmeye başlamıştı.

Annie babasının evinin verandasında durmuş gümüş rengi, düzensiz bir şerit gibi ilerleyen somon akınını izliyordu. Parlak mavi çan çiçekleri nehir kıyısındaki uzun otların arasında tüm canlılıklarıyla dans ediyorlardı. Bir yerlerde bir ağaçkakan ağacın gövdesini deliyor, ormandan *tır tır tır* diye sesler geliyordu.

Annie arkasındaki kapının gıcırdayarak açıldığını ve sonra sertçe kapandığını duydu.

"Evet, neler oluyor Annie Virginia?"

Annie babasının ses tonundan, buraya kadar bu soruyu sormak için geldiğini anlamıştı. "Ne demek istiyorsun?" Annie anlamamış gibi yaptı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Nick'in adını her andığında ergenler gibi kızarıyorsun ve son iki haftadır yüzünü neredeyse hiç görmedim. Orada çocuk bakmaktan fazlasını yaptığına şüphe yok. Dün gece telefonda konuştuğunu duydum. Terri'ye Nick'le yalnızca arkadaş olduğunuzu söylüyordun. Demek ki yalnızca benim dikkatimi çekmemiş."

Annie usulca, "Aşk değil bu," diye yanıtladı ama o kelimeler dudaklarından dökülürken bile merak ediyordu. Nick'le birlikteyken kendini genç hissediyor, daha fazla adrenalin salgıladığını fark ediyordu. Hayalleri yarın kadar gerçekleştirilebilir görünüyordu artık. Bu da evlilik hayatında hissettiğinden farklıydı. O zamanlar hayallerin çocukların oyuncağı olduğuna, gerçek hayat sizi çağırdığında bir kenara itilmeleri gerektiğine inanırdı.

"Blake'e dönmek için mi yapıyorsun bunu?"

"Hayır. Bir kez olsun Blake'i ve Natalie'yi düşünmüyorum. Kendim için yapıyorum."

"Sence haksızlık etmiyor musun?"

Annie babasına döndü. "Neden yalnızca kadınlar haklı olmak zorunda?"

"Nick'ten bahsediyorum. O adamı uzun zamandır tanıyorum. Çocukluğundan beri kötü yollardan geçti. Kathy'yle çıkmaya başladığında seninle çıkmadığı için Tanrı'ya şükrettim. Ama sonra yuvasını kurup kasabanın gelmiş geçmiş en iyi polisi oldu. Kathy'yi nasıl sevdiğini hepimiz gördük; o küçük kızı da gözünün bebeği. Sonra... Kathy'yle ilgili o olay yaşandı ve Nick mahvoldu. Saçları beyazladı ve onu her gördüğümde olanları hatırladım. Kederini her gün üzerinde taşıdı. Kimse onu suç-

lamadı elbette ama o kendini suçladı gördüğün gibi... O halini izlemek çok zordu."

"Neden bunları bana anlatıyorsun?"

"Sen mücadelecisin Annie ve..."

"Hah! Yapma baba. Ben en kalitelisinden bir kapı paspasıyım."

"Hayır. Sen kendini hiç tam anlamıyla göremedin. Senin içinde çelikten bir öz var Annie, hep öyleydin. Dünyaya da olumlu gözlerle bakıyorsun. Bardağın hep dolu tarafını görüyorsun."

"Blake beni terk ettiğinde ben de paramparça oldum."

"Ne kadar sürdü? Bir ay mı?" Babası cık cık etti. "Bu hiçbir şey değil. Annen öldüğünde birkaç haftalığına kendimi kapattıktan sonra eskisinden de güçlü biri olarak dışarı çıkmadım." Babası duraksayıp başını iki yana salladı. "Söylemek istediğim şeyi ifade etmekte pek başarılı sayılmam. Demek istiyorum ki tatlım, sen çaresizliğin ya da zayıflığın ne demek olduğunu tam anlamıyla bilmiyorsun. Zihnini ümitsizliğin içine gömemezsin."

Annie nehre baktı. "Sanırım haklısın."

"Sen hâlâ evli bir kadınsın ve Blake'in seni sürtüğün teki için gerçekten bırakacağını sanıyorsan aptallık ediyorsun. Geri dönecek. Aklı başına geldiğinde Blake evine dönecek."

"Kendimi evli gibi hissetmiyorum artık."

"Tabii ki hissediyorsun."

Annie'nin buna vereceği bir yanıtı yoktu, hem doğru hem yanlıştı. Geçen aylarda bir hayli değişse de babası haklıydı, Annie kendini hâlâ Blake'le evli hissediyordu. Neredeyse yirmi yıldır onun karısı olmuştu... böylesi duygusal bir bağ, *boşanmak istiyorum* türünden öfkeyle söylenmiş sözleri içerse bile kolay kolay ortadan kaybolmuyordu.

Hank, Annie'nin yanına gelip onun yanağına dokundu. "Nick'e acı vereceksin. Üstelik o, hayatın attığı yumruklarla kolay kolay

baş edebilen bir adam değil. Sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum. Hiç söylemedim ve bundan sonra söylemeyeceğimden de eminim. Ama... bu işin sonu kötü Annie. Hepiniz için."

Ertesi gece bulaşıklar yıkanıp yerleştirildikten ve Izzy yattıktan çok sonra Annie ön verandadaki sallanan sandalyeye oturmuştu. Orman gülü çalılığında yanardöner bir ağ ören küçük, siyah örümceği izliyordu. Sandalyenin gıcırtıları, sessizliğin içinde ona eşlik ediyordu. Annie içeri girmesi gerektiğini biliyordu, Nick onu üst katta bekliyordu. Ama burası çok sessiz, huzurluydu ve babasının sözlerinin yankısı tek başınayken daha yumuşak ve uzakta kalıyordu. İçeri girip Nick'in masmavi gözlerine baktığında babasının tavsiyesini çok daha gür ve görmezden gelinemeyecek kadar ısrarcı bir tonda duymaya başlayacağını biliyordu.

Evet, Nick ve Izzy zaten yeterince yara almıştı. Annie daha fazla acı çekmelerine sebep olacak bir şey yapmak istemiyordu ama orada otururken bile bunun olacağından emindi. Başka bir şehirde başka bir hayatı, tıpkı birkaç ay öncesinde Izzy'nin çaresizliği kadar çaresizce bir anneye ihtiyaç duyacak olan bir çocuğu vardı Gerçek hayatı orada, Güney Kaliforniya'nın sisli ve sıcak havasında onu bekliyordu. Bu yeniden kavuşma anı Annie için bir sınavdı. Geçmişini, buradaki halini ve gelecekte ne olmak istediğini ortaya çıkartacak bir sınav.

Arkasındaki tel kapı gıcırdayarak açıldı. "Annie?"

Annie gözlerini bir an kapatıp gücünü topladı. "Merhaba Nick," dedi usulca ve gözlerini kucağındaki ellerine indirdi.

Kapı sertçe kapandı ve Nick yanına geldi. Elini usulca Annie'nin omzuna yaslayıp çömeldi. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Annie ona baktı ve bir an içini bir panik sardı. Ondan vazgeçme düşüncesi korkunçtu.

Ama düşünmesi gereken kişi kendisi değil Nick'ti. "Sana acı çektirmek istemiyorum Nick."

Nick onun sol elini tutup parmağının ucunu, yüzüğün olduğu yerdeki beyaz izin üstünde gezdirdi. "Bana bir şans ver Annie. Bunun yüzüğünü çıkarmak kadar kolay olmadığını biliyorum ama sadece bir şans verebilirsin."

Annie uzunca bir süre ona baktı. İçinde imkânsız sözler vermek ya da onu sevdiğini söylemek için müthiş bir istek uyandı ama bu kadar zalim olamazdı. İki hafta sonra gidecekti. O sözleri de beraberinde alıp götürmesi kesinlikle daha iyi olurdu.

"Çok uzun yıllarımız olmadığını biliyorum Annie."

Annie *uzun yıllarımız* derken sesinin çatladığını duymuştu ama Nick ona gülümsüyordu ve Annie şu an onun hislerini düşünmek istemiyordu. "Evet..." diye mırıldandı.

Nick onu kollarının arasına alıp yatağa götürdü. Ve her zamanki gibi Annie onun kollarındayken geleceği düşünmeyi bırakıp şu anın onu tüketmesine izin verdi.

Salı sabahı kumsala gitmeye karar verdiler. Annie yanındaki piknik sepetine bakıp yiyecekleri belki de onuncu kez kontrol ettikten sonra saatine baktı. On buçuk olmuştu bile. Merdivenlerin dibine gidip Nick ve Izzy'ye acele etmeleri için seslendi. Sonra kendi kendine mırıldanarak mutfağa gitti.

Tam telefonun yanından geçerken telefon çaldı. Eğilip ikinci çalışta yanıt verdi. "Alo?"

"Blake Colwater hatta, bekleyin lütfen."

Kafasının iyice karıştığı bir an Annie o ismi kendi hayatıyla bağdaştıramadı. Nick aşağıya indi. Annie ona şaşkın bir bakış attı. "Blake arıyor."

Nick tam adım atarken donup kaldı. "Seni... yalnız bırakayım."

"Hayır. Gel. Lütfen."

Nick odanın ortasına gelip Annie'nin yanında durdu. Annie hafifçe dönüp onun elini tuttu.

Blake'in otoriter sesi sonunda duyuldu. "Annie, sen misin?"

Blake'in ses tonuyla birlikte her şey Annie'nin zihnine üşüştü. Kaskatı kesilmişti. "Merhaba Blake."

"Nasılsın Annalise?"

"İyiyim." Annie duraksayıp ne söyleyeceğini düşündü. "Ya sen?"

"İyiyim... Numaranı Hank'ten aldım. Yakında Natalie eve dönüyor, biliyorsun."

"Evet, onu havaalanından birlikte karşılamamızı istiyor." *Birlikte* kelimesini vurgulayarak söylemişti.

"Elbette. Uçağı..."

Annie, Blake'in uçağın iniş saatini bile bilmemesine kızmıştı. "Akşam üzeri beşi on geçe iniyor."

"Biliyorum."

O bariz yalanın ardından bir sessizlik oldu. Üç aydır değil de üç saattir konuşmamışlar gibi Blake kolayca gülüyordu. "Natalie'yi karşılamadan önce konuşmalıyız. Los Angeles'a bu hafta dönmeni istiyorum."

"Öyle mi?" Tam Blake'e göre bir tavırdı bu. Konuşmak istiyordu, dolayısıyla Annie onun ayağına gitmeliydi.

"Kargoyla biletini yollarım."

Annie derin bir nefes çekti. "Seni görmeye henüz hazır değilim."

"*Ne?* Ben sanmıştım ki..."

"Yanılmışım. Artık konuşacak bir şeyimiz yok bence."

"Bence var."

"Çok komik şeyler söylüyorsun."

"Annalise." Blake iç geçirdi. "Bu hafta sonu eve dönmeni istiyorum. Konuşmalıyız."

"Affedersin Blake. Bu hafta eve dönmek gibi bir niyetim yok. Ayrılma işini haziranda tekrar konuşuruz demiştik. Döndüğümde konuşalım, olur mu? On üçünde dönüyorum."

"Lanet olsun Annalise. Ne yap..."

"Hoşça kal Blake. İki hafta sonra görüşürüz." Annie telefonu kapatıp gözünü ahizeye dikti.

"İyi misin Annie?"

Nick'in sesi onu ufukta beliren karanlıktan çekip kopardı. Gülümsemeye çalışarak kendini onun kollarına bıraktı. "İyiyim."

Nick ona uzunca bir süre baktı. Bir an Annie, Nick'in onu öpeceğini sandı ve dudaklarıyla buluşmak için parmak uçlarına yükseldi. Ama Nick orada öylece durmuş, bu ana dair her şeyi zihnine kazıyormuşçasına onu izliyordu. "Fazla uzun sürmeyecek."

Yirmi Birinci Bölüm

Blake, Mystic'in ana yolundaki tekerlek izleriyle dolu asfaltta ilerlerken bu küçük, sefil tomruk kasabasından ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Ona, Iowa'daki ıssız bir çiftlik bölgesi olan, doğup büyüdüğü ve unutmak için çok çabaladığı kasabayı anımsatıyordu.

Kiraladığı Cadillac'ı bir benzin istasyonuna çekip park etti. Paltosunun yakasını kaldırıp sağanak yağmurun altında telefon kulübesine yürüdü. Mayıs sonunda palto giyilen bir yerde kim yaşamak isterdi ki? Yağmur tepesine öyle sert vuruyordu ki kendi düşüncelerini bile zor duyuyordu.

Hank'in numarasını hatırlaması biraz zaman aldı. Yıllardır aradığı yerlerin numarasını kendisi çevirmemişti. Telefonun haznesine bir çeyreklik attı ve çalmasını bekledi.

Üçüncü çalışta Hank yanıt verdi. "Alo?"

"Merhaba Hank. Benim Blake... yine. Karımla... Annie'yle görüşmek istiyordum."

"Öyle mi? Ben de anlamamıştım."

Blake iç geçirdi. "Onu ver Hank."

"Evde değil. Gün boyunca evde olmaz zaten."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçen gün sana bir numara vermiştim. O numaradan ulaşabilirsin."

"O nerede Hank?"

"Eski bir arkadaşında... eski Beauregard evinde."

"Beauregard evi mi?"

"Göl yolunun sonundaki eski evi hatırlıyor musun? Annie'nin eski bir arkadaşı orada yaşıyor şimdi."

Blake midesinin tam ortasında garip bir şey hissetti. "Neler oluyor Hank?"

Bir duraksamanın ardından Hank, "Kendin öğren Blake. İyi şanslar," dedi.

İyi şanslar. Bu da ne demek oluyordu?

Blake göl yolunu sorup arabasına döndüğünde çok sinirlenmişti. Ters giden bir şeyler olduğu belliydi.

Ama zaten işler ne zaman doğru gitmişti ki?

Bir şeylerin ters gittiğini ilk olarak bir ay kadar önce fark etmişti, odaklanmakta güçlük çekiyordu ve işi de bundan etkileniyordu.

Ve hepsi de önemsiz, küçük şeylerdi. Bugün taktığı kravat gibi. Yanlıştı.

Önemsiz, saçma bir şeydi ve kimsenin fark etmeyeceğinden de emindi. Ama Annie ona iki bin dolar değerindeki o siyah Armani takım elbiseyi aldığında monogramlı beyaz bir gömlek ve ona uygun küçük gri, beyaz ve kırmızı çizgili bir kravat seçmişti. Hepsi takımdı ve Blake onları birlikte giyerdi. Birkaç hafta önce kravatı bulamadığını fark etmiş, onu bulmak için yatak odasının altını üstüne getirmişti.

Suzannah o dağınıklığı gördüğünde, "Umarım dağıttığın gibi düzeltirsin," demişti.

"Takımın kravatını bulamıyorum."

Suzannah kahve fincanının kenarından ona bakmıştı. "Gazetecilere haber vereyim o halde."

Suzannah'ya göre kravatın kaybolması ve Blake'in onu bulmaya çalışması komikti. Blake o anda en sevdiği, en *gerekli* kravatının kuru temizlemede olabileceğini düşünmüştü.

Annie olsa nereye kaybolduğunu bilirdi.

İşte her şey böyle başlamıştı.

Arabanın Bose stereosunu açtığında hoparlörden taşra müziği yükselince irkildi. Kanalları gezindi ama hiçbiri net değildi. Sonunda içten içe küfrederek radyoyu kapattı.

Yol tam önünde ilerliyor, günün ortasında gölgelere dalıp gümüş rengi yağmur damlalarının darbeleriyle hırpalanıyordu. Birkaç kilometre sonra ağaçların arasında göl yer yer gözüne ilişmeye başladı. Asfalt yol yerini çakıl taşlarına bırakmış, dönemeçlerden dönüp sonunda geniş bir alana çıkmıştı. Parlak sarı ev, parlak ve renkli çiçeklerle dolu bahçenin önünde ciddiyetle duruyordu. Kırmızı bir Mustang ve bir polis aracı yaşlı bir akçaağacın altında park etmişti.

Blake arabasını park edip indi. Tekrar yakasını kaldırıp bahçeden geçti ve merdivenleri tırmanıp ön kapıyı sertçe çaldı. Kapı neredeyse hemen açıldı ve karşısına küçük bir kız çıktı. Gortex bir tulum giymiş, beyzbol şapkası takmıştı. Kucağında eski, yırtık pırtık bir bebek taşıyordu.

Blake ona gülümsedi. "Merhaba. Ben..."

Çocuğun arkasında aniden bir adam belirdi. Ellerini koruyucu bir tavırla küçük kızın omzuna yasladı ve onu yavaşça eve doğru çekti. "Buyurun."

Blake uzun boylu, kır saçlı adama baktı ve evin içini görebilmek için boynunu uzattı. "Rahatsız ettiğim için kusura bakma ama Annalise Colwater'ı arıyorum. Hank burada olduğunu söyledi."

Adam gözle görülür biçimde gerilmişti. Ürkütücü mavi gözlerini kısıp tek bir bakışla Blake'i baştan aşağı süzdü. Blake

adamın gözlerinin hiçbir şeyi kaçırmadığından emindi; ne pahalı Armani takımını ne de kravatının garipliğini. "Sen Blake olmalısın."

Blake kaşlarını çattı. "Evet, ya sen..."

Blake evin içinden bir yerden birinin merdivenleri indiğini duydu. "Ben hazırım çocuklar."

Blake, Annie'nin sesini tanımıştı. Sessiz duran adam ile küçük kızın yanından içeri girdi.

Annie onu görür görmez olduğu yerde kaldı.

Blake onu neredeyse tanıyamayacaktı. Sarı bir yağmurluk giymiş, neredeyse yüzünün tamamını örten büyük bir şapka takmıştı. Ayağındaki çizmeler de sanki dört numara büyüktü. Blake koca bir tebessüm takınıp kollarını iki yana açtı. "Sürpriz."

Annie, kır saçlı adama garip bir bakış attıktan sonra tekrar Blake'e döndü. "Burada ne işin var?"

Blake iki yabancıya baktı, ikisi de onu izliyordu. Yavaşça kollarını iki yanına indirdi. "Herkesin içinde konuşmak istemiyorum."

Annie alt dudağını ısırdı, sonra derin bir iç geçirdi. "Peki Blake. Konuşabiliriz ama burada değil."

Kız sızlanıp ayağını yere vurdu. "Ama Annie, dondurma almaya gitmiyor muyduk?"

Annie küçük kıza gülümsedi. "Affedersin Izzy. Bu adamla kısa bir konuşma yapmalıyım. Telafi edeceğime söz veriyorum, tamam mı?"

Bu adam. Blake'in midesi büzüştü. Burada neler oluyordu böyle?

"Annie'nin işini zorlaştırmayalım, tamam mı günışığım? Bir süreliğine gitmesi gerekiyor."

"Ama geri dönecek... değil mi babacığım?"

Soru garip bir boşluğa düştü. Kimse yanıt vermedi.

Annie, Izzy'nin yanından geçip Blake'in yanına gitti. "On dakika sonra seninle Ted'in lokantası ve berber dükkânında buluşuruz. Kasabanın tam merkezinde. Mutlaka bulursun."

Blake dünyası altüst olmuş gibi hissetti. Güçlükle tanıdığı bu kadına baktı. "Tamam. On dakika sonra görüşürüz."

Blake garip ve hastalıklı bir duyguya kapılarak uzunca bir süre öylece durdu. Sonra kendini gülümsemeye zorladı. Tek ihtiyaçları olan birkaç dakika baş başa kalmaktı. O zaman her şey düzelecekti. Dönüp evden çıkarken kendini böyle telkin etti. On dakika sonra gördüğü en kalitesiz, en derme çatma lokantanın önüne park ettiğinde de kendine aynı şeyi söylüyordu. İçeriye girdiğinde sarı deri koltuğa oturup bir kahve ısmarladı. Kahvesi geldiğinde Rolex'ine baktı. Saat 11.15'ti.

İyice gerilmişti. Ahşap görünümlü formika masanın altında terden ıslanan avuçlarını pantolonuna silip duruyordu.

Tekrar saatine baktı. 11.25'ti ve Annie'nin gelip gelmeyeceğini merak etmeye başladı. Sonra bu saçma düşünceyi hemen zihninden attı. Annie tanıdığı en sözüne sadık insandı. Bir yerde olacağını söylemişse orada olurdu. Belki biraz gecikirdi ama sonunda gelirdi.

"Merhaba Blake."

Blake onun sesini duyunca başını pencereden çevirdi. Annie kollarını birleştirmiş bir halde masanın yanında duruyordu. Üzerinde rengi solmuş bir kot pantolon ve kolsuz, beyaz bir bluz vardı ve saçları... biri çim biçme makinesiyle biçmiş gibi görünüyordu.

"Saçına ne yaptın?"

"Sanırım yanıt ortada."

"Ah." Blake, Annie'nin haline ve yanıtına bozulup kaşlarını çattı. Küstahça ve ona yakışmayan bir tavırdı bu. Blake haftalardır bu anı gözünde canlandırmış, hem iple çekmiş hem de gözü korkmuştu. Ama buluşmalarını her düşündüğünde karşısında eskisi gibi kusursuz giyimli, solgun gülüşlü, biraz da gergin Annie'yi bulacağını hayal etmişti. Karşısında duran bu kadın ise tanımadığı biriydi. "Eh, uzar nasıl olsa," diyen Blake ayağa kalktı. "Seni gördüğüme sevindim Annie."

Annie ona gözlerine yansımayan sıkıntılı bir tebessüm verdi ve Blake'in karşısındaki koltuğa yerleşti.

Elini hafifçe sallayıp polyester kumaşlara bürünmüş garsona işaret etti. Garson aceleyle geldiğinde Blake, Annie'ye baktı. "Kahve mi?"

"Hayır." Annie tırnaklarını masaya vurmaya başladığında Blake onun oje de sürmediğini, tırnaklarının neredeyse dibinden kesilmiş olduğunu gördü. Sol elinde, alyansının olduğu yerdeyse beyaz, bronzlaşmamış bir şerit kalmıştı. Annie garsona gülümsedi. "Bir Budweiser istiyorum."

Blake ona hayretle baktı. "Sen bira içmezsin ki." Bu aptalca bir sözdü ama Blake başka bir şey söyleyememişti. Tek odaklandığı Annie'nin takmadığı yüzüğüydü.

Yapmacık bir tebessüm daha gelmişti. "İçmez miyim?"

Garson başını sallayıp gitti.

Annie tekrar Blake'e odaklandı. Bakışları bir saniyede onu silip süpürmüştü ve Blake, bu yeni kadının eski Blake'e bakarken neler gördüğünü merak etti. Bir şey söylemesini bekledi ama kısa saçlı, makyajsız ve ürkütücü biçimde yüzüksüz parmağıyla Annie orada öylece oturup ona bakıyordu.

Blake önce, "Bence konuşmamız gerekiyor..." diye lafa girse de sonradan aptalca bir laf ettiğini düşündü.

"Vay vay..."

Bir sessizlik daha oldu ve o sessizlikte garson geldi. Soğutulmuş bira bardağını küçük, kare biçimli peçetenin üstüne koydu ve Annie ona içtenlikle gülümsedi. "Teşekkürler Sophie."

"Bir şey değil Bayan Bourne."

Bayan Bourne mu? Bu yanıt da Blake'in nefesini kesmişti.

Annie sonunda birasını yudumlarken, "Evet," dedi. "Suzannah nasıl?"

Blake, Annie'nin sesinin soğukluğu karşısında irkildi. Böyle olmasını bekliyordu ama yine de böyle bir öfke beklemiyordu. Annie eskiden hiç öfkelenmezdi. "Artık onunla yaşamıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Seninle de bu konuyu konuşmak istiyordum."

Annie bardağının kenarından ona baktı. "Öyle mi?"

Blake bu konuşmayı zihninde daha fazla prova etmesi gerektiğini düşündü ama bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Zihninde hep aynı şekilde kurgulamıştı: Blake bir odaya giriyor, Annie biraz tereddüt ediyor, sonra gülümseyip ağlayarak onu ne kadar özlediğini söylüyordu. Blake kollarını açıyor, Annie de kendini onun kollarına atıyordu. O kadar. Sonrasında yine birliktelerdi.

Blake onun duygularını tartmaya çalıştı ama o çok iyi tanıdığı gözler sürgülenmişti ve hiç hoş bakmıyorlardı. Hiç kendisine uymayan sözler söylemeye çalıştı. "Ben hata ettim." Blake elini masanın karşısına kaydırdı.

"Demek hata ettin..." Annie elini geri çekti.

Blake onun sesindeki eleştirelliği fark etmiş ve bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. Kredi kartı ödemesini geciktirmek gibi bir hata yapmışçasına konuşmuştu. Yaptığı şey ise tamamen farklı bir şeydi. Annie'nin ona bakışı, ona hiç uymayan yumuşak

ve çekimser sesi Blake'in güvenini yerle bir etmişti ve Blake şimdi hayati bir şeyin içinden sızıp gittiğini hissediyordu. "Eve dönmek istiyorum Annie," dedi usulca. Hayatı boyunca ona böyle yalvarmamıştı. "Seni seviyorum Annalise. Bunu şimdi anlıyorum. Aptallık etmişim, hem de çok büyük aptallık. Beni affedebilecek misin?"

Annie orada oturmuş, dudaklarını gererek ona bakıyordu.

Sessizliğin içinde Blake ufak bir kıvılcım çaktığını hissetti. Vinil masanın etrafını dolaşıp Annie'nin yanına geldi. Ona bakarken tüm içtenliğiyle baktığını biliyor, Annie'nin bunu önemsemesini ümit ediyordu. Birlikte geçirdikleri hayata dair anılar içini doldurup güvenini tazeledi. Onu kırdığı sayısız olayı, unuttuğu doğum günlerini, eve dönmediği geceleri, yokluğuyla mahvolan akşam yemeklerini anımsadı. Annie onu hep affetmişti; o öyle biriydi. Bu kadar değişmiş olamazdı.

Annie temkinli ve acı dolu gözlerle ileriye bakıyordu. Blake o acıyı oraya kendi elleriyle yerleştirdiğini biliyordu. Karısının profilini incelerken kendisine bakmasını diliyordu. Bakarsa, bir an olsun bakarsa Blake yanıtı o gözlerde görecekti. "Annie?" Karısının elini tuttu. Soğuktu. "Seni seviyorum Annie," dedi tekrar boğuk bir sesle. "Bana bak."

Annie yavaş yavaş döndü ve Blake karısının gözlerinin yaşla dolduğunu o an gördü. "Sence bir özürle her şey düzelecek mi Blake? Hiç olmamış gibi yapabilir miyiz?"

Blake onun elini kavrayıp kemiklerinin inceliğini ve teninin yumuşaklığını hissetti. "Hayatımın geri kalanını bunu telafi etmekle geçireceğim."

Annie bir an için gözlerini kapattı ve gözyaşları yanaklarına aktı. Sonra gözlerini açtı ve ona baktı. "Sen bana iyilik ettin Blake. Eskiden olduğum kadın..." Elini onun elinden çekip

yanağındaki gözyaşlarını sildi. "Kendimi bir hiç olmaya ittim. Ama artık o kadın değilim."

"Sen hâlâ benim Annie'msin."

"Hayır. Ben hiç kimseye ait değilim."

"Bana dön Annie. Lütfen. Bize bir şans daha ver. Her şeyi bir kalemde..."

"O kelimeyi bitireyim deme sakın. Her şeyi bir kalemde silen ben değilim. Bunu sen yaptın. Bencilliğin, yalanların ve daldan dala konan penisinle. O küçük Suzannah'nın da karın, annen, kapı paspasın değil de yalnızca sevgilin olmak istediğini anlar anlamaz soluğu benim yanımda aldın. Pisliğini yüzünde bir tebessümle temizleyecek, senden hiçbir şey beklenmeden sana güvenli bir yer sağlayacak ve her şeyi senin kurallarınla oynayacak bir kadın istiyorsun."

Annie'nin kullandığı dil ve böyle ateşli konuşması karşısında Blake şaşkına dönmüştü. "Annie..."

"Ben biriyle tanıştım."

Blake'in ağzı açık kaldı. "Bir adamla mı?"

"Evet Blake. Bir adamla."

Blake arkasına yaslandı ve Annie'nin sözlerinin şaşkınlığını üzerinden atamaya çalışarak ılık kahvesinden büyük bir yudum aldı. *Bir adam mı? Annie başka bir adamla mı birlikte?*

Hüzün dolu mavi gözlerle bakan o kır saçlı adam...

Ayrı kaldıkları o aylar boyunca böyle bir şey nasıl aklına gelmemişti? Karısını hep sessiz, sadık, herkese annelik eden, gülümseyip kahkahalar atan, her şeye katlanan biri olarak düşünmüştü. Dikiş diken, dekorasyon yapan, kocasının yasını tutan biri... Lanet olsun, en çok da teselli edilemez biçimde yasını tutan biri olarak düşünmüştü. Blake ona baktı. "Onunla... yattın mı?"

"Ah, Tanrı aşkına Blake."

Yatmıştı. Annie, onun Annie'si, *karısı* başka bir adamla yatmıştı. Blake saf, hayvani bir öfke, hayatı boyunca hissetmediği bir kızgınlık duydu. Başını geriye atıp öfkesini kusmak istedi ama onun yerine kımıldamadan oturup masanın altından sert, acı yüklü bir kütükmüş gibi yumruğunu sıktı. Artık her şey değişmişti, çok değişmişti ve temkinli hareket etmeliydi.

Yavaşça, "Bir ilişki..." deyip o kelimenin gücü ve aklına getirdiği görüntüler karşısında irkildi. Annie zevkle kıvranıyor, başka dudakları öpüyor, başka bir adamın vücuduna dokunuyordu. Blake o korkunç fikirleri zihninden attı. "Bunu benim için yaptın sanırım."

Annie güldü. "Dünya senin etrafında dönmüyor."

"Yani..." Böyle zamanlarda ne söylenebilirdi ki? Camı yumruklamak istiyordu ama onun yerine bir centilmen gibi oturup duydukları ona cehennem azabı yaşatmıyormuş, Annie onun kalbini yerinden çıkarıp ayaklarıyla çiğnememiş gibi davranıyordu. "Belki..." Blake omuz silkti. "Belki birbirimizi affedebiliriz."

"Ben senin affını istemiyorum."

Blake irkildi. Birkaç ay önce aynı sözleri o Annie'ye söylemişti ve canı çok yanmıştı. Tanrım, canı gerçekten yanmıştı.

Ona bakıp, "Affedersin Annie," dedi usulca. İlk kez ona ne yaptığını gerçekten anlamıştı. O küstah bencilliği yüzünden bu zamana dek ona neler yaşattığını gerçek anlamda görememişti. *Kendime zaman ayırmalıyım, mutlu değilsen birlikte yaşamamızın anlamı yok, bensiz daha iyi olursun; birbirimizden uzaklaştık...* Ve Blake tüm bu sözleri inanarak söylemişti. Şimdi hatasını görüyordu. Kuralların onu ilgilendirmediğini düşünen bir adam için kelimeler anlamsız bahanelerdi. Evlilikleri bir külfet, geliştirmek istediğiniz bir araziye konan ipotek gibiydi. *Aşk, espri, neşe, ölüm*

bizi ayırana kadar gibi gerçekten önemli kelimeleri hiçbir anlam ifade etmiyorlarmış gibi bir kenara itmişti.

Bugüne dek hissetmediği gerçek utancın ilk dalgası içini sarmaya başlamıştı. "Bu kadar acı vereceğini bilemedim. Ama seni seviyorum Annie, buna inan. Ve hayatımın sonuna kadar da seveceğim. Ne yaparsan, nereye gidersen ya da ne söylersen fark etmez, ben hep burada beni affetmeni bekleyeceğim. Seni severek."

Blake, Annie'nin gözlerinde bir an beliren acıyı, dudaklarının nasıl gevşediğini gördü. Annie anında gücünü kaybetmişti ve bütün başarılı avukatlar gibi Blake o fırsatı nasıl yakalayacağını biliyordu. Nazikçe karısının yanağına dokundu ve kendisine bakmaya zorladı. "Seni gerçekten sevmediğimi, her zamanki gibi bencillik ettiğimi, hayatımı kolaylaştırdığın için seni istediğimi sanıyorsun... Ama öyle değil Annie. Sen benim hayatımı tamamlıyorsun."

"Blake..."

"Eski günlerimizi anımsıyor musun? Laguna Niguel yakınlarındaki o yazlık evde yaşadığımız zamanları... Seni görmek için işten eve dönmeyi sabırsızlıkla beklerdim. Sen de beni kapıda karşılardın. Hatırladın mı? Kapıyı açar, kendini benim kollarıma bırakırdın. Natalie doğduğunda o daracık hastane yatağında yanı başına kıvrıldığımı ve o sıska hemşire gelip beni kovana kadar geceyi yanında geçirdiğimi anımsıyor musun? Peki ya gecenin bir yarısı kumdan kale yapıp şampanya içtiğimiz ve günün birinde sahibi olacağımız evin hayalini kurduğumuz günü anımsıyor musun? Sen mavi beyaz yatak odası istediğini söylemiştin, ben de sana sonsuza dek benim yatağımda kaldığın sürece istersen mora bile boyayabileceğini söylemiştim..."

Annie şimdi ağlıyordu. "Yapma Blake, lütfen..."

"Ne yapmayayım? Kim olduğumuzu ve ne zamandır birlikte olduğumuzu hatırlatmayayım mı?" Blake göğüs cebinden bir mendil alıp Annie'nin gözyaşlarını yüzünden sildi. "Biz bir *aileyiz*. Bunu önceden görmeliydim ama kör, aptal, bencilin tekiyim ve hiçbir şeyin değerini bilemedim." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü ve Blake gözyaşlarının buğusunun arasından ona baktı. "Seni seviyorum Annie. Bana inanmalısın."

Annie gözlerini ovuşturdu ve bakışlarını ondan kaçırıp sessizce burnunu çekti. "Yirmi yıl boyunca sana inandım Blake. Ama artık o kadar kolay değil."

"Kolay olacağını düşünmedim zaten."

"Evet, düşündün."

Blake kederle gülümsedi. "Haklısın. Senden af dilediğimi görünce kendini kollarıma atacağını ve gün batımına doğru birlikte yol alacağımızı sandım." Blake iç geçirdi. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum."

Az da olsa kapı aralanmıştı. "Bana, *bize* bir şans daha vermelisin. Sen benden bir şans istediğinde ben kabul edip nerede hata yaptığımızı düşündüm ve işte buradayım. Sen de aynı duyarlılığı göstermelisin Annie. Ailemize bunu borçlusun."

"Aman ne güzel. Aile değerlerine dair konferans mı veriyorsun? Annie çantasından pudrasını çıkarıp kapağını açtı. "Harika. Oyun hamurundan yapılmış kadın gibi korkunç görünüyorum."

"Çok güzel görünüyorsun."

Annie ona sert bir bakış attı. "Saçım da nasıl olsa uzayacak, değil mi?"

"Öyle söylememeliydim."

Annie pudranın kapağını kapattı. "Evet, söylememeliydin."

Annie rahatsız edici derecede gözlerini dikerek bakarken Blake yirmi yıllık evliliklerinin ardından her nasılsa karşısında oturan kadını tanımıyordu. "On dört haziranda evde görüşürüz. Bu konuyu... o zaman konuşuruz." Annie ayağa kalktı ve dengesini biraz kaybettiğini fark etti. İnanılmaz bir çabayla ayakta durmaya çalışıyordu.

Bu hali Blake'i ümitlendirmişti. "Vazgeçmeyeceğim Annie. Seni geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Annie iç geçirdi. "Kazanmak senin için hep çok önemli oldu Blake." O son, iğneleyici sözün ardından Annie dönüp lokantadan çıktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Nick, Annie'nin dönmesini bekledi. İlk bir saat boyunca kendine aptallık ettiğini söyleyip durdu. Kocasıyla buluşmaya gidip iki saatten kısa sürede nasıl dönebilirdi ki?

Ama sonra o iki saat üç, sonra dört, sonra beş saat oldu.

Izzy'nin hatırına gülümsemeye çalışıp akşam yemeğini eğlenceli bir hale getirmeye çalıştı. Sonra kızarmış patates ve mısırlı tavuk göğsünden oluşan Annie'nin tariflerinden birini hazırladı. Pirinci zamanında pişiremeyince fırında kızarmış tavuğu, muz dilimleri ve peynir parçalarıyla servis etti. Elinden geldiğince kızıyla konuşmaya çalışıyordu ama o ve Izzy masadaki boş sandalyenin fazlasıyla farkındaydı.

Izzy ince bir bıyık gibi dudağında duran sütle ona bakana kadar her şey yolunda gidiyordu. "Babacığım, geri gelecek, değil mi babacığım?"

Nick'in çatalı *çat* diye tabağının kenarına çarptı. Ne yanıt vereceğini bilemediği için standart ebeveyn yöntemine başvurdu. *Kaç.* "Ağzın doluyken konuşma," dedi bakışlarını kaçırarak.

Bulaşıkları yıkayıp Izzy'ye banyo yaptırdıktan ve onu yatırdıktan sonra bir kuş kadar tedirgin görünüyordu. Ona masal okumaya bile odaklanamamıştı. Sonunda kızının alnına bir öpücük kondurup odadan kaçmıştı.

Blake tam da Nick'in beklediği ve kesinlikle korktuğu gibi biriydi. Siyah takım elbisesinin içindeki o yakışıklı, kendine

güvenen ve başarılı olduğu her halinden anlaşılan adamı gördüğünde Nick kendini önemsiz biri gibi hissetmişti. Ucuz, paçaları yıpranmış eski kot pantolonu, bir zamanlar mavi olan ama onca yıkamanın ardından cansız ve solgun gri bir renge dönüşen tişörtüyle ansızın kendi kusurlarını görmeye başlamıştı. Kathy'den miras kalan göz kenarlarındaki derin çizgilerle ve saçının doğal rengiyle nasıl göründüğünü ise düşünmek bile istemiyordu.

Blake, Nick'in hiçbir zaman olamayacağı biriydi.

Endişesini bir kenara itip başka bir şey düşünmeye çalıştı. Ama zihnini açmaya çalıştıkça onu daha çok düşünüyordu. Annie onun kalbini, ruhunu avucunun içine almıştı ama o bile bunun farkında değildi.

Nick daha önce kendini şu anki kadar bir ailenin parçası olarak hissetmemişti.

Başka bir adamın karısıyla.

Annie onun göl kıyısında durduğunu gördü. Mustang'inden inip kapıyı hafifçe itti ve çimlerin üstünden geçti.

Hiçbir şey söylemeden Nick'in yanına geldi. Nick'in ona dokunmasını, varlığının verdiği o sıcaklığı hissedebileceği kadar yaklaşmasını bekledi ama yapmadı. Onun yerine hiç kımıldamadan olduğu yerde durdu. "Nasıl gitti?"

Ona yalan söylemeye gerek yoktu. "Korkunç bir hata yapmış ve beni seviyormuş."

"Gerçekten de korkunç bir hata *yapmış*."

Nick bunu söylerken sesi titremiş, Annie onun acısını fark etmişti.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Nick usulca.

"Bilmiyorum. İki buçuk ay onu unutmak için uğraştım ve şimdi neredeyse başarmışken her şeyi geri almak istiyor. Böyle bir şeye hemen adapte olmak kolay değil."

Nick sessizliğe gömülürken Annie ne söylediğini fark etti. *Neredeyse başarmışken.* Kocasına olan aşkı neredeyse bitmişken. Annie sözlerinin açtığı yarayı kapatmak istedi ama *neredeyse* sözü Blake'e karşı hislerinin üzücü gerçeğiydi. Başka ne söylerse söylesin yalan olacaktı.

Kıyıda su sessizce çakıl taşlarına çarpıyordu. Rüzgâr yaşlı ve iri bir akçaağacın yapraklarının arasından fısıldıyordu.

Burayı bırakma düşüncesi Annie'yi dehşete düşürüyordu. Kaliforniya'daki büyük, boş evini ve yalnız geçirdiği onca zamanı düşündü. "Ya..."

Nick ona döndü. "Ya ne?"

Annie derin bir nefes aldı. "Ya... buraya dönersem ne olur? Her şey... oturduktan sonra. Şu kitapçı dükkânı zihnimi hâlâ meşgul ediyor. Sen haklıydın, Main Caddesi'ndeki ev mükemmel olur. Tanrı biliyor ya bu kasabanın bir kitapçıya ihtiyacı..."

Nick yerinden kımıldamadı. "Ne diyorsun sen?"

"Boşanmadan sonra ve... Natalie üniversiteye gittikten sonra. O zaman Güney Kaliforniya'da yapayalnız kalacağım..."

"Bunu bana yapma Annie. Arka bahçeme gömmem gereken bir kemikmiş gibi bana ümit verme. Hayatımın geri kalanını araç yolunu izlerken *bugün, belki bugün gelir* diye düşünüp seni bekleyerek geçiremem. Böyle bir şey kalbimden arta kalan parçaları da mahveder. Bana tutamayacağın sözler verme. Böylesi... benim için daha kolay."

Annie'nin ciğerlerindeki hava sönmüştü sanki. Annie çöktü. Nick haklıydı, Annie onun haklı olduğunu biliyordu. Annie'nin geleceği gizem dolu, ulaşılmaz ve belirsizdi. Eve döndüğünde

ne olacağına dair en ufak fikri yoktu. Ne olmasını istediğini de bilmiyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Bir bahane bulmak, ona Blake'i uzun zamandır tanıdığını, Natalie'nin kızı olduğunu, uzun zamandır evli bir kadın olduğunu anımsatmak istedi ama bu sözlerin hiçbir önemi yoktu.

Nick bir şey söylemedi. Orada öylece durdu ve onu çoktan kaybetmişçesine Annie'ye bakarken hafifçe sallanıyordu.

Ertesi sabah Annie öyle moralsizdi ki Nick'e gitmedi bile. Onun yerine yatağından çıkmayıp ya ağladı ya da boş boş tavanı izledi.

Annie'nin kafası çok karışmıştı, düşünmesi gereken şeyler onu çılgına çeviriyordu. On dokuz yaşından beri sevdiği kocası evliliklerini yürütmek için ondan bir şans daha istiyordu. Üzgündü. Hata etmişti.

Henüz birkaç ay öncesinde evliliklerine bir şans vermesi için ona *yalvaran kişi* Annie değil miydi?

Annie'nin yatağının yanındaki telefon çaldı. Uzanıp ahizeyi aldı. "Alo?"

"Annie Colwater? Ben Doktor Burton'ın ofisinden Madge. Bu sabah on buçuktaki randevunu hatırlatmak için aradım."

Annie bunu tamamen unutmuştu. "Ah, bilemiyorum..."

"Doktor Burton olumsuz bir yanıtı kabul etmememi tembihledi."

Annie iç geçirdi. Geçen hafta depresyonu yendiğini düşünmüştü ama şimdi yine aynı yerdeydi, umutsuz bir karmaşanın içinde güçlükle ilerlemeye çalışıyor, yüzeye çıkmak için uğraşıyordu. Doktorla konuşmak iyi gelebilirdi. En azından bir yere gitmiş, bir şey yapmış olurdu. Yataktan kalkmak bile kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi. "Teşekkürler Madge," dedi usulca. "Orada olacağım."

Yorgunlukla iç geçirip yataktan kalktı ve duşa yöneldi. Saat onu çeyrek geçe kot pantolon ile eski bir eşofman üstünü giymişti. Saçlarını tarama zahmetine girmeden (Ne anlamı vardı ki?) çantası ile arabasının anahtarlarını alıp odadan çıktı.

Hank verandada sallanan sandalyede oturmuş kitap okuyordu. Annie'nin koşturarak çıktığını görünce başını kaldırdı. "Bu sabah geç kalmışsın."

"Doktor randevum var."

Babasının tebessümü silindi. "İyi misin?"

"Depresyona girdiğim ve Sea World'deki fok havuzundaki sudan daha fazla gözyaşı döktüğümü saymazsak iyiyim. Doktor Burton onu görmeye gittiğimde bugüne randevu vermişti. Eve dönmeden önce bu hüzünden kurtulduğumdan emin olmak istedi.

Hüzün. Kan dolaşımına sızan o boşluğu anlatmak için ne kadar da küçük ve önemsiz bir kelimeydi.

Annie gülümsemeye çalışıp eğildi ve babasının alnına bir öpücük kondurdu. "Hoşça kal baba."

"Güle güle."

Annie aceleyle basamakları inip Mustang'ine atladı.

Kasabanın merkezinde bir karaağacın gölgesine park etti ve kapıyı kilitlemeye gerek duymadan arabadan indi. Beton basamaklardan hızla çıkıp gençliğinde sık sık geldiği tuğla binaya girdi.

Madge ona sırıttı. "Merhaba tatlım. Doktor seni bekliyor. İki numaralı muayene odasına gir."

Annie başını sallayıp beyaz duvarlı koridordan geçti. Üzerinde siyah renkle ve kocaman bir karakterle 2 yazan kapıyı bulup içeri girdi. Kâğıt kaplı masaya oturup *Fishing News*'ün yeni sayısına göz gezdirdi.

Beş dakika kadar sonra Doktor Burton kapıyı çalıp açtı. "Merhaba Annie. Hâlâ depresyonda mısın?"

Böyle bir soruya ne yanıt verebilirdi ki? Bir an pembe bulutlar üstünde gezerken bir an sonra, özellikle Blake aradıktan sonra kederi karanlık ve vahşi bir mor rengine bürünmüştü. Dergiyi boş sandalyeye bırakıp, "Bazen," diye yanıtladı.

"Madge ben yokken arayıp randevu almak istediğini söyledi. Ne oldu?"

"Grip olmuştum. Geçti ama... son birkaç gündür mide bulantım arttı."

"Bu dönemde kendine özellikle dikkat etmen konusunda seni uyarmıştım. Depresyon ortaya çıktığında vücut virüslere direnemez. Bir kan tahlili yapalım mı? Her şey yolundaysa ne hissettiğin üzerine tekrar konuşuruz."

Üç saat sonra Annie, babasının evinin önünde duruyordu. Ürpermiş bir halde öne atıldı. Bacakları tutmuyordu, hareketlerini kısıtlayan yoğun gri bir sis bulutunun içinde yürümeye çalışıyordu sanki.

Basamakları yavaş yavaş çıkıp içeri girdi.

Hank şöminenin yanında oturmuş bulmaca çözüyordu. Annie'nin girişiyle başını kaldırdı. "Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum."

Annie gözyaşlarına boğuldu. Babası hemen onun yanına gitti. Kızını kocaman kollarının arasına alıp sarılarak saçlarını okşadı. Sonra kanepeye doğru yürüdüler ve yan yana oturdular.

"Ne oldu Annie?"

Annie sertçe burnunu çekip akan burnunu koluna sildi. Babasına döndü ama kelimeler ağzından dökülmüyordu.

"Annie?"

"Ben hamileyim," diye mırıldandı ve o sözle tekrar ağlamaya başladı. Aslında bu habere sevinmeliydi, üç aylık hamileydi. Yıllarca ateşini ölçüp yumurtlama dönemlerini özenle belirledikten ve seviştikten sonra bacaklarını havaya diktikten sonra hiç çaba harcamadan hamile kalmıştı.

Blake'in çocuğuydu bu.

Hayatı boyunca hiç bu kadar kafası karışmamış, sarsılmamıştı, Blake boşanmak istediğini söylediğinde bile... Başta Doktor Burton ona kan tahlili sonuçlarını verdiğinde bir hata olduğunu düşünmüştü. Hata olmadığını anladığında bir an onu felce uğratan, midesini burkan bir korkuya kapıldı ve bebeğin kimden olduğunu düşündü.

Sonra Nick'in ona söylediği şeyi anımsadı. Izzy iki yaşındayken vazektomi yaptırmıştı. Sonra Annie muayene oldu ve üç aylık hamile olduğu ortaya çıktı.

Evet, bu kesinlikle Blake'in çocuğuydu.

Hank kızının yanağına dokunup nazikçe başını kendine çevirdi. "Bu bir mucize," dedi ve Annie bunun doğru olduğunu biliyordu. Onu, içinde büyüyen o bebeği hissediyordu. Elini midesine götürdü. Hem heyecanlanmış hem de dehşete kapılmıştı.

"Bu her şeyi değiştirir," dedi usulca.

Onu en çok korkutan da buydu. Kaliforniya'daki o soğuk, steril hayata dönmek istemiyordu. Burada, Mystic'te kalmak, bu serin ve yeşil renkli karanlığın onun dünyası olmasına izin vermek istiyordu. Nick'i sevmeye devam etmek istiyordu. Ani ve şiddetli bir istekle Izzy'nin diş teli takıp saçlarını kestirdiğini ve dans etmeyi öğrendiğini izlemek istiyordu. Kitapçı dükkânını açıp kendi evinde yaşamak, kendinden başka kimsenin sorumluluğunu almak istemiyordu.

Ama en çok da hayatının sonuna kadar âşık kalmak, her sabah yanında Nick'le uyanmak ve her gece onun kollarında uykuya dalmak istiyordu. Ama bunu yapamazdı. İyi bir kadın doğum uzmanı Mystic'ten yüz elli kilometre uzaktaydı ve yenidoğan yoğun bakım ünitesi bulunan bir hastane de yoktu. Beverly Hills'deki kadın doğum uzmanını aramış, o bile Annie'ye eve dönmesini söylemişti. Gün boyunca yatak istirahatı gerekiyordu. Tıpkı Adrian'da olduğu gibi... Üstelik bu kez Annie neredeyse kırk yaşındaydı, fazla şansı olmayabilirdi. Doktor Annie'yi üç gün içinde görmek istiyordu, bir gün bile gecikmemesini tembihlemişti.

"Blake'e söyledin mi?"

Annie bu kez gerçekten ağlamak istedi ama yapamadı. Babasına bakarken istediği her şeyin elinden kayıp gittiğini, uzanamayacağı bir noktaya kaçtığını hissediyordu. "Ah baba, Blake bu çocuğu isteyecek..."

"Sen ne istiyorsun peki?"

"Nick'i," diye mırıldandı.

Hank ona hüzünlü bir tebessüm verdi. "Demek ona âşık olduğunu düşünüyorsun. Annie, sadece birkaç aydır onunla birliktesin. Blake'i ise ergenliğinden beri seviyorsun. Daha birkaç ay önce evliliğin bittiği için yıkılmış, yataklara düşmüştün. Şimdi dünden kalmış çöp gibi onu fırlatıp atmak mı istiyorsun?"

Annie babasının haklı olduğunu biliyordu. Nick'le yaşadığı şey özel ve büyülüydü ama evliliği gibi bir temele dayanmıyordu. "Blake'le daha fazla çocuğumuz olsun diye çok çabaladık. Adrian'dan sonra tekrar hamile kalmayı çok istedim ama yıllar geçti ve... hiçbir şey olmadı. Bebek haberini aldığında..."

Babası, "Ona döneceksin," dediğinde sesindeki o kendinden emin ton Annie'yi paramparça etti.

Bu, yapılması gereken doğru şeydi. Ayrıca şu anda yapabileceği tek şeydi ve Annie bunu biliyordu. Blake'in çocuğunu elinden alıp tek başına buraya gelemezdi. Bir bebeğin babası olmalıydı.

İşte ruhunu delip bir avuç dolusu kırık dökük hayal ve yakında bozulacak sözlerden başka ona hiçbir şey bırakmayan gerçek buydu.

Annie yine ağlıyordu, elinde değildi. Olacakları, Nick'e bebekten bahsettiği anı gözünde canlandırıp duruyordu ve canı o kadar yanıyordu ki nefes alamıyordu. Artık güçlü, onurlu olmak, doğru olanı yapmak istemiyordu.

Annie birlikte geçirdikleri tüm zamanları, Nick'in ona sarılıp dokunduğu, Annie'nin hayal bile edemediği bir nezaketle onu öptüğü her anı düşündü. Ve tabii Izzy... Sonra tekrar Kaliforniya'ya, Blake'in yatağına, havanın kahverengi, toprağın kupkuru olduğu yere gittiğini düşündü. Dahası, Nick olmadan ölesiye yalnız kalacaktı...

Annie arabasını gidebileceği en son noktaya kadar sürdü. Sonunda Nick'in evine gitti. Oraya vardığında Nick, Izzy'yle birlikte evdeydi.

Artık bu yer, bu aile o olmadan hayata devam edecekti. Izzy büyüyüp dans etmeyi öğrenecek, biriyle çıkacaktı ama Annie bunları göremeyecekti.

Nick'e baktı ve gözyaşlarının görüşünü bulandırdığını fark edince dehşete kapıldı.

"Annie?"

Annie derin ve titrek bir nefes aldı. Kendini onun kocaman, güçlü kollarına atmayı her şeyden çok istiyordu. Ansızın o değerli *seni seviyorum* sözünü ona söylemek istedi ama buna cesaret

edemedi. Nick'in elinde olsa güneşin sonsuza dek tepelerinde parlayacağına söz vereceğini biliyordu. Ama ikisi de artık o kadar saf değildi, her şeyin bir anda değişebileceğini ve âşık insanların verdiği sözlerin bir kez kırıldıktan sonra sonsuza dek kanayan bir yara açacağını ikisi de biliyordu.

Nick ayağa kalkıp Annie'nin yanına geldi. Kirli parmağıyla onun çenesine dokundu. Kelebek kanadı değmiş gibi nazik bir dokunuştu bu. "Tatlım, ne oldu?"

Annie içten, çok içten bir tebessüm vermeye çalıştı ama mümkün değildi. "Gözüme bir şey kaçtı. Önemli değil. Gidip kıyafetlerimi değiştireyim. Sonra size yardıma gelirim."

Nick'in yanıt vermesine ya da acı ve sevgi dolu bir soru daha sormasına fırsat vermeden Annie eve kaçtı.

Nick ve Annie birbirlerine neredeyse hiç dokunmadan yatakta uzanmış, buruşuk örtüleri çıplak bacaklarının üstünden atmışlardı. Büyük eski, meşe ağacından vantilatör tepelerinde tembel tembel dönüyor, kısık bir sesle *pır pır* ederek havayı serinletiyordu.

Izzy'yi yatırdıktan sonra o ve Annie birbirlerine dolanmış, aralarındaki boşlukta toplanan hiçbir şeyi dile getirmemişlerdi. Şimdi Nick onu sımsıkı sarmış yumuşak, ıslak tenini okşuyordu. Annie bütün akşam sessizdi ve Nick ne zaman dönüp baksa dalgın gözlerinde hüzün görmüştü. Annie'nin bu ani ve beklenmedik suskunluğu onu korkutmuştu. Ne olduğunu ona sormak istedi ama kelimeler ne zaman dilinin ucuna gelse Nick onları geri yollamıştı. O sessizliğin içinde kıvrılıp yatan şeyden korkuyordu.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi Annie ona doğru dönerek.

"Tanrım, keşke kadınlar şu iki kelimeyi söyleyemeseydi." Annie'nin de onunla birlikte gülmesini bekledi.

"Ciddi bir konu."

Nick iç geçirdi. "Biliyorum."

Annie, Nick'in üzerine doğru uzandı. Solgun, oval yüzünde gözleri kocaman ve hüzün dolu görünüyordu. "Bugün doktora gittim."

Nick'in kalbi duracak gibi oldu. "İyi misin?"

Annie'nin ona verdiği tebessüm yorgun ve sıkılgan bir tebessümdü. "İyiyim."

Nick rahatlayarak nefesini dışarı verdi. "Tanrı'ya şükür."

"Hemen hemen üç aylık hamileyim."

"Aman Tanrım..." Nick derin bir nefes çekti.

"Hamile kalayım diye yıllarca uğraştık ve şimdi..."

Blake'in bebeği. Kocasının, korkunç bir hata yaptığını anlayıp onu geri isteyen kocasının bebeği... Nick, Annie'nin parfümünün ve tutkularının sindiği o sıcak, buruşuk çarşafın üstünde eriyeceğini sandı.

Hep daha fazla çocuğum olsun istedim. Aynen böyle demişti ve o sözlerde Nick uzun zamandır yaşanan bir acının tortusunu işitti. O an kendisinin ona bir bebek veremeyeceğini anlamıştı. Artık bir önemi de yoktu.

Annie'yi çok iyi tanıyordu; o sevgi, dolu, onurlu bir kadın ve fedakâr bir anneydi. Nick de onun bu yönünü çok seviyordu. Ayrıca Blake'in de çocuğunu tanımayı hak ettiğini biliyordu.

Artık ikisi için bir gelecek söz konusu değildi. Verandadaki o büyük, sallanan sandalyelerde oturup yılların birbiri ardına geçişini izleyemeyeceklerdi.

Nick bu anı mucizevi bir şekilde başka bir ana dönüştürecek bir şey söylemek, hayatının sonuna kadar acı çekmesine sebep olmayacak bir hatıra yaratmak istedi ama yapamadı.

Aşk şarkıları henüz başlamadan sona ermişti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Nick, Annie'nin eve dönüş hazırlığı yaptığını ve onun yanındayken temkinli davrandığını biliyordu. Nick odaya girdiğinde telefonu kapatıyordu.

Nick aralarına mesafe koymaya, Annie gittikten sonra düşeceği boşluğu hafifletecek bir şey bulmaya çalıştı ama bu mümkün değildi. Dün riskli hamilelikler üzerine uzman bir doktora görünmek için birlikte Seattle'a gitmişlerdi ve Nick ilgisiz kalamamıştı. Annie'nin yanından bir an olsun ayrılmamış, Annie bir yudum su daha içemeyeceğini düşünürken Nick onu biraz daha içmeye teşvik etmiş, ultrasonla bakılırken elini bırakmamıştı. Nick o siyah, bulanık görüntünün içinde gri kıvrımlı bir çizgi gibi duran bebeği gördüğünde hemen arkasına dönüp tuvalete gitmesi gerektiğini mırıldanarak çıkmıştı.

Her güne, yakında olacakları düşünmemeye çalışarak başlıyordu ama sessizce ve ısrarla geçip giden her saatin, hayatta en çok istediği şeyi ondan alıp götürdüğünü hissediyordu.

Bazen gün ortasında, gün ışığı açık pencereden süzülüp Annie'nin kısa saçına vurduğunda Nick onun güzelliği karşısında büyüleniyordu. Annie de o sırada ona o hafif, hüzünlü ve anlayışlı tebessümüyle gülümsüyor, sonra her şey zihnine doluşuyordu. Kafasının içindeki saat tekrar işlemeye başlıyordu.

Annie, tatlı Annie'si onu çok değiştirmişti. Ona bir aile vermiş, aşkın yıl boyunca içini ısıtan kalın bir palto olduğuna inanmasını sağlamıştı. Kendini hayatının o yıpratıcı olayların-

dan çekip kurtarabileceğini göstermişti; içkiyi bırakıp kızıyla ilgilenebilirdi. Annie ona, hayalini kurduğu her şeyi vermişti.

Bir gelecek dışında.

Birlikteyken bebekten ya da gelecekten konuşmuyorlardı.

Şimdi Annie oturma odasında durmuş, şömine rafındaki fotoğraflara bakıyor ve dalgın bir ifadeyle düz karnını okşuyordu.

Nick merdivenleri inerken onun ne düşündüğünü merak etti. Basamaklar ağırlığı altında gıcırdarken Annie ona bakıp yorgun bir tebessüm vermişti. "Merhaba Nick."

Nick, Annie'nin yanına gidip sarıldı ve onu kendine çekti. Annie de başını onun omzuna yasladı. Tereddüt ederek elini Annie'nin karnına götürdü. Bir an o çocuğun kendisinden olduğunu, Annie'nin ona ait olduğunu ve bu anın son değil de başlangıç olduğunu düşündü.

Âşıkların sürekli sorduğu gibi, "Ne düşünüyorsun?" diye lafa girdi.

"İşini düşünüyordum." Nick'in kollarındaki Annie dönüp ona baktı. "İşine döneceğinden emin olmak istiyorum."

O şefkat dolu cümle canını yakmıştı. Nick, Annie'nin şu an ondan ne istediğini, onun yokluğunda Nick'in iyi olacağını temin eden bir tebessüm, bir espri, bir jest görmek istediğini biliyordu. Ama Nick'in bunu yapacak gücü kalmamıştı; keşke olsaydı. "Bilmiyorum Annie..."

"Sen iyi bir polistin Nick. Senin kadar şefkatli birini daha önce görmemiştim."

"O şefkat... beni mahvetti." Bu kelimelerin iki anlamı vardı ve Annie'nin ikisini de anladığını biliyordu.

"İyi ama her şeyden vazgeçemezsin... Şefkat göstermekten, sevmekten ve denemekten... Yolun sonunda acı olduğu için bunu yapamazsın."

Nick nazikçe onun yüzüne dokundu. "Sanırım sadece işimi sormuyorsun..."

"Hepsi aynı kapıya çıkıyor Nick. Tek sahip olduğumuz şey zaman ve çaba. Sonlar, acılar... bunlar bizim kontrolümüz dışında."

"Öyle mi?"

Tek bir gözyaşı damlası Annie'nin yanağına aktı ve Nick onu silmek istese de o küçük gözyaşı damlasıyla yanmaktan korktu. Unutmak istese bile bu anı sonsuza dek unutmayacağını biliyordu. "Bizi hiç unutmayacağım Annie."

Bu kez Nick yaşadıklarının ne kadar acı verdiğini umursamadı; Annie'nin karnında taşıdığı bebeğin kendisine ait olduğu hayalini kurmaya devam etti.

Annie babasının evine erkenden, hava henüz aydınlıkken döndü. Arabadan indikten bir an sonra öylece durup çocukluğunun geçtiği eve daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Pencereler altın rengi bir ışıkla parlarken rengârenk çiçekler üstü kapalı verandanın altındaki örgü kafesi sarıyordu. Krizantemlerin açtığını bu yıl göremeyecekti. Aslında yıllardır o çiçeklerin açtığını görmemiş olmasına karşın şimdi buna üzülüyordu.

Ve babasını özleyecekti. Ne komikti, Kaliforniya'da babasını uzun bir süre görmediği oluyordu. Bazen neredeyse koskoca bir yıl birbirlerini ziyaret etmeden geçiyordu ama hiçbir zaman özlem şimdiki gibi göğsüne taş gibi oturmamıştı. Kendini, evden ilk kez ayrılan genç bir kız gibi hissediyordu yine.

İç geçirip arabanın kapısını kapattı ve eve doğru yürüdü.

Hank kapıyı açtığında Annie henüz verandaya bile varmamıştı. "Eh, artık zamanı gelmişti. Günlerdir seni görmüyorum. Ben..."

"Gitme vakti geldi baba."

"Öyle mi?"

Annie başını salladı. "Yarın sabah gidiyorum."

"Öyle mi?" Babası kapıdan çıkıp arkasından kapattı. Annie'nin yanından geçip geniş hasır koltuğa oturdu. Sonra yanına gitmesi için Annie'ye işaret etti.

Annie annesinin sallanan sandalyesine oturup arkasına yaslandı. Çocukluğuna dair anılar zihnine doluştu; ahşap verandanın üstünde sallanan sandalyeyle birlikte ortaya çıkıyorlardı. Neredeyse annesinin Annie'yi eve çağıran sesini bile duyuyordu.

Hank ormanın yeşil karanlığına bakıyordu. "Çok üzgünüm Annie. Her şey için."

Annie boğazının düğümlendiğini hissetti. "Biliyorum baba."

Hank sonunda ona döndü. "Sana bir şey yaptım." Babası eve girip bir dakika sonra elinde bir hediyeyle geri döndü.

Annie mavi folyoyla güzelce ambalajlanmış küçük kutuyu aldı ve açtı. İçinde kalın bir deri kaplı fotoğraf albümü bulunuyordu. İlk sayfasında eskimiş, siyah beyaz bir Kodak fotoğraf vardı. Kenarları kıvrılmıştı ve küçük, beyaz kırışıklar harita gibi fotoğrafın yüzeyini kaplamıştı.

Annie ile annesinin birlikte çekildikleri birkaç fotoğraftan biriydi bu. Ve daha önce hiç görmemişti. Annesi beyaz bir kapri ve kolsuz bir gömlek giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Gülümsüyordu. Yanındaki Annie ise yepyeni bisikletinin yanında çöp gibi durmuştu.

Annie o bisikleti anımsıyordu. Doğum gününde balonlar, pasta ve kahkahalar eşliğinde ona hediye etmişlerdi. Bisikletini ilk sürdüğünde annesinin onunla nasıl gurur duyduğunu anımsıyordu. *Evet, Annie tatlım. Artık kendi başına gidiyorsun.*

Annie yavaş yavaş sayfaları çevirip her bir fotoğrafı keyifle inceledi. İşte, sonunda anaokulundaki dişleri dökük Annie'den

göbeğini açıkta bırakan kıyafetler giymiş ergen Annie'nin fotoğraflarına geçiş yapmıştı.

Hayatına dair o dondurulmuş anlar birer birer gözlerinin önüne serilmişti ve her biri acı tatlı anıları beraberinde getirmişti. Evcil hayvan dükkânından aldıkları yavru köpeği Lady... Bay Quisdorff'un doğrama atölyesinde yaptığı Noel ağacı süslemeleri... Mezuniyet balosunda giydiği beyaz saten kumaştan kolsuz elbise...

Anılar zihnine doluşup anımsanmayı ve tadına varılmayı beklerken Annie bunca şeyi nasıl unuttuğunu düşündü. Her fotoğrafta kendini, o çilli ve dişsiz küçük kızın dönüştüğü kadını görüyordu. Albümün son sayfası o, Blake ve Natalie'nin iki yıl önce çekildiği bir aile fotoğrafına ayrılmıştı.

İşte buradayım, diye düşündü o siyah, St. John marka kazakla gülümseyen, parlak gözlü kadına bakarken.

"Annenin birçok fotoğrafını bulamadım," dedi Hank usulca. "Tavan arasındaki kutuların hepsine baktım. Orası biraz kalabalık. Kusura bakma."

Annie, babasının sesini duyduğuna şaşırmıştı. Kendi düşüncelerine öyle dalmıştı ki babasının yanında olduğunu unutmuştu. Ona hafifçe gülümsedi. "Biz anneler hep böyleyizdir. Fotoğraf çekeriz ama kendi hayatımızı pek kaydedemeyiz. Çok geç olana kadar farkına varamadığımız bir yanlıştır bu..."

Annie albümün başına gitti ve annesinin mezuniyet fotoğrafının on üçe on sekiz santimlik kopyasına baktı. Annesi inanılmaz derecede genç görünüyordu. Fotoğrafta çok belli olmasa da Annie, annesinin gözlerinin ela tonunu çok iyi anımsıyordu. Fotoğrafı okşadı. *Aynada kendine hiç baktın mı anne? Sen de bizim gibi miydin? O yüzden mi bir kitapçı dükkânı açmayı hayal ediyordun?*

Annie yıllardır ilk kez annesinin yaşasa bugün nasıl görüneceğini merak etti. Saçlarını boyar mıydı yoksa o güzelim sarı saçlarının beyazlara dönüşmesine izin mi verirdi? Yetmişlerden kalma o açık mavi farı hâlâ sürer miydi ya da atkuyruğu yaptığı saçlarını o tüylü, koyu pembe tokayla mı bağlardı? Yoksa saçlarını klasik bir şekilde omuz boyunda mı kestirirdi?

"Çok güzeldi," dedi Hank kısık sesle. "Ve seni çok severdi." Babası sert ve yaşlı bir adamın buruşuk eliyle Annie'nin yanağına dokundu. "Sana bunu yıllar önce söylemeliydim. Fotoğrafları da vermeliydim. Ama çok genç ve aptaldım. Ne yapacağımı bilemedim..."

Hank'in sesi duygusallığının etkisiyle kalınlaşmıştı. Babasının bu beklenmedik samimiyeti Annie'yi şaşırtmıştı. "Neyi bilmiyordun?"

Babası omuz silkti. "Birkaç ay üzülür, sonra hayatına devam edersin sandım. Sevginin yüreğinin derinliklerine işlediğini, kanına, kalbine karıştığını, o kanın damarlar yoluyla bütün hayatına karıştığını bilmiyordum. Onu unutabileceksen gitmenin daha iyi olacağını sandım. Oysa unutamayacağını bilmeliydim."

Annie'nin yüreği acıyla daraldı. Babası daha önce kederini ve sevgisini böylesine açık bir şekilde dışa vurmamıştı. Annie onun kadifemsi yanağına dokundu. "Bu kadar sevildiği için çok şanslı baba. İkimiz açısından da."

"Hâlâ sevilip özleniyor. Benim için kimse onun yerini alamaz, sen hariç Annie. Sen Sarah ile benim biricik kızımsın ve bazen gülümsediğinde yanımda annen oturuyor sanıyorum."

Annie bu anı sonsuza dek anımsayacağını o zaman anladı. Balkonuna hasır bir sandalye alıp bebeğiyle oraya oturacak, bu zamana kadar unutmaya çalıştığı şeyi anımsayacaktı.

"Bundan böyle ziyaretine daha sık geleceğim," dedi. "Söz veriyorum. Ayrıca bu yıl Şükran Günü'nde ya da Noel'de gelmeni istiyorum. Mazeret yok. Sana biletini yollayacağım."

"Otobüs olsun."

Annie gülümsedi. Babasının tam da bunu söylemesini bekliyordu. "Ah baba, otobüs seni oraya kadar getirse otobüsle gelirdin tabii."

"İyi olacağından emin misin Annie Virginia?"

"Benim için endişelenme baba. Mystic'te öğrendiğim şeylerden biri de bu. Sandığımdan daha güçlüymüşüm. Bundan sonra hep iyi olacağım."

Annie'nin gittiği gün yağmur yağıyordu. Önceki gece boyunca o ve Nick yatağa uzanmış, konuşmuş, birbirlerine dokunmuş, o anı hafızalarına kazımak için her yolu denemişlerdi. Güneşin Olympus Dağı'nın zirvesinden doğup sivri granit tepelerdeki buzları pembe cam görüntüsüne dönüştürdüğünü, bulutların süzülüp gün ışığını silip süpürdüğünü ve yağmurun parmak ucunda gölün yüzeyinde gezinerek nazik çiselemelerden gürleyen sağanağa ve ardından tekrar çiselemeye dönüşmesini izlemişlerdi. Bastırdıkları özlem ve korkularıyla birbirlerine bakarken bile hiçbir şey söylememişlerdi.

Annie sonunda Nick'in tutku kokan sıcak yatağından kalktığında Nick uzanıp onun elini tuttu. Annie onun konuşmasını bekledi ama Nick konuşmadı. Ayrılığın her anından nefret etse de yavaş yavaş tişörtünü çıkardı ve taytı ile uzun eşofman üstünü giydi.

"Valizlerim arabada," dedi Annie sonunda. "Izzy'yle vedalaştıktan sonra... gideceğim."

"Sanırım biz vedalaştık," dedi Nick usulca. Sonra gülümsedi; gözlerini buruşturup ağlama isteği uyandıran şefkat dolu, yakıcı bir gülüştü bu. "Lanet olsun, sanırım karşılaştığımız andan beri vedalaşıyoruz."

"Biliyorum..."

Uzunca bir süre durup bakıştılar. Mümkün olsa Annie ona daha fazla âşık olurdu. Sonunda ona baktıkça artan acıya daha fazla dayanamadı.

Elini onun elinden çekip pencereye gitti. Nick de onun arkasından geldi. Nick'in onu kollarına almasını istiyordu ama o uzak ve mesafeli bir şekilde öylece duruyordu.

"Neredeyse yirmi yıldır evliyim," dedi usulca ve camdaki yansımasına baktı. Ağız hareketlerini görüyor, dudaklarından dökülen sözleri duyuyordu ama sanki konuşan başka bir kadındı.

Gerçekten de öyleydi. Konuşan Annalise Colwater'dı.

Yavaş yavaş dönüp onunla yüzleşti.

"Seni seviyorum Annie." Nick bunu diğer her şeyi söylediği gibi hafif bir ciddiyetle söylemişti. "Seni başından beri seviyordum sanırım." Sesi kumlu ve kısıktı. "Böyle olabileceği hiç aklıma gelmezdi, aşkın seni düşerken yakalayabileceği..."

Kelimeler Annie'yi yüz yıllık, camdan yapılmış ve tek bir rüzgârda yerle bir olabilirmiş gibi güçsüz bırakmıştı. "Ah Nick..."

Nick onu öpecek kadar yaklaştı ama hiç dokunmadı. O hüzünlü mavi gözleriyle ona bakıp tüm neşesini ve hüznünü, tüm ümidini ve korkusunu içeren bir tebessüm verdi.

Ve bir de bilgisini... Aşkın aslında olması gerektiği gibi olmadığına, bazen kalbinizi kırabildiğine dair o bilgi... "Bunu bilmem lazım Annie. Benimkisi karşılıksız bir aşk mı?"

Annie gözlerini kapattı. "Bunu söylemek istemiyorum Nick, lütfen..."

"Ben yalnız kalacağım Annie, ikimiz de bunu biliyoruz. Aylar geçtikçe seni, gülümsediğinde göz kenarlarının nasıl kırıştığını, gerildiğinde alt dudağını nasıl ısırdığını, haberleri izlerken başparmağının tırnağını nasıl dudaklarına götürdüğünü unutmaya başlayacağım."

Nick, Annie'nin yüreğini parçalayan bir şefkatle yüzüne dokundu. "Ağlamanı istemiyorum. Yalnızca çıldırmadığımı bilmeni istiyorum. Seni seviyorum. Ve eğer seni mutlu etmek için gitmene izin vermem gerekiyorsa bunu da yaparım ve seni bir daha hiç aramam. Ama Annie... ne hissettiğini bilmeliyim..."

"Seni seviyorum Nick." Annie hüzünle gülümsedi. "Seni delicesine seviyorum. Beni mutluluktan uçuruyorsun ama bunun bir önemi yok. İkimiz de bunu biliyoruz."

"Yanılıyorsun Annie. Aşk önemlidir. Belki de önemli olan tek şeydir."

Annie'nin yanıt vermesini beklemeden Nick eğilip onu son kez şefkatle öptü. Tadı gözyaşı ve pişmanlığa benzeyen, sesi de hoşça kal diye fısıldayan son bir öpücüktü bu.

Annie evde gezinirken dolapta asılı duran bir kazak ya da yatağın altına saklanmış ayakkabılar gibi arkasında bir şeyler bırakması gerektiğini düşündü. Çünkü artık burada ondan bir şey kalmamıştı. Ne bu odada attığı kahkahaları ne de Nick'in kollarında uyuduğu geceleri anımsatan küçücük bir simge kalmıştı.

Alt dudağını ısırıp Izzy'nin odasına gitti ve küçük kızın yatağının kenarında oturduğunu, ayaklarının, yerin hemen yukarısında sallandığını gördü. Annie'nin beyaz, inci düğmeli kaşmir hırkasını giymişti. Kucağında çok güzel, lake bir kutu vardı.

"Merhaba Izzy bebeğim," dedi Annie usulca. "Gelebilir miyim?"

Izzy başını kaldırdı. Gülümsemeye çalıştı ama kahverengi gözleri çoktan yaşlarla ışıldamaya başlamıştı. "Koleksiyonuma tekrar bakmak ister misin?"

Annie yatağa gidip Izzy'nin yanına oturdu. Çok güzel, mor renkli bir yüzüğü gösterdi. "Bu çok güzelmiş."

"Bu, Büyükanne Myrtle'ın ve bu düğmeler de annemin." Izzy ortasında dört delik olan büyük, krem rengi bir düğmeyi aldı. Onu Annie'ye verdi. "Kokla."

Annie düğmeyi alıp burnuna götürdü.

"Annemin odası gibi kokuyor."

Annie düğmeyi yavaşça indirdi. Sonra cebinden bir mendil çıkardı. Alt kısmına büyük, kırmızı *AVC* harflerinin işlendiği çok güzel, pembe bir şeydi bu. "Bunu da koleksiyonuna eklemek ister misin?"

Izzy onu burnuna götürdü. "Senin gibi kokuyor."

Annie ağlayacağından korktu. "Öyle mi?"

Izzy kutudan pembe bir kurdele aldı. "Al. Bu benim saç kurdelelerimden biri. Sende kalabilir."

Annie saten kurdeleyi aldı. "Teşekkürler balkabağım."

Izzy kutuyu kapatıp Annie'nin kucağına gitti. Annie onu sımsıkı sarıp saçının kokusunu içine çekti.

Sonunda Izzy geri çekildiğinde kahverengi gözleri o solgun yüzünde kocaman olmuştu. Annie onun ağlamamak için elinden geleni yaptığını anladı. "Bugün o gün, değil mi? Bizi bırakıp gidiyorsun."

"Evet, Izzy. Bugün o gün."

Izzy güçlükle yutkundu. "Ama şimdi saçımı kim örecek Annie? Kim tırnaklarıma oje sürüp güzel görünmemi sağlayacak?"

Annie, Izzy'nin içtenlikle bakan parlak gözlerine bakamıyordu. Bitkin bir tebessümle çocuğun elini tuttu. "Gel benimle."

Izzy'yi dışarı çıkardı. Islak çimlerden geçtiler ve Annie bahçeye açılan yeni beyaz kapıyı itti. Taşlık yoldan geçip çiçeklerin arasındaki banka doğru yürüdüler.

Sessizlik içinde yeni açan çiçeklere bakarken Annie tıpkı kendisi gibi Izzy'nin de o çiçekleri ektikleri günü anımsadığını biliyordu. Sonra ilk çiçek açtığında o, Izzy ve Nick hava kararırken bahçede oturmuş, Kathy'yle ilgili anılarını paylaşmışlardı. Kahkahalar atıp ağlamış, sohbet etmişlerdi. O günden beri Izzy her yeni açan çiçeğin ona annesini anımsattığını söylemişti.

Izzy ona iyice sokuldu. Annie birazdan olacaklara karşı cesaretini topladı. İç geçirerek cebindeki antika bozukluğu çıkardı. Islak parmaklarıyla o ince metali kavrayarak rengârenk çiçeklere dalgın dalgın baktı. "Seni çok özleyeceğim Izzy."

"Biliyorum ama kızının yanına gitmelisin."

Annie'nin sesini bulması biraz zaman aldı. "Evet."

"Keşke... keşke ben senin kızın olsaydım."

"Ah Izzy... annen seni çok sevdi. Baban da tüm kalbi ve ruhuyla seviyor."

Izzy ona döndü. "Natalie buraya gelebilir, değil mi? Ona benim odamı veririm. Bebek gelince o da benimle uyur. Bayan Jemmie'yle oynamasına izin veririm, gerçekten. Uslu bir kız olurum. Dişlerimi fırçalayıp yatağımı yaparım ve sebze yerim."

"Sen zaten uslu bir kızsın Izzy." Annie çocuğun küçük, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne dokundu. "Natalie ile benim Kaliforniya'da bir evimiz var. Bebeğin de beni yanında isteyen bir babası var."

Izzy iç geçirdi. "Biliyorum. Disneyland'in orada."

"Hı hı." Annie, Izzy'nin minik elini sıktı. "Ama bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor Izzy. Seni hep düşüneceğim ve sürekli arayacağım..." Sesi titredi ve bir an acısı öyle yoğun-

laştı ki Annie gözyaşlarına boğulup her şeyi mahvedeceğinden korktu. "Seni hep seveceğim Izzy bebeğim."

"Evet." Bu, güçlükle duyulan sessiz bir iç geçirişti.

Annie, Izzy'ye bakmak için eğildi. "Yokluğumda benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne yapacağım?"

"Benim için babanla ilgilen. O büyük ve güçlü biri ama bazen sana ihtiyacı olacak."

"O da üzülecek."

Kelimeler canını yakmıştı. "Evet." Annie terk edilmiş bekçi kulübesinde bulup Izzy'nin saklaması için Annie'ye verdiği bozuk parayı Izzy'ye uzattı. "Bunu babana ver. Artık o saklayabilir Izzy. Ona her konuda güvenebilirsin."

Izzy, Annie'nin elindeki bozukluğa baktı ve sonra yavaş yavaş başını kaldırdı. Gözyaşları kahverengi gözlerini doldurmuştu. "Al."

"Olmaz."

Izzy'nin gözyaşları dökülmeye başladı. "Sen sakla Annie. O zaman geri döneceğini bilirim."

Annie'nin bu sözden sonra anımsadığı ilk şey ağladığıydı. Izzy'yi kucağına alıp ona sarıldı. Yağmur usul usul yağmaya başlamıştı, yağmur damlaları beyaz direklerden akıp çamurlu çimlere düşüyordu; bir kadının gözyaşının sessizliği ya da bir kalbin sessizce ikiye ayrılması gibi.

"Seni seviyorum Izzy," diye mırıldandı çocuğun saçını okşayarak. Sonra usulca, "Hoşça kal," dedi.

Nick, Izzy'yi Lurlene'e bırakıp devriye aracını güvenli bir mesafede tutarak Annie'yi kasabanın dışına kadar takip etti. Kendini şu

çılgın tacizciler gibi hissediyordu ama elinde değildi. Annie'nin peşinden Hood Canal Köprüsü'ne kadar gitti.

Orada park edip arabadan indi ve Annie'nin Mustang'inin gittikçe küçülerek hızla köprüden geçmesini izledi.

Ve sonunda Nick'in hayatına girdiği hızda yok olup gitmişti.

Bak Annie, zambaklar açıyor. Bu düşünce bir yerlerden aklına gelip onu derinden etkilemişti. Nick artık ona dönemiyor, aklına gelen şeyi söyleyemiyordu. Hem artık o çiçeklerin her mevsim açtığı bir yere gidiyordu.

İçme isteği geri gelmişti. Ani ve hızlı bir şekilde üstelik.

Gözlerini kapattı. *Lütfen Tanrım, bana dayanma gücü ver...*

Ama dua etmek anlamsızdı. Düşmeye başladığını hissediyordu ve onu tutacak kimse de yoktu. Sallana sallana yürüyüp arabasına atladı. Araba köprü ayrımından kıvrılıp otobana girdi ve hızla Mystic'e doğru ilerledi.

Zoe'nin barında en sevdiği sandalyenin boş olduğunu, o karanlık köşede onu beklediğini gördü. Ağır cam bardakların masaya çarpması ve televizyonun kısık sesi dışında mekâna gün ortası sessizliği hâkim olmuştu.

Her şey eskisi gibi görünüyordu ve nedense Nick buna şaşırmıştı. Aynı meşe ağacından bar, boş taburelerle çevrelenmişti. Aynı ucuz vantilatörler tepede bitkin bir halde dönüyor, dumanlı havayı pek de dağıtmıyordu. Mekânda bir avuç dolusu insandan fazlası yoktu. Her zamanki yerlerine kurulup sigara içen, içki bardaklarını ellerinden bırakmayan donuk bakışlı yaşlı müdavimlerdi bunlar da.

"Tanrım, Nick. Nerelerdeydin?"

Nick başını kaldırdığında Zoe'nin yanı başında durduğunu gördü. Kadın hemen Nick'in önüne bir içki koydu. Sonra başını hafifçe sallayarak döndü ve bardaki yerine geçti.

Nick bardağı eline aldı. Soğuk, pürüzsüz ve rahatlatıcıydı. Bardağı hafifçe çevirip tepedeki lambadan yansıyan solgun ışıkta içkinin ışıldamasını izledi.

İçkiyi dudaklarına götürüp viskinin o tatlı, bildik kokusunu içine çekti. *İç, iç* dedi derinlerden gelen ince bir ses. *Acını hafifleteceğini biliyorsun...*

Baştan çıkarıcı bir sesti bu, kalbindeki acıdan onu kurtaracağı ve Annie'ye dair anılarını bulandıracağı vaadiyle viskinin onu cezbetmeye çalışan sesi...

İçkiyi bir dikişte içip bir tane, bir tane daha, Annie'yi sevdiğini bile ona unutturana kadar bir tane daha içmek istiyordu.

Ama sonra Izzy'yi düşündü.

Eve gelebilir miyim Izzy? Kızına bu soruyu sorduğunda kızının ona güvenmesini dünyadaki her şeyden çok istiyordu.

İçkinin bir faydası olmayacaktı, mantıklı yanı bunu biliyordu. Sarhoş olacaktı, yine sarhoş olacaktı, ya sonra? İçince Annie'nin ona geri dönme ihtimali artmayacak ve Nick, küçük kızını yine hayal kırıklığına uğratacaktı.

İçki bardağını bırakıp on dolarlık hesabı masaya koydu ve ayağa kalkıp yürüdü. Barda duran Zoe'ye el salladı. "Ben gidiyorum."

Zoe barın altından ıslak bir bez alıp ahşap yüzeyi silerken ona baktı. "Sen iyi misin Nick?"

Nick gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. "Her zamanki gibi çok iyiyim Zoe."

Nick hızla bardan çıktı. Elleri titriyordu ve boğazı rahatsızlık verecek kadar kurumuştu ama oradan çıktığına memnundu.

Nefes nefese kalana, içki ihtiyacı onu tüketmekten vazgeçene kadar koştu. Sonra iki saat parktaki banka oturup güneşin Main Caddesi'nde yavaş yavaş batmasını izledi. Her nefesinde

paniği ve korkusu azalıyordu. Acısı hâlâ oradaydı, açık bir yara gibi kalbinde zonkluyordu ve uzunca bir süre daha orada kalacağını biliyordu. Ama Annie onu değiştirmiş, kendini farklı ve daha güzel bir ışıkla görmesini sağlamıştı. Şimdi de buna odaklanıyordu. Önemsediği bir hayatı, onu seven ve ona ihtiyacı olan bir kızı vardı. Parçalanmak, altından kalkamayacağı bir lükstü onun için.

Adsız Alkolikler toplantısı başladığında Nick içki içme isteğini ruhunun karanlık, küçük bir köşesine itti. Bir grup arkadaşın arasından sigara dumanıyla kaplı salona girdi.

Joe tam arkasındaydı. Nick onun elini omzunda hissederken pürüzlü, kumlu sesiyle, "Nasıl gidiyor Nicholas?" dediğini duydu.

Nick ona gülümseyebildi. "İyiyim Joe. Teşekkürler." Nick katlanabilir metal bir sandalyeye oturdu ve Joe da yanı başındaki sandalyeye çöktü.

Joe ona baktı. "İyi olduğundan emin misin?"

Nick solgun ve yorgun göründüğünün farkındaydı. "İyiyim Joe," dedi sert plastik oturağa yerleşirken.

Joe sırıttı ve omzunu nazikçe sıktı. "Seninle gurur duyuyorum Nicholas."

Nick gözlerini kapatıp iç geçirerek arkasına yaslandı. Başta birinin omzuna vurduğunu fark etmedi. Ama fark eder etmez doğruldu. Kalbi beklentiyle çarpmaya başlamıştı. Belki de Annie fikrini değiştirip dönmüş, ona geri gelmişti. Metal sandalyesinde döndü...

Ve arkasında duran Gina Piccolo'yu gördü. Makyajsız gözleri tebeşiri andıran soluk teninde yorgunlukla bakıyordu. Nick onun siyah rujuyla birlikte *piercing*'inin de gittiğini gördü. Nick'in ilk kez yıllar önce Harikalar Dünyası golf sahasında gördüğü bisiklet süren kız kadar masum ve genç duruyordu.

Nick yavaşça ayağa kalktı. "Gina," dedi. "Burada ne işin var?"

"Drew bu hafta öldü. Aşırı dozdan." Sesi kısık ve titrekti. Gözyaşları gözlerini yıkayıp zayıf yanaklarına aktı. "Sen demiştin ki... yardıma ihtiyacım olursa, yani... aklıma başka kimse gelmedi. Merkezde burada olabileceğini söylediler..."

"Anlıyorum Gina..."

"Ölmek istemiyorum Bay Delacroix."

Bahardan önce olsa Nick dehşete kapılırdı. Yeni bir trajedinin yaklaştığını, yeni bir başarısızlığın ayaklarının dibinde beklediğini düşünecekti. Ama şimdi gün ışığı kadar güçlü ve sıcak Annie'yi yanında hissediyordu. Sesinin, zihninin içinde ona fısıldadığını duyuyordu.

Belki başarısız olurdu, büyük ihtimalle de başarısız olacaktı ama bunun onu engellemesine izin vermeyecekti. Deneyerek kendini ve belki de yanındaki bu ümitsiz kızı kurtarabilirdi.

Nick onun elini tuttu. "Doğru yere geldin Gina. Başta ondan vazgeçmek zor ve ürkütücü ama ben senin yanında olacağım. Sen pes etmezsen ben de pes etmem."

Gina'nın yüzünde, onu inanılmaz derecede masum ve ümit dolu gösteren bir tebessüm belirdi. "Kola alıp yanında oturacağım."

"Tamam." Nick onun kalabalık salonda yürümesini izleyip yerine oturdu.

"Evet, Nicholas," dedi Joe. "Bu da neydi böyle?"

Nick dönüp içtenlikle gülümsedi. "Sanırım bir polis başka bir çocuğu yok olup gitmekten kurtarıyor."

Joe sırıttı. "Tekrar hoş geldin Nicholas. Seni özlemiştik."

Kelimeler Nick'in içine işleyip nazikçe süzüldü ve konforlu bir yere kondu. "Ben de kendimi özledim," dedi usulca. "Sanırım beni tekrar çalışma programına ekleyebilirsin. Pazartesi sabahı diyelim mi?"

"Ah Nicholas. Seni programdan hiç çıkarmadım ki."

Nick gülümseyerek oturduğu yere yaslandı. Bir dakika sonra Gina da diğer yanına oturmuştu.

Toplantı başladı. Nick hikâyeleri dinledi ve kendisininkine çok benzeyen her hikâyeyle birlikte biraz daha güçlendiğini hissetti. Sonunda toplantı sona yaklaştığında oturum başkanına işaret etti. "Söz almak istiyorum," dedi usulca.

Salonda bir şaşkınlık yaşandı. İnsanlar Nick'e bakmak için oturdukları yerde döndüklerinde sandalyeler gıcırdadı.

"Benim adım Nick," dedi sessizliğe. İkinci cümle boğazına dizildiği için tekrar denedi. "Benim adım Nick ve ben bir alkoliğim."

Salondakiler gururla gülümseyerek hep bir ağızdan, "Merhaba Nick," diye yanıtladılar.

Nick gözlerinden, onaylamalarından, ona bakışlarından ya da öne eğilmelerinden onu anladıklarını görüyordu. *Dert etme, biliyoruz,* diyorlardı sessizce. "Sanırım ilk içkimi içmeden çok önce alkolik olmuştum. Ama işler bir yıl kadar önce karımı kaybettikten sonra sarpa sardı..."

Nazik sözleri birbiri ardına sıralarken her şeyi yeniden yaşadı, hayatındaki molozların arasından tüm kırılganlığını, başarısızlığını, zaferlerini ve kalp kırıklıklarını dışa vurdu. İçindeki her şeyi bu ucuz, duman dolu salondaki onu onaylayan, anlayışla bakan yüzlere anlattı. Acısını dikkatle avuçlayıp onu başka bir şeye dönüştürecek, ona Annie'siz geçen uzun ve yalnız gecelerin üstesinden gelmesini sağlayacak yeni bir farkındalık kazandıracaklarını biliyordu. Nick konuşurken geçen yılın ağırlığının hafiflediğini hissetti. Izzy'yi, tatlı kızını ve *seni seviyorum babacığım,* dediği o güzel günü anlatırken gözyaşlarına boğuldu.

Üçüncü Kısım

Tanrı bize aralık ayında güllerimiz olsun diye hafıza verdi.

James M. Barrie

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sıcaklık siyah asfalt yoldan ışıltılı dalgalar halinde yükselip kahverengi, dumanlı havanın içinde eriyordu. Annie taksinin kokulu döşemesine iyice gömüldü ve elini karnına götürüp iç geçirdi.

Daha şimdiden Nick'i ve Izzy'yi özlemişti. Çok önemli bir parçası kesilmiş, başka bir yerde çürümeye bırakılmış gibi hissediyordu kendini.

Bu beton kaplı arazi hayatının bir parçası değildi artık. Yemyeşil ağaçların, mavi gökyüzünün ve beyaz bulutların, yerini insan eliyle yapılmış gri tonlara bıraktığı, geleceğin kâbus benzeri bir görüntüsüyle karşı karşıyaydı.

Taksi, Pacific Coast Otoyolu'ndan çıkıp evin yoluna saptı, buranın hâlâ kendi evinin yolu olduğunu düşünmesi ne komikti. Colony'nin korunaklı kapısını geçtikten sonra her biri aynı çağdaş tasarımcının elinden çıkmış, özenle gizlenmiş yazlık evlerin önünden geçtiler. Birçoğunun arasında iki buçuk metrelik bir boşluk bile olmayan üst üste binmiş devasa, çok katlı evlerdi bunlar. Her biri dünyanın geri kalanını bir kenarda tutmak isteyen küçük bir krallığı andırıyordu.

Evin araç yoluna döndüler ve yapının gökyüzüne doğru yükselen beyaz açıları gözler önüne serildi. Pembe ve kırmızı amber çiçekleri ve parlak yapraklarıyla bahçe sanki çiçek istilasına uğramıştı. Ama bu güzellik çok yanıltıcıydı. Sulamayı keserlerse bu uyduruk bahçe kuruyup ölürdü.

Taksi, garajın önüne gidip durdu. Sürücü arabadan indi ve bagaja gidip kapağını açtı.

Annie de yavaş yavaş arabadan indi. Araç yoluna bakıp o tuğlaların her birinin yerleştirilmesini nasıl izlediğini anımsadı. *O doğru konulmadı, eğri oldu. Beton kurumadan düzeltebilir misiniz?*

"Bayan? Hepsi bu kadar mı?" Taksi şoförü, Annie'nin Louis Vuitton marka çantasının yanında duruyordu.

"Evet, teşekkürler." Annie çantasını açıp ücretle birlikte hatırı sayılır bir bahşiş uzattı. "Buyurun."

Adam parayı alıp cebine attı. "Tekrar havaalanına gitmeniz gerekirse beni arayın," dedi.

Havaalanı.

"Teşekkürler, ararım."

Adam gittikten sonra Annie eve yöneldi. Bir an bunu yapamayacağını, elle oyulmuş o ahşap kapıya gidip açamayacağını ve içeri giremeyeceğini düşündü. Ama sonra hareket etti, yasemin kokan kemerin altından geçip el çantasından anahtarlarını çıkardı.

Anahtar hemen döndü, ne bekliyordu ki? O kendini buraya ait hissetmiyor diye anahtarın da uymayacağını mı? Kapı ardına kadar açıldı ve evin havasız kalmış kokusu onu karşıladı.

Annie evin içinde gezinip bir şey... hüzün, mutluluk, gerginlik gibi herhangi bir şey hissetmek için her odaya girdi. Yerden tavana kadar uzanan pencereler deniz ve gökyüzünün mavisini çerçevelemişti.

Kendini bir yabancının evinde geziyormuş gibi hissetti. Nick ve Izzy'ye dair anılar yeniden anımsanıp incelenmeyi beklercesine zihnine üşüşüyordu ama bunu yapamadı. Onun yerine küçük şeylere odaklandı: Sotheby müzayedesinde aldığı büyük piyano, San Francisco'daki eski bir otelden kurtardığı şamdan, Natalie ortaokula giderken başladığı Lladró heykeli koleksiyonu...

Sonra yatak odasına gitti. *Yatak odalarına.*

Orada kesin *bir şey* hissederdi. Ama yine uzun zaman önce yok olmuş bir medeniyetin kalıntılarına bakıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Burası Annie *Colwater*'ın odasıydı ve bunlar da ondan kalanlardı.

Dolabı pahalı ipek, yün ve kaşmirlerle, her renkte ve uzunlukta eteklerle, fahiş fiyatlı etiketleri hâlâ üzerinde duran ayakkabı kutularıyla doluydu.

Komodinin yanındaki telefonu aldı ve uzun bir süre sinyali dinledi. Nick ve Izzy'yi aramak istiyordu ama aramadı. Onun yerine yavaş yavaş Blake'in ofis numarasını çevirdi. Onunla konuşmayı beklemeden eve döndüğüne dair bir mesaj bıraktı.

Sonra ahizeyi yerine koyup kendini yatağın kenarına bıraktı.

Yakında Blake'i tekrar görecekti. Eskiden olsa ne giyeceğini düşünürdü ama şimdi umurunda bile değildi. O kocaman, pahalı dolapta önem verdiği, kendisininmiş gibi hissettiği bir şey kalmamıştı artık. Başka bir kadına ait olan sonu gelmez kıyafetler deryasından başka bir şey değildi.

Ofis tıpkı ona sahip olan adama benziyordu; ölçülü, pahalı ve güçle harmanlanmıştı... Blake, cam ve betondan yapılmış uçsuz bucaksız gökdelen manzarasıyla Century City'deki bu köşe ofisi almaya parasının yetmediği yıllarda yalnızca hayal kurardı. Sade ve tekdüze haliyle odanın, *buyurun oturun, bana sıkıntınızı anlatın,* diyen bir ifadesi yoktu. Blake hiçbir zaman öyle bir avukat olmak istememişti ve olmamıştı da. Burası gelen müşterileri huzursuz eden ve masa saatinin her sessiz tıkırtısıyla orada oturmanın ne kadar ahmakça olduğunu anımsatan ofislerdendi.

Tabii ki gerçekte burayı ona veren Annie'ydi. Kumaş ve döşemeleri seçmek için saatlerini harcamış, süslü Afrika cevi-

zinden masanın ve elle boyanmış deri aksesuarların tasarımını yapıp siparişlerini vermişti.

Şimdi nereye baksa Annie'yi görüyordu.

İç geçirip koltuğunda arkasına yaslandı. Masasındaki bir yığın evrak bekliyordu. Onları bir kenara itip Beaman'ın ifadesinin mermer zemine düşmesini izledi.

Kendini garip, huzursuz hissediyordu ve Mystic'teki o boktan lokantaya hazırlıksızca gittiği günden beri de böyleydi.

Annie'den af dilediğinde karısının eski, konforlu hayatına dönebileceğini sanmıştı. Ama Annie artık eski Annie değildi ve Blake onu tekrar kazanmak için ne söyleyeceğini ya da yapacağını bilemiyordu.

Masasındaki dâhili at çaldı. Sabırsızca düğmeye bastı. "Evet, Mildred?"

"Karınız aradı..."

"Bağla."

"Mesaj bıraktı efendim. Evde olduğunu haber vermek istemiş."

Blake buna inanamıyordu. "Randevularımı iptal et Mildred. Günün geri kalanında yokum."

Blake binadan çıkıp Ferrari'sine atladı ve hızla otoparktan çıkıp otobana girdi.

Eve vardığında ön basamakları koşarak çıkıp anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı. Merdivenlerin başına birkaç valiz yığılmıştı. "Annie?"

Annie oturma odası ile yemek odasını birbirinden ayıran kemerin kenarında duruyordu.

Karısı eve dönmüştü. Sonunda her şey düzelecekti.

Blake yavaşça ona yaklaştı. "Annie?"

Annie ona sırt çevirip oturma odasına gitti ve tek başına pencerenin yanında durdu. "Sana söylemem gereken bir şey var Blake."

Karısının yüzüne bile bakmaması Blake'in cesaretini kırmıştı. Bu sert ve inatçı hali Blake'e, onun henüz birkaç ay önce terk ettiği kadın olmadığını anımsatıyordu. Blake'in boğazı kurudu. "Ne söyleyeceksin?"

"Ben hamileyim."

Blake'in aklına ilk gelen düşünce... Ama hayır, bu olamazdı. Aynı şeyleri baştan yaşayamazdı. Sonra diğer adamı, Annie'nin yattığı adamı hatırladı ve nefesi kesildi. Sanki biri omurgasından aşağı bir buz küpü atmıştı. "Benden mi?"

Annie iç geçirdi. Blake'e güvence vermeyen hüzünlü, küçük bir sesti bu. "Evet. Üç aylık hamileyim."

Blake'in aklı başından gitmişti. Başını iki yana salladı. "Bir bebek... Tanrım, bunca yıl sonra."

Annie dönüp ona imalı bir tebessüm verdi, işte geri dönmüştü. Onun Annie'si... Blake o ana kadar fark etmediği şeyi o sırada fark etti. Annie'yi ona geri getiren şey bu bebekti. "Bir bebek." Bu kez gülümseyebildi. "*Bizim* bebeğimiz..."

"Bunca yıllardır Tanrı sesimi duymuyor sanıyordum. Anlaşılan Tanrı'nın espri anlayışı da böyleymiş. Menopoza girerken lazımlık eğitimi vermemi istedi demek ki."

"Bu kez başaracağız," dedi Blake usulca.

Annie o söze karşılık irkilince Blake bir an tereddüt etti. "Blake..."

Blake onun ne söyleyeceğini duymak istemiyordu. "Mystic'te her ne olduysa artık bitti Annie. Taşıdığın bizim bebeğimiz. *Bizim* bebeğimiz. Yine bir aile olacağız. Lütfen bana bir şans daha ver."

Annie yanıt vermedi, yalnızca Blake'in, karnında duran eline uzunca bir süre bakmakla yetindi. Sonra gülümsemeden bakışlarını kaçırdı.

Lütfen bana bir şans daha ver.

Annie gözlerini kapattı. Tanrım, kim bilir kaç gece yalnız yatağına uzanıp ondan bu sözleri duymak için yanıp tutuşmuştu? Oysa şimdi boş bir kuyuya atılan taşlar gibi kalbine düşüyorlardı. Tıkırdayıp sıçrıyor, hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Aylar önce ona ne demişti? *Her şeyi bir anda silip attığına inanamıyorum. Biz bir aileyiz Blake, bir aile.*

"Annie..."

"Şimdi olmaz Blake," dedi kırılgan bir sesle. "Şimdi olmaz."

Annie, Blake'in çok iyi bildiği yorgun, hayal kırıklığına uğramış bir sesle iç geçirdiğini duydu. Öfkelenmekten çok Blake'in kafası karışmıştı; kaybetmeyi, sabırlı olmayı ya da dilini nasıl tutacağını bilmiyordu.

"Yatak istirahati yapmam gerekiyor... tıpkı Adrian'da olduğu gibi." Annie ona baktı. "Senin de biraz çaba harcaman gerekecek. Herkesle ilgilenen eski iyi Annie olamayacağım. Bir kez olsun sen beni önceliğin haline getireceksin."

"Bunu yapabilirim."

Annie buna inanmayı çok isterdi.

"Bana yeniden güvenmen kolay olmayacak, biliyorum. Her şeyi mahvettim..."

"Asla kolay olmayacak."

Blake'in sesi kederli bir fısıltıya dönüştü. "Beni artık sevmediğine inanamıyorum..."

Annie usulca, "Ben de öyle," dedi ki bu gerçekti. İçinde, derinlerde bir yerlerde aşklarının gölgesi kalmış olmalıydı. Annie

onu yirmi yıl boyunca sevmişti. Böyle bir duygu kolayca yok olamazdı. "Sahip olduklarımıza inanmak istiyorum ve yeniden aşkı bulmamız için dua ediyorum. Ama şu an sana âşık değilim. Lanet olsun ki ufacık bir şey bile hissetmiyorum."

Blake, Annie'yi sinirlendiren bir güvenle, "Hissedeceksin," diye yanıtladı. Blake ona doğru eğildi. "Haydi yatağa gidelim."

"Hey Blake. Beni dinliyor musun sen? Henüz seninle yatmaya hazır değilim. Üstelik Doktor North riskli olabileceğini söyledi. Unuttun mu? Erken doğuma sebep olabilir."

Blake garip bir kedere bürünmüştü. "Ah, evet. Ben yalnızca düşündüm ki eğer barıştıysak belki sen de..."

"Bana artık ne yapıp ne yapmayacağımı söyleme Blake. Ben o eski Annie değilim artık. Ve senin eski Blake olmandan da ölesiye korkuyorum."

"Olmayacağım. Gerçekten. Eskisi gibi değili. Ben de değiştim. Hayatımızın ne kadar değerli olduğunu anladım. Bir daha aynı hataları yapmayacağım."

"Umarım."

Blake ona yaklaştı. "En uzun yolculukların tek bir adımla başladığını sen söylersin hep."

Blake haklıydı, Annie'nin en sevdiği sözlerden biriydi bu. Ama şimdi o eski iyimserliği çok uzaktaydı.

Belli ki Blake ondan bir yanıt bekliyordu ama Annie bir şey söylemeyince o da etrafına bakındı. "Şey, biraz televizyon izlemek ister misin? Mısır patlatıp sıcak çikolata yapabilirim, eski günlerdeki gibi."

Eski günler.

O sade sözlerle Annie'nin bütün hayatı gözünün önünden geçti. Bu bahar gerçek Annie'yi ortaya çıkarmak için uğraşıp durmuştu ama şimdi Blake onu tekrar eski yaşam biçimlerine

gömmek istiyordu. Yarın Blake'e dönmek için çaba, ciddi bir çaba göstermesi gerektiğini biliyordu ama bu gece bunu yapamayacak kadar yorgundu. "Hayır, teşekkür ederim," dedi kısık sesle. "Ben artık yatsam iyi olacak sanırım. Uzun bir gün oldu. Sen de yeşil misafir odasında uyuyabilirsin. Bugün çarşafları değiştirdim."

"Ah, ben sanmıştım ki..."

"Ne sandığını biliyorum. Öyle bir şey olmayacak."

Annie onun yüzündeki şaşkın ve yılgın ifadeyi görünce gerçekten de gülebilirdi ama bu komik değildi. Blake onun kocası, çocuklarının babası, ölüm onları ayırıncaya kadar sevip sayacağına, değer vereceğine yemin ettiği adamdı. Ama şimdi yıllardır paylaştıkları evin oturma odasında durmuş, ona söyleyecek tek bir söz bile bulamıyordu.

Blake, Natalie'yi gümrük bölümünde karşıladı.

Natalie ona sımsıkı sarıldı, sonra geri çekilip etrafına bakındı. "Annem nerede?"

"O gelemedi. Yolda sana sana her şeyi anlatacağım."

"Ferrari'yi mi getirdin?"

"Başka ne getirecektim?"

"Ben kullanabilir miyim?"

Blake kaşlarını çattı. "Biri sana yakınlarda beyin sarsıntısı falan geçirdiğimi mi söyledi? Ben kimseye izin..."

"Ah, *lütfen* baba. Aylardır araba kullanmıyorum."

"Bu yeterli bir sebep değil."

"Haydi ama baba. *Lüüüütfeeen.*"

Blake, Natalie'nin arabayı kullanmasına izin verdiğini duyduğunda Annie'nin yüzünün alacağı ifadeyi düşündü. Anahtarları

yavaşça cebinden çıkarıp havaya fırlattı. Natalie onları tek eliyle yakaladı. "Haydi baba!" Babasının elini tutup onu terminale doğru çekiştirdi. Birkaç dakika sonra spor arabada emniyet kemerlerini takmış, eve gitmek üzere otobana çıkmışlardı.

Blake her zamanki gibi kızının yanında huzursuzdu. Ona bir şey söylemek istedi, her zaman aralarında olan o tatsız sessizliği bozacak bir şey düşündü.

Natalie, babasının dinlediği radyo kanalını değiştirdi. Sert bir rock şarkısı hoparlörlerden yükseldi.

"Şunu kapat," dedi Blake hemen.

Natalie müziği kapatıp dönüş sinyali verdi ve hız şeridine geçip siyah, üstü açılır bir Mercedes'in peşine takıldı. Blake ona ne yapması gerektiğini söylemeye fırsat bulamadan Natalie yavaşlayıp aracı geri aldı.

"Ee baba, Büyükbaba Hank nasıl?"

"Ben nereden bileyim?"

Natalie ona baktı. "Sen *gerçekten* Mystic'e gittin mi?"

Blake rahatsızlık içinde kıpırdanırken Natalie'nin gözlerini tekrar yola çevirmesine minnettar oldu. Bu tür konuların üstesinden gelmekte pek başarılı sayılmazdı. Ayrılıklarından bahsetmek Annie'nin işiydi. "Ben... çok yoğundum. Bir rock yıldızı ile karısının boşanma..."

Natalie direksiyonu sıkıca kavrayıp gözlerini yola dikmiş halde, "Demek gerçekten meşguldün," dedi kısık bir sesle.

"Tükendim."

"Beni de bu yüzden hiç aramadın sanırım."

Blake, kızının sesinden kırıldığını anlayınca ne diyeceğini bilemedi. O ses tonunu daha önce hiç duymamıştı ama sonra kızının en başından beri o tonda konuştuğundan şüphe etti. "Her cuma sana çiçek yolladım."

"Evet. Sekreterini her hafta bana çiçek yollaması için tembihleyecek kadar beni düşünmüşsün."

Blake iç geçirdi. İşte şimdi tamamen köşeye sıkışmıştı. Ergen kızına ailelerini dağıttığını ve Kennedy vurulduğunda henüz doğmamış olan bir kadınla ateşli sevişmeler yaşadığını nasıl söyleyebilirdi?

Ona ne söyleyecekti? Gerçeği mi, yalanı mı, yoksa ikisinin arası bir şeyi mi?"

Annie olsa ne yapacağını ve ne söyleyeceğini bilirdi. Blake'in kızıyla olan ilişkisine rehberlik etmişti her zaman. Bir dokunuş, bir bakış ya da bir fısıltıyla Natalie'yle ne zaman konuşması, ne zaman geri çekilmesi gerektiğini gizlice söylerdi.

Ama şimdi bir şey söylemeliydi. Natalie ondan bir açıklama bekliyordu. "Annen... bana biraz kızgın. Birkaç hata yaptım ve... şey..."

"Baharda ayrıydınız." Natalie ona bakmadan donuk, monoton bir sesle söylemişti bunu.

Blake irkildi. "Bir süre ayrı kaldık hepsi bu. Bundan sonra her şey düzelecek."

"Ciddi misin? Yokluğumda ameliyat falan mı oldun? Kişilik nakli gibi bir şey geçirdin belki. Yoksa emekli mi oldun? Yapma baba, her şey bir anda düzelebilir mi? Sen evde olmaktan nefret edersin."

Blake kızının profiline bakarken kaşlarını çattı. Bunu söylemesi garipti. "Bu doğru değil."

"Ya, evet. O yüzden liseye kadar seninle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

Blake koltuğuna iyice gömüldü. Belki de bu kadar uzak durmasının sebebi buydu. Annie ve Natalie suçlama konusunda

çok başarılıydı. "Her şey düzelecek Natalie. Göreceksin. Annen... bir bebek doğuracak."

"*Bebek* mi? Aman Tanrım, nasıl olur da bunu bana söylemezsiniz?" Natalie güldü. "Buna inanamıyorum."

"Bu doğru. O yüzden sürekli dinlenmesi gerekiyor. Adrian'daki gibi. Ve yardımımıza ihtiyacı var."

"*Bizim* yardımımıza mı?" Natalie bu kadarını söylemişti ve Blake kızının ayrılık konusundan uzaklaşmasına sevinmişti. Ama bir süre sonra sessizlik yine içini kemirmeye başlamıştı. O küçücük saçma *seninle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum* cümlesi aklından çıkmıyordu. Ondan kurtulmaya çalışmasına karşın aklında dönüp duruyordu...

Camdan dışarı bakarken bütün hayatını düşündü. Yıllar önce, Natalie sürekli konuşan tombul bir çocukken ilişkileri böyle değildi. O zamanlar babasına hayranlıkla bakardı.

Ama bir ara her nasılsa onun harika biri olduğunu düşünmekten vazgeçmişti ve Blake de nedense buna izin vermişti. Hep çok yoğundu.

Kızına ayıracak vakti hiç olmuyordu, orası doğruydu. Ama bu Annie'nin göreviydi, o anneydi. Annie bu işi öyle kolay yapıyordu ki Blake kendisine ihtiyaç duyulmadığını düşünüyordu. Onun görevi eve para getirmekti. Ve kızının, sallanan bir diş, kayıp oyuncak ayı gibi bir sorun yaşadığında ona gelmediğini fark ettiğinde iş işten geçmişti. O zamanlar Blake farkında değildi. Kızı bir gün dişsiz bir çocukken, ertesi gün Blake'in tanımadığı bir grup kızla alışveriş merkezine gitmeye başlamıştı.

Ne yazık ki Blake biraz düşündüğünde onun da kızıyla ilgili çok az anısı olduğunu fark etti. Birkaç dakika paylaşmışlardı belki, evet, gözünün önüne bazı kareler gelmişti. Ama anılar, birlikte geçirilmiş zamanlara dair hatıralar neredeyse hiç yoktu.

Annie önce çığlık sesini duydu.

"Anneeeee!"

Yatağında doğrulup arkasındaki yastıkları kabarttı. "Buradayım Nana!"

Natalie, Annie'nin odasına daldı. Sırıtarak, kahkaha atarak kocaman yatağa atlayıp kollarını Annie'ye doladı. Birkaç dakika sonra Blake de gelip yatağın yanında durdu.

Sonunda Natalie geri çekildi. O güzel mavi gözleri gözyaşlarıyla dolmuştu ama ağzı kulaklarına varıyordu.

Annie, kızına doya doya baktı. "Seni özledim Nana," diye mırıldandı.

Natalie başını kaldırıp ciddi ciddi Annie'yi inceledi. "Saçlarına ne oldu?"

"Kestirdim."

"Harika olmuş. Kardeş gibi olduk bence." Natalie'nin yüzünde yapmacık, dehşet dolu bir ifade belirdi. "Umarım benimle birlikte üniversiteye geleceğini de söylemezsin..."

Annie kırılmış gibi bir ifadeye büründü. "Gelmemi istersin sanmıştım. Yatakhane denetmenin olmak için başvurmuştum oysa."

Natalie gözlerini devirdi. "Başka birinin annesi söylese şaka yapıyor diyebilirdim." Sonra Blake'e baktı. "Gelmesine izin vermezsin, değil mi baba?"

Annie, kendisine bakan Blake'e döndü. Blake de yaklaşıp korumacı bir tavırla elini karısının omzuna koydu ve düz bir sesle, "Onu evde tutmak için elimden geleni yapıyorum," dedi.

"Babam hamile olduğunu söyledi." Natalie'nin mavi gözlerinde kırıldığını gösteren bir ifade belirdi fakat sonra kayboldu. "Bana söylemediğine inanamıyorum."

Annie nazikçe kızının yanağına dokundu. "Ben de yeni öğrendim tatlım."

Natalie sırıttı. "On altı yıldır bir kızkardeş istiyordum ve tam ben üniversiteye gitmeden önce hamile kalıyorsun. Çok teşekkür ederim."

"Bizimki kesinlikle 'kaza' kategorisine giriyor. İnan bana ben bu evi çocuklarla doldurmak istesem de bunu emeklilik yaşıma gelmeden yapmak istemiştim."

"O kadar da yaşlı değilsin. Altmış yaşında doğuran bir kadınla ilgili bir şey okumuştum."

"Ah, beni ne kadar rahatlattın! Artık kuralların değiştiğini de anlamışsındır. Kız ya da erkek kardeşin liseden mezun olmadan çocuk sahibi olamıyorsun. Beni de üvey annen olarak tanıtacaksın herkese."

Natalie güldü. "Ben seninle ilgili yıllardır yalan söylüyorum zaten anne. Dans resitalimde hıçkıra hıçkıra ağlayıp binadan çıkarıldığın günden beri."

"Alerji atağım tutmuştu."

"Evet, tabii." Natalie güldü. "Ayrıca tahmin et ne oldu anne! Babam Ferrari'yi eve kadar kullanmama izin verdi."

"Şaka yapıyorsun."

"İyi ki sen yoktun. Bana kask taktırır yolun bir yanından ağır ağır gitmemi isterdin, büyük ihtimalle farları da yaktırırdın."

Annie güldü ve bu şakalaşmanın, takılmaların, bu aşinalık duygusunun ne kadar *doğru*, ne kadar doğal hissettirdiğini düşünmekten kendini alamadı.

Onlar bir aileydi. *Aile.*

Blake, Annie'ye doğru iyice eğildi. Yalnız onun duyabileceği bir sesle, "İnsanlar değişir Annalise," diye fısıldadı.

Güneşi, ayı ve yıldızları vaat eden bu yanıltıcı, basit cümle Annie'yi korkuttu.

Tehlike altında olduğunu da o an fark etti. Yıllar boyunca sevdiği bu adam ne söyleyeceğini, ne yapacağını çok iyi biliyordu. Onu yine köşeye sıkıştırabilirdi. Annie dikkatli olmazsa eski hayatına doğru nazikçe akan akıntıya yeniden kapılır, en ufak bir itiraza izin vermeden onu dalgaların altına çekerdi. Akıntıya kapılarak yok olan bir başka ev kadını olurdu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ailelerinin kırık dökük parçaları şaşırtıcı bir kolaylıkla tekrar yapışıyordu. Kırılıp özenle tamir edilen bir cam vazo gibi küçük çatlaklar ancak Blake ve Annie'nin yalnız olduğu anlarda, çok yakından incelenirse görülebiliyordu. Asker gibilerdi, temkinli bir şekilde birbirlerini kuşatmış, garip ve neredeyse hissedilmez bir barış anlaşması imzalamışlardı.

Ama Annie yirmi yıldır aynı düzen içinde yaşamıştı ve şimdi de aynı düzenin içine kolayca dalabilmişti. Erkenden uyanıyor, pahalı ipek sabahlığını giyip gün geçtikçe büyüyen karnını izliyordu. Makyajla yüz hatlarını ortaya çıkarıyor, huzursuz gecelerin yol açtığı koyu halkaları silmek için göz altlarına kapatıcı sürüyordu.

Pazartesi günleri haftalık alışveriş listesini hazırlayıp Natalie'yi köşedeki gurme markete yolluyordu. Salı günleri faturaları ödüyordu. Çarşamba günleri hizmetçi ve bahçıvanla görüşüyor, perşembe günleriyse Natalie'ye bazı işler yaptırıyor, kızını hayatlarına dair çeşitli ve ufak tefek parçaları toplaması için kullanıyordu. Kısacası ev yine iyi yönetilen bir yere dönüşmüştü.

Blake'in takım elbise ve kravat seçimlerine yardım ediyor, kıyafetlerini kuru temizlemeciden ne zaman alacağını anımsatıyordu. Her sabah yanağına kondurduğu sade, kupkuru bir öpücükle onu uğurluyor, her akşam işten eve döndüğünde onu tebessümle karşılıyordu. Blake de yatağın kenarına oturup doğallıktan yoksun bir ifadeyle gününün nasıl geçtiğini anlatıyordu.

Açıkçası Annie günlerini yatakta, evliliğin gerçeklerinden uzak bir yerde gizlenerek geçirdiğine seviniyordu. Çoğu zaman Blake işteyken o ve Natalie saatlerce konuşup gülüyor, anılarını paylaşıyorlardı.

Annie, Natalie Londra'yken Blake'in onu hiç aramadığını öğrenmişti. Kızı konuşurken sesinden acısı ve hayal kırıklığı okunuyordu ama bu durumu düzeltmek için Annie'nin elinden bir şey gelmezdi. "Üzüldüm," kelimesinden başka bir şey söyleyememişti. Tekrar tekrar bunu söyleyip durmuştu.

Annie gün geçtikçe Natalie'deki değişimleri, kızının daha önce sahip olmadığı bir olgunluğa eriştiğini görebiliyordu. Arada bir beklenmedik bir gözlemini dile getirip Annie'yi şaşırtıyordu. Dünkü gibi.

Bizi mutlu etmekten başka bir şey düşünmüyorsun anne. Peki seni mutlu eden nedir?

Ya da: *Bu bahar sesin... çok farklı geliyordu. Çok mutluydun.*

Ve hepsinden şaşırtıcı olan da şu soruydu: *Babamı seviyor musun?*

Annie anlık bir refleksle, *evet, tabii ki seviyorum,* demek istemişti ama Natalie'nin gözlerine baktığında yetişkinlere özgü o anlayış dolu ifadeyi görmüştü. Böylece Annie kızının dönüştüğü kadınla konuşmaya başlamıştı.

Ergenliğimden beri babanı sevdim ben. Zor günlerden geçiyoruz hepsi bu.

O seni seviyor, demişti Natalie. *Tıpkı beni sevdiği gibi. Ama onun sevgisi... çok sıcak değil... Yani senin beni sevmen gibi değil anne.*

Bu olgun gözlem Annie'nin gözlerini yaşartmıştı. Natalie'nin gerçek baba sevgisini asla tatmayacağını fark etmesi onu üzmüştü. Natalie'nin yaşamında sonsuza dek sürecek bir kayıptı bu...

Izzy'den farklı olarak.

Annie yatakta gözlerini kapatıp arkasına yaslandı ve Nick ile Izzy'yle birlikte Candy Land oynadıklarında Nick'in oyun tahtasına nasıl eğildiğini ya da oturma odasında Barbielerle oynadıklarında Nick'in tiz sesiyle, *dans ayakkabılarımı gördünüz mü*, diye sorduğunu anımsadı.

Dün Natalie'yle birlikte doktora gittiklerinde anıları zihninden atamamıştı. Hatırladıkları ona acı veriyordu. Yanında elini tutacak ya da çişini tutamayacak kadar sıkıştığında ona gülecek bir koca yoktu. O bulanık ekrana bakıp gördükleri mucize karşısında hayrete düşecek bir koca da yoktu.

Nick yoktu.

Ne zamana dek böyle sürecek, diye merak etti. Hayatının geri kalanını, büyük bir parçasını başka bir yer ve zamanda bırakmış gibi hissederek mi geçirecekti?

Gelen ilk mektup küçük ve buruşuktu. Mavi, silik posta mührü *Mystic, WA* diyordu.

Annie o pembe zarfa baktı. Nazikçe açıp içindekini aldı. Üzerinde Olympus Dağı'nın karakalem resmi olan bir kart ve arasında Izzy'den bir mektup vardı.

Sevgili Annie,

Nasılsın? Ben iyiyim.

Çiçekler çok güzel. Bugün bisiklet sürmeyi öğrendim.

Çok eğlenceliydi.

Seni özledim. Ne zaman eve dönüyorsun?

Sevgiler, Izzy.

Not: Bu mektubu yazmama babam yardım etti.

Annie mektubu sımsıkı kavradı. Ona dair her şey, yazılan her kelime onu derinden etkiledi. Yatakta kımıldamadan oturmuş, odasının tepesindeki masmavi gökyüzüne bakarken yağmur yağmasını dilemişti. Izzy'ye yanıt vereceğini biliyordu ama ona ne söyleyecekti? Hiçbir vaatte bulunmayan birkaç ümitsiz kelime mi? Yoksa arkadaş kalacaklarına, arkadaştan başka bir şey olamayacaklarına ve bazen arkadaşların gitmesi gerektiğine dair bir dizi anlamsız cümle mi?

Önemli olan yalnızca birkaç kelime vardı ve o kelimeler de hepsinden daha gerçekti. "Ben de seni özledim Izzy..."

Gece lambasının altındaki çekmeceyi açıp Izzy'nin kurdelesini aldı ve o saten şeridi okşamaya başladı. Yarın o mektuba yanıt vereceğini, sayfayı kelimelerle, birbiri ardına dizilen kelimelerle dolduracağını biliyordu ama hiçbiri asıl önemli olanı yansıtmayacaktı. Izzy'nin duymak istediği sözü içermeyecekti.

Masanın üstünden kablosuz telefonu aldı ve uzunca bir süre sinyal sesini dinledi, sonra yavaşça onu yerine bıraktı. Nick ile Izzy'yi aramak, onların sesiyle yalnızlığını yatıştırmaya çalışmak haksızlık olurdu. *Bunu bana yapma Annie,* demişti Nick. *Arka bahçeme gömmem gereken bir kemikmiş gibi bana ümit verme...*

"Anne?" Natalie başını kapıdan uzatmıştı. "İyi misin?"

Annie burnunu çekip başını çevirdi.

Natalie yatağa koşup Annie'nin yanına kıvrıldı. "Anne? İyi misin?"

Hayır, demek istiyordu. *Hayır, iyi değilim.* Sevdiğim adamı ve kızını özlüyorum, yağmurun metrelerle ölçüldüğü, saçlarının hiç kurumadığı ve yetişkinlerin altı yaşındaki kızlarıyla günün ortasında masa oyunları oynadıkları bir yeri özlüyorum, demek istiyordu...

Ama bu sözlerin hiçbiri, ne kadar olgun görünürse görünsün ergen kızına söyleyebileceği türden sözler değillerdi. "İyiyim tatlım. İyiyim."

Eski benliğine dönmek için ne kadar çabalarsa çabalasın Annie bunu tam anlamıyla başaramıyordu. Kendini eski rutinine dönmeye o kadar zorlamasına karşın kendini yabancı hissediyordu. Her geçen gün, geleceğin alçakta gezinen bir kaybedilmiş şanslar ve kaçırılmış fırsatlar sisinin içine doğru süzüldüğünü görüyordu.

Yaz mevsimi zamansız bir sıcak hava dalgasıyla Güney Kaliforniya'ya gelmişti. Malibu tepeleri kuruyup kahverengi bir hale bürünmüştü. Yapraklar birer birer buruşup kurumaya, suni yeşil çimlerin üstüne karbon kâğıdı gibi düşmeye başlamıştı.

Blake odasının önündeki balkona çıkmış, viski sodasını yudumluyordu. Çıplak ayaklarının altındaki ahşabın sıcaklığı, şaşırtıcı derecede sıcak bir gün geçireceklerinin habercisiydi.

Dün gece pek uyuyamamıştı. Aslında haftalardır uyuyamıyordu. Annie'den af dileyip onun umurunda olmadığını gördüğünden beri...

Annie evliliklerini yoluna koymak için çabalıyordu. Her sabah makyaj yapmasından, Blake'in sevdiğini bildiği renklerde kıyafetler giymesinden çabaladığı açıkça görülüyordu. Zaman zaman ona dokunuyordu da; Blake'i iyi hissettirmeyi amaçlayan kısa ve etkisini çabuk kaybeden dokunuşlardı bunlar. Ama ne yazık ki Blake'de tam tersi etki yaratıyordu. Annie ona her dokunduğunda Blake göğsünde küçük, hafif bir acı hissediyordu ve eski hallerini, karısının ona eskiden nasıl dokunduğunu, esprilerine nasıl kahkahalarla güldüğünü, yüzüne düşen saçını nasıl geriye attığını anımsıyordu ve anımsadıkça canı yanıyordu.

O artık eski Annie değildi, en azından bu apaçık ortaydı. Koca yataklarında sessiz bir hayalet gibi yatıyordu ve gülümsemesi kırılgan bir tebessümden ibaretti, Annie'nin gülüşüne hiç benzemiyordu.

Durumunu açıklayabilecek en iyi kelime ise... görünmezlikti.

Eskiden sürekli konuşup kahkahalar atardı. Hayatın çılgınlığından keyif alırdı ama artık hiçbir şey ilgisini çekmiyordu. Ruh hali dümdüz ve pürüzsüz bir çizgi gibiydi. Öyle düzdü ki akşamları onunla birlikte oturup televizyon izleyen sessiz kadının içinde Annie'den eser yoktu.

Geçen hafta yağmur yağdığında yatağında doğrulmuş, gümüş rengi damlaların istilasına uğrayan pencereye bakmıştı. Ona seslendiğinde dönüp bakmıştı ve gözyaşları, Blake'in gözünden kaçmamıştı. Eski bir kurdele parçasını Kutsal Kâse gibi saklıyordu.

Blake daha fazla dayanamayacaktı. İstediğini elde etmek için bu kadar çabalamaya alışkın erkeklerden değildi o. Bu kadarı yetmişti.

İçkisini masaya bırakıp uzun adımlarla tekrar eve girdi. Annie'nin odasının kapısını tıklattı, sinirleri iyice bozulmadan, çabuk çabuk vurmuştu kapıya.

"Gel," diye seslendi Annie.

Blake kapıyı açıp içeri girdi. Deniz mavisi duvarları, halısı ve beyaz örtüleriyle oda her zamanki gibi rahatlatıcıydı.

Annie yatakta *Kendi Dükkânınızı Nasıl İşletirsiniz?* adlı bir kitap okuyordu. Yanında da benzer başlıklı kişisel gelişim kitapları duruyordu.

Yoksa bir iş bulmaya mı karar vermişti?

Kendine iş bulursa Blake kendini aşağılanmış hissederdi, karısının çalışması konusuna nasıl baktığını Annie çok iyi bili-

yordu. Hele ki bu kadar beceriksizken... Ne yapacaktı ki? Sütlü kahve doldurup cam sürahiden kruvasan mı alacaktı?

Blake yatakta uzanmış, kişisel gelişim kitapları okuyan bu kadının kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Annie'yle iletişim kuramıyordu, tekrar bağlanmaları için bir şeyler yapmalıydı.

Annie başını kaldırdığında Blake onun gözlerinin altındaki siyah halkaları, teninin solgun rengini fark etti. Geçen aylarda çok kilo almıştı ama her nasılsa yüzü süzülmüş görünüyordu. Saçları biraz uzamıştı ve uçları düzensizce kıvrılmaya başlamıştı. Yine Blake'in hiç tanımadığı bir kadın gibi görünüyordu. "Merhaba Blake," dedi usulca kitabını kapatırken. "Film mi başlıyor? Ben sanmıştım ki..."

Blake yatağa gidip Annie'nin yanına oturdu ve o güzel yeşil gözlerine baktı. "Seni seviyorum Annie. Birlikte olursak her şeyi çözebileceğimi biliyorum."

"Biz birlikteyiz zaten."

"Alyansın nerede?"

Annie başını ahşap şifoniyere çevirdi. "Mücevher kutumda."

Blake ayağa kalkıp şifonyere gitti ve yıllar içinde Annie'ye hediye ettiği bütün değerli mücevherlerin bulunduğu elle boyanmış kutuyu açtı. Orada, siyah kadife halkaların arasında onuncu evlilik yıldönümlerinde ona verdiği üç karat pırlanta yüzüğü gördü. Onun yanında da evlenirken aldıkları sade altın yüzük duruyordu. Blake ikisini alıp yatağa döndü ve karısının yanına oturdu.

Blake o etkileyici pırlantaya baktı. "Yıllar önce Del Coronado Otel'deki tatilimizi hatırlıyor musun? Natalie bir yaşında bile değildi..."

"Altı aylıktı," dedi Annie usulca.

Blake ona baktı. "O eski, mavi kırmızı battaniyeyi yanımıza almıştık. Üniversitedeyken kullandığım battaniyeyi. Onu kumsala sermiştik. Yalnız biz vardık, üçümüz."

Annie neredeyse gülümsüyordu. "Dondurucu soğuğa karşın yüzmüştük."

"Natalie'yi kucağında taşıyordun ve dalgalar bacaklarına sıçrıyordu. Dudakların mosmordu ve bütün vücuduğundaki tüyler diken diken olmuştu ama kahkahalar atıyordun... Ben de o an seni ne kadar sevdiğimi düşünmüştüm. Sana her baktığımda yüreğim acıyordu."

Annie kucağında birleştirdiği ellerine baktı. "Uzun zaman önceydi bunlar."

"O gün bir de kum lirası bulmuştum, anımsıyor musun? Onu sana verdiğimde bebeğimiz de aramızdaki battaniyede poposunu bir ileri bir geri sallıyordu. Sanırım emeklemeyi öğreniyordu."

Annie gözlerini kapatınca Blake onun ne düşündüğünü merak etti. O günün geri kalanını anımsıyor muydu? Ona ne kadar çok dokunduğunu ya da eğilip onun boynuna bir öpücük kondurduğunu... *Hey, Godiva,* diye mırıldanmıştı. *Yolun sonunda at kiralayan bir yer var...*

Annie de ona kahkahayla, *bebekler at binemez,* diye yanıt vermişti.

"Ne zaman birlikte eğlenmeyi bıraktık Annie? Ne zaman?" Blake onu anılarla taciz ediyordu ve işe yaradığını görüyordu; dikkatle ellerine bakış tarzından, gözlerini dolduran o parlak ıslaklıktan görüyordu bunu.

Blake yavaşça eğilip iki yüzüğü karısının parmağına tekrar taktı. "Beni affet Annie," dedi kısık sesle.

Annie başını kaldırdı. Bir gözyaşı damlası yanağından geceliğine düştü ve gri, ıslak bir leke bıraktı. "Affetmek istiyorum."

"Bu gece yanında uyumama izin ver..."

Annie iç geçirdi. Yanıt vermesi biraz uzun sürdü, Blake'in ümidini kıracak kadar uzun. Fakat sonunda, "Olur," dedi.

Blake kendi kendine o yanıttan başka hiçbir şeyin önemi olmadığını söyledi. Annie'nin sesindeki belirsizliği, gözlerindeki yaşları, gözlerine bakamayışını görmezden geldi. Birlikte uyumaya başladıktan sonra her şey düzelecekti. Sonunda kırık hayatlarının parçaları tekrar kaynaşacaktı.

Blake ona sarılmak istedi ama sonra kendini biraz daha ağırdan almaya zorladı. Kalkıp soyunma odasına gitti ve pijamalarını giydi. Sonra yavaşça yatağa gidip yatak örtüsünü kaldırdı ve temiz, serin bir his veren örtünün altına girdi.

Ofiste geçen uzun günün ardından en sevdiği terliklerini giymek gibi, Annie'yi yeniden hissetmek rahatlatıcıydı. Blake onu hafifçe öptüğünde Annie her zamanki gibi sessiz ve hiçbir şey beklemeyen bir tavır takınmıştı. Sonunda Blake yan tarafına dönmüştü, gece ritüellerinin her zamanki başlangıcıydı bu. Uzunca bir süre sonra Annie ona sokulmuştu.

Vücudu kaşık gibi onun vücudunu sarmış, karnı da onun sırtına yaslanmıştı. Hep bu şekilde uyurlardı ama bu kez Annie kollarını onun vücuduna dolamamıştı.

Orada öylece uzanmış, yıllarca tutkularını yaşadıkları yatakta birbirlerine değiyor ama aslında dokunmuyorlardı. Annie iyi geceler dilemek dışında konuşmamıştı ve Blake'in de aklına başka bir konu gelmemişti.

Blake'in uykuya dalması biraz zaman aldı.

Natalie patlamış mısır dolu koskocaman, metal bir kabı Annie'nin yatağına getirmiş, ardından yatağa girip annesine sokulmuştu. Cuma günü öğleden sonrasıydı: Kızlar günü. Annie eve döndüğünden beri o, Natalie ve Terri her cuma gününü birlikte geçirmişti. Gülüp eğlenmiş, konuşmuş, iskambil oyunları oynamış, film izlemişlerdi.

"Terri için ön kapıyı açık bıraktım," dedi Natalie mısır kabını kucağına çekerek.

Annie sırıttı. "Baban olsa ne derdi biliyorsun. Katillerin bütün günü güllerin arasında geçirip kapıyı açık bıraktığımız anı kolladıklarını düşünüyor."

Natalie güldü. Oradan buradan, her şeyden konuştular. Birlikte geçirdikleri yılları takip ederek bir konudan diğerine atladılar. Natalie'yle yaşıt olan, neredeyse dün kadar yeni bir sürü komikliklere güldüler. Sohbetleri ilerlerken Annie, Natalie'nin olgunluğuna hayran kalmıştı; Londra'ya bir ergen olarak gidip olgun bir kadın olarak dönmüştü sanki. Natalie'nin her şeye isyan ettiği, saçlarını kırpıp platin sarısına boyadığı, kulaklarına da üç delik açtırdığı günler asırlar öncesinde kalmıştı sanki.

"Babam neden hiç bebekten bahsetmiyor?"

Soru beklenmedik bir anda gelmiş, Annie'nin suratına sert bir yumruk gibi inmişti. Nick ve Blake'i kıyaslamamaya çalışıyordu ama böyle zamanlarda kıyaslamaması mümkün değildi. Nick her adımında Annie'nin yanında olur, bu mucizeyi paylaşır, karnının büyümesini izlerdi. Amniyosentezde elini tutar, esprileriyle Annie'nin dikkatini iğneden uzaklaştırırdı. Ve sonrasında da kız olduğunu öğrenince birlikte güler, bebek ismi kitaplarını inceleyip hayaller kurarlardı...

Annie iç geçirdi. "Baban hamilelik dönemini pek kolay atlatamaz, hep böyleydi. Erkeklerin çoğu böyledir. Bebek doğduktan sonra farklı olacaktır."

"Gerçekçi olalım anne. Babam kendi işlerinde gayet başarılı. Yani bir an önce sorunlarınızı çözmeniz gerekirken o yine ortalıkta yok. Hâlâ haftada yetmiş saat çalışıyor, salı akşamları basketbol oynuyor ve hâlâ her cuma *çocuklarla* içmeye gidiyor. Sorunlarınızı hangi arada çözmeyi düşünüyorsunuz? Letterman'in programını izlerken mi?"

Annie kızına hüzünlü bir tebessüm verdi. "Biraz daha büyüdüğünde anlayacaksın. Aşinalık her zaman rahatlatıcıdır."

Natalie ona baktı. "Babamla ilgili neredeyse hiç anım yok, bunu biliyor muydun? Ona dair hatırladığım tek şey birkaç aceleci hoşça kal öpücüğü ve kapının kapanma sesi. Bir araba motorunun çalıştığını ya da garaj kapısının kapandığını duyduğumda babam aklıma geliyor." Annie'ye döndü. "Bu yazdan sonra ben gittiğimde ne olacak?"

Oda sıcak olmasına karşın Annie ürperdi. Kızının gözlerindeki hüzün dolu, kendinden emin bakışa daha fazla bakamayacağı için Annie bakışlarını kaçırdı. "Sen gittiğinde ben de lazımlık eğitimi verip oturma odasının masasında duran iskambil kâğıtlarıyla ne yapabileceğimi düşüneceğim. Göbeğime kadar sarkan göğüslerimi kaldırtmak için estetik ameliyat olmayı da düşünebilirim. Bilirsin işte, her zamanki şeyler."

"Ve yalnız kalacaksın."

Annie bunu inkâr etmek istedi. Tam bir yetişkin ve iyi bir anne gibi davranıp Natalie'nin endişesini bastıracak doğru şeyleri söylemek istedi. Ama ilk kez ebeveynlere özgü o yalanlar aklına gelmedi. "Belki biraz. Hayatta böyle şeyler yaşanabilir Nana. Her zaman istediğimizi elde edemeyebiliriz."

Natalie gözlerini kendi ellerine dikti. "Ben küçükken mücadele edersen ve inanırsan hayatın sana istediğini vereceğini söylerdin. Her bulutlu günde bir umut ışığı olduğunu söylerdin."

"Onlar annelerin küçük kızlarına söylediği sözlerdi. Şimdi söylediklerimse neredeyse olgunluğa varmış bir kadına söylenmiş sözler."

Natalie annesine uzun ve sert bir bakış attı. Sonra döndü.

Annie ansızın kızından uzaklaştığını hissetti. Natalie'nin bambaşka birine dönüştüğü dört yıl öncesini anımsadı. Bir gecede zevkleri değişmişti sanki: Annie neden hoşlanıyorsa Natalie ondan nefret ediyordu. O yıl bütün hediye paketlerini dikkatle açıp iğneleyici bir tonda, *ah, çok teşekkürler,* diye mırıldandığı Noel günü de gergin ve korkunç bir kutlamaya dönüşmüştü. "Nana? Ne oldu?"

Natalie yavaşça Annie'ye döndü. "Böyle olmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

Natalie başını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırdı. "Boş ver."

Annie yavaş yavaş anlamaya başlamıştı ve acı da onunla birlikte gelmişti. Her şey yerli yerine oturmuştu şimdi: Natalie'nin Stanford'da biyokimya okumak istemesi, aniden ortaya çıkan Londra yolculuğu, aynı erkekle birkaç aydan uzun süre çıkmak istememesi... Hepsinin altında aynı mesaj vardı: Senin gibi olmak istemiyorum anne. Bir erkeğe her konuda bağımlı olmak istemiyorum.

"Anlıyorum," dedi Annie.

Natalie sonunda ona döndü ve şimdi gözlerinde yaş vardı. "Neyi anlıyorsun?"

"Önemli değil."

"Önemli. Ne düşünüyorsun?"

"Yaşlı annen gibi bir yetişkin olmak istemediğini. Ve... bu bana acı verse de gurur da duyuyorum. Kendine saygı duymanı istedim hep. Sanırım eninde sonunda hepimiz bunu görüyoruz."

Natalie iç geçirdi. "Babam kalbini kırmadan önce böyle bir şeyi asla söylemezdin."

"Sanırım ben biraz geç büyüdüm. Hayat güneşli ve masmavi bulutlarla kaplı günlerden ibaret değil."

"Ama sen bana her bulutta bir umut ışığı görmeyi öğrettin. Sen de öyle mi yapıyorsun anne? Mutlu olmak istiyor musun?"

"Elbette istiyorum," diye yanıtladı çabucak ama ikisi de bunun yalan olduğunu biliyordu. Annie kızının zekâ fışkıran gözlerine bakamıyordu. "Benim gibi olmak istememene seviniyorum Nana."

Natalie'nin yüzünü bir hüzün kapladı. "Sizinki gibi bir evlilik istemiyorum. Neden onunla kaldığını da anlamıyorum, hiç anlamadım. Ama bu senin gibi olmak istemediğim anlamına gelmiyor. Bu dünyada sana saygı göstermeyen yalnızca iki kişi var... bildiğim kadarıyla tabii."

Annie kızının konuşmasını engellemek istercesine başını iki yana salladı.

"Yalnızca iki," dedi Natalie. Yanağına düşen tek gözyaşı damlasını sabırsızca sildi. "Babam... ve sen."

Sen. Annie aniden görünmez olmak, o pahalı örtülerin arasında eriyip yok olmak istedi. Natalie'nin ondan bir şey söylemesini beklediğini biliyordu ama doğru yanıtın ne olduğunu bilmiyordu. Sanki çocuk olan kendisi, anne olansa Natalie'ydi ve bir çocuk olarak annesini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ne söyleyeceğini bilemese de tam ağzını açtığı sırada kırmızı ve altın sarısı lamelere bürünmüş vücuduyla Terri, rengârenk bir boğa gibi odaya daldı.

Nefes nefese kalmış halde yatağın yanında durdu. Yumruk yaptığı ellerini yuvarlak kalçasına yerleştirip mısır kabını inceledi. "Ee, benim mısırım nerede? Yani o kap sizin gibi iki sıska tavuğa yeter de bizim gibi gerçek kadınlar mısırımızın cankurtaran teknesinin iki katı büyüklüğünde kaplarda gelmesini isteriz. Tereyağlı olmasını da tercih ederim tabii."

Natalie güldü. "Merhaba Terri."

Terri ağır maskaralı gözlerini neredeyse tamamen kapatırken gülümsedi. "Merhaba prenses."

"Ben bir kap mısır daha patlatayım."

Terri başındaki altın sarısı şalı çıkartırken, "Lütfen tatlım," dedi.

Natalie odadan çıktığında Terri yatağın kenarına oturdu ve ayak paneline yaslanırken iç geçirdi. "Tanrım, ne gündü ama. Geç kaldığım için özür dilerim."

Annie arkadaşının yapmacık heyecanına bitkin bir ifadeyle karşılık verdi. "Ne oldu?"

"Oynadığım karakter kanundan kaçıyor, ama bu kez onu bir de uçağa bindirdiler." Terri başını iki yana salladı. "Kötü haber."

"Bunun nesi kötü?"

"Dizilerde uçağa binmekten kötü tek bir şey vardır ki o da arabaya binmektir. Sonraki duyduğun ses siren sesi ve... cenaze müziği olur. O uçuşu yarın seçerlerse öldüm demektir."

"Çabuk toparlanırsın."

"Ah, ne harika. Dalgamı geç bakalım." Terri biraz daha yukarı çıkıp Annie'nin yanına kıvrıldı. "Ee, dostum. Sürekli büyüyen Goodyear zeplinimiz nasıl?"

Annie karnına baktı. "İyi."

"Sevindim, haftalardır her cuma geliyorum ve telefonda da sürekli konuşuyoruz. Sanırım çok sabırlıyım."

"Hangi konuda?"

Terri ona sert bir bakış attı. "Hangi konuda mı? Yapma Annie."

Annie iç geçirdi. "Nick."

"Başka ne olabilir ki? Bu konuda pek başarılı olmadığımı sen de bildiğin halde konusunu hiç açmıyorum ama sen de ondan bahsetmiyorsun. Özel hayatına saygı duymaktan sıkıldım. Haydi şimdi çıkar ağzındaki baklayı. Onu aradın mı?"

"Tabii ki hayır."

"Neden?"

Annie en yakın arkadaşına döndü. "Yapma Terri."

"Ah... şu onur meselesi. O konuyla ilgili bir şeyler okumuştum. Güney Kaliforniya'da öyle şeylere pek rastlanmıyor. Dizilerde de öyle. Ama ona âşıksın, değil mi?"

"Bu konuda konuşmak istediğimi sanmıyorum."

"Benim gibi yaşlı bir sürtüğe yalan söylemen anlamsız. Lanet olsun Annie, ben Liz Taylor'dan bile daha fazla âşık oldum ve savaşta bu ülkeyi savunabilecek kadar da çok adamla yattım. Şimdi söyle, onu seviyor musun?"

Annie kollarını birleştirip, "Evet," diye mırıldandı. Bu kelimeyi yüksek sesle dile getirmek canını yakmış, anında pişman olmuştu. "Ama üstesinden gelirim. Gelmeliyim. Blake aileyi bir arada tutabilmek için elinden geleni yapıyor. Şu an biraz... zorlanıyoruz ama düzelecek."

Terri ona hüzünlü bir tebessüm verdi. "Umarım senin açından her şey düzelir Annie. Ama birçoğumuz için aşk bittiğinde her şey bitiyor ve tüm dileklere ve rol yapmalara karşın geri de gelmiyor."

"Geri gelmeyen nedir?" Natalie elinde bir kap patlamış mısır ve bir şişe suyla kapıda duruyordu.

"Hiçbir şey tatlım," dedi Annie usulca.

Natalie arkasından bir video kaset çıkardı. "Bir film kiraladım." Kasedi VCR'a yerleştirip Terri'nin yanına uzandı.

Terri bir avuç dolusu mısır aldı. "Hangi film?"

"Same Time Next Year."

"Şu Alan Alda filmi mi?" Terri, Annie'ye sert, imalı bir bakış attı. "Bence harika bir fikir. Yani yılda bir kez ilişki yaşaman... Ellen Burstyn'in kocası muhtemelen tam bir salak. Bir sokak kedisinden daha ahlaklı olmayan işkolik bir adam. Büyük ihtimalle Ellen'ı aldatıyor ve sonra solucan gibi gelip yanına kıvrılıyor. Ellen da çok tatlı biri olduğu için onu kabul ediyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyor. Buna karşın gizli âşığıyla yılın bir haftası Oregon kıyısında buluşuyor. Evet, tam benlik."

"Şişşt," dedi Natalie. "Başlıyor."

Annie bakışlarını Terri'den uzaklaştırdı. Hiçbir şey hissetmemeye çalışıyordu ama müziğin sesi duyulup film başladığında mesafeler anılarının en etkileyici kısımlarını yumuşatabilirmiş gibi yastığına gömüldükçe gömüldü.

Yirmi Altıncı Bölüm

Nick yaz mevsiminin üstesinden gelmeye çalışıyordu. Her gece son yaptığı şey, Annie'ye dair anılarının yoğunlaştığı göl kıyısında durmaktı. Bazen ona duyduğu özlem öyle şiddetli oluyordu ki göğsünde bir acı gibi hissediyordu. İçkinin ona seslendiği, kendi zayıflığının yatıştırıcı mırıltısını duyduğu geceler de böyle gecelerdi.

Ama mücadele ediyordu. Yıllardır ilk kez hayatı kendi kurallarıyla yaşıyordu. Annie, ona söylediği pek çok konuda haklıydı. Nick işe dönmüştü ve iş ona bir amaç vermişti. Her zamankinden çok daha iyi bir polis olmuştu. Koruması altındaki insanlara her şeyini veriyordu ama çalışma saatleri sona erdiğinde kaygılarını da geride bırakıyordu. Sonunda başarısızlıklar yaşanabileceğini öğrenmiş, bunu kabullenmişti. Tek yaptığı denemekti.

Gina'yla olduğu gibi. Gina hâlâ eski alışkanlıkların, yatıştırıcı, kendine zarar veren rutinlerin etkisinden kurtulma mücadelesi veriyordu. Diğer çocuklar ona karşı zaman zaman fazlaca zalim olabiliyordu. "İyi" çocuklar bir kaybedenle takılmak istemiyordu ve "kötü" çocuklar da onu uyuşturucu kullanıp okulu kırmaya ikna etmeye çalışıyordu ama Nick gibi Gina da kendini tutuyordu. Eski yatak odasına dönmüş, umursamazca bağlarını kopardığı ailesiyle arasını düzeltmeye çalışıyordu. Geçen ay okula kaydolmuştu.

Bir de her günün sonunda onu bir gülücük, kendi çizdiği bir resim ya da yeni öğrendiği bir şarkıyla karşılayan Izzy vardı.

Birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı. *Sıkı dostlar.* Nick her anın ya da söylenmiş her sözün değerini biliyordu.

Hafta boyunca Nick dokuzdan beşe kadar çalışıyordu, vardiyası biter bitmez Izzy'yi Yağmur Ağacı Kreşi'nden alıyor, birlikte eve gidiyorlardı. Bütün boş zamanlarını birlikte geçiriyorlardı.

Bugün, Nick işten çıkalı üç saat olmuştu ve gece ritüelleri başlamıştı. Önce verandada akşam yemeği yemiş (Vittorio'nun restoranından lazanya ve yeşil salata almışlardı), sonra da birlikte bulaşıkları yıkamışlardı.

Nick şu anda bağdaş kurup soğuk ahşap döşemeye oturmuş, rengârenk Candy Land oyun levhasına bakıyordu. Kutuda kırmızı, yeşil ve mavi renklerinden oluşan üç küçük parça vardı.

Ama yalnızca iki kişiyiz Izzy, demişti Izzy üçüncüsünü de çıkardığında.

O da Annie babacığım.

Nick, Izzy'nin sabırla Annie adına zar atıp küçük mavi parçasını karelerin üzerinden atlatmasını izledi.

Sonunda oyunu bir kenara iterek, "Gel buraya Izzy," dedi. Izzy yerde sürünüp babasının kucağına kıvrıldı ve cılız bacaklarını ona doladı. Nick kızına baktı. Kelimeler boğazına dizilmişti, küçük bir kıza inanmaktan vazgeçmesini nasıl söylerdiniz?

Izzy masumiyet dolu tiz bir sesle, "Geri gelecek babacığım," dedi.

Nick kızının saçını okşadı. "Onu özleyebilirsin günışığım ama geri döneceğini düşünüp durma. Onun başka bir hayatı var... hep vardı. O kadar zaman yanımızda kaldığı için kendimizi şanslı hissetmeliyiz."

Izzy babasının iç içe geçirdiği ellerine yaslandı. "Yanılıyorsun babacığım. Geri dönecek. O yüzden üzülme."

Üzülmek. Ne yetersiz bir kelimeydi bu, bir nefeslik bir şeydi, Annie'nin yokluğunda hissettiği o okyanus büyüklüğündeki kayıp duygusunu anlatmaya yetmezdi.

"Seni seviyorum Izzy bebeğim," diye fısıldadı.

Izzy babasının yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum babacığım."

Nick tavşan ayaklı pembe pijaması, hâlâ ıslak olan ve yüzüne düşen kıvır kıvır siyah saçları ve ümitle ona bakan kocaman kahverengi gözleriyle kucağında oturan kızına baktı.

O anda, çok daha önceden anlaması gerektiği üzere, her şeye karşın Annie'yi ona sundukları için sevmesi gerektiğini anladı.

Ertesi sabah hava, sonbaharın gelişini müjdelercesine soğuktu. Çiçekler yaz sonunda kuruyor, ağustos ayının parlak renklerinin yerini, sonbaharın turuncu, yeşil ve kırmızı renkleri alıyordu. Bulutlu gökyüzü, dönümlerce çimin yaprak dökmeyen, ağaçtan bir perdeye doğru yayıldığı mezarlığı gölgeliyordu. Mystic halkının büyük kısmının bu son dinlenme yeri iyi korunmuştu.

Nick mezarlığın en doğu köşesine doğru ağır adımlarla ilerledi. Yanı başındaki Izzy de elini tutmuştu. Her adımda Nick içinin daraldığını hissediyordu ve gidecekleri yere vardıklarında boğazı iyice kurumuş, içki ihtiyacı yeniden kendini hissettirmeye başlamıştı.

Mezar taşına baktı. *Kathleen Marie Delacroix. Biricik Eş ve Anne.*

Nick iç geçirdi. Kathy'nin hayatını tanımlayan dört kelime. Ama bunlar yanlış kelimelerdi, Nick o zaman da biliyordu ama kederi öyle derindi ki o küçük, yuvarlak yüzlü cenaze levazımatçısının her şeyle ilgilenmesine izin vermişti. Gerçekte de Nick hangi kelimeleri seçeceğini bilmiyordu, şimdi bile. Bir kişinin hayatının özetini düz, gri bir taşa nasıl yansıtabilirdiniz ki?

Izzy'ye baktı. "Seni uzun zaman önce buraya getirmeliydim."

Izzy babasının elini bıraktı. Cebinden buruşuk bir kâğıt çıkardı. Dün gece Nick ona buraya geleceklerini söylediğinde Izzy bir kâğıt ve boyalı kalemlerini alıp tek başına odasına gitmişti. Geri döndüğünde annesinin en sevdiği çiçek resmini elinde tutuyordu. *Babacığım ona bunu vereceğim. Böylece onu ziyaret ettiğimi bilecek.*

Nick ciddiyetle başını sallamıştı.

Izzy dökme demirden banka gidip oturdu. Kâğıdı kucağında düzeltip mezar taşına baktı. "Babam seninle konuşabileceğimi söyledi anneciğim. Beni duyuyor musun?" Izzy düzensiz bir iç geçirdi. "Seni özledim anneciğim."

Nick başını eğip aynı anda hem bir sürü şey düşünüyor hem de hiçbir şey düşünmüyordu. "Merhaba Kath." Bir yanıt bekledi ama tabii ki sallanan ağaç dalları ile bir kuşun cıvıltısından başka bir şey duymadı.

Burası onun Kathy'sine göre bir yer değildi. Daha önce, o parlak siyah tabutunu, toprağa açtıkları o çukura koydukları günden beri buraya gelmemesinin sebebi buydu. Özenle biçilmiş çimden halıya bakıp onun, karanlıktan ve yalnız kalmaktan çok korkan karısının, o çimlerin altında olduğunu düşünmeye dayanamıyordu.

Nick uzanıp parmağının ucuyla soğuk mezar taşına dokundu ve parmaklarını isminin pürüzlü kenarlarında gezdirdi.

Aniden bastıran gözyaşlarına karşı gözlerini kapatarak usulca, "Seninle vedalaşmaya geldim Kath," dedi. Sesi boğuldu ve yüksek sesle konuşamaz oldu. *Seni hayatımın büyük kısmında sevdim ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Yaptığın şey başka bir şeydi, benim asla anlayamayacağım bir şey. Ama bizi bağışladığımı bilmeni istiyorum. Biz elimizden gelenin en iyisini yaptık...*

Nick taşa tekrar dokundu ve parmak uçlarında sıcaklığını hissetti. Sonra bir an, sonsuzluğa kanat çırpan bir an, onu yanında hayal etti. Altın sarısı saçları gün ışığında parlıyor, siyah gözlerinin içi gülüyordu. Izzy'nin doğduğu gündü o gün, hatırlıyordu. Kathy hastane yatağında uzanmış, saçları dağılmış, teni yorgunluktan solmuş, pembe pijamasının düğmeleri ters iliklenmişti. Hiç bu kadar güzel görünmemişti ve kolunda uyuyan bebeğe baktığında usul usul ağlamıştı. "Isabella..." Nick'e bakmadan önce o ismi deniyormuş gibi söylemişti. "Adı Isabella olsun mu?"

Nick onu asla kıramazdı. "Harika."

Kathy, Nick'e bakmaya devam ederken gözyaşları da yanaklarına akıyordu. "Ona her zaman iyi bakacaksın, değil mi Nick?"

Karanlığın ona doğru yaklaştığını daha o zamandan biliyordu.

Peki Nick'in onu sevdiğini, her zaman sevdiğini ve hep seveceğini de biliyor muydu? Kath onun bir parçasıydı, belki en büyük parçasıydı ve bazen, şimdi bile rüzgârın fısıltısında onun kahkahasını duyuyordu. Geçen hafta gölde o güzelim beyaz kuğuları gördüğünde durup onları izlemiş, *işte buradalar Kath, geri döndüler,* diye düşünmüştü...

Izzy tekrar onun elini tuttu. "Sorun yok babacığım. Biliyor."

Nick onu kollarına alıp sımsıkı sarıldı ve sıcak, gözlerini acıtan yaşların arasından gökyüzüne baktı. *O yanımda Kath, bizim en güzel parçamız. Ve her zaman yanında olacağım.*

Hasır bir sepet dolusu yeni açmış krizantemleri çimlere bırakıp eve döndüler.

Izzy arabayı araç yoluna soktuklarında, "Bahçeye bakacağım," dedi.

"Geç kalma. Sanırım yağmur yağacak."

Izzy başını sallayıp arabadan indi ve kestirmeden beyaz çitlere doğru koştu. Nick kapıyı sertçe kapatıp eve girdi. Tam düşündüğü gibi o henüz verandaya varmadan yağmur başladı.

"Babacığım, babacığım, buraya gel, babacığım!"

Nick döndü. Izzy, geçen yıl diktikleri kiraz ağacının önünde duruyordu. Yaralı bir kuş gibi olduğu yerde hoplayıp zıplıyor, ellerini çırpıyordu.

Nick bahçeyi hızla geçti. Izzy'nin yanına vardığında kızı yağmurun ıslattığı yüzünü sıyırarak ona çevirdi. "Bak babacığım."

Nick kızının işaret ettiği şeyi gördü ve çoktan ıslanmış çimlerin üstüne yavaşça dizlerinin üstüne çöktü.

Kiraz ağacı tek, mükemmel bir sürgün vermişti.

Sonbahar Güney Kaliforniya'ya renk getirmiş, kahverengi otlar yeşermeye başlamıştı. Puslu gri hava, eylül rüzgârlarıyla birlikte kaybolup bahar dönemine özgü mavi bir renge bürünmüştü ve yerel radyo kanalları sonu gelmez futbol sohbetlerine başlamıştı. Yaprak üfleyicilerinin uzaktan gelen uğultusu havayı doldurmuştu.

Ani ve keskin değişimlerin yaşandığı bir mevsimdi bu. Soğuk, yıldızlı geceleri izleyen parlak ve güneşli günler yaşanıyordu. Kolsuz yazlık bluzlar kutulara konmuş, bisiklet yaka kazaklar ortaya çıkmıştı. Kuşlar birer birer gözden kaybolmaya, yuvalarını bakımsız halde terk etmeye başlamışlardı. Günün büyük kısmını kâğıt kadar ince ve bulaşık bezinden küçük kıyafetlerle geçiren Kaliforniyalılara göre hava artık soğumaya başlamıştı. Rüzgâr, yol üstündeki ağaçlardan kurumuş kızıl renkli yaprakları koparak estiğinde ürperiyorlardı. Bazen dakikalarca kumsala tek bir araba bile yönelmiyordu. Kavşaklar turistlerden arınmıştı ve ancak en cesur ruhlar yılın bu zamanında Pasifik Okyanusu'nun

serin sularına dalıyordu. Plaja akın eden sörfçülerin sayısı da birkaç kişiden fazla değildi.

Kendini akıntıya bırakma vaktiydi. Peki ama bu nasıl yapılabilirdi? Annie on yedi yıl boyunca kızını dış dünyadan korumaya çalışmıştı ve şimdi bütün o korumalar Natalie'ye verdiği sevgide, sohbetlerinde kullandığı sözlerde ve verdiği örneklerde yatıyordu.

Örnekler.

Annie iç geçirip Natalie'yle yaptığı konuşmayı ve iyi bir rol modeli olmadığını fark etmenin yaşattığı hayal kırıklığını anımsadı. Artık bir anne olarak bugüne dek yaptıklarını değiştirmesinin bir yolu yoktu. Annie'nin zamanı dolmuştu.

"Anne?" Natalie başını Annie'nin odasına uzattı.

Annie sesine neşe katmaya özen göstererek, "Merhaba Nana," diye yanıtladı. "Gelsene."

Natalie yatağa çıkıp Annie'nin yanına uzandı. "Gerçekten gittiğime inanamıyorum."

Annie kolunu kızının omzuna attı. Bu güzel yaratık, Mammoth Dağı'ndaki metal oturak direğini yalayan çocuk olamazdı. Ya da ergenliğe bir kala kâbus gördüğü zamanlar annesiyle babasının yatağına koşan kız...

On yedi yıl göz açıp kapayana kadar geçmişti. Çok hızlı olmuştu. Yeterince uzun değildi...

Annie kızının sarı saçlarını ağır ağır okşadı. Uzun zamandır kendini bugüne hazırlıyordu, belki de Nana'yı anaokuluna ilk bıraktığı günden beri... Ama yine de yeterince hazır değildi. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu bugün söyledim mi?"

"Milyonlarca kez."

"Milyon birinci kez olsun bu da."

Natalie annesine iyice sokuldu ve elini onun karnına götürdü. "Son stres testleri ve ultrasonlar nasıldı?"

"Her şey sağlıklı bir kız çocuğu olduğunu gösteriyor. Endişelenmeni gerektiren bir durum yok."

"Senin gibi bir annesi olacağı için çok şanslı."

Annie, Natalie'nin elini tuttu. Kızının kendi hayatına doğru bir maceraya çıktığı bugün, ona söylemek istediği bir sürü şey vardı ama bunların zamanının geçtiğini biliyordu. Önemli olan her şey söylenmişti ve söylenmemişse bile artık çok geçti. Yine de çocuğuna verdiği bir hatıra gibi ona tek, etkileyici bir tavsiyede bulunmak istiyordu.

Natalie ona yaslandı. "Ben gittikten sonra ne yapacaksın?"

Gittikten sonra. Ne kadar sert, soğuk ve katı bir sözdü bu. *Ölüm* ya da *boşanma* gibiydi. Annie yutkundu. "Seni özleyeceğim."

Natalie ona döndü. "Küçükken bana hep büyüyünce ne olmak istediğimi sorardın, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Peki ya sen anne? Büyükbaba Hank sana aynı soruyu sorduğunda sen ne yanıt vermiştin?"

Annie iç geçirdi. Neredeyse kırk yıldır hayatta olmasına karşın kendisinin de bunu bu yıl anladığını Natalie'ye nasıl açıklayabilirdi ki? Hank tek kızına bu soruyu hiç sormamıştı. O Donna Reed ve Gloria Steinem'li yıllar arasına sıkışmış yalnız ve kayıp, bekâr bir babaydı ve kızına da bir kadının ne olacağını yanındaki erkeğin belirleyeceğini öğretmişti. Ona böyle öğretilmişti ve kızların gelecek hayali kurmaya ihtiyaçları olmadığına inanmıştı. Hayal kurmak büyüyüp iş kuracak ve para kazanacak erkeklerin işiydi.

Annie çok fazla hata yapmıştı ve birçoğu da kendini yolun orta yerine, sağlam bir şekilde diktiği için olmuştu. Ama şimdi

risksiz bir hayatın mümkün olmadığını ve şans eseri güvenli ve huzurlu bir varoluşla karşılaştıysanız bunun sebebinin daha en başından hiçbir şeye elinizi atmamanız olduğunu öğrenmişti.

Sonunda Annie'nin elini atmak istediği bir şey, almak istediği bir risk vardı. Kızına döndü. "Mystic'teyken kendi kitapçı dükkânımı açmayı düşündüm. Main Caddesi'nin sonunda çok güzel, eski bir Viktoryen ev var ve alt katı boş."

"Şu iş kitaplarını bu yüzden okuyordun demek."

Annie tebessümünü bastırıp başını salladı. Kendini arkadaşına en değerli eşyasını gösteren ve o şeyin düşündüğü kadar güzel olduğunu gören bir çocuk gibi hissetti. "Evet."

Natalie ona yavaş yavaş beliren bir tebessüm verdi. "Bravo anne. Eminim o işte de harikalar yaratacaksın. Malibu'daki kitapçılarla rekabet edebilirsin. Belki ben de yazları yanında çalışırım."

Annie bakışlarını kaçırdı. Bu işi burada, kocasının eleştirel gözlerinin önünde yapmayı hayal etmemişti. Ne yorum yapacağını duyar gibiydi...

Nick'in yanıtına hiç benzemeyecekti.

Kapı çaldı.

Annie gerildi. *Vakit geldi.* "Gel," diye seslendi.

Blake siyah takım elbisesi ve yüzünde içten bir tebessümle odaya girdi. "Merhaba çocuklar. Natalie hazır mı? Bayan Peterson ve Sally onu almaya geldi."

Annie hafif bir kahkaha attı. "Kendimi hep elimde valizinle yatakhanenin merdivenlerinden çıkıp kıyafetlerini yerleştirirken hayal etmiştim. En azından okula eşyaların düzenlenmiş olarak başlamalıydın."

"Ben de senden kurtulmak için güvenlik görevlilerini aramak zorunda kalırdım." Natalie söze gülerek başlayıp ağlayarak bitirmişti.

Annie kızını kollarına aldı. "Seni özleyeceğim tatlım."

Natalie ona kenetlenip "Ben yokken o kitapçı dükkânını sakın unutma," diye fısıldadı.

İlk geri çekilen Annie olmuştu, bunu kendisinin yapması gerektiğini biliyordu. Natalie'nin yumuşak yanağına dokunup o güzelim mavi gözlerine bakmış, yıllardır ilk kez arduvaz rengi olduklarını anımsamıştı. Çok uzun yıllar sonra...

"Güle güle Nana," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum anne." Bu sözler bir çocuğun titrek sesiyle çıkmamıştı; sonunda kendi ayakları üstünde durabilecek bir kadının sesiydi. Natalie burnunu çekip titrek bir tebessüm verdi ve geri çekildi.

Babasına da gülümsedi. "Haydi baba, beni yolcu et bakalım."

Onlar dönüp uzaklaşırken Annie kapı yavaşça kapanana kadar onları izlemiş, ağlamadığına şaşırmıştı.

Ah, daha sonra, gecenin o uzun karanlığında ve önündeki birçok günde yeni bir yalnızlığın içini saracağını, bu boş evin yankısında sesini tamamen kaybedeceğini biliyordu elbette. Ama bugünleri de atlatacağını biliyordu. Mart ayında olduğundan çok daha güçlüydü şimdi. Büyük kızının dünyaya açılmasına hazırdı artık.

"Güle güle Nana," diye fısıldadı.

Annie kasımın ilk haftasında doğum yaptı. Gecenin bir yarısı müthiş bir sancıyla uyandı. İkinci sancı o kadar şiddetliydi ki nefes alamadı.

İki büklüm oldu. "Ah... Tanrım..." Annie sancı onu terk edinceye kadar kendi ellerine odaklandı. Karnını tutup örtüleri üstünden attı ve yataktan kalktı. Çığlık atmaya başladı ama yeni bir sancı sesini dokunaklı bir fısıltıya çevirmişti. "Blake..."

Blake yatakta doğruldu. "Annie?"

Annie, Blake'in pijamasının koluna yapışarak, "Henüz... çok erken," diye haykırdı. Adrian'ı düşündü ve paniğe kapıldı. "Ah, Tanrım... henüz çok erken..."

"Tanrım." Blake yataktan fırlayıp sandalyenin üstünde yığın halinde duran kıyafetlere koştu. Birkaç dakika içinde Annie'yi arabaya bindirmişti ve birlikte hastaneye gidiyorlardı.

"Dayan Annie. Seni hastaneye götürüyorum." Blake ona gergin bir bakış attı. "Dayan."

Annie gözlerini sıkıca kapattı. *Beyaz kumlu bir kumsalda olduğunu hayal et.*

Sancı tekrar gelmişti.

"Lanet olsun," diye tısladı. Bu mümkün değildi. Tek düşünebildiği acı, karnını delip geçen yakıcı acı ve karnındaki candı. *Onun bebeği...* Annie karnını kavradı. "Dayan küçük kız, dayan."

Ama tek gördüğü Adrian'dı. Sayısız alete bağlanıp ekmek kutusu büyüklüğündeki tabutuyla toprağa gömülen küçük Adrian...

Yine olmasın, diye dua etti tekrar tekrar. *Lütfen Tanrım... yine aynı şey olmasın.*

Hastanenin bekleme odasının beyaz, steril duvarları Blake'in üstüne üstüne geliyordu. Volta atıyor, her dakika saate bakıyor, ardından ünlüler ve anlamsız sorunlarıyla ilgili saçmasapan dergilere göz atıyordu.

Her şeyi zihninde yeniden yaşıyordu. Korku dolu gözleri ve o çatlak, kulak tırmalayan sesiyle, *henüz çok erken,* diyen Annie çabucak doğumhaneye alınmıştı.

Annie'yi o tekerlekli sandalyeye oturtup Blake'ten uzaklaştırdıkları o korkunç anda her şey gözünün önüne gelmişti. Bütün evliliğini, iyi günlerini, kötü günlerini ve ikisinin ara-

sındaki günlerini görmüştü. O körpe üniversite öğrencisinden otuz dokuz yaşındaki hamile haline kadar Annie'yi görmüştü.

"Bay Colwater?"

Blake pencereden uzaklaşıp Doktor North'un kapıda durduğunu gördü. Bembeyaz bir önlük giymişti ve yorgun bir ifadeyle gülümsüyordu. "Bebek..."

"Annie nasıl?"

Doktor North bir an kaşlarını çatıp sonra, "Karınız uyuyor, durumu iyi. Onu görebilirsiniz," dedi.

Blake rahat bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükür. Haydi gidelim." Doktor North'un peşinden sessiz beyaz koridorları geçti ve özel bir odaya geldi.

İçeride perdeler çekilmiş, oda mavimsi bir karanlığa bürünmüştü. Mahremiyeti korumak adına L şeklinde bir perdeyle kapatılmış dar, metal parmaklıklı bir yatak vardı. Komodinin üstünde bir telefon ve birinin çalmasından korkuluyormuş gibi yan tarafına oda numarasının yazıldığı mavi, plastik bir sürahi duruyordu. Metal enjektör askıları akbabalar gibi yatağın yanında duruyordu ve plastik torbaları olan şeffaf borular, Annie'nin solgun bileklerine bağlanmıştı.

O garip yatakta çok genç ve zayıf görünüyordu. O hali Blake'in aklına oğullarına dair sayısız kötü anıyı getirmişti.

"Ne zaman uyanacak?" diye sordu doktora.

"Fazla uzun sürmez."

Blake yerinden kımıldayamıyordu. Odanın ortasında durmuş karısına bakıyordu. Onu neredeyse kaybediyordu. Aklından geçen düşünce buydu.

Blake yatağa gidip bir sandalye çekti. Oturup neredeyse yirmi yıldır karısı olan kadına baktı. Doktor North, Blake'in duymadığı bir şey söyledi ve odadan çıktı.

Sanki sonsuz bir süre sonra Annie gözlerini açtı. "Blake?"

Blake başını kaldırdı. Karısının doğrulup ona baktığını gördü. Korkmuş ve çökmüş görünüyordu. "Annie," diye mırıldandı karısının elini tutarak.

"Bebeğim," dedi Annie. "Küçük kızımız nasıl?"

Lanet olsun. Onu hiç sormamıştı ki. "Hemen gidip öğreneyim." Blake, Annie'nin yanından çıkıp koridorda koşmaya başladı. Doktor North'u hemşire bölümünde buldu ve onu Annie'nin odasına götürdü.

Doktorun içeri girmesiyle Annie doğruldu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu; Blake onun ne kadar çabaladığını görmüştü. Annie güçlükle yutkunarak, "Merhaba doktor," dedi.

Doktor North, Annie'nin yanına gidip eline dokundu. "Kızın yaşıyor Annie. Yenidoğan yoğun bakım ünitesinde. Bazı komplikasyonlar vardı; iki buçuk kilo bile değil ve gelişimsel açıdan bu bir sorun. Endişemiz..."

"Yaşıyor mu?"

Doktor North başını salladı. "Henüz tehlikeyi atlatmış değil Annie ama yaşıyor. Onu görmek ister misin?"

Annie eliyle ağzını kapatıp başını salladı. Başka türlü yanıt veremeyecek kadar şiddetli ağlıyordu.

Doktor, Annie'nin köşedeki tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım ederken Blake de bir köşede duruyordu. Sonra kendini dışlanmış hissederek peşlerinden koridora çıktı ve yoğun bakım ünitesine gitti.

Annie kuvözün yanında iki büklüm halde oturmuştu. O berrak plastik şeyin içinde bebeği ölü gibi yatmış, bir sürü tüp ve iğne de incecik, kırmızı kollarına bağlanmıştı.

Blake onun yanına gelip elini omzuna koydu.

Annie ona baktı. "Ona Kathleen Sarah adını vermek istiyorum. Olur mu?"

"Elbette olur." Blake etrafına bakınıyordu. Sağına, soluna, kuvöz dışında her yere. "Gidip bizim için yiyecek bir şeyler alayım."

"Bizimle birlikte oturmak istemiyor musun?"

Blake bebeğe bakmadı. "Ben... yapamam."

Annie neden şaşırdığını ya da neden canının bu kadar yandığını bilmiyordu. Blake trajediler ya da korkularla baş etmekte başarılı değildi, hiçbir zaman olmamıştı. Duygular küçük bir kutuya sığmıyorsa hiç yokmuş gibi davranırdı. Annie bununla da hayatındaki bütün üzüntülerle baş ettiği gibi baş edecekti: tek başına. Duygusuzca başını salladı. "İyi. Kendine bir şeyler al. Ben aç değilim. Ah, bir de Natalie'yi ara. Neler olup bittiğini bilmek ister."

"Tamam."

Blake gittikten sonra Annie kuvözün yan tarafındaki açıklıktan elini uzatıp bebeğinin elini tuttu. Tenini hissedemese de o kadifemsi yumuşaklığı anımsıyordu. Adrian'ı ve dört gün boyunca tıpkı bunun gibi bir odada onun yanına oturup aynı faydasız duaları ettiğini ve aynı gözyaşlarını döktüğünü düşünmemeye çalıştı.

Katie'nin eli çok minik ve narindi. Annie parmaklarını kızının minicik bileğine götürdü. Bir saat boyunca sesinin o tanıdık tonu onu rahatlatır, bu iğneler, solunum tüpleri ve yabancılarla dolu aydınlık odada bile yalnız olmadığını ona hissettirir ümidiyle konuştu.

Sonradan düşündüğünde neler söylediğini, dehşete düşmüş ruhundan o sade ve ürkütücü plastik kutuya neler aktardığını anımsamıyordu.

Ama sözlerin son bulup o sahte iyimserliği de beraberinde alıp gitmesi çok uzun sürmemişti.

Sonunda hemşireler gelip onu götürmüştü. Annie'ye güçlü olmasını, uyuyup yemek yemesi gerektiğini anlatmışlardı. Annie onlara karşı çıkmak istemişti, bunu yapamayacağını bilmiyorlar mıydı? O değerli yavrusu her nefesinde yaşamda kalma mücadelesi verirken bunu yapamazdı.

Ama tabii odasına dönüp o dar, rahatsız yatağına uzanıp boş duvarlara bakmıştı. Stanford'u arayıp Natalie'yle konuşmuştu. Kızı cuma akşamı, okyanus bilimi sınavından hemen sonra uçağa atlayıp geliyordu. Sonra Hank'i ve Terri'yi aradı.

Aramalar bittiğinde Annie gücünü tüketmişti. O küçük, kırmızı yumruk şeklindeki elleri, spagetti çubuğu gibi görünen bacakları düşünüp duruyordu. Sonra gözlerini kapattı. Göğsündeki acı öyle derindi ki buna dayanabilir miyim, diye düşündü. Yoksa o yıpranmış kalbi tutukluk edip ölecek miydi?

Bir yerde telefon sesi duyuldu. Aniden ortaya çıkan o tiz ses düşüncelerini böldü. Annie gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı ve yatağın yanındaki telefonun çaldığını fark etti.

Telefonu alıp duygusuzca yanıt verdi. "Alo?"

"Annie? Ben Nick. Arkadaşın Terri beni aradı..."

"Nick?" Tek söyleyebildiği buydu, onun ismi. Sonra baraj kapısı açıldı. Kendini daha fazla tutamayacaktı. "Terri sana bebeği anlattı mı? Benim küçük güzel kızım... Ah, Nick..." Annie deliler gibi ağladı. "İki buçuk kilo bile gelmiyor. Ciğerleri gelişimini tamamlamamış. O iğneleri görmelisin..." İçindeki gözyaşları kuruyana, kendini bitkin, tükenmiş ve ifade edemez halde hissedene kadar ağladı.

"Neredesin?"

"Beverly Hills Memorial ama..."

"Hemen geliyorum."

Annie gözlerini kapattı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Düzelirim, gerçekten... Blake burada."

Aralarında uzun, sancılı bir sessizlik oldu, sonra Nick, "Sandığından daha güçlüsün. Bunu atlatabilirsin, ne olursa olsun atlatabilirsin. Yeter ki unutma."

Annie gözlerini sildi. "Neyi unutmayayım?"

"Yağmuru," dedi Nick usulca. "Yağmur meleklerin gözyaşıdır. Ve gördüğün her bardak da yarısına kadar doludur. Bunu da unutma. Ümidini kaybetmek insanı ne hale getirir çok iyi biliyorum."

Annie neredeyse *seni seviyorum Nick* diyecekti ki tam zamanında kendini tuttu. "Teşekkürler."

"Seni seviyorum Annie Bourne."

Annie çoktan içine sızan o yumuşak, sessizce söylenmiş sözle yine ağlamak istedi. *Colwater,* demek istemişti. *Ben Annie Colwater'ım ve sen de her an yok olan bir kadını seviyorsun.* Ama onun yerine Nick'in görmediğine şükrederek yorgun ve bitkin bir tebessüm verdi. "Teşekkürler Nick," diye fısıldadı. "Çok teşekkür ederim. Izzy'ye, onu birkaç gün sonra arayacağımı söyle... Neler olduğunu öğrenir öğrenmez arayacağım."

"Sizin için dua edeceğiz," dedi Nick sonunda.

Annie o fayda etmez gözyaşlarının geri geldiğini hissederek iç geçirdi. "Hoşça kal Nick."

Yirmi Yedinci Bölüm

Saat gece yarısına gelmişti ama Annie uyuyamıyordu. Teknik olarak artık hasta olmasa da Katie'ye yakın olabilmesi için hastane ona bir oda vermişti. Okumaya, yemeye, yazmaya, aklını Katie'den uzaklaştıracak herhangi bir şey yapmaya çalıştıysa da hiçbiri işe yaramamıştı.

Saatlerce kuvözün yanına çöküp bir şeyler okuyor, şarkı söylüyor, dua ediyordu. Biberona süt dolduruyordu ama o krem rengi sıvıya baktığında bebeği o sütü içebilecek mi ya da güçlenip bu steril dünyadan kurtulabilecek, okula gidip anneciğine sokulacak şansı olacak mı diye merak ediyordu...

Bunu atlatacağız, dedi kendi kendine ama ne zaman bir makinenin uğultusunu duysa Annie, *işte şimdi, nefesi durdu,* diye düşünüyordu.

Blake de kendince yardım etmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Kısık bir sesle, *iyileşecek,* diyordu tekrar tekrar ama konuştuğunda gözleri boş ve korkulu bakıyordu.

Aslında Annie, Blake hastaneden gittiğinde seviniyordu.

Çünkü, *burada duramıyorum,* demişti.

Tamam. Annie'nin yanıtı da sadece bu olmuştu ve o zaman, sessiz karanlıkta bile o tek kelime keder ve pişmanlıkla dolmuştu.

Blake işi espriye vurmaya çalışmıştı. *Aşkımı kanıtlamak için sandalyede uyumam gerekmiyor, değil mi?*

Elbette hayır, diye yanıtlamıştı Annie yalan olduğunu bile bile. *Haydi gidip Natalie'yi getir. Uçağı saat dokuzda iniyor.*

Blake tam Annie'nin tahmin ettiği gibi bu fırsatı kaçırmamıştı. Karısının bütün gün ağladığı bu soğuk, yabancı dünyada kalmaktansa dünyanın bir ucuna gidebilirdi.

Annie yataktan kalkıp pencereye yürüdü. Dikiş yerleri ağrıyordu ama o acıyı memnuniyetle karşılamıştı. Öne eğilip alnını pencerenin soğuk camına yasladı. Aşağıdaki otopark, gölgelerin içindeki birkaç siyah aracın bulunduğu kocaman, gri kare şeklinde bir alandı.

Sonunda arkasını döndü. Tam yatağına uzanmıştı ki telefonu çaldı. "Alo?"

"Annie? Benim Nick."

"Nick." Annie o ismi özlem dolu bir fısıltıyla söylemişti.

"Bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

O birkaç kelime çok basit görünüyordu ama Annie'nin yüreğini parçalayıp sıkıştırmıştı. Hayatı boyunca zor zamanlara hep tek başına göğüs germiş, hep güçlü ve kontrollü taraf olmuştu. Şu zamana kadar rahatlatılmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu hiç fark etmemişti.

"O nasıl?" diye sordu.

Annie titreyen elini kısa saçlarında gezdirdi. "Dayanıyor. Yenidoğan uzmanı... birkaç hafta daha dayanırsa kurtulabileceğini söylüyor..." Annie yine içli içli ağlamaya başlamıştı. "Kusura bakma Nick. Çok yorgunum ve korkuyorum. Yapabildiğim tek şey ağlamak."

"Bir hikâye dinlemek ister misin?"

Annie onun sesinin kanatlarında gerçeklikten uzaklaşmayı o kadar istiyordu ki, "Evet, lütfen..." dedi.

"Bu, beyaz bir fakir olarak dünyaya gözlerini açan bir adamın, eski bir Impala marka aracın arka koltuğunda yaşayıp çöplükten beslenen bir çocuğun hikâyesi. Annesi öldükten sonra hayat bu genç delikanlıya tek bir şans verir ve adını daha önce hiç duymadığı, çirkin geçmişini kimsenin bilmediği o yağmurlu küçük kasabaya gider. Liseyi orada okur ve iki kıza âşık olur. Biri güneş, biri aydır. Henüz çok gençtir ve güvenli, sessiz bir yer olduğunu düşünerek aya uzanır. Güneşe uzanırsa yanıp kül olacağını bilir. Karısı öldüğünde ruhunu kaybeder. Çocuğuna, hayallerine sırt çevirir ve bir içki şişesinin içine süzülür. Tek istediği ölmektir ama ona bile cesareti yoktur."

"Nick, yapma..."

"Böylece bu sarhoş adam birinin onun adına hayatına son vermesini bekler. Birinin çocuğunu almasını bekler. *O zaman*, diye düşünür, işte o zaman kendini öldürmeye cesaret edebilecektir. Ama böyle bir şey olmaz çünkü peri masallarından bir prenses hayatına girer. O günü hâlâ anımsamaktadır; yağmurun nasıl yağdığını, gölün cam gibi durgun olduğunu. Hayatına girdiği güne dair her şeyi anımsar."

"Nick, lütfen..." Annie onun susmasını istiyordu. Hemen, hikâye ağlarını kalbinin etrafına örüp onu tamiri mümkün olmayacak bir aşkın içine almadan susmasını istiyordu.

"Bu kadın, yani izinsizce adamın hayatına girip kalbini isteyen bu kadın onun hayatını değiştirir. Adam farkına bile varmadan içkiyi bırakmış, yeniden ebeveyn olma yolunda ilk adımını atmıştır. Ve tabii âşık olmuştur, hayatında ikinci ve son kez."

Annie kırık dökük bir halde, "Boğulacağım Nick," diye fısıldadı.

"Amacım o değil. Yalnız olmadığını anlamanı istedim o kadar. Trajedilerden aşk doğar ve bize yol gösterir. Bunu sen bana öğrettin ve benim de sana anımsatmam gerekiyor."

Annie'nin günleri çaresiz, ümitsiz bir karmaşa içinde kuvözün yanında geçiyordu. Hastane her an Katie'ye yakın olabilsin diye ona yeni bir oda vermişti ama geceleri, o dar yatağa uzandığında kendini sevdiği insanlardan kilometrelerce uzakta hissediyordu.

Zamanın geçtiğini ufak şeylerle ölçüyordu: Natalie hafta sonları buraya geliyor, hafta içleri okula gidiyordu, Hank haber vermeden gelmişti ve her gün hastaneye uğruyordu. Terri ve Blake de her gün işten sonra geliyorlardı. Zaman ilerliyordu. Her gün odanın bir köşesindeki televizyon ekranında Rosie O'Donnell görünüyor, her yeni bölümde Annie bir günün daha geçtiğini anlıyordu. Şükran günü gelip geçmişti; o dehşet verici boş kafeteryada, sarı plastik tepsilerde hindi salamı yiyip çorba içmişlerdi.

Ama Annie bunları güçlükle fark ediyordu. Bazen, kuvözün yanında otururken Natalie, Adrian'a, Adrian da Katie'ye dönüşüyordu ve böyle anlarda Annie gözlerini kapatınca çiçeklerle bezeli o küçük tabuttan başka bir şey göremiyordu. Sonra alarm ötüyor ya da bir hemşire içeri giriyor ve Annie anımsıyordu. Evet, Katie'yle ilgili bir ümit vardı.

Bebeğiyle sürekli konuşuyordu. *Şu an yanında oturuyorum. Beni hissediyor musun? Nefes alıp verişimi duyuyor musun? Sana dokunduğumu hissediyor musun?*

"Anne?"

Annie gözlerini silip kapıya baktı. Natalie ve Hank oradaydı. Babası olduğundan on yaş yaşlanmış görünüyordu.

"Yahtzee[6] getirdik," dedi babası.

Annie yorgun bir tebessüm verdi. Bir hafta daha geçmiş olmalıydı, Natalie eve dönmüştü. "Selam çocuklar. Psikoloji sınavı nasıl geçti Nana?"

Natalie bir sandalye çekti. "O iki hafta önceydi anne. Üstelik yüksek not aldığımı da söylemiştim. Unuttun mu?"

Annie iç geçirdi. O konuşmayı hiç anımsamıyordu. "Ah, affedersin."

Natalie ve Hank yatağın yanına oturup oyunu açmaya koyuldular. Bir yandan da sürekli konuşuyorlardı ama Annie onlara odaklanamıyordu.

Tek yaptığı yatağının kenarına bakmaktı. Orası beşiğin durduğu, içindeki minik, pembe kundaklı bebek sağlıklı olduğunda onu koydukları yerdi. Annie, Natalie doğduğunda beşiğin orada olduğunu, Adrian'daysa oraya hiç gelmediğini anımsadı.

Hank ona doğru eğilip yanağına dokundu. "İyileşecek Annie. Buna inanmalısın."

"Sürekli kilo alıyor anne. Yoğun bakım hemşiresi Mona'yla konuştum ve bana Katie'nin durumunun iyiye gittiğini söyledi."

Annie ikisine de bakmadı. "Henüz kimse ona dokunmadı... bunu benden başka fark eden var mı?" Gece boyunca uykularını kaçıran bu düşünce içini yakıyordu. İğneler ve tüplere bağlı bebeği anne kucağının rahatlığını tatmamış, bir ninniyle uykuyla dalmamıştı...

Natalie annesinin bileğini sıkarken, "O da olacak anne," dedi. "İyi olacak. Belki..."

Kapı çaldı ve Doktor North kapıda göründü. Yeni doğan uzmanı Doktor Overton da yeşil ameliyat önlüğüyle onun yanında duruyordu.

---

6 Bir çeşit zar oyunu. (ç. n.)

Onları görünce Annie'nin kalbi duracak gibi oldu. Hiç düşünmeden Natalie'nin eline uzanıp kızının incecik parmaklarını sıktı, ta ki bir kuşunki kadar ince kemiklerinin kıpırdandığını hissedene kadar. Hank de ayağa kalkıp kızının omzunu sıktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Annie.

Kapı tekrar açıldı ve Helena adlı şişman, beyaz önlüklü hemşire buruşuk polyesterin hışırtısıyla içeri girdi. Kucağında küçük pembe kundaklı bir bebek vardı.

Doktor North yatağın kenarına yürüdü. "Kızını kucağına almak ister misin?"

"Alabilir miyim?" Annie düzgün nefes alamıyordu. Bu anın gerçek olduğuna inanamıyordu; ümit etmişti evet, ama gerçekten inanmamıştı. İnanmaktan korkmuştu, inanır ve kaybolursa bir daha hiç yüzeye çıkamayacağından korkmuştu.

Hiçbir şey söylemeden uzandı.

Hemşire ona yaklaştı ve bebeği Annie'nin kucağına verdi.

Yeni doğan bebeklerin cenneti andıran o güzel kokusu burun deliklerini doldurdu. Pembe battaniyeyi açıp kızının alnını okşadı ve teninin yumuşaklığına hayran oldu.

Katie'nin gül goncasını andıran ağzı büzüşüp esnedi ve küçük, pembe yumruğu battaniyeden çıktı. Annie gülümseyip sevgi dolu sözler söyleyerek pamuklu kumaşı açtı ve altına küçücük bir bebek bezi bağlanan küçük kızına baktı. Mavi damarları solgun göğsünde çaprazlamasına gidiyor, ince kolları ile bacaklarına kadar uzanıyordu.

Katie ağzını açtı ve öfkeli bir çığlık kopardı.

Annie'nin göğüsleri sızlamış, geceliği ıslanmıştı. Hemen göğsünü açıp Katie'yi meme ucuna yönlendirdi. El yordamıyla aranıp birkaç defa pozisyon değiştirildikten sonra Katie emmeyi öğrenmişti.

"Ah Katie," diye fısıldayan Annie kızının yumuşacık başını okşayıp bu mucizeye güldü. "Evine hoş geldin."

İlk günlerde ev halkı sanki çıldırmıştı. Hank ve Terri, Annie'nin peşinde dolanıp yardım etmek istiyor, hayır sözünü yanıt olarak kabul etmiyorlardı. Evi Noel için süslemişlerdi ve tavan arasındaki kutuları bir bir indirip hazine bulmuş gibi çığlık atıyorlardı. Üç metrelik ağacı oturma odasına kurmuş, altına da sayısız hediye yerleştirmişlerdi. Natalie her ders arası arıyor, Annie'ye nasıl olduğunu soruyordu. Annie ise tek istediği o mucize çocuğunu izlemekken bütün bunlarla baş edemiyordu. Sonunda Hank evine döndü ama Noel'de döneceğine söz verdi.

Yine baş başa kalan Annie ve Blake o bildik rutinlerine dönmenin yollarını aramaya başladılar ama artık eskisi kadar kolay olmuyordu. Annie zamanını Katie'yle kanepeye uzanarak geçirirken Blake de zamanının çoğunu ofiste geçiriyordu.

Aralık ayının üçüncü haftasında Hank, Natalie'yle San Francisco Havaalanı'nda buluştu ve birlikte eve geldiler. Hep birlikte yedikleri gergin ve sakin yemek, Annie'ye ilişkilerinin ne kadar bozulduğunu anımsatmaktan başka işe yaramadı. Noel sabahı hediyelerini açmak bile zor gelmişti.

Hank'in gözü her an Blake'in üstündeydi. Annie onun kocasına yönelttiği soruları işitiyordu. *Nereye gidiyorsun? Neden bu akşam eve dönmüyorsun? Bu konuyu Annie'yle konuştun mu?*

Annie, Blake'in kendi evinde bir yabancı gibi hissettiğini biliyordu. Natalie de onu dikkatle izliyor, Katie'yi kucağına almasını bekliyordu ama Blake bunu hiç yapmamıştı. Annie ise anlıyordu, aynı şeyleri daha önce de yaşamıştı çünkü. Blake yeni doğan bebeklere sırılsıklam âşık olan tiplerden değildi. Bebekler onu korkutup kafasını karıştırıyordu ve o, bu iki duygudan

da nefret ederdi. Ama Natalie bunu anlamıyordu ve Annie, küçük kardeşini ne zaman babasının kucağına vermeye çalışsa olumsuz bir yanıtla birlikte dönüp gidişini izleyen kızının hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordu.

Şimdi Annie yatağın kenarına uzanmıştı. Yanındaki Blake bir kolunu ona doğru savurmuş, bir dizini de kalçasına yaslamış halde yatağı kendine özgü tarzıyla istila etmişti. Annie onun nefes alıp verişini duyuyordu, o ritmik nefesi yıllarca kendisininkine eşlik etmişti.

Annie yavaşça yataktan kalktı ve gidip çift kanatlı kapıyı açtı. Beyaz ipekten tül perde gece esintisiyle birlikte dalgalanarak bacaklarına dolanıyordu.

Annie geceleri sık sık uyanır, karanlıkta huzur bulmak için çırpınırdı ama evliliğinde huzur yoktu. Evet, ikisi de kendi yöntemleriyle denemişlerdi. Blake hediyeler, sözler ve Annie'nin önem verdiği konuları açarak; Annie de içten tebessümler, kiraladığı filmler ve iki kişilik nefis yemekler yaparak... Ama yürümüyordu. Pencerenin farklı taraflarına düşmüş kelebekler gibilerdi, ikisi de camı kırmak için çaresizce kanat çırpıyordu.

Blake yorgunlukla iç geçirerek ses kaydediciyi bir kenara itti ve ifadeleri dosyalarına koydu. Son zamanlarda odaklanma sorunu yaşıyordu ve işi de bundan etkileniyordu. Katie geceleri uzun uzun uyumuyordu ve çığlıklar atıp sızlanarak uyandıktan sonra Blake de tekrar uyuyamıyordu.

Kalkıp kendine bir viski koydu. Kristal bardaktaki kehribar rengi sıvıyı çevirip pencereye gitti ve dışarıyı izledi. Şehir, ocak ayının grisine bürünmüştü. Yeni yıldan kalma birkaç eski süs de sokak lambalarından sarkıyordu.

Artık eve, tanınmayacak derecede değişen karısına ve sürekli çığlıklar atan yeni doğmuş bebeğine gitmek istemiyordu. Tam tahmin ettiği gibi Annie kendini bütünüyle bebeğin ihtiyaçlarına adamıştı. Blake'e ayıracak vakti yoktu ve nihayet çocuğu uyutabildiğinde de sallana sallana yatağa gidiyor, yanağına bir öpücük kondurup *iyi geceler* dilemekten başka bir şey yapacak hali kalmıyordu.

Blake tekrar baba olmak için çok yaşlıydı. Gençliğinde de bu konuda başarısızdı, üstelik şimdi çocuk sahibi olmak o zamanki kadar ilgisini çekmiyordu.

Kapı çaldı.

Blake bardağını bıraktı. "Gel."

Kapı ardına kadar açıldı ve Blake'in iki ortağı Tom Abramson ve Ted Swain kapıda belirdi. "Selam dostum, saat altı buçuk," dedi Ted muzip bir tebessümle. "Bara gidip Martinson kararını kutlamaya ne dersin?"

Blake kabul etmemesi gerektiğini biliyordu. Zihninin derinliklerinde evde yapacağı bir şey olduğunu biliyordu ama ne olduğunu bir türlü anımsayamıyordu.

"Elbette," dedi paltosuna uzanarak. "Ama yalnızca bir tane. Sonra eve dönmeliyim."

"Sorun değil," dedi Tommy. "Hepimizin ailesi var."

Tabii ki doğruydu bu. Üçünün de evde onları bekleyen bir karısı ve çocukları vardı. Ama her nasılsa gece on bir olduğunda hâlâ barda gülüp bağrışıyor, kadeh tokuşturuyorlardı.

Ted on bir buçukta eve gitmiş, Tom da onu izlemişti. Böylece Blake bar taburesinde tek başına kalmıştı. Arkadaşlarına içkisini bitirmek istediğini söylemişti ama zaten bir saattir aynı kadeh elindeydi. Kapıya bakıp *gitmeliyim*, diye düşünüyordu.

Sonra evdeki o koca yatağı, karısının yatağın kenarına kıvrılarak uyuduğu aklına gelince olduğu yerde kalıyordu.

Annie sofrayı güzelce kurmuştu. Mum ışığı Battenberg dantelinden masa örtüsünün üstünde titreşip peynirli makarna, ballı sıcak kruvasan ve mısırdan oluşan, Natalie'nin en sevdiği yemeklerin konduğu gümüş tabaklar üstüne kaygan gölgeler düşürüyordu. Masanın ucunda rengarenk folyolara sarılı hediyeler vardı ve her sandalyeye de helyumla şişirilmiş parlak balonlar bağlanmıştı.

Bu gece Natalie'nin on sekizinci yaş günü kutlaması vardı ve hepsi toplanmıştı. Annie birkaç saatliğine de olsa ailesini eski mükemmel haline dönüştürmeye karar vermişti.

Annie bir kez daha masaya baktı, eleştirel gözleri hiçbir detayı kaçırmıyordu. Hank yanına gelip elini kızının omzuna doladı ve onu kendine çekti. Mutfağa açılan bölümden Natalie ile Terri'nin kahkahası duyuluyordu. Annie babasına yaslandı. "Tatillerde gelebilmene çok seviniyorum baba. Natalie ve benim için bunun anlamı çok büyük."

"Böyle bir kutlamayı hayatta kaçırmam." Hank etrafına bakındı. "Peki senin şu çok meşgul kocan nerede? Biz kutlamaya hazırız."

"Henüz on beş dakika gecikti. Blake için on beş dakikanın anlamı yoktur. Ona altı buçukta evde olmasını söyledim. Yedide gelir."

Hank yavaşça elini geri çekti. Hafifçe dönüp araç yoluna bakan pencereye gitti.

Annie de onu izledi. "Baba?"

Babası konuşmadan tam bir dakika geçmişti ve konuştuğunda da sesi, Annie'nin hiç duymadığı kadar yumuşaktı. "Blake'i

eve ilk getirdiğinde ondan etkilenmiştim. Tabii genç, zayıf ve fakirdi ama içindeki adamı görebilmiştim. Bir babanın kızı için hayal edeceği kadar zeki ve hırslıydı. Mystic'teki çocuklardan farklıydı. İşte kızıma iyi bakacak bir delikanlı, diye düşündüm..."

"O hikâyeyi biliyorum baba..."

Babasın ona döndü. "Ama yanıldım, değil mi?"

Annie kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eve getirdiğin kişi, seninle ilgilenecek biriydi." Hank kaşlarını çattı. "Maddi yönden rahat etmen yerine yüreğin için endişelenmeliydim. Annen hayatta olsa... o neyin öncelikli olduğunu bilirdi. Benim sana sunduklarımdan fazlasına sahip olmanı istedim yalnızca."

"Biliyorum baba."

"Bu..." Hank'in sesi titredi ve Annie'nin gözlerine bakamadı. "Bu halini görmek canımı yakıyor. Geçen bahar mutluydun. Kahkahalarını özledim. Sanırım Mystic'e geldiğinde sana yanlış tavsiyede bulundum. Lanet olsun, hayatın boyunca sana yanlış tavsiyede bulundum ben. Çok iyi bir kitapçı olacağını söylemeliydim. Yıllar öncesinden beri sana bu tür tavsiyelerde bulunmalıydım." Sonunda Annie'ye dönebilmişti. "Tanıdığım en zeki, en yetenekli, en becerikli kişi olduğunu söylemeliydim... ve seninle gurur duyduğumu da... Annen olsa böyle derdi."

"Ah, babacığım..." Annie başka bir şey söylemeye çalışırsa ağlayacağını biliyordu.

"Babalar... sorumluluk sahibi olmayı ve güven vermeyi öğretir ama anneler... Ah, anneler çocuklarına hayal kurmayı, yıldızlara uzanıp peri masallarına inanmayı öğretir. En azından Sarah seni böyle yetiştirirdi. Ya ben? Benim gibi eğitimsiz bir değirmenci peri masalından, olasılıklardan ve hayallerden ne

anlar ki?" Hank iç geçirdi ve Annie'ye baktığında gözlerinde yaş vardı. "Keşke her şeyi başa alabilseydim Annie Virginia..."

Annie babasının büyük, güçlü kollarına kendini atıp ona iyice kenetlendi. "Seni seviyorum baba," diye fısıldadı onun sıcak boynuna doğru.

Sonunda geri çekildiğinde maskarası yanaklarına akıyordu. Sırıttı. "*Rocky Horror Show*'dan çıkmış gibi görünüyorum. En iyisi banyoya koşup makyajımı tazeleyeyim."

Annie dönüp mutfağa koştu. Pastanın mumlarını düzenlemekle meşgul olan Terri ve Natalie'nin yanından geçti.

Natalie başını kaldırdı. "İyi misin?"

Annie başını salladı. "İyiyim. Şu maskaradan rahatsız oldum."

"Babam hâlâ gelmedi mi?"

"Şimdi araç telefonundan arayacağım. Araç yoluna girmek üzeredir eminim."

Terri, Natalie'nin kafasının üstünden Annie'ye kızgın bir bakış attı. Annie çaresizce omuz silkip telefona gitti ve Blake'in cep telefonu numarasını çevirdi. Çalmadı bile, doğrudan telesekretere bağlandı.

Annie döndüğünde beklenti dolu bakışlarla karşılaştı. "Arabada değil."

Blake'i kırk dakika daha beklediler ve sonra hiçbir yorumda bulunmadan partiye onsuz başladılar. Masada toplanıp olayın garipliğini ve hayal kırıklıklarını örtbas etmek için hararetli konuşmalara daldılar. Yine de masanın başındaki boş sandalyeyi görmezden gelemiyorlardı.

Annie yemek boyunca içten bir tebessüm takınmaya çalıştı. Terri herkesi güldürene kadar dizideki yaşama ve uçakta ölmeye dair anlattığı komik hikâyelerle onları eğlendirdi. Yemekten sonra şöminenin etrafına dizilip hediyeleri açtılar.

Saat onda Terri isteksizce evine döndü. Natalie'ye sımsıkı sarıldı ve kapıya giderken Annie'nin elini tuttu. "Aşağılık herifin teki," diye fısıldadı öfkeyle.

Yanıt vermek gereksizdi. Annie arkadaşına sarılıp vedalaştı ve yavaşça oturma odasına döndü.

Hank hemen ayağa kalktı. "Sanırım ben de artık yatacağım. Biz yaşlılar güzellik uykusuna yatmalıyız." Natalie'nin omzunu sıkıp yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Mutlu yıllar tatlım." Doğrulup Annie'ye kızgın bir bakış attı ve odadan çıktı.

Odaya sessizlik hâkim oldu.

Natalie pencereye gitti. Annie de yanına geldi. "Özür dilerim *Nana. Keşke bir şeyler yapabilseydim.*"

"Neden hâlâ değişmesini bekliyorum, bilmem..."

"O seni seviyor. Yalnızca..." Annie ne diyeceğini bilemedi. Aynı sözleri o kadar çok tekrar etmişti ki artık o sözler bir şeyi değiştirebilirmiş gibi davranamıyordu bile.

Natalie ona döndü. "Sevgisinin bana ne faydası var?"

Usulca sorulmuş o soru Annie'nin kalbinde kırmızı, can yakan bir delik açmıştı. "O kaybeder Natalie."

Natalie'nin gözleri yürek parçalayıcı şekilde gözyaşlarıyla doldu. "Küçük bir kızken o benim gerçek babam değilmiş gibi düşünürdüm. Bunu biliyor muydun?"

"Ah, Nana..."

"Neden onu bırakmadın?"

Annie iç geçirdi. Bu konuşmaya hazır değildi. Bu gece olmazdı. "Sen genç ve tutkulusun tatlım. Günün birinde anlayacaksın. Etrafın zorunluluklar ve vaatlerle dolu oluyor, hep doğru olanı yapman gerekiyor. Düşünmem gereken başkaları da vardı."

Natalie homurdandı. "Genç ve tutkulu olabilirim ama sen de çok safsın anne. Hep böyleydin. Bazen senin yanındayken

asıl yetişkin benmişim gibi hissediyorum. Her şeyin düzeleceğine inanıyorsun."

"Eskiden öyle düşünürdüm. Ama artık öyle değil."

Natalie'nin gözlerinde ciddi bir ifade belirmişti. "Geçen bahar kendini duymalıydın anne. Sesin... çok mutlu geliyordu. Artık sebebini biliyorum. Babam yanında değildi ve odaya her girdiğinde seni yerinden sıçratıp emirlerini yağdırmıyordu."

Annie bir süre konuşamadı ama konuştuğunda sesi yumuşak ve acı doluydu. "Beni böyle mi görüyorsun?"

"Seni olduğun halinle görüyorum anne. Tüm kalbiyle seven ve bizi mutlu etmek için her şeyi yapabilecek biri gibi. Ama geçen bahar bir şeyler sana gerçekten mutluluk katmış."

Annie boğazındaki düğümü yutmaya çalıştı. Natalie gözlerindeki yaşı görmeden başını çevirdi.

"Bana Izzy'yi anlat. Eminim onu da iyileştirmişsindir."

"Izzy..." Annie bunun acılarının kapısını araladığını bilse de her şeyi anımsamak istiyordu. Düşünceleri o bahçeye, hayata tutunmaya çalışan o bir avuç papatyaya, küçük siyah eldivenli ele kaydı. "O başka türlü bir şeydi Natalie. Eminim görsen onu çok severdin."

"Ya o adam?"

Annie yavaşça Natalie'ye döndü. "Kim?"

"Izzy'nin babası."

"O benim liseden eski bir arkadaşım." Annie sesinin nasıl yumuşadığının farkındaydı ve tehlikeli olduğunu bilmesine karşın değiştiremedi. Onu düşünerek gülümsedi. "O öpüştüğüm ilk erkekti."

"İşte yine oldu anne."

Annie kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"O ses. Ben Londra'dayken sesin aynen böyle geliyordu. Mutluluğunun sebeplerinden biri de o muydu anne?"

Annie kendini savunmasız ve her şeyiyle ortaya konmuş hissetti; daracık, çürük bir köprüden geçen bir kadın gibi. Kızına gerçeği söyleyemezdi. Belki bir gün, yaşam köprüsü Natalie'yi bütünüyle olgun bir kadına dönüştürdüğünde, aşkı ve hayatı biraz daha iyi tanıdığında anlatabilirdi. Onu anlayabileceği zaman. "Mystic'te beni mutlu eden birçok şey vardı."

Natalie bir süre suskun kaldıktan sonra konuştu. "Belki o ve Izzy bir ara ziyaretimize gelebilirler. Ya da biz onları ziyaret edebiliriz."

"Olmaz," dedi Annie usulca. Bir şeyler daha söylemek, o anlamsız sade kelimeye bir bahane eklemek istedi ama yapamadı. Onun yerine Natalie'yi kollarına alıp sımsıkı sardı. "Baban doğum gününü unuttuğu için çok üzgünüm."

Natalie burnunu çekti. "Asıl ben senin için üzülüyorum."

"Neden?"

"On sekiz yıl sonra Katie'ye de aynı sözleri söyleyeceksin."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gece yarısına doğru bir kadın Blake'in yanına geldi. Daracık, siyah tulumunun üstüne kocaman gümüş rengi bir kemer takmış, siyah topuklu ayakkabı giymişti. Yüzünde hafif bir tebessümle Blake'in yanına oturdu. Uzun tırnaklarını bara tıklattı. "Votka martini, iki zeytin," dedi barmene.

Arka planda duyulan Dwight Yoakam, şarkısında boğuk sesiyle bir palyaçonun cebiyle ilgili bir şeyler söylüyordu.

Kadın Blake'e döndü. Zeytini ağır ağır yerken ona dans etmeyi teklif etti.

Blake bar taburesinden kalkıp kadından uzaklaşarak aralarına mümkün olduğunca mesafe koydu. "Kusura bakma," diye mırıldandı. "Ben evliyim."

Ama dönmemişti, dönememişti. Çıldırmış gibi orada durup kadına bakmıştı. Çocuk sahibi olmayan bir kadının diri, sert göğüslerini avuçlamanın, bebek emzirmemiş o pembe, küçük meme uçlarına dokunmanın nasıl bir duygu uyandıracağını düşünmeden edemiyordu.

Bu düşünceyle Blake içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti ve dayanamadı. Gerçeği fark etti, aylardır görmezden geldiği gerçeği... O Annie'yi seviyordu ama yetmiyordu. Onu aldatıyordu. Belki bu gece, hatta bu yıl hiç aldatmayacaktı ama er veya geç o eski düzenine dönecekti. Biraz zaman gerekiyordu yalnızca.

Ve bunu yaptığında yine kaybolacaktı. Dünyada karısını sürekli aldatan bir adamdan daha yalnız hiç kimse olamazdı.

Blake bunun ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu, bir yabancıya sahip olmanın, gecenin bir yarısı adını bile bilmediği bir kadınla sevişmenin cazibesini biliyordu. Ama sonrasında bir şekilde mahvoluyor, kendinden utanıyor ve karısının gözlerine bakamıyordu.

Sarsılmış bir halde o tulumlu kadına sırt çevirip bardan çıktı. Eve gidip arabasını garaja park etti. Yorgun bir halde karanlık ve soğuk eve girdi. Hiçbir ışığı yakmaya gerek duymadan mutfaktan eve girdi.

Annie oturma odasında onu bekliyordu. Ayaklarını altına iliştirmiş halde kanepede oturuyordu. Blake'in yüreğini parçalayan yumuşak, yorgun bir sesle, "Merhaba Blake," dedi.

Blake olduğu yerde kalakaldı. Nedense Annie'nin bu gece onu gördüğünü, yapmak üzere olduğu şeyi bildiğini düşündü. "Merhaba Annie," dedi gülümsemeye çalışarak.

"Geç kaldın."

"Birkaç arkadaşla Fourth Caddesi'ndeki bir barda maç izledik. Kazandık..."

"Bu gece Natalie'nin doğum günü partisi vardı."

Blake irkildi. "Ah, lanet olsun. Ofis takvimine not almayı unutmuşum."

"Eminim bu yanıta bayılacaktır."

"Anımsatmak için beni aramalıydın."

"Suçu bana atmaya kalkışma Blake. Her şeyi mahveden sensin. Müvekkilinin nafaka borcunu unutmuyorsun ama kızının on sekizinci yaş günü aklından çıkıyor." Annie iç geçirdi. "Hemen gidip onunla konuşmalısın, eminim hâlâ uyumamıştır."

"Yorgundur bence..."

"Bir açıklamayı hak ediyor." Blake dönüp duvara bitişik duran zarif taş masaya gitti ve yaldız çerçeveli aynadaki yansı-

masına baktı. "Natalie bana kızgın," dedi usulca. "Londra'dayken onu aramadım. Her hafta ona çiçek yolladım. Çiçek almak bir kızın hoşuna gider, Suz..." Ne söylemek üzere olduğunu fark edip çenesini kapattı.

Annie onun düşüncesini okuyup, "Suzannah yanılmış," dedi yorgun bir sesle. "On yedi yaşındaki bir kız, babasının sekreterinin her hafta yolladığı çiçeklerden fazlasına ihtiyaç duyar."

Blake elini saçında gezdirdi. "Sen yokken ben... Natalie'ye karşı nasıl davranacağımı bilemiyorum. Onu aramam gerektiğini düşünürken bir dava ya da ifade günü gelip çatıyor, aklımdan çıkıyordu. Ama hepsini telafi edeceğim. Bu geceyi bile."

Blake, Annie'ye döndü. Annie şimdi ayaktaydı. Ondan birkaç metre ötede kollarını birleştirmiş öylece duruyordu. O eski püskü eşofman altı ve UW baskılı tişörtüyle karısından çok kaçak bir ergeni andırıyordu. "Ona bir dizüstü bilgisayar alacağım."

"Pazar günü okula dönüyor. Bahar tatiline kadar onu bir daha göremeyeceğiz ve sonra... çok daha az göreceğiz. Kendi yolunu bulacak ve bizi ziyarete sık sık gelmeyecek."

Bizi. Blake o tek, basit kelimeden güç almaya çalıştı ama yapamadı. "Peki ona ne söyleyeceğim?"

"Bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Sen her zaman..."

"Artık bilmiyorum. Kızınla bir ilişki kurmak istiyorsan sen bulacaksın. Artık benden yardım isteme."

"Yapma..."

"Erkek arkadaşı kim Blake?"

"Erkek arkadaşı yok ki."

"Ciddi misin? Brian duysa çok şaşırır. Peki hangi bölümü okumak istiyor?"

Karısı ona o ifadeyle bakarken düşünmesi çok zordu. "Hukuk, benim gibi. Günün birinde firmaya ortak olmak istiyor."

"Öyle mi? Bu konuyu en son ne zaman konuştunuz?"

"Geçen yıl mıydı?" Cümle ağzından soru formunda çıkmıştı ve Annie'nin bakışından yine yanıldığını anlamıştı. "İki yıl önce mi?"

"Öyle mi?"

Annie o kelimeyi suratına ok gibi fırlatıyordu. Kendini ulaşamayacağı uzaklıktaki cankurtaran halatını tutmaya çalışan bir adam gibi hissetti. Sonunda yalan söylemekten vazgeçip gerçeği söyledi. "Bilmiyorum."

Bu itirafla Annie'nin yüz ifadesi yumuşadı. "Onunla konuşmalısın Blake. Ama en çok da onu dinlemelisin." Annie ona aşina olduğu kadar hüzünlü bir bakış attı. "İkimiz de dinleme konusunda beceriksiz olduğunu biliyoruz."

"Tamam. Gidip onunla konuşacağım."

Blake o sözleri usulca ve doğru ses tonuyla söylemişti ama ikisi de gerçeği biliyordu. Bu konuşmayı daha önce de defalarca yapmışlardı ve Annie, Natalie'yle vakit geçirmesi için defalarca ona yalvarmıştı.

İkisi de Blake'in buna hiç vakit bulamadığını biliyordu.

Ocak ayının son günü Terri yüzünde neşeli bir ifade, elinde bir şişe Moët & Chandon ve kruvasan poşetiyle erkenden gelmişti. "Bir kadın kırkına girdiğinde," diye söze başladı neşeyle, "günün erken saatlerinde içmeye başlamalı. Emzirmeye ve süte alkol karıştığına dair sızlanacaksan da anımsatırım ki şampanya benim, kruvasanlar senin için."

Birlikte ahşap terasa oturdular. Jakuzi yan tarafta fokurduyordu.

"Evet," dedi Terri şampanyasını yudumlarken. "Bok gibi görünüyorsun, farkında mısın?"

"Çok teşekkür ederim. Umarım gerçekten neşelendirilmeye duyacağım ellinci doğum günümde de gelirsin."

"Uyumuyorsun, değil mi?"

Annie irkildi. Bu doğruydu. Haftalardır düzenli uyumamıştı. "Katie üşüttü."

"Öyle mi?" dedi Terri anlayışla "Demek sorun Katie."

"Hayır... aslında değil Doktor Freud." Annie denizin ışıltılı yüzeyine bakıp beyaz köpüklerin nazikçe kuma çarpmasını izledi. Başka bir yeri, kış mevsiminin gerçekten yaşandığı bir yeri görmesi için gözlerini kapatmasına gerek yoktu. Mystic'te doğa, kendi yağmur ormanını yaratmıştı. Turistler çoktan gitmiş, kışla birlikte aniden ve hızla bastıran karanlıktan önce uzaklaşmışlardı. Kar yüksekliğinin bir buçuk metreyi bulduğu, doğanın kanununa karşın bütün o beyazların arasında küçük mor renkli çiçeklerin açmaya devam ettiği yüksek dağ yamaçları vardı. Ormanın derinliklerindeki insan elinin değmediği arazide, ağaçlar birbirlerine yaklaşıp yeşilin kendini yer yer gösterebildiği simsiyah bir perde oluşturmuştu. Gün ortasında orman karanlık olurdu ve en parlak gün ışığı bile o soğuk, buz tutmuş ormanın toprağına düşemezdi. Yılın bu zamanında o gri ve siyah vahşi doğaya gidecek kadar çılgın ya da çaresiz biri geri dönüş yolunu bir daha asla bulamazdı.

Annie orayı şimdi görmek, o soğuk kış havasını yüzünde hissetmek istiyordu. Üst üste kıyafetler giyip karda yatmak, nefesinin gümüş rengi havada buharlaştığını izlerken huzur bulmak istiyordu.

"Neden onunla kalıyorsun?"

Annie iç geçirdi. Bu sorunun geleceğini biliyordu, Natalie'nin doğum gününde yaşanan fiyaskodan beri bu soruyu bekliyordu. Yatakta kocasının yanına uzanıp uyuyamadığı her gece kendine aynı soruyu soruyordu.

Artık kendine yetebilen bir yetişkin olan Natalie'yi ve önünde uzun yıllar olan Katie'yi düşünüyordu. Canını yakacak kadar yalnız hissettiği böyle zamanlarda kendi hayatının karanlığına bakıp yansımasını görmeye çalışırdı. Ve arkasına dönüp baktığında her zaman kendisinden bekleneni yapmış zayıf, kahverengi saçlı o kızı görürdü.

Mystic Gölü'nün kıyısında dönüştüğü, kitapçı dükkânını açtığını hayal edebilen ve kalbini aşk gibi tehlikeli bir oyuna sokma riskine giren o kadını özlüyordu. Nick'i, Izzy'yi ve farklı dünyaların parçalarından oluşturdukları aileyi özlüyordu.

Annie'nin her zaman hayalini kurduğu, Katie'nin de hak ettiği aileydi bu...

Babamla ilgili hiç anım olmadığını biliyor muydun?

Terri onun omzuna dokundu. "Annie? Ağlıyorsun..."

Uzun zamandır gözyaşlarını tutmuş, her şey yolundaymış, herkes ondan daha önemliymiş gibi davranmıştı. Ve artık daha fazla dayanamıyordu.

"Ben önemliyim," dedi kısık sesle.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Terri ve Annie'ye sarıldı. Annie arkadaşının ona sarılıp güç vermesine izin verdi.

"Bu şekilde daha fazla yaşayamam."

"Elbette yaşayamazsın."

Annie uzayan saçlarını titrek eliyle yüzünden atıp geri çekildi. "Günün birinde Katie de babasına dair anısı olmadığını söylesin istemiyorum."

"Peki ya sen Annie?"

"Ben de bundan fazlasını hak ediyorum... Blake ve ben artık hiçbir şey paylaşmıyoruz. İki mucize çocuğumuzu bile..."

Aylardır görmezden geldiği bir gerçekti bu. Aşkları bitmişti, öylece gitmiş, mum ışığı kadar belirgin bir şekilde sönmüş, bir zamanlar yandığının tek kanıtı olarak arkasında bir is kokusu bırakmıştı. Birbirlerine âşık oldukları uzun yıllar öncesinde kalmış o günleri anımsamıyordu bile.

O ateşin söndüğüne üzülüyordu ve Blake kadar kendini de suçlu görüyordu. Tek bir mumdan yansıyacak ışığa uzanamayacak kadar başarısızlıktan ve terk edilmekten korkarak ömrü boyunca gölgelerde yaşamıştı.

Blake de mutlu değildi. Bundan Annie'nin kuşkusu yoktu. Henüz Annie'yi bırakmaya hazır değildi ama onun istediği Annie, Annalise Bourne Colwater'dı, birlikte yarattıkları hayatın rutininde yıllar geçirerek dönüştüğü kadın...

Artık sahip olamayacağı bir şeyi geri istiyordu.

Yatak odasının hoparlöründen hafif bir müzik sesi geliyordu. Blake bebeğin beşiğinin önünde durmuş, pembeler içindeki kıza bakıyordu.

Cebinden küçük, siyah kadifeden bir kutu çıkardı. Parmağını o yumuşak kumaşın üstünde gezdirirken geçmişte, Noel sabahlarında, yıldönümlerinde ve doğum günlerinde Annie'ye verdiği sayısız hediyeyi anımsadı.

Ona hep sahip olmasını istediği şeyler almıştı. Nikah yüzüğü gibi. Onuncu yıldönümlerinde ona üç karat pırlanta tek taş yüzüğü almıştı ama Annie istediği için yapmamıştı bunu. Annie daha fazlasına paraları yetmediği zamanlarda aldıkları o altın yüzükle de yeterince mutluydu. Blake bu yüzüğü kendisinin daha iyi görünmesini sağladığı için almıştı. Karısının

yüzüğünü gören herkes onun başarılı, zengin bir adam olduğunu düşünecekti.

Annie'ye hiçbir zaman onun ihtiyacı olan, onun istediği bir şey vermemişti. Ona kendini vermemişti.

"Blake?"

Blake, karısının yumuşak ve şefkatli sesiyle ona doğru döndü. Yıllar önce ona aldığı güzel, mavi ipek sabahlığıyla açık kemerin altında duruyordu ve inanılmaz derecede hoş görünüyordu.

"Konuşmalıyız," dedi Annie.

Blake kendini toparlayıp ona doğru yürüdü. "Biliyorum."

Annie ona baktı ve bir an Blake bir daha ayrılmamak üzere ona sımsıkı sarılmak istedi. Ama o kadar sıkı sarılmanın da hiç dokunmamak kadar zarar verdiğini çoktan öğrenmişti. "Sana bir şey aldım. Doğum günü hediyesi." Blake kutuyu ona uzattı. Avucunun içinde siyah bir yara izi gibi duruyordu.

Annie gözlerini ondan ayırmadan nazikçe kutuyu alıp açtı. Buz mavisi ipek bir kumaş parçasının üstünde ışıl ışıl, altın bir bilezik duruyordu. Üstüne *Annie* ismi oyulmuştu.

"Ah Blake..." diye mırıldandı.

"Çevirsene."

Annie bileziği kutusundan aldı ve çevirip altındaki yazıyı okuduğunda ellerinin titrediğini Blake görebiliyordu.

Seni her zaman seveceğim.

Annie yaşlı gözlerle ona baktı. "İşe yaramayacak Blake, artık çok geç."

"Biliyorum," diye fısıldadı Blake. Sesinin zayıf tonunu duymuş ama umursamamıştı. Geçmişte bu tür şeylere daha az önem verse belki şimdi burada durup onu gerçekten seven tek kadınla vedalaşmayacaktı. "Keşke..." Ne dilediğini bile bil-

miyordu. Annie'nin farklı olmasını mı? Yoksa kendisinin mi? Bu gerçeği uzun zaman önce görmüş olmayı mı?"

"Ben de," diye yanıtladı Annie.

"Bilezikte yazılanları her zaman hatırla lütfen."

"Ah Blake, seni ne kadar sevdiğimi hatırlamam için bileziğe ihtiyacım yok. Sen yirmi yılı aşkın bir süre benim hayatım oldun. Ne zaman geriye dönüp baksam seni düşüneceğim." Gözyaşları gümüş rengi çizgiler halinde yanaklarına akıyordu. "Ya Katie?"

"Ona destek olacağım elbette..."

Blake, Annie'nin bu yanıta kırıldığını görebiliyordu. "Paradan bahsetmiyorum."

Blake ona yaklaşıp yüzüne dokundu. Şu an Annie'nin ondan ne istediğini biliyordu ama bunu ona vermeye gücü yetmezdi. Hiç yetmemişti, onun sorunu da buydu. Katie'yle de Natalie'yle ilgilendiğinden fazla ilgilenemeyecekti. Ansızın her şey onu kedere boğdu. İyi ve kötü zamanlar, alınmamış yollar ve umarsızca ayrılan hayatlar... Hüzünle Annie'ye baktı. "Sana yalan söylememi mi istiyorsun?"

Annie başını iki yana salladı. "Hayır."

Blake yavaşça onu kollarına aldı. Yaşadığı süre boyunca bu görüntüyü yüreğinde taşıyacağını bilerek ona sarıldı. "Sanırım gerçekten bitti," diye fısıldadı Annie'nin mis kokan saçlarına doğru. Uzunca bir süre sonra Annie'nin kısık sesli, titrek yanıtını duydu. "Evet."

Natalie'nin yurt odası, Londra anılarıyla dolmuştu. Yeni arkadaşlarının fotoğrafları, aile fotoğrafları ve bir yığın ödevle birlikte masasına iliştirilmişti. Metal çerçeveli yatağında pahalı bir Laura Ashley yatak örtüsü takımı vardı ve ortasında da Annie'nin

yıllar önce üstüne BURADA BİR PRENSES UYUYOR sözlerini işlediği pembe bir yastık duruyordu.

Natalie yatağında bağdaş kurup oturmuş, uzun, dağınık saçları omuzlarına düşmüştü. Şimdiden gerilip endişelenmeye başlamıştı. Her *iki* ebeveynin de üniversite ziyaretine gelmesine bir ergenin verdiği doğal tepkiydi bu.

Annie boşanma haberini sözlere gerek duymadan, o üzücü ve yıpratıcı gerçeği sessizce bildirebilmenin bir yolunu bulmak isterdi.

Blake odanın bir köşesinde durmuştu. Sakin ve rahat görünüyordu, duruşmalardaki ifadesini takınmıştı ama Annie sürekli saatine bakmasından ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu.

Annie bu işin kendisine düştüğünü biliyordu, daha fazla ertelemenin anlamı yoktu. Yatağa yürüyüp Natalie'nin yanına oturdu. Blake de onlara doğru tereddütle yürüdü ve odanın ortasında durdu.

Natalie, Annie'ye baktı. "Ne oldu anne?"

"Babanla sana söylememiz gereken bir şey var." Annie, Natalie'nin elini tutup kızının narin parmaklarına, ona altıncı doğum gününde hediye ettikleri burç taşı yüzüğe baktı. Dik ve hareketsizce oturmak çok zor gelmişti birdenbire. Derin bir nefes alıp devam etti. "Baban ve ben boşanıyoruz."

Natalie öylece kaldı. "Şaşırmadım." Sesi şefkat doluydu ve Annie o seste hem Natalie'nin çocukluğunu hem de şimdi dönüştüğü kadının sesini duymuştu.

Annie kızının saçını okşayıp Natalie küçükken yaptığı gibi parmaklarıyla saçlarını açtı. "Çok üzgünüm tatlım."

Natalie başını kaldırdığında gözlerinde yaş vardı. "Sen iyi misin anne?"

Annie'nin içinde kızına karşı sımsıcak bir gurur duygusu uyandı. "İyiyim ve hiçbir konuda endişe etmeni istemiyorum. Henüz detayları konuşmadık. İkimiz de nerede yaşayacağımızı bilmiyoruz. Ev adresleri, tatiller gibi konular henüz belirlenmiş değil. Ama bildiğim bir şey var. biz her zaman aile olacağız, belki biraz farklı o kadar. Bundan böyle ait olduğun bir değil, iki yer olacak."

Natalie usulca başını sallayıp babasına döndü.

Blake ona yaklaşıp Natalie'nin önünde diz çöktü. İlk kez saatine üç yüz elli dolar alan bir avukat gibi görünmüyordu. Ürkek, kırılgan bir adam gibiydi. "Ben bazı hatalar yaptım..." Annie'ye bakıp tereddütle gülümsedi, sonra Natalie'ye döndü. "Annene ve sana karşı. Affedersin tatlı meleğim." Blake kızının yanağına dokundu.

Yaşlar Natalie'nin gözlerinden akıyordu. "Üçüncü sınıfta spor yaparken demir çubuklardan düştüğüm günden beri beni aramadın."

"Yıllar boyunca yapmadığım ya da söylemediğim çok şey oldu. Ama kaybettiğimiz zamanı telafi etmek istiyorum. Birlikte bir şeyler yapmak istiyorum, tabii sen de istersen."

"Mayısta *Operadaki Hayalet* geliyor. Belki birlikte gidebiliriz."

Blake gülümsedi. "Çok isterim."

"Bu kez ciddi misin? İki bilet alayım mı?"

"Ciddiyim," dedi Blake ve söyleyiş tarzından Annie ona güvenebileceğini anladı. Tabii Annie ona hep güvenmişti.

Blake yavaşça ayağa kalkıp geri çekildi.

"Aile olmaya devam edeceğiz," dedi Annie ve Natalie'nin yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sonsuza dek aile kalacağız." Blake'e bakıp gülümsedi.

Doğruydu bu. Blake her zaman onun bir parçası, gençliği olacaktı. Birlikte büyümüşler, âşık olmuşlar, birlikte bir aile kurmuşlardı; hiçbir şey bu bağı silemezdi. Bir kâğıt parçası ve bir duruşma hepsini ortadan kaldıramazdı. Yalnızca vazgeçmek istedikleri şeyi alabilirdi ve Annie hepsine, iyisine, kötüsüne ve ikisinin arasındaki her şeye tutunacaktı.

Annie uzandı. Blake onun elini tuttu ve birlikte Natalie'nin yanına gidip ona sarıldılar. Natalie küçükken buna "aile kucaklaşması" derlerdi ve Annie de bundan neden vazgeçtiklerini merak etmeden duramadı.

Kızının bastırılmış, yumuşak hıçkırıklarını duydu ve ömrünün sonuna kadar bu pişmanlığı yüreğinde taşıyacağını anladı.

Zamanda yolculuk etmek gibi bir şeydi bu. Annie ve Blake yine Stanford kampüsünde yürüyordu. Tabii şimdi Annie kırk yaşındaydı ve geride bıraktığı hayat önüne serilmişti... Ve şimdi bir de bebek arabası vardı.

"Buraya dönmek çok garip," dedi Blake.

"Evet," dedi Annie usulca.

Bütün günü Natalie'yle geçirmiş, bir öğleden sonrasında, geçmişte bıraktıkları birçok yıldan daha fazla aileye benzemişlerdi ama artık kendi yollarına gitmenin vakti gelmişti. Annie buraya Cadillac'la gelmiş, Blake de uçak yolculuğundan sonra kampüse gelmek için bir araba kiralamıştı.

Annie'nin arabasının yanında durdular. Annie eğilip Katie'yi bebek arabasından aldı.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Blake.

Annie duraksadı. Geçen bahar Natalie evden ayrıldığında da aynı soruyu sormuştu ona. O zaman bu soru Annie'yi dehşete düşürmüştü. Şimdi, aylar sonra aynı soru bir kapıyı aralamış,

Annie o kapıdan olasılıklar dünyasına göz atmıştı. "Bilmiyorum. Evde yapacak bir sürü işim var hâlâ. Yirmi yılı ayrıştırıp paketlemem gerek. Evi satmak istiyorum. Orası artık bana bir şey ifade etmiyor." Annie doğrulup ona baktı. "Sen istiyor musun?"

"Sensiz mi? Hayır."

Annie ne diyeceğini bilemeden etrafına bakındı. Hayatlarının yol ayrımına gelmişlerdi; bunca yılın ardından Blake bir yola, Annie başka bir yola gidecekti. Onu bir daha ne zaman göreceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Belki avukatın ofisinde, evrakları imzalamak için gelen, bir zamanlar evli olup şimdi ayrı birer birey olan diğer herkes gibi...

Blake başını eğip ona baktı. Gözlerinde, Annie'nin ona yaklaşmasını sağlayan uzak bir hüzün vardı. Usulca, "Katie'ye benim hakkımda ne anlatacaksın?" diye sordu.

Annie onun sesindeki acıyı duyunca uzanıp yanağına dokundu. "Bilmiyorum. Eski benliğim olsa onun duygularını incitmekten kaçınmak için detaylı bir kurgu tasarlardı." Annie güldü. "Belki ona hükümetin ajanı olduğunu ve bizimle görüşmen halinde hayatımızı tehlikeye atacağını söylerim. Ama şimdi... bilmiyorum. Sanırım zamanı geldiğinde o köprüyü geçeceğim. Ama ona yalan söylemeyeceğim."

Blake başını çevirip uzaklara daldı. Annie onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Söylediği yalanları ve bunca yılda ona neye mal olduğunu mu, yoksa on sekiz yıl boyunca birlikte yaşadığı halde tanımadığı büyük kızını ya da neredeyse hiç birlikte yaşamadığı ve bundan sonra da tanıma şansının olmadığı küçük kızını mı düşünüyordu? Belki de geleceği düşünüyordu, yalnız bir adamı bekleyen, içinde bir çocuğun kahkahasının olmadığı sessiz hayatı... Annie onun yaşlı bir adam olduğunda, saçları beyazlaşıp gözleri kataraktla örtüldüğünde dizlerinde hoplatacağı bir torunu olmayacağının, tekerlekli sandalyesinin

yanında çimlere diz çöküp geçmişe dair komik anıları paylaşacağı bir kızı olmayacağının farkında olup olmadığını düşündü. Tabii şimdi, bu önemli dönemde onlara el uzatıp bazı yolların yeniden bulunmadığını ve gerçek aşkın zaman ve çaba gerektirdiğini, yaz güneşinin ışıltısında yaşanmış bir hayatın gökkuşağı oluşturmadığını öğrenirse belki bir şansı olabilirdi.

Blake nihayet ona tekrar bakıp, "Beni özleyecek misin?" diye sordu.

Annie ona hüzünlü bir bakış attı. "Eski halimizi özleyeceğim ki zaten özlüyorum. Ve biraz çabalarsak olabileceğimiz aileyi özlüyorum."

Blake'in gözleri yavaş yavaş doldu. "Seni seviyorum Annie."

"Ben de âşık olduğum o genç adamı hep seveceğim Blake. Her zaman..."

Annie ona yaklaşıp parmaklarının üstünde yükselerek onu öptü. Yıllardır paylaşmadıkları türden bir öpücüktü bu; yavaş, şefkatli ve içten. Cinsellik içermiyordu. Olması gerektiği gibi bir öpücüktü, saf bir duygunun ifadesiydi ve paylaştıkları hayatta ondan çok kolay vazgeçmişlerdi. Annie öpücüklerinin ne zaman baştan savma, anlamsız bir şeye dönüştüğünü anımsamıyordu. Belki her gün bu şekilde öpüşseler şimdi bu noktada olmayacak, Stanford kampüsünün ortasında, ömür boyu süreceği planlanan bir ilişkiye veda etmeyeceklerdi.

Blake geri çekildiğinde üzgün ve yorgun görünüyordu. "Sanırım her şeyi berbat ettim."

"Başka bir şans yakalayacaksın Blake. Senin gibi adamlar her zaman yakalar. Yakışıklı ve zenginsin, kadınlar sana bir şans daha vermek için sıraya dizilecek. O şansı nasıl kullanacağınsa sana kalmış."

Blake elini saçında gezdirip bakışlarını kaçırdı. "Lanet olsun Annie. Onu da mahvedeceğimi ikimiz de biliyoruz."

Annie güldü. "Belki de."

Uzunca bir süre bakıştılar ve o sırada Annie aşk çizgilerini gördü; yıllar önceki o parlak ve ışıltılı başlangıcını ve yıllar boyunca birbiri ardına geçen yalnız geceler sonunda nasıl aşındığını...

Sonunda Blake saatine baktı. "Gitmeliyim. Uçağım altıda kalkıyor." Bebek arabasına eğilip Katie'ye son kez kısa bir öpücük verdi. Tekrar doğrulduğunda Annie'ye zayıf bir tebessüm gönderdi. "Bu çok zor..."

Annie son kez ona sarıldı ve yavaşça geri çekildi. "İyi yolculuklar."

Blake başını sallayıp döndü ve kiralık arabasına binip oradan uzaklaştı.

Annie orada durup araba gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Şu an üzüntünün etkisiyle çökmeyi beklemişti ama aksine neşelenmişti bile. Geçen hafta, yapabileceğine asla inanmadığı bir şey yapmıştı: tek başına yolculuk etmişti. Hem de amaçsızca... Katie'yi, Terri'ye bırakmış (iki sayfa dolusu talimat ve bir raf dolusu sütle) sonra da arabasını sürmeye başlamıştı. Nereye gittiğine bakmadan Meksika sınırına kadar gitmişti. Kırmızı külüstür bir otobüs kenara çektiğinde korkudan neredeyse vazgeçiyordu ama korkusuna yenilmemişti. Diğer turistlerle birlikte otobüse binmiş, Meksika'ya gitmişti. Tek başına.

O gün harika, büyülü bir gün olmuştu. Kirli, kalabalık sokaklarda yürümüş, yol üzerindeki tezgâhlardan *churros* yemişti. Öğle vakti bir restoranda bulduğu masaya oturmuş, bilmediği yemekler yemiş, hepsine bayılmıştı ve karanlık çöküp neon ışıkları yanmaya başladığında neden tek başına yolculuk etmekten korktuğunu anlamıştı. Bir şekilde insanı değiştiriyordu

bu; önemli olan da bu değil miydi en nihayetinde? Bambaşka bir yere gidip saçma sapan bir süs eşyası için yabancı dilde pazarlık etmek, sonra kendinden bir şeyi temsil ettiği için onu göğsüne bastırmak. Sakladığı her pezo bir şekilde ne kadar yol kat ettiğinin simgesiydi. Ve sonunda aynı gece eve dönüp yorgun bedenini merdivenlerden yukarı taşıyarak huysuz kızıyla birlikte kocaman yatağına yattığında nihayet kırkında yaşamaya başladığını anlamıştı.

"Haydi bakalım Katie Sarah. Gidelim." Uykuya dalmak üzere olan kızını alıp Cadillac'ın arka koltuğundaki oturağına bağladı. Sonra ağır bebek çantasını yolcu koltuğuna koyup arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Daha yola çıkmadan radyoyu açtı ve sevdiği bir kanal buldu. Mick Jagger'a eşlik ederek otobana çıktı ve saatte yüz on kilometre hızla gitmeye başladı.

Şimdi ne yapacaksın?

Güney Kaliforniya'da hâlâ yapması gereken bir sürü iş vardı. Evi kapatıp satacak, her şeyi toparlayacak, nerede yaşamak ve ne yapmak istediğine karar verecekti. Çalışması gerekmiyordu tabii ama o tembellik tuzağına tekrar düşmek istemiyordu. Çalışmaya ihtiyacı vardı.

Mystic'te kitapçı dükkânı açmayı tekrar düşündü. Bunu deneyecek sermayeye sahipti ve Main Caddesi'ndeki o Viktoryen evin üst katlarında yaşanabilecek kadar çok oda vardı. O ve Katie orada çok rahat edebilirlerdi, baş başa.

Mystic.

Nick ve Izzy...

Onlara karşı sevgisi kırık cam kadar keskindi. Bazen gecenin bir yarısı uyandığında Nick'e uzanıyordu ama onu orada bulamıyordu ve o sessiz dakikalarda ona duyduğu özlem göğsünde şiddetli bir ağrı gibi hissediliyordu.

Hayatı düzene girdiğinde ona gideceğini biliyordu, son birkaç haftada sürekli bunu planlıyordu.

Kendine üstü açılabilir bir araba alacak, saçları savrularak muhteşem kumsallar boyunca Highway 101'den yukarıya doğru gidecekti. Canlı müzikler çalıp avazı çıktığı kadar bağırırken istediğini yapabilecek kadar özgür olmanın tadına varacaktı. Güneş tam tepedeyken arabasını sürecek, yıldızlar ışıldarken bile sürmeye devam edecekti. Habersizce gidecek ve geç kalmamış olduğunu ümit edecekti.

Baharda orada olacaktı; değişimin kendini hissettirdiği, her şeyin taptaze ve yeni koktuğu o büyülü haftada.

Günün birinde, üzerinde yüzünün neredeyse tamamını örten sarı parlak yağmurluğuyla verandasına gidecekti. Kapı ziline ulaşması biraz zaman alacaktı, anılar öyle güçlü olacaktı ki onların içinde yuvarlanmak isteyecekti. Kucağında da Mystic için aldıkları açık mavi kar kıyafetiyle artık emeklemeye başlayan Katie olacaktı.

Ve Nick kapıyı açtığında ona ayrı oldukları o aylar boyunca düştüğünü, sürekli düştüğünü ama kimsenin onu tutmadığını söyleyecekti...

İleride eyaletler arası ayrımına giriyordu. İki yeşil otoban levhası çelik rengi gökyüzünü kesiyordu. İki seçenek vardı: I-5 Güney. I-5 Kuzey.

Hayır.

Düşündüğü şey çılgınlıktı. Buna hazır değildi. Kaliforniya'da yapması gereken bir sürü iş vardı ve bebek çantasında diş fırçası bile yoktu. Mystic'te kıştı, hava soğuk, gri ve yağmurluydu ve Annie ise ipek kıyafetler giymişti...

Güney, Los Angeles'tı, eski hayatının artıklarını ihtiva eden deniz kıyısındaki o güzel, beyaz ev...

Kuzey ise Mystic'ti ve Mystic'te onu seven bir adam ile kızı vardı. Eskiden aşkın değerini bilmezdi. Bir daha aynı hataya düşmeyecekti. Aşk, diğer türlü soğuk ve karanlık olan bir dünyada güneş, ay ve yıldızlardı.

Nick bunu biliyordu. Annie'ye söylediği son sözlerden biri de buydu: *Yanılıyorsun Annie. Aşk önemlidir. Belki de önemli olan tek şeydir.*

Dikiz aynasından gözleri neredeyse kapanan kızına baktı. "Beni dinle Kathleen Sarah. Sana Annalise Bourne Colwater yaşam kitabının ilk dersini veriyorum. Her şeyi bilmeyebilirim ama kırk yaşındayım ve yeteri kadar şey bildiğim ortada. O yüzden dinle beni. Bazen her şeyi doğru yapıp kurallara uyman gerekir. Harekete geçmeden her şeyin hizaya girmesini beklemek gerekir." Annie sırıttı. "Başka zamanlardaysa... şimdiki gibi... *ne olursa olsun* dersin ve harekete geçersin."

Annie kahkahalar atarak dönüş sinyali verip şerit değiştirdi.

Ve kuzeye yöneldi.

Sevgili Okur:

Merhaba, dünyama hoş geldiniz. *Yıldız Masalı*'nın bu yeni versiyonunu size sunabildiğim için gerçekten çok mutluyum. Bu romanın kalbimdeki yeri bambaşka. Benim için bir sürü ilki temsil ediyor; bu benim ilk ciltli kitabım, ilk *New York Times* bestseller'ım ve gelecekte yazacağım türde hikâyelerimin ilki. Bu sayfaları yazarken gerçek sesimi buldum ve bir yazar için bu hiç de azımsanacak bir şey değildir. Annie, Nick ve Izzy bana kendimle ilgili birçok şey öğretti. Onlardan, kadınların hayatta yüzleştiği zor durumlara dair hikâyeler yazmayı öğrendim.

Ne kadar uzun zamanda yazdığıma inanamazsınız. Bu romanı yazarken oğlum ilkokuldaydı, şimdi üniversite birinci sınıfta. Bu süre içinde birçoğumuzun yaptığı şeyleri yaptım. Oğlumu ve arkadaşlarını okula getirip götürdüm, okul dansları organize ettim, ev ödevlerine yardım ettim ve çocuklar gittiğinde evin ne kadar sessiz bir yere dönüştüğünü gördüm. Birçok kitap yazdım (son yazdıklarım *Ateşböceği Yolu* ve *Gerçek Renkler*'di) ve arkadaşlarımla görüştüm. Yolculuk yapmanın heyecanını ve evde oturmanın huzurunu tattım. Sanırım bunların hepsi bir parça olgunlaştığım anlamına geliyor. Ama bu süre içinde *On Yıldız Masalı* hep aklımdaydı. Belki de bu yüzden çocuğu evden giden orta yaşlı bir kadın hakkında yazdım. Bu hikâyeyi yeni yazmışım gibi tüm detaylarıyla anımsıyorum. Annie'nin kendini bulma yolculuğu birçoğumuzun gittiği yoldan çok da

farklı değil ve küçük Izzy hâlâ en sevdiğim karakterlerden biri. Ona âşık olmadıysanız kalbiniz benimkinden daha sert bir maddeden yapılmış demektir.

Ülke çapındaki birçok kitap kulübünden öğrendiğim kadarıyla *Yıldız Masalı* kadınların hayatlarında yaptığı seçimlere dair ateşli sohbetler edilmesini körüklüyormuş. Dolayısıyla bu kitabı ister bir grupla, ister plajda tek başınıza okuyun umarım aşk, ümit ve ikinci şansla ilgili bu hikâye tıpkı benim gibi sizi de derinden etkiler.

En iyi dileklerimle,
Kristin Hannah

Gökyüzünde her an bir yıldız doğar, bir yıldız ölür.
Bu sonsuz masala kulak verenler için umut
ve aşk asla uzaklarda değildir…

Evliliğine yıllarca büyük emek veren Annie beklemediği bir anda kocasının başka bir kadına âşık olduğunu ve boşanmak istediğini öğrenir. Bu büyük sarsıntıyla baş etmekte güçlük çektiği için de çareyi büyüdüğü kasabaya, babasının yanına dönmekte bulur. Fakat kasvetli bulutların hâkim olduğu bu sahil kasabasında Annie'yi bambaşka çelişkiler ve romantik ikilemler beklemektedir. Bir gece çocukluk aşkı Nick ve onun duygusal bir travma atlatmış küçük kızıyla karşılaşır ve inanmakta güçlük çekse de mutluluğu yakalamak için bir şansı daha olduğunu düşünmeye başlar. Gün geçtikçe eski hayatı ile yeni hayatı arasında tercih yapacağı bir dönüm noktasına yaklaşan Annie, içinde uzun zamandır sesini duymadığı bambaşka bir kadının doğuşuna da şahit olur.

"*Yıldız Masalı*'nı, kendini sımsıcak bir coşkuya kaptırmak isteyen tüm kadınlara içtenlikle öneririm."
Washington Post Book World

"Kalbin derinliklerine inen duygularla yazılmış...
Aşk ve romantizmle dolup taşan kitapları okumayı seviyorsanız
Yıldız Masalı'na bayılacaksınız."
Cleveland Plain Dealer

"Nefis bir sadeliğin yanı sıra şefkatin ne olduğunu
çok iyi anlatan bir hikâye."
Diana Gabaldon

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-448-1

Kapak Görseli: © Tom Hallman